

Địch giả - Intellectual & Phong Thien

Loan
Thế
Cường
Đạo

Nhân Thế Nhân Cường Đạo

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới Thiệu

Giới thiệu:

Đại Thiên Thế Giới, giới vực ba nghìn. Thiếu niên nhân tộc tên Diệp Thanh Vũ, đến từ Tuyết Quốc, uy ngự Chư Thiên!

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 0

Mở Đầu

“Tiểu Vũ đừng khóc nữa! Con người ai rồi cũng phải chết, thời gian của ta và mẹ ngươi đã tới rồi...”

“Ha ha..., so với lũ nhóc khác đã sớm trở thành tiểu nhị trong quán xá, được tận mắt thấy con lớn dần, từ một hài nhi trở thành đứa trẻ mười một tuổi đã là may mắn của chúng ta rồi.”

Trời chiều đỏ như máu.

Cuộc chiến giữ thành vừa mới chấm dứt. Một thiếu niên cô đơn đứng trước cổng thành, nước mắt không ngừng rơi trên khuôn mặt tràn đầy bi ai, phần nộ và cừ hận.

Một đôi vợ chồng ngồi trên bậc thang trước cửa một căn phòng còn vương đầy vết máu. Trên người bọn họ cũng chỉ chút vết máu. Trên ngực người vợ cắm một thanh chiến mâu đã gãy, hơi thở mỏng manh sắp không trụ được nữa, còn người chồng đã mất đi hai chân và một cánh tay, trên trán ông ta cắm một thanh kiếm ngắn. Trên người bị những vết thương nặng như thế mà vẫn chưa chết. Như lẽ thường, trước khi chết là lúc con người ta bỗng trở nên tỉnh táo kỳ lạ.

Đưa cánh tay còn lại ôm lấy thi thể và nhìn người thiếu niên đang dẫm lên - chính là người con trai độc nhất của họ. Ánh mắt của nam tử tràn đầy yêu thương trĩu mẫn. Hắn mỉm cười.

“Lau khô nước mắt đi con, tiểu nam tử hán của ta. Lúc này ta có chuyện rất quan trọng muốn nói cho con, muốn con phải ghi nhớ kỹ. Sau khi ta và mẹ con qua đời, con nhất định phải giữ mộ chúng ta cho đủ bốn năm, một ngày cũng không được thiếu sót, có biết không?”

Thiếu niên liên tục gật đầu, nước mắt rơi như mưa trên khuôn mặt.

“Ta biết con đang nghĩ gì, nhưng không được phép làm vậy. Không có thực lực, phần mộ và cảm giận sẽ chẳng có chút ý nghĩa nào. Con vẫn muốn đi Bạch Lộc học viện để học võ, để trở thành cường giả nhưng hiện giờ còn chưa được, nhất định phải giữ mộ của chúng ta trong bốn năm....”

“Không nên hỏi ta vì sao, chỉ cần nhớ kỹ. Trong bốn năm này, người phải biến mình thành hạt cát trong sa mạc hoang vu, không để lại tiếng tăm gì, phải làm cho cả quận Lộc Minh như không có người tồn tại. Nếu có thể trở thành một kẻ đàn độn trong mắt người khác cũng tốt, nhưng ta nghĩ, Tiểu Vũ của ta sẽ không chịu làm những việc đó.”

“Sau bốn năm, con có thể đi làm bất cứ việc gì con muốn làm. Nếu có một ngày con có thể trở thành cường giả cảnh giới Khổ Hải, nhất định phải đi Hoàng Cung Tuyết Quốc thu hồi một kiện đồ vật vốn là của con. Đến lúc đó, đồ vật ấy sẽ nói rõ tất cả chân tướng cho con.”

Nam tử nói xong, lấy một huy chương đao kiếm bằng đồng đặt vào tay thiếu niên. Những lời cuối cùng này như đã lấy đi toàn bộ sinh mệnh của hắn. Sau đó hắn thở gấp, sắc mặt trắng bệch không còn chút huyết sắc, máu tươi từ trong miệng phun ra từng ngụm.

“Cha...” thiếu niên tuyệt vọng hô lên.

“Còn nữa, con có nhớ bộ công pháp thổ nạp minh tướng vô danh mà ta truyền thụ cho con không? Trong bốn năm giữ mộ, con nhất định phải kiên trì tu luyện nó, khiến cho nó thuần thục như bản năng của con. Con có làm được không?”

Thiếu niên dốc sức gật đầu.

“VẬY là tốt rồi...” ánh mắt nam tử đã mất đi tia sáng cuối cùng, sau đó sẽ là màn đêm thăm thẳm không bao giờ chấm dứt.

Cúi đầu hôn nhẹ lên trán thê tử của mình, thanh âm áy náy khẽ vang lên như không. “Oánh Oánh, ta thực xin lỗi....” sau đó, nam tử qua đời.

Trong khóe mắt thê tử chảy xuống một giọt nước mắt óng ánh rồi cũng dừng thờ.

Thiếu niên quỳ trong vũng máu, bàn tay nắm chặt huy chương, ngẩng mặt khóc rống nghẹn ngào.

Tên hãn là Diệp Thanh Vũ.

Từ đó về sau, tại quận Lộc Minh, ở một xóm nghèo khu biên giới thành Bắc, bên trong một nghĩa địa hoang dại phủ đầy cỏ có một thiếu niên kiên nhẫn chờ đợi. Trong bốn năm này, đa số thời gian hãn ngồi trước mộ phần như một pho tượng, nhìn qua giống như một kẻ đần độn. Vì thế mà nhận vô số lời khiêu khích, đồn đại ác ý.

Mọi người đi qua đều nhận định sau khi cha mẹ chết đi đã để lại cho hãn một nỗi đau quá lớn. Trước kia, hãn chính là một thiếu niên thiên tài có thiên phú bất phàm, từng được lão viện trưởng của Bạch Lộc học viện nhận định là đệ nhất thiên tài thiếu niên, nay đã không còn nữa.

Hồn phách của hãn đã không còn, dần dần trở nên ngơ ngác, trở thành một kẻ đáng thương mà bất kỳ ai cũng có thể dễ dàng coi thường, khinh bỉ.

Theo đó, đám người đã từng là bằng hữu của Diệp gia thay nhau bòn rút, lừa đảo để lấy đi bảo kiếm, Linh khí, cũng có người dùng thủ đoạn để cướp đi gia sản của Diệp gia tại thành Bắc. Từng bước từng bước, người thiếu niên này đã mất đi tất cả. Bản thân hãn thì không có phản ứng gì,

không hề quan tâm. Tới một ngày, đám bạn ngày xưa thân thiết cũng rời hẳn mà đi, không còn lại người nào.

“Thanh Vũ ca, người đã quá sa đọa rồi, còn ta nay đã khác. Thực xin lỗi, lời thề cùng giữ mộ ngày xưa giờ đã theo gió bay đi, người đừng trách ta quá đáng, chỉ là.... Ta thi vào Bạch Lộc học viện rồi. Có gặp lại hay không ta cũng không biết nữa.”

Tiểu cô nương ngày xưa còn bím tóc sừng dê, người đã từng được hẳn nhiều lần giúp đỡ, bảo trợ giờ cúi xuống đám hoa cấm y, lưu lại mấy câu đó rồi dứt khoát quay người bước đi.

Nàng là người có thiên phú kinh người, tiền đồ tương lai nhất định sẽ rạng rỡ.

Ở lại chốn hoang vu này, chỉ còn một thiếu niên ngày ngày giữ mộ, cô đơn lạnh lẽo trải qua bốn năm thời gian.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 1

Tứ Quan Vương

Bốn năm thắm thoát trôi qua, năm nay Diệp Thanh Vũ đã mười bốn tuổi, là một thiếu niên nghèo tại thành Bắc ở quận Lộc Minh thuộc biên cương Tuyết Quốc. Bốn năm trước, bên trong Tuyết Quốc nhiều lần xuất hiện dị tượng, thiên địa nguyên khí dao động.

Cha mẹ Diệp Thanh Vũ đã chết trong cuộc chiến chống lại thú triều khiến hắn trở thành cô nhi, Diệp gia theo đó mà suy tàn không sao gượng dậy nổi, gia cảnh ngày một sa sút.

Hôm nay, bốn năm thời gian như lời hứa đã hết.

“Cha! Mẹ! Hôm nay là tròn bốn năm rồi!”

Thời gian vừa đủ đầy, khuôn mặt Diệp Thanh Vũ cũng đang từ ngây ngốc trở nên linh hoạt sinh động khác thường. Hai mắt mở lớn, trong mắt như có điện quang lưu chuyển. Hắn như đã trở thành một con người khác.

Diệp Thanh Vũ quỳ trước ngôi mộ của cha mẹ, cung kính dập đầu ba lạy, sau đó từ từ đào lớp đất phía dưới bia mộ lên. Sau khi đào được ba thước, một cái bị bọc ngoài một hộp sắt màu đen hiện ra.

Đó là một hộp sắt bình thường như bao chiếc hộp sắt khác. Mặt ngoài nó thô ráp, không có khóa. Thời gian trôi qua làm bề mặt nó có chút rỉ sét loang lổ, mang theo đó là cảm giác tang thương không nói thành lời.

Diệp Thanh Vũ cẩn thận lấy cái hộp ra, nhẹ nhàng mở. Bên trong hiện ra một chiếc huy chương bằng đồng cổ xưa. Đây là di vật quan trọng nhất mà cha mẹ lưu lại cho hắn.

“Cha! Mẹ! Đúng như ước định, bây giờ con đã có thể tự do làm những việc mình muốn, có thể trở lại làm một người bình thường rồi đúng không? Ha ha..., đám tiểu tử chê cười ta suốt bốn năm qua, ta nhất định sẽ khiến cho các người kinh ngạc.”

Nói tới đó, Diệp Thanh Vũ ngừng lại như đang nghĩ tới điều gì, khóe miệng từ từ lộ ra nụ cười kỳ dị.

Bốn năm trôi qua trong cô đơn lạnh lẽo, những đau khổ và áp lực trải qua không khiến hắn trở thành một con người chỉ toàn thù hận, mà trong tim hắn tràn đầy lạc quan cùng tự tin. Thứ hắn mất chỉ là một ít đồ vật ngoài thân, thứ hắn đạt được to lớn hơn nhiều, đó chính là sự bình tĩnh kiên định cùng một ý chí sắt đá, một đôi mắt biết nhìn thấu mọi việc.

Chỉ có gian nan cực khổ mới có thể tôi luyện ra một con người như thế! Bốn năm vừa qua đối với Diệp Thanh Vũ là không hề uổng phí, con người hắn qua đó mà như được tái sinh.

“Ha ha..., những chê bai khi dễ Diệp gia bốn năm qua ta nhất định sẽ trả đủ cho các người. Cha mẹ à, giờ là lúc con muốn động tay động chân rồi, cha mẹ sẽ không trách con phải không?”

Diệp Thanh Vũ tự nói với bản thân mình mà như đang nói cho cha mẹ hắn nghe, khuôn mặt chất chứa biểu cảm. Hắn lấy huy chương bằng đồng ra ngắm soi kỹ lưỡng một lúc, rồi như chợt nhớ ra điều gì đó.

“Diệp gia mất đi cái gì, ta sẽ tự tay lấy về cái đó. Cha! Mẹ! hai người nói có phải không? Không có thực lực thì phần nô giận giữ cũng không có chút ý nghĩa nào, cho nên con quyết định sẽ đi Bạch Lộc học viện để học tập, cha mẹ sẽ không phản đối con chứ? Chờ tới lúc con trở thành cường

giả, thanh kiếm kia, sản nghiệp kia, cùng với tổ trạch của Diệp gia sẽ từng bước được trả về nơi cũ.”

“A! Phải rồi, tuy cha mẹ không muốn để con cuốn vào chuyện năm đó, nhưng con nhất định sẽ điều tra rõ ràng, trận chiến giữ thành năm ấy là vì nguyên nhân gì mà khiến cho cha mẹ phải mất mạng. Bất kể là ai ngăn cản, con sẽ từng bước vượt qua để tìm được câu trả lời, để sự thực được bước ra ánh sáng. Bọn người xấu nhất định sẽ phải trả giá!”

Diệp Thanh Vũ chăm chú nhìn tấm bia mộ, trong mắt hần hiện lên hình ảnh quen thuộc của cha mẹ. Hần nở nụ cười đầy tự tin.

Xa xa, ánh mặt trời như lợi kiếm phá không tạo thành từng vệt sáng rơi rơi. Diệp Thanh Vũ mặc kim bào, quay người bước về phía mặt trời đang tỏa sáng rực rỡ.

Một huyền thoại truyền kỳ bị kìm nén bốn năm qua cuối cùng đã được bước ra ánh sáng. Một con người từ bãi tha ma ở một xóm nghèo không khoa chiêng giồng trống mà từng bước quật khởi... Nghe nói trong đại thế giới, thời không thác loạn, ẩn chứa vô số bí mật và chia thành rất nhiều biên giới. Số lượng biên giới có thể ví như sao trên trời, thật đúng là vô cùng vô tận. Nhưng từ thuở sơ khai còn hỗn độn đến nay đã ngàn vạn năm, thế giới không ngừng bị các bậc cường giả tiên hiền của các tộc phát hiện và sáng lập biên giới, tới giờ đã hình thành chín chín tám mươi một chỗ, có thể kể tới như Thanh Vân Giới, Hiếu Nguyệt Giới, Nam Cách Giới, ... là những giới hưng thịnh nhất.

Mỗi giới đều vô cùng rộng lớn, diện tích lãnh thổ bao la giống như một tiểu thế giới, từ đó mà thai nghén ra hàng ngàn chủng tộc và vô tận sinh linh.

Thiên Hoang Giới là một giới có tuổi đời trẻ cỡ khoảng trăm năm thời gian nên hầu như chưa tạo ra danh tiếng gì. Trong đó có một tiểu thành xa

xôi gần biên giới của quận Lộc Minh.

*** Thời tiết giờ đang là giữa mùa hè. Trong quận Lộc Minh, mỗi năm Bạch Lộc học viện tổ chức chiêu sinh một lần. Là một sơ cấp võ đạo giáo trang tốt nhất trong phạm vi mấy ngàn dặm quanh thành Lộc Minh, từ sáu mươi năm trước Bạch Lộc học viện đã hình thành, là thánh địa trong mơ của vô số nam thanh nữ tú truy cầu võ đạo.

Văng dương vừa lên khỏi đầu người đã có hàng ngàn người chen chúc nhau tới trước cửa lớn của Bạch Lộc học viện. Theo tiếng chuông đồng âm vang, tiếng hoan hô dậy lên không ngớt, việc chiêu sinh khảo thí cũng được bắt đầu.

Tiết trời về trưa nóng rát cũng không làm giảm nhiệt tình của các thí sinh. Ngoài mấy vạn thiếu niên đủ tuổi của Lộc Minh quận ra còn có rất nhiều thí sinh phù hợp của các bộ tộc hoặc bộ lạc từ xa ngàn dặm không quản trèo đèo lội suối tới đây để tham gia.

Đối với đa phần những đứa trẻ có xuất thân bần hàn, đây chính là một cơ hội để thay đổi vận mệnh cả đời. Nếu có thể thông qua khảo thí trở thành đệ tử của học viện, là có thể một bước lên trời. Nếu có thể chăm chỉ tu luyện để trở thành võ giả có nguyên khí cường đại là có thể mang lại một vận mệnh mới cho người thân và gia quyến của mình.

Trong thời gian này, toàn bộ Lộc Minh quận vô cùng náo nhiệt.

“Này, người có nghe thấy không? Thiên kim Tống Thanh La của hội trưởng Thanh La thương hội, mới có mười hai tuổi tham gia khảo thí lần thứ nhất đã vượt qua, trở thành đệ tử, hơn nữa sáu nội dung khảo thí đều có kết quả vô cùng ưu tú, được đánh giá là người có thiên phú võ học hạng nhất. Lần này Thanh La thương hội có khả năng sản sinh ra một thiên tài rồi.”

“Chuyện đó đã là gì! Con trai Lý Thừa Tấn của Lý Bình Chủ ở thành Nam nghe nói chính là người có thiên phú võ học nhất phẩm, được mấy vị trưởng lão trong học viện rất coi trọng đó.”

“Chuyện này cũng không phải là chuyện gì ly kỳ cho lắm. Những người này đều là con nhà phú hộ, từ nhỏ đã được chuẩn bị mọi thứ để bước lên con đường võ giả. Các loại công pháp, đan dược và tài nguyên luôn được chuẩn bị sung túc, việc thông qua khảo thí của học viện chỉ là việc đơn giản mà thôi.”

“Đúng vậy. Những môn sinh xuất thân nghèo khó làm sao có thể so sánh với đám người này? Hàn môn thật khó mà xuất ra quý tử là vậy đó.”

Trước cửa lớn của Bạch Lộc học viện, mọi người không ngừng xôn xao bàn luận. Trong đó có nhiều người không khỏi cảm khái vì từ lúc bắt đầu khảo thí tới giờ, những người thông qua khảo thí đa phần là con nhà giàu có sung túc, đám đệ tử xuất thân nghèo khó tới tham gia mấy trăm người mới tìm được một hai người vượt qua. Xác suất thực nhỏ đến đáng thương.

Những thiếu niên vượt qua khảo thí không ngừng nhảy múa vui mừng, còn những người bị loại thì bực tức, gào khóc. Một người vui là biết bao nhiêu người phải rơi lệ. Con đường võ đạo vốn luôn tàn khốc như thế!

Nơi diễn ra khảo thí là sân bãi ngay trước cửa lớn của học viện. Toàn bộ quá trình khảo thí được diễn ra ngay trước mắt của mọi người, kết quả vì thế đều rất công bằng. Đám người chen chúc vây quanh khu vực khảo thí ngày một nhiều như nêm cối.

Các giám khảo không ngừng cao giọng hô to thành tích của thí sinh. Vừa lúc này, đám người đứng xem bị gạt sang một bên bởi một thiếu niên khí vũ hiên ngang, khuôn mặt vui vẻ đi tới địa điểm khảo thí. Thiếu niên này vừa xuất hiện đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Hắn mới khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, quần áo đơn sơ, tóc đen dày được buộc lại bởi một cọng cỏ đơn giản rủ xuống đến tận thắt lưng. Thân hình thiếu niên thon dài, to lớn đầy sức mạnh, mắt sáng mày kiếm, bộ mặt góc cạnh hiện lên vẻ tự tin hiên ngang.

Chỉ cần nhìn qua, mọi người đều cảm giác được có một cỗ khí tức hào hùng phát ra từ người thiếu niên đó.

“Ồ! Mọi người mau nhìn xem, người này không phải là Diệp Thanh Vũ hay sao? Kẻ ngu ngốc này, như thế nào lại thay đổi nhanh như vậy?”

“Tiểu gia hỏa này cũng tới học viện tham gia khảo thí sao?”

“Ha ha..., đúng là hắn thật rồi. Ta nhớ trước đây tiểu tử ngốc này đã nhiều lần tham gia khảo thí của Bạch Lộc học viện rồi.”

“Tiểu gia hỏa này vì cha mẹ chết mấy năm trước mà trở thành điên điên khùng khùng, bốn năm rồi liên tục tham gia khảo thí của Bạch Lộc học viện, mỗi năm đều không qua nổi vòng khảo hạch thứ nhất, đã trở thành trò cười khắp quận Lộc Minh này. Thế mà hắn không tự biết xấu hổ vẫn còn dám chạy tới đây?”

“Ha ha..., ai bảo lão viện trưởng đức cao vọng trọng của học viện cũng từng tán dương hắn, cho rằng hắn là người có khả năng tiếng vào Lộc Minh Bảng, thậm chí là Tiềm Long Bảng! Có lẽ lão viện trưởng đã bị tuổi già làm cho lú lẫn mất rồi.”

“Ta cũng cảm thấy thế. Có lẽ vì vậy mà tiểu tử nghèo kiệt xác này tưởng là thật, không ngừng tới đây tham gia khảo thí, thật là đáng thương.”

Tiếng bàn luận vang lên không ngớt, từng lời từng lời truyền vào trong tai Diệp Thanh Vũ. Hắn chỉ nhếch môi cười, bộ dáng không hề lưu tâm chút nào.

“Một đám ngu xuẩn, ếch ngồi đáy giếng mà thôi. Nếu không phải vì... thì ta đã sớm tiến vào Bạch Lộc học viên rồi.”

Diệp Thanh Vũ vừa nghĩ vừa tiến lại bàn ghi danh, nhận lấy Minh Bài để tham gia khảo thí. Dựa theo quy định, phải nhận được số trên Minh Bài mới được tham gia khảo thí để nhập học vào học viện. Hắn đã tham gia tới bốn lần nên đương nhiên rất quen thuộc với mấy thủ tục này.

“Ơ..., đây chẳng phải là Tứ Quan Vương sao? Năm nay lại tới nữa hả?” Một thiếu niên mặc cẩm y màu tím, bước tới ngăn trước người Diệp Thanh Vũ cất giọng chế giễu.

“Ha ha ha..., thêm lần này nữa là trở thành Ngũ Quan Vương rồi đó. Người làm ta sợ muốn chết đi được, ha ha...”

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 2

Chấn Nhiếp – Huy Chương Anh Dũng

Xung quanh hắn có không ít thiếu niên nam tử, nữ tử quần là áo lụa đang cười theo. Gia cảnh của Diệp gia lụn bại, cha mẹ chết sớm, tại Tuyệt quốc hiện giờ thì hắn đúng là hàn môn đệ tử, địa vị xã hội gần như không có.

Lúc trước lão viện trưởng đức cao vọng trọng của Bạch Lộc học viện ra ngoài ngẫu nhiên nhìn thấy hắn, lúc ấy mới khoảng sáu, bảy tuổi đã giật mình rồi phán định thiếu niên này ngày sau sẽ không chịu ở trong ao tù mà có khả năng lọt vào Lộc Minh Bảng, thậm chí còn có thể tiến vào Tiềm Long Bảng của Tuyệt quốc.

Mà lão viện trưởng là nhân vật cỡ nào? Lão là người có địa vị cao thượng, vô số môn sinh, hai mươi năm qua tìm khắp quận Lộc Minh cũng không có ai dám nhận là đệ nhất cường giả khi đứng trước lão. Lão đã nhận xét như vậy, khiến cho Diệp Thanh Vũ lúc đó còn ngây thơ đã nhận được biết bao ánh mắt chăm chú, soi xét của mọi người.

Đồng thời, cũng vì thế mà hắn phải nhận cái danh thiên phú trác tuyệt, bị đám đệ tử quý tộc vô cùng ghen ghét. Một tên đệ tử nghèo hèn mà thôi, sao có thể là thiếu niên thiên tài đây? Nếu vậy, đám quý tộc bọn chúng sẽ gọi là gì?

Bốn năm trước, cha mẹ chết đi đã để lại một vết thương, cũng hình thành trong hắn một loại quyết tâm. Lần thứ nhất tham gia khảo hạch hắn mới có mười tuổi, sự việc này đã gây ra sự chú ý lớn nhất ở quận Lộc

Minh. Nhiều người cho rằng lời tiên đoán của lão viện trưởng sẽ trở thành sự thực, một thiên tài sắp được ra đời nhưng sự thực lại hoàn toàn trái ngược.

Biểu hiện của của hấn quá mức yếu kém, ngay vòng khảo hạch thứ nhất đã bị loại. Trong danh sách tham gia khảo hạch nhập học của Bạch Lộc học viện, hấn là người có thành tích kém nhất.

Ba lần tham gia khảo hạch sau này đều là như vậy. Chuyện này càng khiến hấn nhìn có cái vẻ điên điên khùng khùng, mỗi ngày trừ lúc ăn cơm và ngủ ra đều ngồi trước phần mộ của cha mẹ như tượng đá, bởi thế mà bị chụp cho cái mũ Tứ Quan Vương, phải nhận vô số đàm tiếu từ mọi người.

Lúc này, nghe những lời bàn luận xôn xao quang mình, thiếu niên mặc áo gấm càng thêm đắc ý, gương mặt đầy hưng phấn, lại có vẻ khiêu khích mỉa mai.

“Cút.” Diệp Thanh Vũ liếc tên thiếu niên, phất tay quát.

“Hặc...hặc...!” hấn cố tình cười thật to, khoa trương nói. “Cút ngay! Nếu ta không biến đi thì ngươi làm gì được ta? Mau cút ra cho khuất mắt ta.”

Diệp Thanh Vũ vung tay, dứt khoát gạt tên thiếu niên này sang một bên khiến hấn lão đảo. Không có ai biết, lực lượng của hấn đã mãnh mẽ vượt xa đám bạn cùng lứa tuổi rồi.

Nguyên nhân chính là ở bộ công pháp vô danh kia. Trong bốn năm thủ mộ, lúc người khác nghĩ hấn điên điên khùng khùng ngồi trước mộ chính là lúc hấn không ngừng tu luyện bộ công pháp thổ nạp vô danh kia. Thời gian trôi qua, tác dụng của nó không rõ ràng lắm nhưng Diệp Thanh Vũ lại phát hiện thấy lực lượng bản thân ngày một lớn hơn.

Lớn một cách khác thường!

Vì đã hứa với cha mẹ, hắn vẫn giấu kín chuyện này cho tới bây giờ. Nhưng hôm nay là ngày mà hắn không cần phải giấu nữa. Tên thiếu niên kia không có sự chuẩn bị, như va phải một cái hồ rỗng chắc, lão đảo văng sang một bên, có cảm giác như bị một cây côn sắt vừa giáng vào người, hai mắt nảy đom đóm, đầu óc dần tê rần.

Hắn ôm bụng, ánh mắt khiếp sợ không dám nhìn Diệp Thanh Vũ nữa.

Diệp Thanh Vũ cười cười, lạnh lùng bảo. “Không cúc ngay, ta tát lên cái bản mặt ngươi bây giờ, biết chưa?”

Đám thiếu niên quý tộc đứng quanh đều hít vào từng ngụm hàn khí.

“Ngươi dám đánh người ở chỗ này sao?” Sau đó, thiếu niên nhà giàu kia tỉnh ngộ, khuôn mặt phấn nộ quát.

Diệp Thanh Vũ chỉ khẽ nhếch khóe miệng, hiện lên một tia trào phúng.

Hắn từ từ lấy từ trong ngực ra một huy chương bằng đồng hình tròn, giữ lại trong lòng bàn tay, cười hì hì nhìn đám đệ tử con nhà giàu và tên thiếu niên mặc áo gấm vừa bị hắn xô ra nói. “Các người mở mắt ra mà nhìn cho rõ đây. Ta muốn đánh là đánh, các người có thể làm gì ta?”

“Cái đó là...”, đám thiếu niên đứng quanh tròn mắt nhìn.

Đó là Quân Công huy chương! Chính là huy chương anh dũng bằng đồng.

Ở Tuyết quốc có một truyền thuyết, từ lúc mới lập nước, bệ hạ Thạch Phá Nhặc là đời thứ nhất của Nhân Hoàng để ban thưởng cho quân sĩ cùng võ giả lập được công trạng to lớn trong cuộc chiến với Yêu tộc man hoang, đã thỉnh cầu đại sư Mạc Phẩm Hàn ra tay rèn một trăm lẻ tám huy chương vinh quang bằng đồng, dùng nguyên liệu hiếm thấy là Tinh Thần Vẫn Thiết. Đây chính là lai lịch của tấm huy chương Quân Công này.

Pháp luật hoàng gia Tuyết quốc đã quy định, người đeo huy chương Quân Công này có địa vị ngang với tầng lớp quý tộc.

Đám đệ tử con nhà giàu lúc này mới nhớ ra, thế hệ trước, Diệp gia đã từng xuất hiện một vị Linh Tuyền Cảnh võ giả, năm đó trong chiến đấu bảo vệ tại Lộc Minh quận lập được đại công, nhờ đó mà được ban thưởng một quả huy chương Quân Công này.

Hiện giờ Diệp gia đã lụn bại, bọn chúng chưa bao giờ thấy huy chương này xuất hiện trở lại, nhiều người còn tưởng đây chỉ là chuyện có trong truyền thuyết mà thôi, không ngờ nó lại là sự thực.

Hắn này có huy chương anh dũng trên người, lại đứng trước cửa Bạch Lộc học viện, còn ai dám động vào Diệp Thanh Vũ trừ tầng lớp quý tộc cao nhất?

Đám bất kính với người đeo huy chương, chính là bất kính với hoàng tộc Tuyết quốc, là phạm phải tội lớn. Đám thiếu niên con nhà giàu có này tuy mặc áo gấm nhưng không có tước vị, khoảng cách so với địa vị quý tộc còn xa, vờ nhìn thấy huy chương này gương mặt đã trắng bệch, vội quỳ rạp xuống đất. Đám hộ vệ như hổ như sói cũng run rẩy không dám ngẩng đầu.

Luật pháp Tuyết quốc rất nghiêm khắc, dám xúc phạm tới giới quý tộc sẽ phải chịu tội chết. Tên thiếu niên mặc áo gấm trở nên bối rối, hồi lâu mới có phản ứng, đầy vẻ không cam lòng và âm hiểm nhìn Diệp Thanh Vũ.

Diệp Thanh Vũ không hề nhượng bộ, hươ hươ huy chương trước mặt, chớp mắt nói. “Sao? Người còn không phục?”

Tên thiếu niên kia vùng vằng một chốc rồi không cam lòng đành phải quỳ xuống. Nó chỉ là một tên đệ tử con nhà giàu có chứ không phải quý tộc, nhìn thấy huy chương anh dũng sẽ phải quỳ xuống hành lễ giống như dân thường đối với hoàng đế, đối với những vị anh hùng.

“Tiện nhân, còn dám giơ mặt ra hay sao.” Diệp Thanh Vũ hừ mũi thốt lên một câu khiến tên thiếu niên kia nhất thời nghệt mặt rồi nói tiếp. “Ta biết người không phục, nhưng người phải hiểu nguyên nhân chính là vì người đã dám trêu chọc ta. Mọi người vẫn hay phải trả giá cho hàng động và lời nói của mình. Dù người có oán thán trong lòng cũng không sao cả, chỉ cần có một ngày người đủ tư cách, liền có thể tìm ta để báo thù.”

Diệp Thanh Vũ không giấu sự ương ngạnh của mình, trào phúng đối phương thỏa thích. Hắn đã nhiều lần ân hận, nhịn đối phương và những người như hắn, giờ phút này Diệp Thanh Vũ không cần phải làm thế nữa.

Hắn sớm biết tác dụng của huy chương anh dũng này nhưng nó có ý nghĩa rất lớn với hắn nên trước giờ hắn chưa bao giờ lấy ra, cũng không muốn phải lấy ra nhiều, nhưng khi cần thiết hắn sẽ không khách khí lôi ra dùng.

Cất huy chương anh dũng vào người, Diệp Thanh Vũ mỉm cười đi tới chiếc bàn gỗ phía trước, nhận lấy Minh Bài để tham gia khảo hạch từ một đệ tử năm thứ hai của Bạch Lộ học viện.

“Số 8888? Con số không tệ.” Nhìn thoáng qua Minh Bài trong tay, Diệp Thanh Vũ nở nụ cười tươi, rồi bắt đầu xếp hàng theo trình tự, chờ đến lượt mình tham gia khảo thí.

Tên thiếu niên mặc áo gấm tuy sợ hãi ra mặt nhưng trong lòng dâng đầy phần uất, ánh mắt đầy căm hờn, oán độc.

“Vì cái gì chứ? Tên phế vật này sao lại có huy chương anh dũng trong tay được chứ? Thật đáng chết, bị tên tạp ngữ ngu ngốc này đánh, ta sẽ trở thành trò cười cho cả quận Lộ Minh này. Mỗi nhục ngày hôm nay, ngày sau tất báo! Há? Không đúng, Diệp Thanh Vũ năm nay đã mười bốn tuổi, nếu hắn vẫn không thể trở thành võ giả như trước, chẳng phải là....”

Tên thiếu niên này như chợt nhớ ra điều gì, trong mắt lóe lên một tia hưng phấn rồi biến mất.

*** Quá trình xếp hàng thật kéo dài, sau một canh giờ Diệp Thanh Vũ mới được bước tới sân bãi để tiến hành khảo hạch thứ nhất. Khảo hạch lần thứ nhất này chính là để kiểm tra khí huyết thân thể.

Bởi vì võ đạo tu luyện trong Thiên Hoang Giới, bất luận là ai đều phải bắt đầu từ việc rèn luyện thân thể, chỉ có mang thân thể rèn luyện tới mức tận cùng mới có thể cảm ngộ thiên địa nguyên khí, đạt thành nguyên khí võ đạo. Cho nên với tu luyện giả thì Tiên Thiên Huyết Khí là vô cùng trọng yếu.

Huyết khí càng nhiều, rèn luyện thân thể sẽ càng dễ dàng, thành tựu đạt được càng lớn. Quá trình khảo hạch Huyết Khí cũng hết sức đơn giản. Trong sân đặt chín quả thạch đỉnh bằng đá trông rất cổ xưa, trên đầu có khắc phù văn. Thí sinh tham gia có thể nâng thạch đỉnh lên khiến cho phù văn cùng trận pháp phía dưới sân bãi bị kích phát là có thể vượt qua khảo hạch Huyết Khí này.

Đây là biện pháp nguyên thủy nhất, và cũng hiệu quả nhất!

Lần lượt, những người tham gia khảo thí được người hướng dẫn an bài, đi lên tiến hành khảo thí. Khi thạch đỉnh bị nâng lên, trên đỉnh sẽ có hoa văn màu đỏ như ẩn như hiện, dưới mặt đất, nguyên khí từ trận pháp sẽ rót vào thân thể thí sinh tạo thành quang điểm màu đỏ bao khắp thân thể, lấy thân thể làm trung tâm bức xạ ra xung quanh.

Vùng Huyết Khí bức xạ càng lớn, thì Huyết Khí chi lực càng mạnh.

Thí sinh nào có thiên tư trác tuyệt sẽ làm Huyết Khí trong cơ thể nở rộ, quang điểm cũng theo đó mà chiếu rọi bốn phương, nhuộm hồng cả trường thi.

“Số 8677, Mã Như Long, nâng bốn đỉnh, ba trăm hai mươi cân lực. Thông qua.”

“Số 8884, Cố Chiêu, nâng một đỉnh tám mươi cân lực. Loại.”

“Số 8885, Từ Phi, nâng ba đỉnh, một trăm tám mươi cân lực. Thông qua.”

“Số 8886, Cố Nhân, nâng.....”

Âm thanh của người giám thị vang lên, được nguyên khí kích động lan ra khắp bốn phía, truyền đến tai tất cả mọi người có mặt.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 3

Quyết Định Của Ta Cần Phải Giải Thích Sao?

Thuận lợi qua được khảo hạch thứ nhất khiến Từ Phi cùng Mã Như Long vui sướng như điên, huyết quang từ cơ thể bọn hắn chiếu rọi phạm vi được một trượng, hồng mang sáng lạn. Hai bọn hắn phấn khích giơ cao nắm đấm lên trời gào thét không ngừng.

Thí sinh Cố Chiêu bị loại ăn mặc bình thường, nhìn qua còn có chút keo kiệt mới chỉ chừng mười lăm tuổi. Huyết quang bức xạ ra ngoài thân thể chỉ chừng một xích, cực kỳ yếu ớt. Nghe xong tuyên bố của người giám sát khảo hạch thì thân thể ưỡ oải khụy xuống, nước mắt tuôn rơi. Hắn biết từ nay về sau, con đường trở thành võ giả đã không thể đi lên được rồi.

Giới hạn độ tuổi tham gia khảo hạch là mười lăm tuổi, qua năm sau hắn đã không cách nào báo danh xin vào Bạch Lộc học viện nữa. Hắn vốn xuất thân từ con nhà nghèo khó, chưa từng tu luyện qua loại công pháp nào, cũng không có tài nguyên để hỗ trợ, rồi đây sẽ phải bươn chải giữa cuộc sống như những người bình thường khác mà thôi.

“Số 8888...”

Cuối cùng đã tới lượt Diệp Thanh Vũ. Hắn tiến lên đưa Minh Bài cho người giám sát rồi đi về thạch đình đặt trong sân. Những lần trước hắn đều phải dừng lại ở một bước này. Thạch đình nhẹ nhất là tám mươi cân lực hắn cũng không thể nâng lên, nói gì tới giơ lên cao? Trong cơ thể hắn không hề có huyết quang phóng ra, sau mỗi lần tham gia khảo hạch lại trở thành trò cười cho khắp người trong quận Lộc Minh.

Nhưng chỉ có mình hãn biết nguyên nhân vì sao... Hôm nay, mọi sự chầm chọc, chỉ trích sẽ phải dừng lại, vì hôm nay hãn không phải che giấu thực lực của mình nữa. Lúc này, hãn cảm giác được huyết dịch đang sôi trào trong cơ thể. Nếu không phải vì ước định lúc trước, hãn đã sớm khiến cả quận Lộc Minh này phải há mồm kinh ngạc.

Ngay lúc hãn vừa đặt tay lên thạch đỉnh, định giờ lên thì sau lưng truyền tới âm thanh nhàn nhạt của người giám thị. “Chờ một chút, người là Diệp Thanh Vũ phải không? Hồ đồ, ai cho phép người tiến lên đây? Người tạm thời không được tham gia khảo hạch, hãy lui qua một bên đã.”

Diệp Thanh Vũ giật mình, quay người nhìn lại.

Ngay trước mặt hãn là một cái bàn gỗ lớn có một vị trung niên mang chòm râu dê đang ung dung ngồi, nhìn hãn bằng ánh mắt không biểu lộ điều gì. Người này chính là chủ khảo của phần thi đo lường khí huyết của các thí sinh.

“Vì sao?” Diệp Thanh Vũ nhíu mày hỏi.

“Vì sao ư? Ha ha...., ta bắt người đợi, người nên ngoan ngoãn mà đợi chờ thì tốt. Ta là giám thị chủ khảo ở đây, ta quyết định như thế còn cần phải hỏi tới tên phế vật nhà người hay sao?”

Diệp Thanh Vũ vô cùng tức giận, đang định gắt gao nói điều gì đó thì dừng lại, hãn đưa mắt nhìn tên thiếu niên đứng bên người vị chủ khảo, mang theo vẻ mặt mỉa mai, đầy oán độc nhìn mình. Tên này chính là người vừa bị hãn xô ngã, bắt phải quỳ xuống lúc trước.

Diệp Thanh Vũ thấy vậy liền lấy lại bộ dáng vui vẻ lúc trước, thầm nhủ. “Thì ra là tên nhãi con này gây sự đây, nhưng hãn chỉ là một đứa trẻ con một thương nhân bình thường, còn không được tính là quý tộc lại có thể tác động tới vị chủ khảo này, sợ rằng đằng sau còn có người giở trò.”

Nghĩ tới đó, Diệp Thanh Vũ cũng không vội vàng. Năm năm qua hẳn còn nhịn được, trong quận Lộc Minh còn có người chưa buông lỏng cảnh giác hay sao? Diệp Thanh Vũ quyết định cùng bọn chúng chơi đùa một chút, xem rốt cuộc hươu sẽ chết về tay ai.

“Người thực sự muốn làm như vậy?” Diệp Thanh Vũ nhìn vị chủ khảo đầy khiêu khích.

“Tên phế vật như người, cho người tham gia khảo hạch là đã làm lãng phí thời gian của ta rồi. Người tốt nhất nên im lặng mà chờ tới lượt cuối cùng đi.”

Diệp Thanh Vũ gật đầu dứt khoát. “Được”, sau đó khoanh tay kiên nhẫn đứng chờ. Hẳn không hề lấy ra huy chương anh dũng bằng đồng kia vì hẳn hiểu, huân chương đó có thể chấn nhiếp được mấy tên công tử con nhà giàu có kia chứ khó lòng bắt vị chủ khảo của Bạch Lộc học viện này phải cúi đầu.

Dù sao, hẳn cũng là thành viên của hoàng thất, địa vị khác xa mấy người kia. Huống gì, Diệp Thanh Vũ cũng đang muốn chơi đùa với vị chủ khảo này.

Hắn đã trở lại là Diệp Thanh Vũ trước kia rồi!

Ở trên sân khảo thí tiếp tục vang lên những tiếng hô của người giám sát.

“Kế tiếp, người tiếp tục tham gia khảo hạch là...”

Tên trung niên râu dê lộ ra nụ cười thắng lợi, tuyên bố khảo hạch tiếp tục tiến hành. Loại cảm giác có được uy quyền trong tay thật khiến con người ta say mê, sáng khoái.

Chuyện vừa phát sinh cũng nhanh chóng trở thành đề tài đàm tiếu của mọi người. Ở quận Lộc Minh này, cứ tới thời điểm tổ chức khảo hạch là

mọi chuyện liên quan đến hẳn đều trở thành chủ đề được quan tâm hàng đầu.

Tin tức lan truyền ra, chẳng mấy chốc đã đồn qua không biết bao nhiêu người cùng tham gia khảo thí hoặc đang vây quanh xem xét, mọi người đều nóng lòng muốn biết lần này Diệp Thanh Vũ sẽ còn làm ra sự tình gì. Mọi ánh mắt đều tập trung lên người hẳn, ngay cả đám thí sinh tham gia khảo hạch cũng vậy.

Bản thân hẳn vẫn chỉ im lặng chờ đợi. Chẳng mấy chốc, thời gian khảo thí của ngày thứ nhất đã trôi qua.

*** Ngày thứ hai, đúng giờ mở cửa, Diệp Thanh Vũ đã có mặt ở sân khảo thí. Trên mặt hẳn không có biểu hiện nào của sự tức giận hay mất kiên nhẫn, thay vào đó là vẻ âm trầm suy ngẫm.

Rất nhiều ánh mắt hả hê, giọng nói trào phúng mỉa mai cùng cảm thương rơi trên người hẳn trong lúc khảo hạch tiếp tục diễn ra. Theo tiếng hô của người giám sát, niềm vui, nỗi buồn của những thí sinh tham gia lại diễn lại giống như hôm trước. Thêm một ngày nữa như thế trôi qua... Ngày thứ ba... Ngày thứ tư... Ngày thứ năm..., thứ bảy... Cho tới ngày thứ chín của cuộc khảo hạch, số người tham gia đã giảm đi khá nhiều, sân khảo thí cũng trở nên thưa thớt. Nhiều thí sinh đã hoàn thành phần thi này, nhận lấy Minh Bài để tham gia những khảo hạch khác, chỉ có Diệp Thanh Vũ vẫn chờ đợi bên cạnh trường thi. Trung niên chủ khảo vẫn luôn giữ vẻ mặt lạnh nhạt ngồi sau bàn gỗ. Thi thoảng hẳn cũng liếc nhìn về phía Diệp Thanh Vũ bằng ánh mắt khinh thường và tức giận. Việc Diệp Thanh Vũ vẫn đứng chờ mỗi ngày khiến hẳn khó chịu.

Lại thêm một ngày trôi qua. Đến ngày thứ mười, cũng là ngày chiêu sinh cuối cùng của Bạch Lộ học viện.

Suốt buổi sáng chỉ có ba gã thiếu niên vội vã chạy tới, nhận lấy Minh Bài để tham gia khảo thí, tới buổi chiều thì không còn ai tới tham gia nữa.

“Vị chủ khảo này cũng hơi quá, dù Diệp Thanh Vũ hẳn có phải là tên phế vật hay không thì cũng không thể bỏ qua quyền lợi được tham gia tiếp nhận khảo hạch của hẳn chứ.”

“Đúng vậy. Huống chi phụ thân của hẳn năm đó vì quận Lộc Minh mà chết trận, lập được chiến công. Gia tộc hẳn còn từng nhận được huân chương anh dũng, sao có thể đối đãi với người ta như vậy được? Hẳn làm như thế, không sợ luật pháp Tuyết quốc sẽ giáng lên người hay sao?”

“Người chưa biết đó thôi, phụ thân Diệp Thanh Vũ chết rồi, hẳn tuy được thừa hưởng huân chương anh dũng nhưng lại không phải chủ nhân đích thực, lại chỉ là một tên đệ tử hàn môn nghèo khó. Dựa theo pháp luật của Tuyết quốc thì huân chương này chỉ bảo hộ hẳn cho hết năm mười bốn tuổi mà thôi. Sau đó, thành chủ sẽ lấy lại chiếc huân chương này.”

“Thật vậy sao, số tên Diệp Thanh Vũ này đúng là quá khổ rồi!”

Đám người còn đứng xem không ngừng bàn luận, trừ những đứa trẻ con nhà giàu luôn nhìn hẳn bằng ánh mắt hả hê thì đa phần người ngoài vẫn hơi đồng tình với hẳn.

Diệp Thanh Vũ ngược nhìn mặt trời phía xa, thời gian so với dự tính không sai biệt lắm liền đi về sân khảo hạch. Vừa đi được vài bước, một hương thơm quyến rũ bay vào mũi hẳn. Từ đám người bước ra một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, nàng đứng chắn trước người Diệp Thanh Vũ.

Hài tử này khoảng mười ba, mười bốn tuổi, mặc trên người y phục của kiếm sĩ năm thứ tư của đệ tử Bạch Lộc học viện màu đỏ, da thịt mịn màng như ngọc, khuôn mặt như tranh vẽ, cái mũi thanh tú trên đôi môi như đóa hoa anh đào nở rộ. Bộ y phục của kiếm sĩ bó sát càng làm lộ ra thần thái

ting anh. Đùi ngọc eo thon, toàn thân phát ra mị lực có thể tước mất hồn phách người khác.

Thiếu nữ nhìn Diệp Thanh Vân chăm chăm rồi cất tiếng. “Nghe nói người lại đang gây náo loạn ở đây phải không?”

Gây chuyện ở đây? Diệp Thanh Vân khê giật mình, cau mày nói. “Tiểu Hàm...”

Thiếu nữ xinh đẹp này là Tưởng Tiểu Hàm, ở thời điểm gian nan nhất khi xưa đã rời xa hẳn. Hơn ba năm trôi qua, nàng đã trở thành đệ tử chính thức của Bạch Lộc học viện, đạt được nhiều thành tích ưu tú liên biến đổi không ngừng, ngày càng trở nên xinh đẹp, hoàn toàn không còn giống con người trước kia mỗi lúc đều cần tới hẳn bảo hộ, chăm lo.

“Mong người đừng nói những lời thân thiết như vậy, hãy gọi tên đầy đủ của ta, Tưởng Tiểu Hàm.” Thiếu nữ cắt ngang câu nói của Diệp Thanh Vũ, gương ánh mắt cao ngạo nhìn xuống nói tiếp. “Bốn năm rồi, Diệp Thanh Vũ người vì sao vẫn không chịu chấp nhận cuộc sống bình thường? Không có thiên phú võ đạo, người có giầy dựa cố gắng cũng chỉ vô ích, còn trở thành trò cười cho thiên hạ người không thấy sao? Chi bằng an phận làm một thường dân, bình ổn sống hết cuộc đời này.”

Diệp Thanh Vũ nghe xong liền cất tiếng cười lớn, thầm nhủ “người mà lại nói như vậy sao?” rồi không hề nghĩ ngợi thêm nữa, cũng không lên tiếng giải thích thêm gì.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 4

Chân Hoàng Và Con Lươn

Dù Diệp Thanh Vũ ra bộ không để ý tới, nhưng Tưởng Tiểu Hàm lại làm bộ tận tình khuyên bảo, vẫn tiếp tục thuyết giáo.

“Thuở nhỏ chúng ta là hàng xóm, ta biết người trước kia là một đứa trẻ giỏi giang, từng giúp đỡ ta rất nhiều, nhưng chúng ta giờ đã không còn là trẻ con nữa. Ta sẽ không vì người giúp ta lấy mấy quả trứng chim mà hân hoan nhảy múa, người cũng chẳng cần phải làm thế để gây sự chú ý của ta. Sự thực là, Diệp Thanh Vũ, vì nhớ chuyện chúng ta từng là hàng xóm với nhau, ta mới khuyên người một câu, không nên trêu chọc những người mà người không chọc vào nổi.”

“Ta sao? Ta làm người phải chú ý sao?” Diệp Thanh Vũ cười ha hả, tự giễu trong lòng, “người từ nơi nào tới đây mà tự tin như vậy?”

Không nói gì, Diệp Thanh Vũ đi vượt qua Tưởng Tiểu Hàm, tiến về phía khảo thí.

Tưởng Tiểu Hàm biến sắc, nghĩ hẩn vì thẹn quá mà hóa giận, chỉ thương cảm thở dài. “Ta biết, có lẽ đã góp ý quá thẳng thắn khiến lời nói động chạm tới tự ái của người, nhưng vì ta thực muốn tốt cho người. Từ ngày người thất bại, ta và người đã không đứng chung một thế giới nữa rồi.”

Diệp Thanh Vũ không hề quay đầu lại. Hẩn đi thẳng tới vị chủ khảo. “Hiện giờ ta đã có thể tham gia khảo hạch chưa?”

Tên chủ khảo vẫn giữ dáng vẻ ung dung, nâng chén trà lên nhấp một ngụm, cười híp mắt rồi mới nói. “Người không thấy những người đang đứng quanh trường thi sao? Người nghĩ vì sao bọn họ lại có mặt ở đây?”

“Có lẽ vì muốn nhìn xem ai sẽ phải xấu mặt.” Diệp Thanh Vũ lạnh nhạt đáp.

“Ta còn tưởng là người không biết chữ, hóa ra người cũng hiểu điều đó. Bọn họ tới chính là vì người.” Hãn mỉm cười mỉa mai, ánh mắt nhìn Diệp Thanh Vũ như nhìn một kẻ tiểu nhân. “Người đã biết vậy, sao còn vội vã làm gì?”

“Còn chưa biết ai sẽ là người xấu mặt đâu.” Diệp Thanh Vũ cũng cười trào phúng.

“Xem ra người còn chưa phục, chờ lát nữa thì sẽ biết thôi.”

“Ta không muốn đợi nữa.” Diệp Thanh Vũ không chịu kém.

Tên chủ khảo chỉ cười lạnh không đáp. Một tên tiểu tử nghèo kiệt xác mà thôi, lại dám nghênh ngang trước mặt hãn ư?

“Chỉ dựa vào thái độ của người đối với giáo viên như vậy, người đã không xứng được tiến vào Bạch Lộc học viện rồi.” Tên thiếu niên mặc áo gấm lúc trước dương dương tự đắc từ trong đám người đi ra, gương mặt há hê vì trả được thù.

Diệp Thanh Vũ trừng mắt quát. “Lại là người? Mau cút sang một bên.”

Tên thiếu niên có vẻ sợ hãi, lui về sau một bước rồi chột nghĩ tới điều gì liền gặt giữ. “Hừm! Người cho rằng ta còn sợ người? Đồ phế vật! Người còn chưa nhìn bảng kết quả khảo hạch phải không? Trên bảng đó ta đứng thứ một ngàn ba trăm lẻ chín. Ta là Lưu Diệp. Ha ha ha..., ta đã là học viên chính thức của năm thứ nhất học viện rồi, còn người thì sao đây?”

“Người là Lưu Diệp đúng không?” Diệp Thanh Vũ mỉm cười. “Tốt lắm, ta đã nhớ kỹ rồi. Để xem, rồi người sẽ phải tắm rửa cho sạch, quỳ xuống giờ mông chờ ta đến quất.”

“Càn rỡ! Người còn dám kiêu ngạo? Người cho là ta không biết sao? Người sắp qua tuổi mười bốn rồi, nếu không vào được Bạch Lộc học viện, thành chủ sẽ thu hồi miếng huy chương của người, người sẽ chỉ còn là một tên phế vật mà thôi. Lúc đó hãy xem ta xử sự với người ra sao.” Lưu Diệp hừ lạnh, vẻ mặt tàn ác giận dữ quát.

Diệp Thanh Vũ không để ý tới hấn nữa, quay đầu nhìn gã chủ khảo, mặc kệ sự có mặt của mọi người liền quát.

“Bạch Lộc học viện lại có loại giáo viên cặn bã như người? Thật là một sự xỉ nhục lớn!”

“Người..., người nói cái gì? Lão xược!” Tên chủ khảo giật mình đập bàn quát, hấn không nghĩ Diệp Thanh Vũ lại to gan đến vậy.

“Vì ta tôn trọng Bạch Lộc học viện nên mới kiên nhẫn đợi ở đây trọn vẹn mười ngày, người lại nghĩ là ta sợ người sao? Không cho ta tham gia khảo hạch đúng không? Được lắm, người sẽ phải hối hận, rồi người sẽ phải chủ động tới tìm ta, cầu xin ta tham gia khảo hạch sớm thôi.” Nói xong, Diệp Thanh Vũ quay người bước đi.

“Người quá cuồng vọng! Để ta phải tới cầu người sao? Sẽ hối hận sao? Ha ha..., người điên thật rồi.” Hấn chưa từng gặp qua đứa trẻ nào cuồng vọng như vậy, giờ lại còn dám uy hiếp chính mình?

Đám người đứng xem không khỏi sôi trào, quả nhiên Diệp Thanh Vũ muốn làm lớn chuyện rồi. Mọi người đều biết Bạch Lộc học viện sẽ không tuyển những thiếu niên tuổi quá mười lăm, nên với hấn thì lần khảo hạch này chính là cơ hội cuối cùng. Hấn sẽ đường hoàng bước qua hay lại cay đắng cúi đầu đây?

Những lần trước, mỗi khi bị loại, Diệp Thanh Vũ đều bình tĩnh rời đi, nhưng lần này lại khác hoàn toàn.

“Tiểu tử này muốn làm gì đây?”

“Ha ha, thật là náo nhiệt, chúng ta qua xem một lát đi.”

“Không hiểu sao, ta có cảm giác hôm nay sẽ có chuyện hay để xem đây.”

Đám người đi theo sau lưng Diệp Thanh Vũ rất muốn biết hắn sẽ làm gì, ngoài ra còn có rất nhiều thiếu niên cùng tham gia khảo hạch cũng theo sau.

“Hừ, chỉ là giãy giụa trước lúc chết mà thôi. Cái đồ tạp nư này thì có thể làm nên trò trống gì?” Thiếu niên mặc áo gấm nhìn Diệp Thanh Vũ không chớp mắt lắm bẫm.

Gã chủ khảo vẫn mang vẻ mặt khینگ thường ngồi ở chỗ cũ.

“Ta sẽ ở đây chờ xem, người sẽ dựa vào ai đây?”

*** Thiếu nữ xinh đẹp Tưởng Tiểu Hàm yên lặng đứng im một chỗ. Giờ phút này, trong mắt nàng hình ảnh cậu bé ngày xưa giống như anh hùng đã không còn nữa. Diệp Thanh Vũ bây giờ giống một kẻ lừa dối đang điên cuồng giãy dụa cho cơ hội cuối cùng. Nếu lại thất bại, hắn sẽ vĩnh viễn rơi vào trầm luân.

“Tại sao người vẫn không hiểu nỗi khổ tâm của ta đây?” Tưởng Tiểu Hàm làm ra bộ mặt cao cao tại thượng, lắc đầu than.

“Là người nào lại không hiểu nỗi khổ tâm của sư muội ta vậy?” Một thiếu niên cao ráo anh tuấn, không biết đứng cạnh nàng từ bao giờ lạnh nhạt lên tiếng.

“Tiểu Phi sư huynh, sao người lại tới đây?” Tưởng Tiểu Hàm nhìn người mới đến, khuôn mặt lộ ra nét kiêu my.

Hàn Tiểu Phi này cười nhạt, hẳn là nhân vật phong vân trong lớp đệ tử năm thứ tư, có xuất thân từ quý tộc thế gia, phong độ anh tuấn nho nhã, bất luận là gia thế hay tu dưỡng đều rất có thiên phú, gần như là hoàn mỹ. Ở học viện, có rất nhiều thiếu nữ mang lòng cảm mến, nhiều người vì hắn mà điên cuồng. Nghe nói từng có một vị nữ giáo trẻ tuổi cũng dành tình cảm cho hắn khiến hắn trở thành một nhân vật nổi bật nhất học viện.

“Hôm nay là ngày chiêm sinh cuối cùng, ta qua đây xem một chút. Nghe nói học viên mới năm nay có không ít người tài.” Nói xong, hắn nhìn đám người đang nhốn nháo ở xa xa. “Lại là cái tên Diệp Thanh Vũ kia gây chuyện sao? Thật đáng tiếc..., ta nghe nói Tiểu Hàm sư muội còn từng cảm mến hắn phải không.”

Tưởng Tiểu Hàm mỉm cười lắc đầu. “Chỉ là lúc bé không hiểu chuyện mà thôi. Huống chi hôm nay muội đã không còn là một đứa trẻ, đã không sống cuộc sống như hắn nữa rồi. Thế giới của ta giờ mới bắt đầu, còn hắn xem như đã xong.”

“Ừ, Tiểu Hàm sư muội có thể nhận rõ điểm này là tốt rồi. Võ giả nên kiên quyết bước đi, không nên để những tiểu nhân vật như này làm cho rối loạn tâm tư. Muội là Châm Hoàng bay lượn, hắn chỉ là con lươn không vượt qua nổi long môn mà thôi.” Hàn Tiểu Phi thản nhiên nói.

*** Nơi Diệp Thanh Vũ bước tới chính là sân bãi diễn ra khảo hạch thứ hai. Khảo thí phẩm chất kinh mạch.

Bởi đã tới chiều ngày cuối cùng nên trường thi chỉ có một số ít người đứng xem, mà thí sinh lại không có một ai. Giao viên chủ quản nơi này cùng mấy người chịu trách nhiệm ghi chép thành tích của đám đệ tử đang

nhàn rồi ngồi sau một chiếc bàn gỗ lớn nói chuyện phiếm, chỉ chờ mặt trời xuống núi là kết thúc khảo hạch.

Trong trường thi đặt một đồng nhân màu vàng giống người như đúc, có nét của một tác phẩm nghệ thuật nhưng trên người chẳng chịt điêu khắc những đường cong kỳ dị, mỗi đường cong đều liên tiếp lấy vào mấy khiểu huyết khác nhau màu đỏ, thoạt nhìn có chút cổ quái. Những đường cong này đại biểu cho mười hai kỳ kinh bát mạch. Vì vậy đồng nhân này được gọi là Kinh Mạch Đồng Nhân, dùng để khảo thí phẩm chất đẳng cấp kinh mạch của thí sinh.

Thí sinh tham gia khảo thí chỉ cần đặt hai tay sau lưng Kinh Mạch Đồng Nhân, trong cơ thể Đồng Nhân ẩn chứa nguyên lực sẽ tiến vào thân thể, sau đó có thể biết được phẩm chất cao thấp của kinh mạch.

Diệp Thanh Vũ đứng trước bàn mấy vị giám thị hô.

“Số 8888, Diệp Thanh Vũ.”

Người làm chủ khảo của bước khảo hạch thứ hai này là một lão giả tóc bạc, da mặt hồng hào.

Lão vô cùng kinh ngạc nhìn Diệp Thanh Vũ, hiển nhiên đã từng nghe tới cái tên này cùng những câu chuyện đồn thổi xung quanh, trong mắt lão hiện lên một tia khác thường, nhưng cũng không nói gì thêm, rồi để cho người bên cạnh tìm đọc thành tích đợt khảo thí thứ nhất của hắn. Vị này nhíu mày hô lên. “Không đúng, người còn chưa tham gia khảo hạch Huyết Khí mà?”

“Ta nghĩ trước tiên cứ tham gia khảo thí kinh mạch trước đã.” Diệp Thanh Vũ bình tĩnh đáp.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 5

Hoàng Kim Gân Mạch

Lúc này, đám người đi theo Diệp Thanh Vũ trở nên huyên náo âm ỉ, trên mặt mỗi người là những cảm xúc khác nhau nhìn về Diệp Thanh Vũ, không biết hẳn sắp dở trò gì.

“Có chuyện gì vậy, sao tự nhiên lại có nhiều người đến thế nhỉ?” Các học viên năm hai ngạc nhiên hỏi lẫn nhau.

“Được rồi, người trẻ tuổi, người có thể tham gia khảo hạch, chúc người may mắn.” Lão giả suy nghĩ một chút rồi mỉm cười đáp ứng Diệp Thanh Vũ.

“Đa tạ chủ khảo!” Diệp Thanh Vũ cung kính cảm ơn, sau đó quay người hướng trường thi Kinh Mạch Đồng Nhân đi tới.

“Chuyện này hình như không hợp với quy củ của học viên thì phải...”, trong đám người đứng xem có người lên tiếng nghi ngờ, người này chính là thiếu niên mặc áo gấm lúc trước, nhưng vị chủ khảo cao tuổi lại không nói gì, cũng không thèm liếc mắt nhìn hẳn. Ánh mắt mọi người lúc này đều tập trung trên người Diệp Thanh Vũ. Hẳn chậm rãi đem hai tay đặt lên sau lưng Kinh Mạch Đồng Nhân, khuôn mặt hơi có chút khấn trương.

Ngay lúc này, bên trong Đồng Nhân có sự biến đổi, một lượng nhiệt bất thường theo cánh tay Diệp Thanh Vũ tràn vào cơ thể từ da thịt tới xương cốt đem lại cho hẳn một cảm giác khó tả. Tiếp đó, trên người Đồng Nhân

nổi lên biến hóa, hai vòng kinh mạch chủ yếu như bị đồ đẩy năng lượng vụt lóe lên hào quang óng ánh màu vàng kim.

“Cái gì...”, lão giả tóc bạc đang muốn ngồi xuống, nhìn thấy tình cảnh này thì nhảy dựng, toàn thân như cứng lại.

“Hoàng Kim kinh mạch?” Mấy người chịu trách nhiệm ghi chép lại thành tích của thí sinh tham gia khảo hạch đều mở to mắt không tin nổi, có người khiếp sợ hô lên.

Kinh mạch thân thể của con người dựa theo phẩm chất cao thấp có thể chia làm tứ đẳng, trong đó phẩm chất Hoàng Kim là phẩm chất cao nhất, cũng rất khó khăn để có thể đạt được. Người nào có được loại kinh mạch này giống như được trời cao sủng ái, việc tu luyện sẽ trở nên nhàn hạ hơn rất nhiều.

Sự việc diễn ra khiến cho đám người vây quanh sững sốt, lập tức nhốn nháo bàn luận.

“Trời ơi! Hoàng Kim kinh mạch? Kinh mạch của Diệp Thanh Vũ sao lại là Hoàng Kim kinh mạch?”

“Đây có thực là tên phế vật đã bốn lần bị loại hay không? Thật không thể tin nổi.”

“Lời tiên đoán ngày xưa của lão viện trưởng chẳng lẽ lại ứng nghiệm sao?”

“Lần chiêu mộ đệ tử này của Bạch Lộc học viện đã xuất hiện bốn thí sinh có Hoàng Kim kinh mạch, thêm Diệp Thanh Vũ là người thứ năm. Chuyện này thật khó mà tin được. Thông thường, phải vài chục năm mới xuất hiện một thiên tài có Hoàng Kim kinh mạch đó...”

Đám người xung quanh sôi trào, mục đích chính họ tới đây chỉ để có cơ hội chế giễu Diệp Thanh Vũ đều rung động không thôi.

“Sao có thể như vậy?” Lưu Diệp đứng lù lại sau đám người mang vẻ mặt như vừa gặp quý, con mắt trợn ngược không thể tin nổi. Một kẻ vừa này còn là trò cười cho cả quận Lộc Minh sao có thể thay đổi nhanh chóng như vậy? Lưu Diệp hẳn cũng chỉ đạt được phẩm chất Thanh Đồng kinh mạch mà thôi.

“Hừ, kinh mạch tốt thì sao chứ? Còn có năm phần thi khảo hạch nữa, người phải vượt qua hết thì mới có thể tiến nhập học viện.” Lưu Diệp nghiêng răng nghiêng lợi thầm oán.

Trên Kinh Mạch Đồng Nhân, từng vòng từng vòng đường cong kinh mạch bắt đầu sáng lên, dần lan tràn ra toàn thân. Màu vàng bức xạ ra như muốn bao phủ cả trường thi. Trong nháy mắt, tám phần mười đường kinh mạch của Kinh Mạch Đồng Nhân đã ngập sắc quang mang.

Toàn trường thi khiếp sợ, chết lặng!

“Cứ đà này, toàn bộ kinh mạch trên Kinh Mạch Đồng Nhân sẽ đều phát sáng, lúc đó không chỉ là Hoàng Kim huyết mạch nữa rồi.” Lão giả chủ khảo có gương mặt hồng hào đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, lẩm bẩm.

Lão vừa nghĩ tới một truyền thuyết, trong ánh mắt phát ra hào quang. “Không thể cứ tiếp tục như vậy được, biểu hiện của đứa nhỏ này nếu truyền ra ngoài sẽ là một bất lợi với nó.”

Nghĩ tới đây, lão giả mở miệng kêu lên. “Khảo hạch chấm dứt, số 8888, thí sinh Diệp Thanh Vũ đạt phẩm chất Hoàng Kim kinh mạch, đã thông qua khảo hạch.”

Âm thanh lan xuống, những tầng quang mang màu vàng trên Kinh Mạch Đồng Nhân cũng âm đạm dần.

Diệp Thanh Vũ nao nao, hẳn cảm thấy từ trong Kinh Mạch Đồng Nhân này còn ẩn chứa một dòng nước ấm mênh mông, tựa hồ chưa đạt tới đỉnh phong lại đột nhiên bị kéo xuống. Chuyện này hẳn có điểm kỳ quái gì đây! Tuy vậy hẳn cũng không suy nghĩ nhiều, dừng việc khảo thí lại, hành lễ cảm ơn đội ngũ giáo viên hướng dẫn.

Vị chủ khảo tóc bạc cẩn thận quan sát Diệp Thanh Vũ, sau hơn chục hơi thở mới mỉm cười gật đầu. “Tốt lắm, rất tốt. Bạch Lộc học viện năm này đã tìm ra được một thiên tài rồi.”

Diệp Thanh Vũ cười hắc hắc, không được khiếm tốn đáp. “Vâng, ta cũng có cảm về mình như thế đó.”

Lão nhân khẽ giật mình, cũng cười ha hả đem một bài đưa tới. “Tiểu gia hỏa quả nhiên có ý tứ. Kết quả khảo thí về kinh mạch của ngươi đã được ghi trong Minh Bài, ngươi có thể đi tham gia khảo thí tiếp theo rồi.”

Diệp Thanh Vũ cung kính hành lễ cảm ơn, hẳn vẫn luôn là người yêu ghét rõ ràng như thế. Có ân tất báo, có thù sẽ không bỏ qua.

Lúc Diệp Thanh Vũ ra khỏi trường thi, đám người vốn định mở miệng chê cười hẳn lúc trước đều im lặng, bọn hắn cũng hiểu những gì vừa mới diễn ra ở nơi này. Bọn họ có linh cảm, ngày hôm nay sẽ xảy ra một chuyện bất khả tư nghị.

“Nào, nhanh đi theo Diệp Vân xem khảo hạch tiếp theo.”

“Khảo hạch tiếp theo là khảo thí về ngộ tính thiên phú.”

“Không biết hẳn có ngộ tính thiên phú đạt tới phẩm chất Nhất đẳng hay không?”

Thiếu niên Lưu Diệp trở nên ngây ngốc mất một lúc lâu, cuối cùng cũng nghiêng răng đi theo.

*** Sau thời gian một chung trà, từ trong trường khảo thí vang lên không ngớt những tiếng bình luận.

“Trời đất ơi, điều này sao có thể xảy ra được?”

“Ngộ tính thiên phú vượt qua Cửu phẩm?”

“Nghịch thiên! Diệp Thanh Vũ đây sao?”

Trong sân tiến hành khảo hạch, quang mang màu vàng nhạt như thủy triều phát ra bức xạ bao trùm phạm vi cả trăm mét.

Ngộ Tính Hỏa Cự! Đây là vật Bạch Lộc học viện dùng để khảo thí ngộ tính Bảo Khí của thí sinh.

Ngộ Tính Hỏa Cự được khắc lên phù văn thần bí, nghe nói xuất phát từ thủ bút của đại sư của hoàng gia Tuyết quốc, linh nghiệm vô cùng. Thí sinh tham gia khảo thí lấy tay cầm ngọn lửa cuối cùng, ngọn lửa này sẽ khởi phát trận pháp, đưa ra đánh giá về ngộ tính cao thấp của thí sinh.

Tay Diệp Thanh Vũ cầm Ngộ Tính Hỏa Cự cuối cùng, ngọn lửa phát ra kim mang như chín đóa hoa. Cửu diễm hoa khai, chính là Cửu phẩm ngộ tính! Phẩm chất của hắn cũng chính là phẩm chất cao nhất trong đợt khảo thí này của Bạch Lộc học viện.

Mọi người đứng quanh nhất thời cứng họng, trân trối nhìn thiếu niên vai gầy giầy rơm khuôn mặt anh tuấn này.

“Số 8888, thí sinh Diệp Thanh Vũ đạt phẩm chất Cửu phẩm nhất đẳng, đã thông qua khảo hạch.” Vị giáo viên chủ khảo nuốt nước bọt đánh ực, sau đó lớn tiếng tuyên bố. Trong suốt quá trình ra đời của Bạch Lộc học viện cho tới nay, mới có ba người đạt tới phẩm chất cỡ này. Hắn đã thấy kết quả khảo nghiệm lúc trước của Diệp Thanh Vũ đạt tới Hoàng Kim kinh mạch

khiến hấn kinh ngạc không thôi, chỉ cần người này hoàn thành nốt những khảo hạch khác là có thể tiến vào Bạch Lộc học viện rồi.

“Không thể tin được, Bạch Lộc học viện ra lại có thể có được một hạt giống thiên tài như vậy.” Giáo viên chủ khảo tán thưởng liên tục, đem ghi chép vào Minh Bài rồi đưa nó cho Diệp Thanh Vũ. Trong lòng hấn thầm nhủ, sau này nhất định phải theo sát thí sinh này. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hấn sẽ trở thành một nhân vật phong vân. Chỉ tiếc hấn có xuất thân quá bần hàn, con đường tu luyện khẳng định sẽ gặp không ít khó khăn.

Diệp Thanh Vũ cảm tạ giáo viên chủ khảo, quay người hướng trường thi kế tiếp đi tới. Đám người nhìn theo bóng lưng hấn đã không còn xem thường lẫn vẻ khinh miệt như trước. Bọn họ rất hiểu, sau ngày hôm nay, toàn bộ quận Lộc Minh sẽ lại biến động vì người thiếu niên này.

Tên thiếu niên Lưu Diệp há mồm ngây ngốc, ánh mắt trở nên mờ mịt.

“Vì sao có thể như vậy?”

*** Tên giáo viên chủ khảo có chòm râu dê tên là Lưu Hành, hấn đứng ở Bạch Lộc học viện này đã được ba mươi một năm. Lúc bước vào học viện, hấn là người có thiên phú hết sức bình thường, lại không chăm chỉ tu luyện nên không để lại tiếng tăm gì. Mọi người mất bốn năm để hoàn thành tốt nghiệp, hấn đã tiêu tốn mất mười năm thời gian. Cũng may, Lưu gia là một thương hội lớn, tài sản không ít. Dựa vào tài lực và tài nguyên trong gia đình đã hao phí không ít, dùng mọi cách để hấn được ở lại học viện làm một giáo viên, bình yên nhìn cuộc đời trôi qua. Nhiệm vụ của hấn chỉ là làm hậu cần và làm mấy việc lật vật mà thôi.

Ở nơi này, hấn không chuyên tâm tu luyện, lại hay ỷ vào thân phận của mình để ức hiếp đám đệ tử, không dám làm chuyện ác tà trời nhưng những chuyện tiểu nhân hay làm thì hấn không từ. Bởi có Lưu gia chống

lưng nên lãnh đạo cao tầng của Bạch Lộc học viện chỉ mắt nhắm mắt mở
mà bỏ qua cho hẳn.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 6

Huyễn Ảnh Thái Cổ Thần Sơn

Lần này hẳn gây khó dễ cho Diệp Thanh Vũ một phần là để hả giận, một phần vì Lưu Diệp là người của Lưu gia, vẫn là con cháu đời sau của Lưu Hành. Mặt khác, còn là vì có người âm thầm muốn hắn làm như vậy, là người mà hắn vẫn luôn muốn kết giao.

Lưu Hành cũng biết thời thế, nhân đây lấy được một điểm nhân tình của đối phương. Dù sao Diệp Thanh Vũ ở trong mắt hắn cũng chỉ là hạng tôm cá mà thôi.

“Ha ha..., thế giới này là vậy đó, tôm cá thì nên biết thân phận của tôm cá...” Lưu Hành ngồi dựa lưng trên ghế, nâng chung trà uống một ngụm rồi lim dim mắt lẳng lặng chờ Diệp Thanh Vũ quay lại quỳ xuống cầu xin mình.

Dám uy hiếp một vị giáo viên chủ khảo sao? Người nghĩ người là đại nhân vật nào vậy?

Người chỉ là một tên đệ tử nghèo đói, một tên phế vật mà thôi. Mình không cho hắn tham gia khảo thí thì hắn có thể làm được gì chứ?

Đúng lúc này, một âm thanh hoảng hốt vang lên.

“Lưu giáo viên, Lưu giáo viên...” Âm thanh vang lên dồn dập, chính là tên đệ tử hắn cử đi lúc trước để nghe ngóng tin tức.

“Có chuyện gì vậy?” Lưu Hành lạnh nhạt hỏi.

Tên đệ tử này mang vẻ mặt kỳ quái, dừng lại thở hổn hển một lúc rồi mang tất cả những gì mắt thấy tai nghe về Diệp Thanh Vũ kể lại một lượt. Lời còn chưa hết, Lưu Hành đã chấn động, ấm trà trên tay rơi xuống vỡ nát.

“Người..., người nói cái gì?” Lưu Hành khó khăn cất tiếng, sắc mặt trở nên trắng bệch, thân thể có chút lảo đảo. Trong lòng hấn giờ vô cùng sợ hãi và hối hận. Chính hấn đã bỏ qua một tên đệ tử có Hoàng Kim kinh mạch và ngộ tính cửu phẩm nhất đẳng sao?

Trời ạ! Nếu động não một chút là có thể nhìn ra hấn đã không làm tròn trách nhiệm, nếu để tầng lớp cao tầng biết thì vị trí của hấn sao có thể bảo toàn đây.

Sự việc sao có thể trở nên như vậy được?

Lưu Hành không ngừng tự hỏi bản thân. Diệp Thanh Vũ không phải chỉ là một tên phế vật hay sao?

“Người không có nhìn lầm chứ?” Lưu Hành ngồi phịch xuống ghế, khuôn mặt thất thần.

Tên đệ tử nhìn hấn bằng ánh mắt thương hại nhưng vẫn gật đầu.

Lưu Hành tỉnh ngộ, hấn nhớ lại sự việc lúc trước. Giờ thì hấn đã rõ rồi, tên Diệp Thanh Vũ này đúng là muốn mình phải đi cầu xin hấn trở lại. Hơn nữa, dù xảy ra chuyện gì, hấn cũng không được để những lãnh đạo cao tầng của học viên biết chuyện. Bằng mọi giá phải gọi được hấn về đây, nếu không... Lưu Hành nghĩ ngợi một hồi rồi không dám nghĩ tiếp tới hậu quả nữa.

*** Tại trường khảo thí nghị lực. Diệp Thanh Vũ đang khoan chân ngồi, hai mắt nhắm nghiền. Trong trường thi, trận pháp phía dưới phiến đá màu xanh đã bị kích phát, nguyên lực rung động từng hồi, từ trên đỉnh đầu hấn tỏa ra không gian xung quanh, biến thành một huyễn ảnh cổ sơn lơ

lững. Một tầng lại chõng lên một tầng, nguy nga hùng vĩ, rất giống với Thái Cổ Thần Sơn bình thường.

Mọi người đếm kỹ, tổng cộng có chính tầng huyền ảnh Thái Cổ chõng lên nhau.

“Chín tầng huyền ảnh Thái Cổ Thần Sơn! Cửu loan điệp chương ời, đây chính là biểu tượng của người có nghị lực thiên phú a!”

“Đối với các thí sinh, những huyền ảnh Thái Cổ này không phải là hư vô, trên thực tế chúng chính là tinh thần của bọn hãn đang phải thừa nhận sức nặng của Thần Sơn.”

“Cửa ải này là để khảo thí nghị lực, nghị lực càng cao thì càng sinh ra nhiều huyền ảnh. Có thể làm phát sinh ra ba tòa huyền ảnh đã là hợp lệ, năm tòa là tốt, bảy tòa là ưu tú rồi. Người có thể làm phát sinh ra chín tòa huyền ảnh đã đạt tới viên mãn, từ trước tới giờ cũng là rất hiếm có.”

“Diệp Thanh Vũ quả thực đáng sợ! Nghị lực của hãn đủ khiến hãn đứng trong ba thứ hạng đầu của đợt chiêu sinh này rồi.”

Đám người tại trường khảo thí không ngừng xôn xao bàn luận. Theo tin tức truyền ra, ngày càng có nhiều người có thân phận và địa vị tiến lại chỗ này, chứng kiến một màn vừa rồi thì đều lắc đầu thảm nhủ, quận Lộc Minh sắp có đại biến rồi.

Năm đó, vị lão viện trưởng kia tiên đoán quả thực không sai!

“Số 8888, Diệp Thanh Vũ, làm hiện lên chín huyền ảnh, nghị lực đạt tới cửu phẩm nhất đẳng.” Giáo viên khảo thí lớn tiếng tuyên bố kết quả rồi ghi lại trong Minh Bài.

Diệp Thanh Vũ nhận lấy Minh Bài rồi cúi người thi lễ. Chung quanh hãn đã vây kín cả mấy trăm người, mọi con mắt đều đổ dồn về phía hãn.

Trong số đó có cả người trong phủ thành chủ, có người của các đại quý tộc, tập đoàn, các đại thương hội, dong binh đoàn. Tất nhiên, không thể thiếu các giáo viên cao cấp của Bạch Lộc học viện không ngừng quan sát hẳn.

Kỳ thật, tới dịp chiêu sinh của học viện hàng năm, đối với những người này đều là một dịp tốt lành giống như thịnh yến. Tại nơi cường giả vi tôn, nơi mà năm đấm và đao kiếm nói lên chân lý thì một hạt giống thiên tài võ đạo luôn được các tập đoàn coi trọng. Cho nên, hàng năm vào dịp chiêu sinh, các tập đoàn này sẽ tập trung sự chú ý vào quá trình chiêu sinh rồi không ngừng đưa ra những lời mời chào với người xuất sắc. Bạch Lộc học viện cũng không phải tông môn, không phải gia tộc nên không có quá nhiều ước thúc đối với các đệ tử trong chuyện tham gia cá tập đoàn này.

Song phương nếu đạt thành hiệp nghị sẽ cùng ký kết hiệp ước, rồi cung cấp miễn phí tài nguyên cho việc tu luyện của các học viên, tới khi tốt nghiệp, các đệ tử này lập tức trở thành một thành viên của tập đoàn, vì họ mà ra sức.

Quá trình tu luyện võ đạo hao tổn tài nguyên không nhỏ, bình thường chỉ có những nhà giàu có đông đúc mới có thể chống đỡ nổi. Cho nên, đối với các học viên của học viện, việc lựa chọn này cũng là một việc rất quan trọng.

Đệ tử được các đại tông môn nhắm trúng, thu làm đệ tử sẽ được giải trừ khế ước, khôi phục tự do, mà lợi ích của những tập đoàn này cũng sẽ được các đại tông môn đền bù thỏa đáng.

Trong lần chiêu sinh này, chín ngày trước đã có không ít các tập đoàn mời chào những hạt giống võ đạo mà bọn họ đánh giá cao, cho tới thời điểm này đều rất hài lòng. Nhưng biểu hiện của Diệp Thanh Vũ vượt ra ngoài thiên phú thông thường. Thành quả hẳn đạt được thật quá cường đại, vì vậy đã hấp dẫn không ít những người này tới đây.

Qua ba khảo hạch, hần đều đạt tới đẳng cấp cao nhất. Với kết quả này, dù còn lại ba phần khảo thí nữa thì việc tiến vào học viện đã không còn là việc khó nữa, cũng đã đủ khiến cho các thế lực phải điên cuồng mưu tính rồi.

Bản thân Diệp Thanh Vũ lại xuất thân nghèo khó, không nơi trú chân, việc lo kéo hần xem chừng càng thuận lợi.

“Tiểu huynh đệ, ta là trưởng đội hộ vệ Loan Bình của Thanh La thương hội, đây là danh thiếp của hội trưởng nhà ta. Không biết Diệp tiểu huynh có thể dành ra một chút thời gian để nói chuyện hay không?” Lời vừa xuất ra đã khiến mọi người huyên náo.

Tài lực, thực lực của Thanh La thương hội tuyệt đối có thể đứng trong top năm vị trí đầu, hơn nữa người vừa ra tay đã đưa ra danh thiếp của hội trưởng khiến cho mọi ánh mắt đều chăm chú nhìn về phía hần.

Diệp Thanh Vũ chỉ nhếch miệng cười. “Trước hết ta phải hoàn thành khảo hạch của học viện đã, những chuyện khác sẽ cân nhắc sau.”

Tên hộ vệ đội trưởng Loan Bình của Thanh La thương hội hơi sửng người nhưng ngay lập tức gật đầu đáp. “Cũng phải, nên như thế.” Sau đó hần thu hồi lại danh thiếp.

Diệp Thanh Vũ chỉ nhẹ nhàng đáp nhưng mọi người đều hiểu, trong lòng hần đã sớm bỏ qua thương hội này rồi.

“Ha ha..., Diệp tiểu huynh đệ quả nhiên là người có tâm tư cẩn trọng. Một thương hội như thế sao xứng với tiểu huynh đệ chứ.” Đột nhiên, một giọng nói có phần khoa trương truyền tới.

Từ trong đám người đi ra một người mập mạp cầm trong tay một chiếc quạt sơn son thiếp vàng, vẻ mặt trắng nõn, lún phún râu cằm. Tên mập này vừa đi vừa nói. “Tạ hạ là tham mưu tướng quân Lâm Đồng dưới trước đại

nhân Ngụy Vô Song, phủ chủ thành Bắc Bình. Diệp tiểu huynh đệ, đại nhân nhà ta rất có thiện cảm với tiểu huynh đệ đó.”

Diệp Thanh Vũ không đợi hẳn nói xong, gương mặt phát ra một tia cười lạnh. “Phủ chủ thành Bắc Bình? Lâm Đồng? Ha ha, ta nhớ ra tên mập mạp chết bầm này rồi, bốn năm trước khi ta tham gia khảo hạch của học viện, người không có nói những lời này đâu...”

Sắc mặt Lâm Đồng liền trở nên lúng túng. Tên Diệp Thanh Vũ này quả là người thù dai nhớ lâu đây.

Bốn năm trước, tên Lâm Đồng này cũng đã từng hướng Diệp Thanh Vũ mà nói ra những lời lấy lòng này. Bởi vì lúc ấy, phủ chủ thành Bắc Bình cùng nhiều thế lực khác giống nhau, đều rất tin tưởng vào lời tiên đoán của lão viện trưởng, vì việc lôi kéo Diệp Thanh Vũ mà đã chịu bỏ ra một số tiền rất lớn.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 7

Lúc Trước Chỉ Là Ta Nói Giỡn Mà Thôi

Ngay sau khi Diệp Thanh Vũ bị loại ra khỏi cuộc khảo hạch, hắn lập tức thu hồi ý định lôi kéo, thậm chí còn cười lạnh nhạt. “Thì ra chỉ là một cái đầu cá thôi mà thôi, làm lãng phí thời gian của ta...”

“Ha ha..., tiểu huynh đệ, con người nên nhìn về tương lai, quá thù dai cũng không phải chuyện tốt...” Lâm Đồng cười nhạt, trong giọng nói có chút uy hiếp.

“Cút.” Diệp Thanh Vũ mắng.

“Người....”, Lâm Đồng cứng người. Bị mắng trước bao nhiêu người khiến hắn thẹn quá hóa giận. Diệp Thanh Vũ lại càng không thèm nhìn mặt hắn, quay người nhìn đám người đứng quanh, chấp tay thi lễ. “Chu vị, trước khi tiến vào Bạch Lộc học viện, tại hạ không muốn bàn tới việc gì khác, mong các vị thông cảm.”

Nói xong, hắn quay người đi về sân khảo hạch thứ năm.

Năm đó, tên mập này đổi trắng thay đen, sau này còn nhiều lần khi dễ hắn, giờ còn muốn hắn vì bọn chúng mà ra sức sao? Thật là chuyện hoang đường!

Đám người đứng đó xôn xao khiến mặt mũi tên Lâm Đồng lúc xanh lúc đỏ. Nhiều năm rồi chưa có ai dám mắng hắn như vậy, hôm nay giữa chốn đông người lại bị một thằng nhãi khi dễ. Thật quá mất mặt!

“Mau, mau đi xem khảo hạch tiếp theo của Diệp Thanh Vũ.”

“Tên Diệp Thanh Vũ này ăn gan hổ rồi hay sao, hấn quá thẳng thắn, dám đắc tội với phủ chủ thành Bắc Bình, là một trong tứ đại binh chủ chỉ đứng dưới thành chủ mà thôi.”

Thiếu niên mặc áo gấm đứng lẫn trong đám người đang nghiêng rặng nghiêng lợi thì đột nhiên từ sau lưng xuất hiện một thân ảnh, giơ bàn tay và liên tiếp hai cái vào mặt khiến hấn hoa mắt, lão đảo một lúc mới đứng vững.

Lưu Diệp phẫn nộ gầm lên. “Tên cầu tạt chủng nào dám đánh ta...”

“Còn dám mở miệng sao? Lão tử đánh người vì chính người gây ra phiền toái cho ta đấy.” Một âm thanh quen thuộc vang lên.

Lưu Diệp sững sờ nhìn người đứng trước mặt mình, hấn chính là chủ khảo trường khảo thí Huyết Khí – Lưu Hành.

“Người đâu? Diệp Thanh Vũ đâu?” Lưu Hành giận giữ quát hỏi. “Kết quả của khảo hạch thứ ba ra sao?”

Lưu Diệp bưng mặt, kể ra kết quả khảo thí rồi chỉ ra xa xa. “Đi tham gia khảo hạch thứ năm rồi.”

“Cái gì? Lại là một kết quả thiên phú Cửu phẩm nhất đẳng nữa sao?” Lưu Hành nghe xong, sắc mặt trắng bệch, chân tay run rẩy.

Kết quả của Diệp Thanh Vũ càng tốt, phiền toái của hấn càng lớn. Một khi bị cao tăng học viện biết được mình là người gây khó dễ cho một thiên tài như vậy, kết quả nhận được sẽ rất thâm.

“Tức chết ta rồi! Tên tiểu súc sinh này, người đã gây ra cái họa gì cho ta vậy?”

Lưu Hành vô cùng hối hận, hung hăng bạt cho Lưu Diệp mấy bạt tay rồi mới xuống cuồn chạy đuổi theo đám người vừa rời đi. Trong lòng hấn thầm tính, hôm nay dù có phải quỳ xuống gọi cha kêu mẹ, hấn cũng phải mang Diệp Thanh Vũ trở lại tham gia khảo hạch Khí Huyết thiên phú.

Thiếu niên Lưu Diệp bị tát cho chảy cả máu mồm, phun ra một ngụm máu tươi, hấn vô cùng oán hận mà không thể làm gì.

*** Lưu Hành đã quên mất thân phận giáo viên chủ khảo của mình, cuống cuồn đuổi theo trước ánh mắt ngạc nhiên của nhiều người.

Đây là trường khảo hạch căn cốt nhưng chỗ này không thấy có thân ảnh Diệp Thanh Vũ đâu cả, chỉ còn lại lư thừa mấy người đang đứng bàn tán.

“Người đâu? Diệp Thanh Vũ đâu rồi?” Lưu Hành sốt ruột, bám chặt tay một tên đệ tử năm thứ hai làm nhiệm vụ duy trì trật tự hỏi dồn.

Tên đệ tử tròn mắt nhìn hấn, rồi đáp. “Người cũng đang đuổi theo tên Diệp Thanh Vũ kia sao? Chậm mất rồi, hấn đã hoàn thành khảo thí, không tốn chút sức nào liền kích phát căn cốt nguyên thạch, màu vàng chiếu rọi phạm vi cả trăm mét, khiến mọi người chấn động, được kết luận là đạt Cửu phẩm nhất đẳng căn cốt...”

“Cái gì? Lại cửu phẩm nhất đẳng?” Lưu Hành như muốn phát điên nhấc lại.

Tên đệ tử như không chú ý tới khuôn mặt của hấn, hưng phấn nói. “Đúng vậy, nghe nói mấy khảo hạch trước Diệp sư đệ đều đạt tới Cửu phẩm nhất đẳng, nghe mà rợn cả người. Bạch Lộc học viện chúng ta lần này đã tìm được một đại thiên tài rồi.”

Hai mắt Lưu hành tối sầm, loạng choạng muốn ngã.

Điều hẳn lo lắng đã tới rồi, tên Diệp Thanh Vũ kia còn kéo ra cả Đại giáo quan cap cấp nhất tới xem sao!

Ở Bạch Lộc học viện, dưới viện trưởng là tứ đại niên cấp bộ phận, mỗi bộ phận do ba người đứng ra quản lý, cap cấp nhất chính là Đại giáo quan. Những người này có thực lực yếu nhất cũng phải là cảnh giới Linh Tuyền Cảnh trung thượng, đã thuộc về tầng lớp cao tầng. Sơ với lớp tạp vật như Lưu Hành thì tôn quý hơn không biết bao nhiêu lần, chỉ một câu nói là có thể đẩy hẳn ra cửa Bạch Lộc học viện.

“Nhìn thái độ của ngài thì nhất định là cũng đang rất khiếp sợ phải không?” Tên học viên kia không biết nên tiếp tục thao thao bất tuyệt. “Bạch Lộc học viện chúng ta xuất hiện một thiên tài như vậy, thành tích khảo hạch đứng trong mười thứ hạng đầu, tin rằng năm sau tham gia tỷ thí Thập viện vinh quang nhất định sẽ lấy được thành tích tốt, làm cho chúng ta hành diện.”

Lưu Hành không thốt lên lời, hướng trường khảo thí thứ sáu chạy đi.

“Hy vọng còn kịp a!” Vừa chạy hẳn vừa không ngừng cầu nguyện.

*** Trường khảo hạch thứ sáu.

Đây là nơi khảo thí tâm tính võ đạo của thí sinh. Diệp Thanh Vũ đang đứng sừng sững ở nơi này.

“Không thể tin được, người lại làm xuất hiện tâm tính tượng thần, là Sát Lục Tu La Tượng Thần!” Một vị trung niên khuôn mặt như ngọc, khí tức không tầm thường ngửa lên trời cười nói. “Tốt lắm! Sát phạt quyết đoán, không sợ hãi chính là chân ý của Tu La Tượng Thần, cũng là chân ý của võ đạo. Ta thích! Ha ha...”

Diệp Thanh Vũ đang đứng trong trường thi, trước người hẳn hiện lên bảy tượng thần có hình dáng bất đồng, mỗi bức tượng đều rất sinh động.

Khảo hạch tâm tính tại Bạch Lộc học viện không phải là khảo hạch quan trọng nhất, nó chủ yếu là để kiểm tra võ đạo chi tâm của thí sinh, mà võ đạo chi tâm cũng chính là bản tâm của con người. Trên thế giới này, có người có thiện tâm, có người nhát gan, có người âm độc tàn bạo, có người thích cương mãnh, người lại cẩn thận, nhu hòa... Mỗi người sẽ có một võ đạo chi tâm khác nhau, theo đó làm nở rộ ra hào quang tượng thần cũng khác nhau.

Diệp Thanh Vũ vừa làm khởi động tâm tính tượng thần, chính là Tu La Sát Lục Vũ Thần, đại biểu cho tính cách sát phạt quyết đoán, ghét ác như cừu, ân oán rõ ràng. Đây chính là biểu hiện của một người có tâm tình cương mãnh tới tột đỉnh. Người có được võ đạo chi tâm này, khi võ đạo đại thành tuyệt đối có thể chấn nhiếp một phương kiêu hùng. Nhưng vì sát tâm quá nặng, cũng sẽ dẫn tới bị không ít chi sĩ ghét bỏ.

Kết quả khảo hạch khiến mọi người không khỏi xôn xao bàn tán, còn bị Đại giáo quan thì lại liên tục tán thưởng.

“Ha ha ha..., không sai. Rất tốt! Không nghĩ tới, có một ngày Bạch Lộc học viện chúng ta lại có thể có được một báu vật như vậy.”

Hắn ngừng cười, nhìn Diệp Thanh Vũ hỏi. “Ngươi là Diệp Thanh Vũ đúng không? Ta biết chuyện của ngươi rồi. Xem ra lão viện trưởng năm xưa phán đoán không sai, ngươi thật sự là một thiên tài. Tuy tiêu phí mất bốn năm thời gian nhưng với tu chất của ngươi, muốn vượt lên trước cũng không phải chuyện khó khăn gì. Hoan nghênh ngươi đã thi đậu vào Bạch Lộc học viện.”

Lời vừa dứt đã khiến cả đám người xung quanh xôn xao. Diệp Thanh Vũ cuối cùng đã thi đậu vào Bạch Lộc học viện rồi. Từ bốn năm trước, hắn chịu không biết bao nhiêu cười nhạo, giờ phút này đã đạt thành viên mãn rồi.

“Đa tạ Khổng đại giáo quan!” Diệp Thanh Vũ khom người cảm tạ, sau đó lắc đầu nói. “Nhưng đệ tử còn một khảo hạch chưa tham gia, chỉ sợ không có tư cách tham gia học viện.”

“Sao? Sao lại có chuyện này? Tâm tính khảo hạch đã là khảo hạch thứ sáu rồi, người còn khảo hạch nào chưa tham gia?” Khổng Khổng đại giáo quan nhíu mày làm toát ra một cỗ khí tức uy bức tràn ngập. “Chuyện này là sao?”

Diệp Thanh Vũ đang muốn nói thì bị chặn bởi một âm thanh quen thuộc.

“Thuộc hạ tập vật giáo quan Lưu Hành, bái kiến Khổng đại giáo quan.” Lưu Hành vừa chạy tới, còn đang thở hồng hộc đã cướp lời, thi lễ với vị đại giáo quan rồi mỉm cười nhìn Diệp Thanh Vũ. “Diệp huynh đệ, ta tìm người đã hơn nửa ngày rồi. Chuyện lúc trước chỉ là đùa giỡn, mau theo ta đi tham giá Huyết Khí khảo hạch a.” Vừa nói, hắn vừa hướng Diệp Thanh Vũ nháy mắt, vẻ nịnh nọt.

Diệp Thanh Vũ chỉ cười lạnh, không đáp.

“Người chính là giáo quan nơi diễn ra khảo hạch thứ nhất?” Khổng đại giáo quan là giáo quan cấp cấp, chuyện gì mà chưa từng thấy qua? Hắn liếc mắt đã biết là có chuyện không bình thường liền chỉ vào Lưu Hành, nghiêm khắc nói.

“Người nói cho ta nghe, vì sao Diệp Thanh Vũ lại chưa tham gia khảo hạch Huyết Thí.”

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 8

Tuyệt Không Thỏa Hiệp

“Chuyện này...”, đầu óc Lưu Hành trở nên trống rỗng, hai chân mềm nhũn, sợ tới mức quỳ phục xuống đất, run rẩy.

Diệp Thanh Vũ khoanh tay trước ngực, hắn không thềm nhìn đối phương.

“Diệp huynh đệ, tha cho ta một mạng được không...”, Lưu Hành như sắp khóc vọt tới trước người Diệp Thanh Vũ. Người cứu hắn lúc này chỉ có Diệp Thanh Vũ mà thôi, nhưng Diệp Thanh Vũ vẫn không cất lời.

Hắn quay lại nhìn tượng thần Tu La Sát Lục Võ Thần vừa mới làm hiện ra, tâm tình trầm ổn.

Ý chí của Tu La vốn là ân oán rõ ràng, không phải Thánh Mẫu. Mọi người đều phải trả giá cho hành vi của mình. Nếu chỉ vì Lưu Hành năn nỉ, cầu xin thương xót vài câu mà hắn đã bỏ qua thì đâu còn cái gọi là tâm tính võ đạo của hắn nữa?

“Chuyện này..., Diệp huynh đệ à, người tha cho ta một mạng, từ nay về sau tài nguyên chi phí trong bốn năm tu luyện ta sẽ nguyện ý trả cho người, được không...” Lưu Hành không tiếc tiền cắn răng dụ dỗ.

Diệp Thanh Vũ nghe xong chỉ lắc đầu. “Ta sẽ không làm bất cứ giao dịch nào với người. Ta không muốn con đường tu luyện của ta lại phải dẫm lên ít tiền bẩn của những người như người để tiến tới.”

Lưu Hành sững sốt, hẳn không nghĩ tên đệ tử nhà quê này lại cứng rắn như thế.

“Ta đã nói rồi, muốn để người quý xuống cầu xin ta.” Diệp Thanh Vũ mỉm cười.

Hắn nhìn Lưu Hành đang run rẩy như sắp quỳ xuống, Diệp thanh Vũ tiếp tục nói. “Tuy nhiên, bây giờ dù người có quỳ xuống ta cũng sẽ không tham gia thí luyện Khí Huyết nữa rồi. Ta thấy những người tâm địa như người không xứng làm giáo quan của Bạch Lộc học viện. Liệu có biết bao nhiêu hàn môn đệ tử đã bị hại trong tay người?”

Khuôn mặt Lưu Hành trở nên cứng đờ, tái xanh. Hắn biết, hôm nay dù hắn có làm gì, tên thiếu niên này cũng sẽ không thỏa hiệp với hắn.

“Không cần phải tuyệt tình như vậy chứ. Ta dù sao cũng là người của Lưu gia, người làm việc nên lưu lại một con đường lui, sau này gặp nhau cũng sẽ dễ nói chuyện có phải hơn không.” Lưu Hành cắn răng, trong mắt hiện lên một tia oán độc.

“Con người của ta, chính là thích làm tới nơi tới chốn đó.” Diệp Thanh Vũ bình thản đáp. Cùng lúc đó, ở gần bên, Khổng Không cũng đã được nghe toàn bộ câu chuyện từ những người xung quanh.

Hai mắt tràn ngập tức giận, vị đại giáo quan như hóa thành lợi kiếm, chỉ vào người Lưu Hành quát. “Người thân là đệ tử giáo quan, được hưởng phúc của học viện là không lo mời chào hiền tài, chỉ vì tư tâm mà phá đám học viên, chút nữa là bỏ mất một thiên tài rồi. Sai lầm này không thể tha thứ được. Người từ giã công việc của người được rồi đó.”

Toàn thân Lưu Hành run lên, há mồm nói. “Khổng đại nhân, ta đã ở học viện hơn ba mươi năm, không có công cũng có khổ cực, ta....”

“Cút!” Khổng Không quát lên, thanh âm như sấm.

Lưu Hành bị đánh bay. Vận mệnh của hắn, trong phút chốc đã tan tành mây khói.

Khổng Không đưa mắt nhìn Diệp Thanh Vũ, tâm tình đang từ lảng lệ, nghiêm khắc trở nên ấm áp, vui vẻ. “Người làm tốt lắm, nếu vừa rồi người tha thứ cho hắn thì ta sẽ nhìn người bằng ánh mắt khác. Võ giả phải có tâm tính kiên định, ân oán rõ ràng mới có thể thông suốt. Nếu chỉ vì mấy lời cầu xin mà đã tha thứ, sau này con đường võ đạo của người tất sẽ bị giới hạn đi nhiều.”

Diệp Thanh Vũ biết vị đại giáo quan có thân phận tôn quý này đang mượn chuyện để chỉ điểm cho mình, trong lòng vô cùng cảm kích. “Đa tạ Khổng sư chỉ điểm.”

Bạch Lộc học viện có thể đứng sừng sững mấy chục năm tất nhiên phải có điểm tựa, không thể thiếu những giáo quan tính cách chính trực, cao thượng như thế này.

“Thành tích của người đã đủ để gia nhập học viện rồi, về khảo hạch Huyết Khí kia người có thể không tham gia cũng được. Người có thể trở về chuẩn bị, ngày mai tới báo cáo là được rồi.”

Khổng Không lưu lại một câu rồi hướng một vị giáo quan khác dặn dò vài câu, sau đó rời đi. Cùng thời gian đó, đám người xung quanh lại được dịp sôi trào.

Mới hoàn thành năm danh mục khảo hạch mà đã được đại giáo quan cho gia nhập vào học viện, từ trước tới nay cũng mới chỉ có duy nhất một mình hắn mà thôi. Chỉ dựa vào điều này cũng khiến cho Diệp Thanh Vũ hắn nổi danh rồi.

Ở quân Lộc Minh này, Diệp Thanh Vũ trải qua bốn năm chịu đủ châm chọc, khiêu khích, giờ đã một bước lên trời rồi sao?

Bốn năm chìm trong yên lặng, bỗng trở thành tâm điểm của cả quận thành này rồi!

*** Đêm.

Đèn đường khi mờ khi tỏ soi bóng từng thân ảnh đi lại trên đường.

“Lạ thật, sao Khổng giáo quan lại không để ta đi tham gia Huyết Khí khảo hạch?” Diệp Thanh Vũ ngậm trong miệng một cọng cỏ, hai tay ôm sau gáy đang vừa đi bộ vừa nghĩ.

Tổ trạch đã không còn, trên thân hãn cũng không có của giả gì, không có gì phải chuẩn bị. Hãn chỉ đợi sáng sớm là đi tới học viện báo danh. Tuy hãn tham gia năm danh mục khảo hạch đều đạt kết quả đỉnh cao, nhưng xét trên bảng thành tích chung thì khó mà tiến vào trong tốp hai mươi người đứng đầu. Tuy việc này chỉ là thành tích nhập học, cũng không được ban thưởng gì nhưng cũng là một cách để chứng minh thực lực của mình.

Diệp Thanh Vũ muốn tham gia cả sáu danh mục khảo hạch, muốn một lần giành lấy thành tích đệ nhất trong bảng xếp hạng đây.

“Có lẽ Khổng đại giáo quan lo ta biểu hiện quá mức bất thường sẽ gây ra sự chú ý của mọi người, sợ ta sẽ không giữ được tâm tính sao.”

Diệp Thanh Vũ mơ hồ đoán định. Hãn cảm thấy, vị Khổng giáo quan này hình như có chút quan tâm tới hãn. Loại quan tâm này không chỉ vì biểu hiện xuất sắc của hãn khi tham gia khảo hạch mà còn là sự quan tâm của một vị trưởng bối đối với hậu bối của mình.

Nhưng vấn đề là, Diệp Thanh Vũ khẳng định đây mới là lần đầu tiên hãn gặp và tiếp xúc với vị đại giáo quan này.

Suy nghĩ miên man trong lòng, hãn đã dừng chân ở nơi duy nhất mà hãn có thể, đấy chính là trước phần mộ của cha mẹ hãn nay đã phủ cỏ xanh

mướt. Mọi thứ nơi đây đều quan thuộc với hắn, khiến hắn cảm thấy mãn nguyện vô cùng.

“Cha, mẹ à! Hải nhi đã làm được rồi. Ngày mau sẽ gia nhập Bạch Lộc học viện. Năm đó, lão đầu râu bạc kia nói đâu có sai, hải nhi chính là một thiên tài đó. Con sẽ để cho cả quận Lộc Minh này phải kinh ngạc.”

Diệp Thanh Vũ mỉm cười, khuôn mặt hiện lên vẻ đắc ý.

“Trong thời gian ngắn nhất, con sẽ hoàn thành việc học tập ở học viện rồi rời khỏi nơi này, dựa theo những điều cha mẹ giao phó, hải nhi sẽ đi Tuyết quốc để tìm món đồ thất lạc đó về. Không gì có thể ngăn cản được hải nhi!”

“Bí mật bên trong huân chương Quân Công hải nhi còn chưa phát hiện ra, nhưng cha mẹ yên tâm, sớm muộn gì hải nhi cũng sẽ phát hiện ra, lúc đó cha mẹ yên tâm, hải nhi sẽ hoàn thành hết thầy gh chép bên trong đó.”

“Còn cả trận chiến thủ thành năm đó, tuy cha mẹ không nói nhưng cái chết của cha mẹ tuyệt đối không thể đơn giản như vậy. Hải nhi thề, nhất định sẽ điều tra rõ ràng.”

Nhìn lên bầu trời đêm, Diệp Thanh Vũ chìm trong suy nghĩ miên man. Hắn nói như thế cha mẹ hắn vẫn còn sống đang ở bên cạnh lắng nghe lời hắn.

Trời đêm càng về khuya càng tĩnh mịch, hắn vẫn không sao ngủ được. Hắn khoanh chân ngồi xuống, hai tay ôm trước đan điền, lưỡi đỡ lấy hàm, hai mắt nhìn xuống, đột nhiên như trở thành một lão tăng tiến hành nhập định, bắt đầu tiến hành hô hấp theo một nhịp điệu khác thường.

Ngay lúc đầu không có biến chuyển gì xảy ra, nhưng sau mấy chục hơi thở, hô hấp của Diệp Thanh Vũ dần kéo dài, xung quanh thân thể hắn không xuất hiện dòng khí lưu chuyển nào mà cả trắng cỏ xanh quanh một

trường gần đây vẫn như đang sống động, nhấp nhô như sóng, lại như đánh đồng loạt quỳ xuống trước mặt Quân vương.

Bên trong thân thể, xương cốt của hắn lưu chuyển từng dòng khí lưu như những dòng nước ấm. Theo mỗi nhịp hô hấp, Diệp Thanh Vũ không ngừng hấp thu khí tức của không gian xung quanh vào trong cơ thể, sau đó thanh lọc tạp chất từ trong đó đẩy ra ngoài.

Đây chính là cách thổ nạp trong bộ công pháp vô danh mà cha hắn truyền lại cho hắn.

Từ lúc lớn lên, cha hắn chưa từng truyền bất kỳ công pháp tu luyện gì cho hắn mà chỉ yêu cầu hắn mỗi ngày dựa theo phương pháp thổ nạp này mà mình tưởng một canh giờ, xù xảy ra chuyện gì cũng không được gián đoạn. Về sau, trong trận chiến thủ thành, cha mẹ hắn lâm nạn, nội tâm hắn vô cùng khổ sở nhưng hắn vẫn làm đúng như lời dặn dò trước lúc lâm chung của cha, ngày ngày đều đặn tu luyện.

Bộ công pháp này tựa hồ không phải công pháp để rèn luyện thân thể, cũng không phải bí quyết để dẫn dắt nguyên khí. Hắn tu luyện nhiều năm như vậy cũng chỉ cảm thấy khí lực của hắn hơi lớn một chút, thân thể khỏe mạnh chưa từng mắc bệnh tật gì. Ngoài những chuyện đó ra thì không còn chỗ nào đặc biệt cả.

Hắn thầm suy đoán, rồi nghĩ thứ này chắc cũng không phải thứ đồ vật cái thể thần công gì. Thế mà nhiều năm trước, vị lão viện trưởng của Bạch Lộ học viện ngẫu nhiên ra ngoài, gặp được hắn lúc hắn vừa mới chấm dứt hô hấp thổ nạp thì giật nảy mình, không nhịn được hô lên rằng hắn chính là một thiên tài.

Lời nói ấy truyền bá ra ngoài, mang hắn đẩy tới nơi đầu sóng ngọn gió. Về sau tuy lão viện trưởng cũng biết mình lỡ lời, cảm thấy bất an đã âm

thăm đến bù cho hẳn một vài chuyện nhưng dù sao chuyện này cũng đã là những chuyện xưa cũ mất rồi.

Dưới bầu trời đêm, thời gian cứ từng phút từng phút trôi qua. Diệp Thanh Vũ ngồi như thế tiến hành hô hấp được một canh giờ, sau đó không tiếp tục nữa, nằm trên bụi cỏ thiếp đi.

*** Ngay thời khắc hẳn chìm vào giấc ngủ trước phần mộ của cha mẹ, thì tại Bạch Lộc học viện, khu vực Thiên Ý Cư của năm thứ tư đang tiến hành một bữa tiệc nhỏ.

Thiên Ý Cư! Nơi này là một căn biệt thự có phong cách cổ xưa, là nơi sinh hoạt tôn quý nhất của năm thứ tư, do mấy vị học viên kiệt xuất của học viện ngày trước khởi xướng hình thành, chỉ bồi dưỡng và thu nhận những học viên xuất sắc có xuất thân quý tộc. Về sau, mấy vị này tốt nghiệp nhưng Thiên Ý Cư vẫn được duy trì, nhưng đã thay đổi cách thức hoạt động, thay vì chỉ có những đệ tử xuất thân quý tộc mới được tham gia thì bây giờ đã trở thành một địa điểm mà chỉ có những thiên tài kiệt xuất mới có tư cách xuất hiện ở nơi đây.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 9

Bạch Ngọc Khanh

Sau nhiều năm tồn tại, Thiên Ý Cư đã được bao phủ bởi tầng tầng lớp lớp những câu chuyện mang màu sắc truyền kỳ. Còn trong lòng đám đệ tử, nơi này là nơi có địa vị chí cao, những học viên bình thường khó lòng với tới. Những năm gần đây, dù là tầng lớp cao tầng của Bạch Lộc học viện cũng rất coi trọng nơi này.

Đối với bất kỳ đệ tử nào của học viện, có thể một lần được tiến vào Thiên ý Cư đã thỏa mãn lắm rồi.

Ánh trăng sáng tỏ, Thiên Ý Cư đang rất nào nhiệt. Năm trước, những đệ tử năm cuối rời khỏi nên năm nay, những đệ tử mới lên năm thứ tư lại trở thành những đại sư huynh, đại sư tỷ của học viện, người đứng đầu Thiên Ý Cư này cũng được thay mới. Đây chính là lý do của bữa tiệc này.

Tòa nhà này được bao phủ bởi một trận pháp ngăn cách với bên ngoài. Trong bóng đêm, chỉ thấy ánh sáng chói lòa, lộ ra vẻ xoa hoa đẹp đẽ vô cùng. Những đệ tử đi ngang nơi đây chỉ nghe mơ hồ có tiếng âm thanh của đàn sao, vẻ mặt đều có nét hâm mộ không dấu giếm. Đáng tiếc, tiêu chuẩn để có thể vào được nơi này quá cao, ngoài trừ một ít đệ tử có xuất thân quý tộc thì người bình thường không có cách nào vào được.

Đêm nay, tâm tình của Tượng Tiểu Hàm rất vui, vì đây là lần đầu tiên nàng được vào trong Thiên Ý Cư này.

Từ lúc tiến vào Bạch Lộc học viện, được bước vào nơi này đã trở thành một trong những mục tiêu của nàng, sau đó là có thể trở thành một đệ tử cao cấp của học viện. Vì vậy, nàng bỏ ra rất nhiều tâm tư, cũng đã nhiều lần bị tử chối, còn bị cười cợt, trào phúng.

Nàng hận mình sao lại không có xuất thân quý tộc, hận cha mẹ mình chỉ là những dân thường nghèo khó. Nàng có thiên phú võ đạo vượt xa những phường giá áo túi cơm có dòng giống ưu tú kia nhưng thân phận khiến nàng tự ti, để đạt được sự thừa nhận, nàng phải trả cái giá cao hơn nhiều lần so với người khác.

Đêm nay, nàng có mặt ở nơi này cũng không phải vì nàng được mời hay xứng đáng, chỉ là Hàn Tiểu Phi đưa cho nàng tấm vé vào cửa mà thôi. Trong lòng nàng không khỏi có cảm giác bi ai nhưng nàng mặc trên người y phục dạ hội nên xinh đẹp hơn nhiều, đưa tay bám vào cánh tay Hàn Tiểu Phi đi vào bên trong dự tiệc. Vừa bước vào, nàng có thể cảm nhận được vô số ánh mắt của nam học viên rạo rức nhìn mình. Đám quý tộc cao quý kia không có ai có thể so sánh với nàng.

“Tiểu Phi, người tới chậm đó, lát nữa phải chịu phạt rượu nghe chưa.” Một học viên quý tộc tiến tới chào hỏi Hàn Tiểu Phi, sau đó hướng ánh mắt lên người Tưởng Tiểu Hàm nói. “Bạn gái người thật xinh đẹp, không biết là thiên kim tiểu thư của nhà nào? Ta nhìn thấy quen quen...”

“Ta xin giới thiệu qua, nàng ấy là sự muội Tưởng Tiểu Hàm, là một trong hai mươi thứ hạng đầu trên Lộc Minh Bảng đó.” Hàn Tiểu Phi mỉm cười giới thiệu.

“Tưởng Tiểu Hàm? A, ta đã nghe cái tên này rồi.” Tên học viên này làm ra bộ dáng nhớ ra điều gì đó, hơi nhú mày.

Tuy nàng cũng là một nhân vật có tiếng tăm trong những học viên năm thứ tư, nhưng vì xuất thân bần hàn nên không cách nào vào được Thiên Ý

Cư này. Hãn không ngờ Hàn Tiểu Phi lại mang nàng tới đây, điều này có chút không hợp với quy củ nơi đây. Tuy nhiên, một trong những hội trưởng của Thiên Ý Cư này lại là đường huynh Hàn Song Hồ của hãn, xem chừng hãn cũng không lo bị trách tội.

Sau một lúc, bên cạnh Hàn Tiểu Phi đã tụ tập không ít người.

Tưởng Tiểu Hàm sử dụng đủ loại vốn liếng, rất nhanh cười cười nói nói với đám con cháu quý tộc này. Không thể không thừa nhận, nữ tử xinh đẹp như nàng cũng thật có mị lực.

“Nghe nói Tiểu Phi sư huynh và Tiểu Hàm sư muội hôm nay cũng ghé qua trường khảo thí phải không? Ở đó có xuất hiện chuyện gì khác lạ không?” Một học viên tên Chu Hiến thuận miệng hỏi.

Hàn Tiểu Phi mỉm cười. “Không có chuyện gì thú vị cả, nhưng Tiểu Hàm sư muội lại gặp lại một vị cố nhân ngày xưa.”

“A! Gặp cố nhân ư? Mau kể đệ nghe đi.”

Tưởng Tiểu Hàm để ly rượu trên tay xuống, tùy tiện đáp. “Là một người bạn cùng chơi đùa lúc trẻ, cũng tham gia khảo thí của học viện nhưng sau nhiều năm không thành, vẫn cho mình là thiên tài, đâu có hơi không bình thường. Ta thấy hãn đáng thương nên thuận miệng khuyên bảo vài câu mà thôi.”

“Loại người như vậy rất nhiều, Tiểu Hàm sư muội thật quá thiện lương rồi, lần sau không cần phải để ý quá.” Một thiếu nữ nháy mắt nói.

“À, tại ta thấy không nhẫn tâm mà thôi.” Tưởng Tiểu Hàm thờ dãi, làm mặt bí ai.

“Tên đó là bạn lúc còn trẻ của sư muội, chẳng phải giờ cũng đã mười bốn, mười lăm rồi sao? Nhiều năm như vậy còn tới trường khảo thí, lại

không tiến vào được học viện, nhất định là một kẻ ngu xuất mà thôi.” Có tiếng người cười to.

“Không biết hãn tên là gì, có thể nói cho chúng ta biết không?”

“Phải rồi, con lươn kia tên gọi là gì nhỉ, Tiểu Hàm su muội?” Hàn Tiểu Phi cũng ra vẻ hào hứng hỏi.

Tưởng Tiểu Hàm nghe vậy thì cười cười, dịu dàng đáp. “Thực ra, hãn cũng là người có danh khí ở quận Lộc Minh này, đáng tiếc, không phải là danh tiếng tốt. Hãn chính là Diệp Thanh Vũ!”

Vừa dứt lời, nụ cười trên mặt mấy học viên khác đều ngưng trệ.

“Diệp Thanh Vũ? Hãn là bạn học ngày xưa của sư muội?”

“Đúng vậy, ngày xưa hãn được gọi là thiên tài đệ nhất, năm đó được lão viện trưởng nhìn trúng đó. Mọi người còn tưởng thật, sau mới thấy hãn thực sự đáng thương.”

Ngày hôm nay, sau khi rời khỏi trường khảo hạch Huyết Khí, Tưởng Tiểu Hàm vì phải chuẩn bị cho bữa tiệc này mà không tham gia những khảo hạch về sau nữa, nàng cùng đi với Hàn Tiểu Phi chọn lựa y phục. Có thể tham gia bữa tiệc này đối với thiếu nữ say mê danh lợi như nàng là một trong những chuyện quan trọng nhất, nàng không còn tâm tình để ý tới Diệp Thanh Vũ nữa. Hàn Tiểu Phi tất nhiên cũng không biết chút gì về những chuyện đã xảy ra.

Nhưng ở đây, những học viên này lại biết rõ biểu hiện khủng bố của Diệp Thanh Vũ hôm nay. Hãn chỉ tham gia năm khảo hạch đã được tiến vào học viện, còn xếp hạng thứ hai mươi một trong danh sách những người đạt nữa, sao từ trong miệng thiếu nữ này lại là một tên đáng thương như vậy?

“Ừm, về chuyện Diệp Thanh Vũ, người có biết vì sao hắn lại trở thành một kẻ đáng thương không?” Học viên này ho khan hỏi lại.

Hàn Tiểu Phi tùy ý cười đáp. “Có chuyện gì không đúng sao? Chỉ là một tên nghèo hèn bất tài, lại mơ tưởng vượt được long môn hóa rồng mà thôi.”

Tưởng Tiểu Hàm cũng cười tiếp lời. “Đúng vậy. Diệp Thanh Vũ đã điên khùng rồi, hắn trở thành đề tài đàm tiếu của quận Lộc Minh bao lâu nay. Lần này tham gia khảo hạch đã là lần thứ năm, chủ khảo của trường khảo thí Huyết Khí không cho hắn tham dự, bắt hắn chờ tới lúc không còn ai mới cho thi. Không ngờ hắn còn làm loạn, khiến trường thi nhốn nháo cả lên. Ta thương cảm, tới bên cạnh khuyên nhủ cũng bị hắn cự tuyệt.”

Nàng còn chưa nói xong, từ bên cạnh lại vang lên tiếng quát. “Dối trá! Buồn cười! Đáng thương! Một lũ vô tri mà thôi.” Giọng nói chứa đầy sự khinh thường nhắm vào Tưởng Tiểu Hàm và Hàn Tiểu Phi khiến sắc mặt của hai người trầm xuống.

Là kẻ nào dám kiêu ngạo trước mặt hắn như thế! Hàn Tiểu Phi tức giận quay lại nhìn. Phía xa xa có một thân ảnh đệ tử mặc trường bào từ từ đi tới. Trong chớp mắt sau đó, vẻ giận dữ trên khuôn mặt hắn liền biến mất. Đối diện hắn là một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần. Dáng người thon thả, eo nhỏ tóc dài, làn da trắng như ngọc.

“Thì ra là Bạch Ngọc Khanh sư tỷ!”

“Bái kiến Bạch sư tỷ!”

Nàng là một trong ba vị hội trưởng của Thiên Ý Cư, tránh sao sắc mặt Hàn Tiểu Phi lại đột nhiên thay đổi như vậy. Bạch gia tại quận Lộc Minh này không hề yếu thế so với Hàn gia của hắn.

Đám đệ tử đang bàn luận xung quanh đều đứng lên hành lễ với nàng đủ biết thân phận nàng trong đám học viên năm thứ tư vô cùng cao quý. Hàn Tiểu Phi cũng không dám chậm trễ, chấp tay thi lễ với nàng.

Tướng Tiểu Hàm cúi đầu, ánh mắt lóe ra một tia căm phẫn nhưng rất nhanh ẩn nhẫn. Nàng biết vừa rồi người nữ tử này quát chính là nàng, nhưng lại không dám tỏ ra một chút nào bất mãn.

Từ trước tới nay, con người này chính là người mà Tướng Tiểu Hàm vừa hâm mộ lại vừa ghen ghét nhất.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 10

Không Phải Không Thế Mà Là Không Muốn

Tại Bạch Lộc học viện, nhan sắc của Tướng Tiểu Hàm đã thuộc hàng chim sa cá lặn trong số các học viên nữ, cũng có nhiều người theo đuổi nhưng so với Bạch Ngọc Khanh thì vẫn còn một khoảng khác biệt rất lớn.

Ở Bạch Lộc học viện, Bạch Ngọc Khanh mới chính thức được coi là nữ thần!

“Bạch sư tỷ nói vậy, chẳng lẽ cũng biết tên Diệp Thanh Vũ này?” Hàn Tiểu Phi mỉm cười, lên tiếng xua tan bầu không khí căng thẳng.

Bạch Ngọc Khanh im lặng không đáp, chỉ tùy tiện liếc mắt nhìn hăn rồi thôi. Trong lòng Hàn Tiểu Phi lại cảm thấy vô cùng khó chịu, vì hăn biết, ánh mắt đó là ánh mắt của một kẻ đứng ở trên cao nhìn xuống người mình coi thường. Hăn là một thiếu niên có danh khí ở học viện này, gương mặt anh tuấn có thừa nhưng trong mắt nàng ta thì chả khác nào cây cỏ.

Cảm giác này khiến cho hăn vô cùng tức giận, nhưng lại không thể làm gì.

“Ha ha..., Hàn sư đệ còn không biết đó thôi. Cái người là tôm tép trong lời của đệ tại buổi khảo hạch hôm nay, chỉ tham gia năm danh mục đã được gia nhập học viện, xếp trong ba mươi vị trí đầu tiên, được Khổng đại giáo quan đích thân chỉ định. Hăn chính là thí sinh duy nhất từ trước tới nay chỉ tham gia có năm danh mục khảo hạch mà đã được nhập học đó.” Một học viên cầm quạt lông, đầu chít khăn mỉm cười bước tới nói với hăn.

Lời vừa nói ra liền khiến Hàn Tiểu Phi giật mình, gương mặt biến đổi tức thì.

“Người nói sao? Sao có thể có chuyện đó được. Chỉ tham gia năm danh mục đã xếp trong ba mươi thứ hạng đầu, có nghĩa là...” Hàn Tiểu Phi làm ra bộ dạng không thể tin nổi.

“Không sai. Mỗi môn khảo thí, Diệp Thanh Vũ đều đạt tới Cửu phẩm nhất đẳng.” Nói xong, hắn dừng lại một lát rồi tiếp. “Thậm chí nghe nói, trận pháp cùng bảo khí của học viện chúng ta chỉ khảo sát được tới mức đó, nếu không, khả năng của hắn còn kinh khủng hơn nữa, có thể vượt ngoài sự tưởng tượng của chúng ta đó.”

Hàn Tiểu Phi nghe xong thì ngây người.

“Không thể nào!” Tưởng Tiểu Hàm hô lên. “Tên phế vật kia làm sao có thể đạt tới trình độ ấy được? Nếu hắn thực sự có tư chất yêu nghiệt như thế, tại sao bốn lần khảo hạch trước lại có biểu hiện thê thảm như vậy? Nhất định là hắn đã ăn gian rồi.”

Lời nàng nói khiến mọi người có mặt đều nhìn về phía mình. Tên đệ tử vừa lên tiếng cũng mỉm cười, nhưng trong ánh nhìn lại có tia trào phúng.

“Ăn gian? Không thể nào. Trận pháp và bảo khí để khảo thí của học viện chúng ta đều do những cường giả Khổ Hải Cảnh tự mình luyện chế, chưa từng có sai sót gì. Huống chi từ lúc thành lập học viện tới nay, chưa từng có người nào có thể ăn gian thành công. Ngoài các giáo quan kiểm soát viện tham gia khảo hạch của thí sinh, còn có hàng ngàn người đứng ở xung quanh, còn có Khổng đại giáo quan tự mình kiểm chứng, Diệp Thanh Vũ chỉ là một tên nghèo hèn, làm sao có thủ đoạn để qua mặt được?”

“Nếu Chu Dục sư huynh đã khẳng định là hắn không ăn gian, thì khẳng định là như vậy rồi.” Hàn Tiểu Phi bình tĩnh lại, lúng túng chấp tay nói.

Tên Chu Du này cũng có xuất thân danh giá, từ nhỏ đã đọc nhiều kinh thư, là người có học thức uyên bác, là người có tâm tư cẩn trọng, lại nghiên cứu Chu Lễ hần nói ra, tự nhiên là có đạo lý.

Hàn Tiểu Phi thầm đưa mắt liếc Tường Tiểu Hàm, ngầm ý bảo nàng không nên nói về việc của Diệp Thanh Vũ nữa. Bị người ta nhạo báng là việc nhỏ, đắc tội với vị Bạch Ngọc Khanh và Chu Dục này thì có được cũng không đủ bù mất.

Nhưng Tường Tiểu Hàm đã bị tin tức trên làm cho hoang mang không thôi. Đầu óc trống rỗng, trong nhất thời không biết là đang hồi hận hay đang phẫn nộ, nào còn tâm trí để ý tới ám thị của Hàn Tiểu Phi.

“Không có khả năng, nhất định không thể có chuyện đó được. Mọi người sẽ giải thích thế nào về kết quả của bốn lần tham gia khảo hạch trước của hần đây?”

Chu Dục dường như đã lường trước sẽ có câu hỏi này, hần phe phẩy chiếc quạt trên tay rồi cười nói. “Người ngu mới bị che mờ bởi những việc như vậy, kẻ trí mới có thể nhìn rõ chân tướng sự việc. Thành tích bốn năm tham gia khảo thí trước của Diệp Thanh Vũ chỉ có một cách để giải thích mà thôi. Đó là vì hần không muốn, chứ không phải không thể vượt qua.”

“Không muốn?” Tường Tiểu Hàm ngạc nhiên hỏi lại.

“Ta đoán hần có lý do nào đó không thể nói ra nên không muốn tiến vào học viện, cố ý để trượt khảo thí nên mới làm ra biểu hiện như thế để người khác không hoài nghi. Còn lần này hần bỗng trở nên nổi danh vì hần cuối cùng đã muốn gia nhập học viện rồi. Vì thế, hần mới hiển lộ ra thực lực chân chính của mình.”

Mọi người nghe giải thích thì không khỏi ghen hòng, trân trối. Nếu quả thật như vậy thì tên Diệp Thanh Vũ này quá đáng sợ rồi. Một người phải tự

tin vào bản thân mình tới mức nào mới có thể làm ra loại chuyện điên cuồng như vậy?

Hắn liên tục thi trượt bốn lần trong khi hoàn toàn có thể đạt được kết quả như vừa rồi. Hắn đã từ chối cơ hội mà biết bao thiếu niên, nữ tử con nhà quyền quý có năm mơ cũng không đạt được.

Nhất thời, không khí của buổi tiệc đang cực kỳ náo nhiệt trở nên yên tĩnh.

Tướng Tiểu Hàm đã tỉnh táo trở lại, ngẫm tới chuyện xưa giữa mình và hắn thì không khỏi xót xa. Người thiếu niên năm xưa hắn đã từng tin tưởng, sau đó chối bỏ và coi như một tên phế vật thì giờ đây lại hiện rõ ra tư chất của một thiên tài rồi sao!

Có lẽ nào, lựa chọn của nàng là sai?

Một cảm giác hối hận dâng lên trong lòng nhưng nhanh chóng bị nàng áp chế, sau đó chỉ còn sự tức giận không thôi.

Diệp Thanh Vũ nhất định là đã cố ý làm như vậy! Chính hắn khiến cho lần tiến vào Thiên Ý Cư này của nàng chìm trong thất vọng, khiến nàng chỉ còn biết xấu hổ mà không thể làm gì. Qua một lúc lâu, khung cảnh yên tĩnh này mới bị một thanh âm làm cho tan vỡ.

“Như vậy thì sao? Dù hắn tự tin, cũng đã bỏ lỡ mất bốn năm trời. Hắn lại xuất thân nghèo khó, không có đan dược và tài nguyên để tu luyện thì có thể đạt được tới mức nào? Từ trước đến nay, việc tu luyện vẫn luôn là lựa chọn của những người sinh trong phú quý, thiên phú trời ban của hắn rồi cũng trở thành lãng phí mà thôi.”

Âm thanh này chính là của nữ tử Bạch Ngọc Khanh, người bình thường vốn rất ít khi mở miệng. Lúc trước, nàng còn mở lời có ý chống đỡ cho Diệp Thanh Vũ, bây giờ lại nói những lời hạ thấp hắn như vậy khiến Tướng

Tiểu Hàm hết sức vui mừng. Nhưng ngay lúc đó, nữ tử này cất giọng lại khiến nàng chết sững.

“Thiên Ý Cư không phải là nơi những người như ngươi có thể đến được, mời ngươi rời đi cho.” Bạch Ngọc Khanh nhìn Tưởng Tiểu Hàm rồi nói thẳng thừng.

“Tại sao lại không được? Ta có thiệp mời tới đây đó.” Tưởng Tiểu Hàm cảm thấy vô cùng nhục nhã nhưng vẫn nói cứng.

Bạch Ngọc Khanh vẫy vẫy tay. Một cỗ lực lượng tuôn ra, thiên địa nguyên khí xung quanh chấn động. Tưởng Tiểu Hàm chưa kịp phản ứng đã thấy thiệp mời trong ngực nàng bay vụt ra ngoài, rơi vào trong tay Bạch Ngọc Khanh. Một vầng sáng lóe lên, thiệp mời này hóa thành bột phấn, tiêu tán vào trời đêm.

“Giờ ngươi đã không còn thiệp mời nữa rồi.” Bạch Ngọc Khanh bình thản nói.

Bá đạo!

Ngang ngược! Nhưng có thực lực quá cường đại! Chuyện này trong mắt nàng ta chỉ giống như một trò đùa mà thôi.

“Bạch sư tỷ, tiểu muội Tưởng Tiểu Hàm là do ta mời tới đây...” Hàn Tiểu Phi không nhịn được, cuối cùng cũng lên tiếng.

Sắc mặt Bạch Ngọc Khanh khẽ biến đổi, đưa mắt nhìn Hàn Tiểu Phi, tựa như nhớ ra điều gì đó liền bảo. “A, ngươi cũng nên rời đi thôi. Ba tháng nữa không được phép tiến vào Thiên Ý Cư này.”

Hàn Tiểu Phi tái mặt. Đây là một sự trừng phạt nặng nề, sẽ khiến cho hẳn khó lòng mà ngẩng mặt lên được trong tầng lớp quý tộc ở đây.

Đang muốn tranh luận điều gì thì có một âm thanh nam tử từ phía sau vang lên. “Người còn không nghe người sáng lập hội nói sao? Còn không mau rời đi.”

“Biểu ca?” Hàn Tiểu Phi sững sờ, quay đầu nhìn lại.

Một tên đệ tử mặc áo trắng, khuôn mặt góc cạnh đứng phía sau hắn. Người này mày rậm mắt to, da thịt màu cổ đồng, thoạt nhìn đã biết tràn đầy lực lượng, so với đồng bạn thì cao hơn hắn một cái đầu. Hắn vừa xuất hiện đã hiện lên khí vũ hiên ngang, khiến cho nhiều ánh mắt bỗng tối sầm lại.

Hàn Song Hồ!

Hắn là một trong mấy người mạnh nhất trong lớp đệ tử của năm thứ tư, cũng là một trong mấy người sáng lập Thiên Ý Cư hiện giờ.

“Biểu ca, ta....” Hàn Tiểu Phi lả bấp.

“Còn không tranh thủ đi mau.” Hàn Song Hồ thản nhiên nói.

Hàn Tiểu Phi giật mình, không nghĩ vị biểu ca này lại không giúp mình, còn trực tiếp kêu mình rời đi. Tuy nhiên, hắn vẫn rất mực kính sợ vị biểu ca này, không dám nói gì thêm. Hắn quay người cùng với Tưởng Tiểu Hàm rời khỏi Thiên Ý Cư trong bộ dáng miễn cưỡng.

Hai người quả thực đã nhận một thất bại lớn ngày hôm nay. Chỉ sau một đêm, chuyện này sẽ lan truyền khắp học viện.

“Biểu đệ của ta không hiểu chuyện, lại khiến cho Bạch sư muội phải hao phí tâm tư rồi.” Hàn Song Hồ mỉm cười, vỗ tay nói với Bạch Ngọc Khanh.

Bạch Ngọc Khanh không biểu hiện ra cảm xúc gì, lạnh nhạt đáp.
“Không hiểu chuyện thì nên quản giáo cho tốt.”

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 11

Tiến Vào Học Viện

Ánh trắng bàng bạc, mặt trăng đang bị mây mờ dần che khuất.

Bên ngoài Thiên Ý Cư.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Hàn Tiểu Phi hiện lên vẻ âm tàn, dưới ánh trăng nhìn giống một con thú đang bị thương vô cùng dữ tợn.

“Diệp Thanh Vũ..., chính người đã khiến ta phải chịu nỗi nhục ngày hôm nay. Ta thề, tuyệt đối sẽ không để người sống dễ dàng.” Hắc gằn từng tiếng. Bên cạnh hắc, trong lòng Tưởng Tiểu Hàm cũng đang sôi trào hận ý. Bạch Ngọc Khanh là nhân vật mà nàng không thể trêu vào, nhưng tên đầu sỏ gây nên chuyện này là Diệp Thanh Vũ thì nhất định sẽ phải trả giá.

*** Cùng lúc đó ở một nơi khác. Lưu Diệp quỳ gối ở cửa vào đại sảnh nghị sự, toàn thân khe khẽ run lên. Quỳ bên cạnh hắc chính là tên giáo quan Lưu Hành.

Lưu gia có nội tình không tầm thường, là một trong bốn đại thương gia buôn bán đã có thâm niên mấy chục năm. Những năm gần đây, Lưu gia tổ chức thế lực, mở rộng các hình thức buôn bán vãng lai giống các đại thế lực khác trong thành, là một lực lượng không thể bỏ ở quận Lộc Minh này. Lưu Diệp là một trưởng tôn đích thực, có tư chất không tồi, được các lão nhân sủng ái. Một thời gian dài thành ra khó tránh tâm tình biến hóa trở nên ương ngạnh.

“Gia gia, Diệp nhi biết sai rồi.” Lưu Diệp lớn tiếng cầu xin tha thứ.

Phải quỳ liên tục hai canh giờ, dù hẳn có tu luyện thân thể nhưng lúc này gần như đã mất đi tri giác, sắp không trụ nổi nữa.

“Sai ở đâu?” Âm thanh già nua nhưng uy nghiêm từ trong đại sảnh truyền ra.

“Là tôn nhi không nên sinh sự, trêu chọc vào tên Diệp Thanh Vũ kia.” Lưu Diệp run rẩy đáp.

“Ngu xuẩn! Một tên Diệp Thanh Vũ thì tính là gì? Xem ra người vẫn chưa biết mình sai ở đâu.” Âm thanh già nua quát lên. Lưu Diệp nơm nớp lo sợ không dám lên tiếng nữa.

“Lư gia ta từ kinh doanh mà lập nghiệp, những năm này làm mưa làm gió, liên kết các thế lực, lão phu vẫn luôn dặn đám tiền bối các người phải thu liễm, người lại không nghe, đi khắp nơi gây chuyện thị phi. Một tên Diệp Thanh Vũ dù có tư chất võ đạo trác tuyệt, thiên phú tốt bao nhiêu cũng khó mà uy hiếp tới Lư gia chúng ta. Ta bắt người quỳ ở đây vì hai lý do. Một là vì người ngu xuẩn. Đã là thương nhân thì phải làm việc sinh lời, không có ích lợi, chỉ có hại thì không làm. Người gây chuyện thị phi, tính tình không thay đổi thì sẽ có một ngày chọc phải người không nên chọc, lúc đó, để đối phương không truy cứu thì ta chắc chắn sẽ phải hy sinh người. Tuy rằng ta vẫn luôn sủng ái người nhưng như thế không có nghĩa là ta sẽ làm tổn hại tới lợi ích của Lư gia vì người. Người hiểu chưa?”

“Tôn nhi hiểu rồi.” Lưu Diệp run rẩy đáp.

“Đứng lên đi.” Lưu Diệp khó khăn đứng dậy, Lưu Hành ở bên thấy vậy vội hỏi. “Tam thúc, còn ta...”

“Câm miệng!” Một tiếng quát giận dữ từ trong sảnh truyền tới. “Những năm vừa rồi, ta tổn hao biết bao tài lực, vật lực mới giữ được người ở lại

học viện, bảo vệ thân phận cho người là ta đã trọng dụng người đó. Nhưng tên ngu xuẩn người chỉ vì một chuyện nhỏ mà bỏ đi chức giáo quan, thật đã lãng phí tâm huyết của ta. Người thật đáng chết!”

“Tam thú, xin hãy thứ tội! việc này cũng bởi có người kia ở sau lưng đưa tin, nếu không...” Lưu Hành vội cầu xin tha thứ.

“Hừ, cũng may lần này Diệp nhi vào học ở học viện, việc này còn có thể cứu vãn cho người. Phạt người một năm tiền cấp theo thường lệ. Lui xuống đi. Đây là chuyện nội bộ, không cho phép tiết lộ với bất cứ ai. Nếu không làm được, người sẽ chết không có chỗ chôn.” Âm thanh già nua vang lên nghiêm khắc.

“Dạ, dạ...” Lưu Hành thờ dãi.

Một lúc sau, Lưu Hành và Lưu Diệp dẫn nhau đi ra ngoại viện, về mặt vô cùng chán nản.

“Vụ này, không thể cứ như vậy mà trôi qua được rồi.” Lưu Hành nghiêng răng nghiêng lợi, hận Diệp Thanh Vũ thấu xương.

Lưu Diệp đi bên cạnh thì không nói gì, chỉ có ánh mắt là đầy thâm độc và cừ hận.

*** Bạch Lộc học viện.

Hôm nay chính là ngày khai giảng đầu tiên sau khi chấm dứt khảo thí. Dựa theo quy củ, cha mẹ học viên và bọn người hộ vệ chỉ được đưa học viên tới cửa lớn, không được tiến vào học viện, bởi vậy trước cửa học viện người xe như nước, khắp nơi đều là cảnh cha mẹ dặn dò con mình và những khuôn mặt đầy háo hức không thể chờ đợi được nữa.

Mỗi năm, vào dịp khai giảng của học viện đều là cảnh tượng náo nhiệt như vậy. Tại cửa chính hai bên học viện dựng lên một mặt phẳng thạch

kính cao hơn mười mét. Thạch kính này dùng Bạch Anh Vân Thạch rất hiếm thấy tạo thành, mặt kính bóng loáng như huyền băng bình thường, dưới ánh nắng xuyên qua lại chuyển thành màu bạc, ẩn hiện có nguyên khí lưu động, khuếch tán. Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện trên mặt kính có một bảng chữ viết màu đen đang lóe lên.

Chính là thạch kính lưu bảng xếp hạng, là nơi Bạch Lộc học viện công khai thành tích học tập của học viên.

Ở hai bên thạch kính, người người đứng như nêm cối, chen chúc.

“Trên bảng bài danh người đứng thứ nhất là Tần Vô Song, con trai của thành chủ Tần Chiến, nghe nói là người có được huyết mạch thiên tài, chưa tới mười tuổi đã đạt tới Phàm Võ Cảnh đỉnh phong. Lần này xếp thứ nhất tuyệt đối là xứng đáng.”

“Tần Vô Song dù sao cũng có gia thế hiển hách, từ khi sinh ra tới giờ đã được Tần gia vì hãn mà tổn hao tài nguyên cùng thiên tài địa bảo, sao có thể không thành thiên tài? Ngược lại, người đứng ở vị trí thứ hai là Yến Hành Thiên mới thật làm người khác phải giật mình khiếp sợ.”

“Đúng vậy. Hãn chỉ là một hàn môn đệ tử lại vượt trên cả đám quý tộc thế gia như Tống Thanh La, Lưu Lệ, Nam Thiên Nhai, ... Tên Yến Hành Thiên này đích thực là khủng bố.”

“Trong hai mươi thứ hạng đầu tiên, chỉ có Yến Hành Thiên hãn là hàn môn đệ tử mà thôi.”

“Ồ, Diệp Thanh Vũ đâu? Sao hãn không tiến vào hai mươi thứ hạng đầu nhỉ? Không phải hãn hôm qua tạo lên tiếng vang lớn, biểu hiện phi thường sao, sao lại chỉ xếp thứ hai mươi một?”

“Nghe bảo hãn còn một danh mục không tham gia khóa thí?”

“Cái gì? Sao có thể như vậy? Nếu quả thực như vậy, hẳn có thể đứng thứ hai một đã là kinh khủng lắm rồi.”

“Thật đúng là yêu nghiệt mà!”

“Nếu Diệp Thanh Vũ tham gia cả sáu hạng mục khảo thí, sợ rằng mấy người Tần Vô Song, Yến Hành Thiên sẽ không dễ dàng mà đứng đầu như vậy.”

Đám người đứng xung quanh xôn xao bàn luận. Diệp Thanh Vũ đứng ở bên ngoài không khỏi có chút buồn bực trong lòng, dù hẳn cũng thấy hơi đắc ý. Nếu có thể hoàn thành hết, thì kết quả khảo thí chẳng phải là thứ nhất rồi sao? Mấy tên Tần Vô Song, Yến Hành Thiên gì gì kia không phải sẽ đứng sau ta sao?”

Tuy nhiên, đợi lúc ta tiến vào học viện rồi, các người từ từ sẽ biết thôi.

Nghĩ tới đó, Diệp Thanh Vũ mang theo một túi tạp vật hương cửa lớn học viện đi tới. Thủ vệ là mấy tên đệ tử năm thứ hai nhìn thấy hẳn lẻ loi một mình, y phục có phần rách rưới thì không khỏi hồ nghi.

Diệp Thanh Vũ mỉm cười, đưa ra mộc danh bài.

Hai học viên này cầm lấy mộc bài, cảm ứng được trong đó ghi lại thành tích khảo hạch của hẳn thì biến sắc, nhìn hẳn bằng ánh mắt có thêm nhiều hảo cảm rồi cho hẳn đi qua.

Bước chân qua cánh cửa, hẳn đã chính thức trở thành học viên của học viện này.

Các con đường đều được lát đá cẩm thạch, đường lối đi lại giảng như mạng nhện hương về những nơi khác nhau. Xen kẽ là những bãi cỏ và rừng cây, còn có non bọ, suối nước cùng các điêu khắc, thủy tạ... Có rất nhiều kiến trúc xa hoa, cảnh đẹp như tranh vẽ lúc ẩn lúc hiện.

Một không khí tươi mát đập vào mặt, khiến cho người ta hít vào thì lập tức cảm thấy vui vẻ, thoải mái.

Diện tích của Bạch Lộc học viện rất lớn phải tới cả vạn mẫu, chia thành sáu khu vực lớn.

Diệp Thanh Vũ và mấy học viên năm nhất chỉ được ở khu vực bên ngoài rìa, nhưng dù là khu vực ngoại vi thì cảnh sắc cũng đã quanh co khúc khuỷu, rất đẹp giống những cung điện bình thường rồi.

Ven đường đi có những tấm biển đánh dấu, đứng cạnh là những đệ tử năm thứ hai đang chỉ dẫn. Diệp Thanh Vũ cũng nằm trong số những người mới, rất nhanh chóng đi tới chỗ dự định, dựa theo danh bài mà chia lớp công việc. Lần này Bạch Lộc học viện tuyển tổng cộng hai ngàn học viên mới, cùng với hơn một trăm học viên lưu ban, tất cả chia làm hai mươi một lớp.

Sau khi chia lớp, Diệp Thanh Vũ phát hiện lớp hẳn chính là lớp cuối cùng, lớp thứ hai mươi một. Lớp có tổng cộng một trăm người, trong đó có cả mười một học sinh lưu ban của năm trước. Vị trí tại lầu số năm ký túc xá chữ Giáp. Vì là ngày báo danh đầu tiên nên đa số học viên mới đều khá bối rối.

Diệp Thanh Vũ nhận trang phục học viên của mình, cầm trong tay cuốn sách chỉ dẫn những việc phải làm cho học viên mới, tìm một hồi mới đi tới lầu số năm.

Lúc hẳn bước vào ký túc xá đã có ba học viên lạ lẫm đang bận rộn thu xếp. Hẳn hướng ba người mỉm cười rồi lên tiếng chào.

Ba người này chỉ nhìn thoáng qua, thấy hẳn rõ là một tên hàn môn đệ tử thì làm mặt xa cách. Diệp Thanh Vũ không giận, hẳn chỉ lắc đầu rồi quay người đi vào chỗ ở của mình.

Ký túc xá của Bạch Lộc học viện cũng rất có ý sắp xếp. Lầu số năm có ba tầng, một tầng có mười cụm phòng trong đó mỗi cụm có một phòng khách rộng ở giữa hợp với bốn phòng nhỏ hơn. Mỗi học viên đều có cho riêng mình một không gian, mọi phương tiện sinh hoạt đều có đủ cả.

Việc tu luyện đối với mỗi người đều là chuyện riêng tư, trong lúc tu luyện không cho phép người khác quấy nhiễu nên việc này cũng gần như là bắt buộc phải làm.

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, Diệp Thanh Vũ quan sát cẩn thận phòng của mình một lượt.

Đây là một không gian rộng chừng hơn bốn mươi mét vuông, có một cái giường và một cái bàn đá, cứng rắn tỏa ra hơi lạnh mát như băng. Cửa sổ hướng ra mặt trời, bên ngoài có một gốc Bạch Dương tỏa bóng, lá cây lao xao trong gió. Vách tường phòng có màu trắng, ẩn hiện phù văn lặc ẩn có thể phát ra tác dụng phòng ngự.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 12

Tiết Học Thứ Nhất

Đóng cửa cũng chính là đã phong ấn không gian, chỉ có Diệp Thanh Vũ cầm hoang mộc Minh Bài trong tay mới có thể ra vào. Trong phòng này, nguyên khí nồng đậm, mỗi nhịp thở đều có thể áp dụng thuật pháp để hấp thu nguyên khí. Đối với Diệp Thanh Vũ, không gian được phong ấn riêng tư này là một trong những nơi quan trọng nhất. Bản thân hắn không có nhiều đồ đạc hay của nả gì, hắn chỉ mang theo ít đồ lặt vặt liền mang tới cất vào tủ chứa đồ. Sau đó, hắn cẩn thận mang một chậu hoa nhỏ đặt ở cửa sổ, chính là một chậu cúc dại. Chậu hoa này hắn mang từ mộ phần cha mẹ về đây, là vật kỷ niệm duy nhất của hắn.

Hắn nhất định chờ tới ngày hoa chen đua nở sẽ quay về nơi ấy.

Cùng lúc đó, ba người cùng phòng đang bàn tán điều gì đó. Ba người này đều có xuất thân giàu có, là con nhà quý tộc quen sống xa hoa nhưng lạ, nhìn thấy Diệp Thanh Vũ mang bộ dạng như vậy thì chỉ liếc mắt qua mà không chào hỏi gì.

Tất nhiên, ba người này không phải sống ở quận Lộc Minh này nên không thể biết sự tích truyền kỳ của hắn, càng không biết thành tích ở lần khảo thí vừa rồi. Nhưng cũng chính vì lẽ đó mà bọn hắn có phần hoang mang, không hiểu tại sao một tên đệ tử nghèo khó như hắn lại có thể được ở cùng phòng với họ.

*** Trong gian phòng riêng, Diệp Thanh Vũ đang tranh thủ sửa sang lại một chút. Hắn đọc một lượt bộ sách hướng dẫn dành cho tân học viên, sau

đó ngồi yên ở cửa sổ, bắt đầu tiến hành thổ nạp theo bộ công pháp vô danh kia. Ngày mai, hẳn bắt đầu sống cuộc sống mới ở học viện rồi, nhất định phải điều chỉnh trạng thái ở mức tốt nhất. Mục tiêu của hẳn không đơn giản chỉ là thuận lời hoàn thành việc học... Ngày thứ hai, cuộc sống ở học viện chính thức bắt đầu.

Sáng sớm, Diệp Thanh Vũ đứng dậy sau khi hoàn tất quá trình thổ nạp, hẳn thay bộ trường bào mới, mái tóc dầu đen mượt được cột bởi sợi dây nhỏ, mang theo đồ dùng học tập chuẩn bị đi tới lớp. Lúc đi ra thì phát hiện ba người cùng phòng đã ly khai trước rồi.

Đi ra đầu ký túc xá, hẳn thoải mái hít thở bầu không khí mới mẻ tinh khôi đầu ngày sau đó hướng phòng học đi tới. Trên đường đi hẳn gặp rất nhiều nam thanh nữ tú đều chỉ trên dưới mười tuổi, tốp năm tốp ba lúu ra lúu rúu chuyện trò không ngớt như bầy chim sẻ, ánh mắt rạng ngời chờ theo bao ước mơ và hoài bão. Diệp Thanh Vũ đã mười bốn tuổi, thân hình cao lớn, so với bạn đồng học thì cao hơn khoảng một cái đầu khiến đám hài tử này không khỏi chăm chú nhìn theo.

Lúc đầu, có nhiều người tưởng hẳn là đệ tử cấp cao, sau để ý thấy hẳn mặc trường bào của năm thứ nhất thì có người cũng hướng hẳn chào hỏi.

“Hắc hắc, người là Diệp Thanh Vũ hả? Chuyện người mới hoàn thành năm hạng mục khảo thí đã được đại giáo quan nhận vào học viện là đúng hay sai?” Một tiểu cô nương mon men tới gần, đôi mắt đen lúng liếng tò mò nhìn hẳn. Trường bào rộng thùng thình trên người giống như đang đùa giỡn, hai tay nàng khó khăn nâng trước kéo sau, lộ ra bộ dáng rất đáng yêu.

Diệp Thanh Vũ mỉm cười gật đầu. Đối mặt với đám bạn học đồng cấp, trong thâm tâm hẳn nảy sinh cảm giác như đang đối diện với một đám tiểu hài nhi, cảm giác rất buồn cười.

“Người thật lời hại! À, phải rồi, ta là Tống Tiểu Quân.” Tiểu cô nương giơ ngón tay cái lên, sau đó hồn nhiên tự giới thiệu, lại không cẩn thận giẫm vào vạt áo khiến nàng suýt ngã.

Bộ dáng ngây thơ chân thành của nàng hơi có chút giận dỗi. “Cái áo choàng này sao lại dài thế chứ? Thật đáng ghét! Ngày hôm qua ta đi một vòng hỏi thăm mà không tìm được cái nào vừa cỡ, giờ phải làm sao đây...”

Diệp Thanh Vũ đứng quan sát thì không khỏi bật cười, hãnh lên tiếng bảo. “Người có thể tự sửa nó mà.”

“Nhưng ta không biết sửa y phục!” Nàng đỏ mặt cúi xuống.

Có rất nhiều cậu ấm cô chiêu còn nhà quyền quý đến cơm ăn còn có người và, trừ thời gian tập luyện võ nghệ thì khả năng làm những việc vặt sinh hoạt hàng ngày gần như không có. Sau khi tiến vào học viện rồi, quy định của học viện không cho phép người nhà hay tỳ nữ theo hầu, với đám người đó thì thời gian ở đây thực đúng là thời gian khổ cực nhất từ trước tới giờ.

Diệp Thanh Vũ lại mỉm cười, thân thiện bảo. “Tan học xong thì tới phòng 303 lầu số năm tìm ta, ta sẽ sửa nó giúp người.”

Đối với những người như vị tiểu cô nương này, hãnh có hảo cảm rất tốt.

“Người biết sửa y phục sao?” Tống Tiểu Quân tròn mắt nhìn, ánh mắt vô cùng sùng bái xen lẫn ngạc nhiên, sau đó gật đầu mấy lượt đáp. “Tốt lắm, tốt lắm. Ta nhất định sẽ đi.”

Vừa nói xong thì từ xa vang lên tiếng gọi. Tống Tiểu Quân lè lưỡi nói. “Tỷ tỷ của ta gọi đó, ta phải đi trước đây.” Nói xong lại tay nhắc tay cầm lon ton chạy đi.

Chuyện nhỏ trên đường này xảy ra khiến tâm tình của Diệp Thanh Vũ rất thoải mái. Sau đó, hắn đi nhanh vào phòng học.

Phòng học là một không gian rộng lớn, có những bậc thang xếp lên cao dần, trong đó đã chứa rất nhiều học viên. Mỗi người đều ngồi vào chỗ của mình đã được ghi trên thẻ mộc bài. Diệp Thanh Vũ loay hoay một hồi rồi cuộc cũng tìm thấy chỗ ngồi của mình ở vị trí giữa hàng thứ nhất. Hắn rất ngạc nhiên vì hắn lại có một vị trí ngồi tốt như vậy.

Trước ánh mắt hâm mộ và thèm muốn của nhiều người, hắn ung dung ngồi xuống. Không khí trong phòng học nhất thời trở nên huyên náo hẳn lên.

Một tiếng chuông vang lên, buổi học cuối cùng cũng đã bắt đầu. Mọi người hướng ánh mắt chăm chú nhìn vào một nữ giáo quan tuổi ngoài bốn mươi đang từ cửa hông bước vào, chậm rãi đi tới bục giảng. Phòng học liền trở nên yên tĩnh.

Dung mạo của nữ giáo quan này rất bình thường, đầu quấn khăn đen, tóc xoắn buộc dài ở sau gáy. Trường bào của giáo quan khe khẽ tung bay, không có biểu hiện ra lực lượng hay nguyên khí mạnh mẽ. Ngoại hình này làm cho không ít học viên có gia thế cảm thấy thất vọng.

Đây là tiết học đầu tiên của khóa học, rất nhiều học viên mong mỏi sẽ được thấy viện trưởng hoặc ít ra cũng là các đại nhân vật quan trọng như đại giáo quan Không Khống chẳng hạn, tới để nói chuyện, cuối cùng lại chỉ thấy một giáo quan hết sức bình thường.

Sau một lát yên tĩnh, phòng học lại bắt đầu vang lên những tiếng bàn tán, nghị luận.

“Chào mọi người! Ta là Vương Diễm, giáo quan năm thứ nhất môn trụ cột luận rèn thể. Chúng ta bắt đầu vào việc học...” Người giáo quan trung niên mặt không đổi sắc nói.

Rèn thể là một môn võ đạo căn bản tu luyện Nguyên khí, cực kỳ quan trọng.

“Cái gọi là Luyện thể chính là đem thân thể của mình rèn luyện tới mức cao nhất. Từ xưa đến nay, các vị tiên hiền của tộc ta sáng lập ra rất nhiều công pháp để rèn luyện thân thể với mong muốn nhân tộc chúng ta vốn có thân thể yếu nhược, có thể đạt tới trình độ hậu thiên đỉnh phong, có thể đối kháng cùng với yêu ma dị thú, có thể dùng huyết nhục để khai bia liệt thạch...”

Vị nữ giáo quan dừng một lúc, đảo mắt qua một lượt rồi nói tiếp. “Nhưng chỉ tu luyện đạt tới hậu thiên đỉnh phong thì còn chưa đủ. Nếu muốn kéo dài sự tồn tại của chủng tộc trong thế giới tàn khốc này, nhất định phải đạt được những cảnh giới cao hơn nữa, chính là những cảnh giới Tiên Thiên, Linh Tuyền, Khổ Hải, ... sau này.”

“Những cảnh giới sau kia đối với các người giờ quá xa vời, ta sẽ không nói tới. Trách nhiệm của ta là dạy dỗ các người nguyên lý và pháp môn luyện thể. Việc này chia làm sáu cảnh giới, phân biệt bao gồm bì, nhục, cốt, huyết, tủy cùng các cơ quan nội tạng. Giai đoạn này gọi là giai đoạn Phàm Võ Cảnh cho nên sáu cảnh giới này lần lượt được gọi là đệ nhất Bì Cảnh, đệ nhị Nhục Cảnh, đệ tam Cốt Cảnh, ... Cứ như vậy mà suy tiếp ra.”

“Đệ nhất Bì Cảnh là rèn luyện thân thể có được lớp da ngoài cứng rắn có thể chống lại công kích của đao kiếm...”

“Đệ nhị Nhục Cảnh là rèn luyện cho cơ bắp cường tráng, cơ thể đao thương bất nhập...”

“Đệ tam Cốt Cảnh rèn luyện cho xương cốt cứng rắn như sắt thép, có thể chịu được man lực mà không bị gãy vụn, có thể bộc phát ra lực lượng cường đại...”

“Đệ tứ Huyết Cảnh là rèn luyện máu huyết, gột rửa hậu thiên trong cơ thể không sạch sẽ, tinh thuần...”

“Đệ ngũ Tùy Cảnh....”

“Đệ lục Nội Tạng Cảnh....”

Vị nữ giáo quan giới thiệu lần lượt từng cảnh giới, âm thanh rõ ràng, dựa vào nguyên lực truyền tới tai từng người rất rõ. Dù là học viên ngồi ở hàng cuối cùng cũng có thể nghe được những lời nàng nói. Nhưng có một vấn đề là đại đa số các đệ tử thi đậu vào Bạch Lộc học viện đã sớm biết quá trình này rồi, hơn nữa đại bộ phận đã đạt tới cảnh giới Phàm Võ Cảnh cao giai, trong đó khoảng một trăm đệ tử đứng đầu đã sớm đạt tới cảnh giới Phàm Võ Cảnh đỉnh phong, khoảng cách tới Tiên Thiên Nguyên Khí Cảnh không còn xa nữa. Bởi vậy đối với chúng, những lời giao giảng này không còn nhiều ý nghĩa. Tiếng ồn ào trong phòng ngày một lớn dần. Có nhiều đệ tử che miệng ngáp dài ra bộ buồn ngủ, nhiều người quay ra nói chuyện phiếm, thái độ rất không để ý tới vị giáo quan này, không có chút sợ hãi tôn kính nào. Không khí trong phòng học có chút hỗn loạn.

Vị nữ giáo quan mắt thấy những chuyện này diễn ra lại giả như không biếtm vẫn đều đều giảng giải như trước.

Riêng Diệp Thanh Vũ lại rất cẩn thận lắng nghe. Trước kia, hắn mới chỉ nghe thấy bập bõm ít thông tin về con đường tu luyện võ đạo, không hề có căn bản tu luyện gì, càng không nói tới hệ thống tu luyện như vị nữ giáo quan đang nói tới. Bài học này đối với hắn trở nên vô cùng đặc sắc và ý nghĩa.

Bên cạnh hắn, dù là hàng thứ nhất cũng có rất nhiều đệ tử trong lòng đã không còn kiên nhẫn được nữa nhưng vẫn nhẫn nhịn không biểu lộ ra ngoài, một số ít thì lắng nghe vô cùng chăm chú, dáng vẻ cung kính.

Thời gian cứ thế trôi qua.

“Cho nên mới nói, rèn thể đạt tới đỉnh phong mới có cơ hội tiến vào cảnh giới Tiên Thiên. Chỉ có nắm được thiên địa nguyên khí mới có thể nhen lên nguyên khí Linh Chủng trong cơ thể, mới xem như bước những bước đầu tiên lên con đường võ đạo... Sau một canh giờ, vị nữ giáo quan cuối cùng đã đem phần lý thuyết trình bày hoàn tất. Âm thanh huyền ảo trong phòng cũng giảm xuống, các học viên đều chờ đợi tiếng chuông tan học. Đúng lúc này, vị nữ giáo quan này mới nở nụ cười trên khuôn mặt bình thản vẫn luôn nghiêm túc từ đầu tới giờ. Mà trong nụ cười này lại ẩn chứa một tia kỳ dị khác thường.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 13

Tổng Tiểu Quân

Nàng liếc mắt qua phòng học một lượt, ho khan một tiếng rồi mới nói. “Còn thời gian nửa nén hương là sẽ tan học, ta muốn nói thêm mấy câu với mọi người. Lúc giới thiệu ta đã quên nói, ta là Vương Diễm, là trưởng bộ môn dạy học năm thứ nhất của Bạch Lộc học viện. Thời gian sau này chắc chắn sẽ còn tiếp xúc với mọi người nhiều.”

Lời nói vừa dứt liền như sấm nổ bên tai đám học viên. Toàn bộ phòng học bỗng trở nên yên lặng, các học viên lần lượt trợn mắt há mồm.

“Cái gì? Trưởng bộ môn dạy học năm nhất?”

“Trời ạ, nữ giáo quan bình thường này lại là trưởng bộ môn sao?”

“Chúng ta chết chắc rồi, chết chắc rồi! Trưởng bộ môn giảng bài mà ta không nghe được gì vì ngủ gật mất rồi...”

“Chết rồi, ta để lại ấn tượng xấu cho trưởng bộ môn rồi, phen này...”

“Sớm biết vậy ta đã chăm chú nghe giảng. Được nghe trưởng bộ môn giảng về việc rèn thể ở cảnh giới Phạm Võ Cảnh là cơ hội hiếm có, đám quý tộc thượng tầng trong thành có muốn cũng chưa chắc đã được như vậy a!”

Các học viên trong lớp nhất thời trở nên hậm hực và giằng giũa với chính mình. Rất nhiều đệ tử khác thì lo lắng biểu hiện của mình sẽ bị vị trưởng bộ môn này ghi nhớ. Trong số đó, Diệp Thanh Vũ cũng ngán người vì ngạc

nhiên. Mấy hôm trước hẳn còn được gặp vị Khổng đại giáo quan, hôm nay là vị trưởng bộ môn này. Chỉ là một tiết học bình thường, sao lại xuất hiện những nhân vật cỡ này chứ?

Với thân phận của vị giáo quan này, thực lực ít nhất cũng đạt Linh Tuyền Cảnh trung phẩm trở lên, trong khắp quận Lộc Minh cũng được xếp vào tầng lớp cường giả. Nàng ăn mặc giản dị, dung mạo lại bình thường khiến cho không ít người nhăn nhó khi phát hiện ra sự thực.

Trên bục giảng, vị nữ giáo quan nói tiếp. “Qua một tiết vừa rồi, ta cũng hiểu được phần nào. Hiện giờ tất cả mọi người cùng tập trung vào một chỗ để nghe giảng, nhưng sau một thời gian sẽ chia ra làm nhiều tiểu ban, dù sao việc tu luyện căn bản của các người cũng không giống nhau, học viện cũng sẽ căn cứ vào tài năng của mọi người mà dạy.”

Âm thanh náo nhiệt trong phòng bỗng tiêu biến không có ai ở đây nữa. Mỗi học viên đều chăm chú lắng nghe từng lời của trưởng bộ môn.

Việc chia ra để giảng đã nằm trong dự tính của Diệp Thanh Vân, những học viên xuất thân giàu có đã có trụ cột khá vững không cần phải học lại, những người còn lại mới là những người thực sự cần phải nghe giảng và tu luyện.

“Tuy nhiên có một việc quan trọng mà ta cần phải tuyên bố trước tất cả mọi người, vì một năm sau sẽ diễn ra cuộc chiến Thập Viện vinh quang. Học viện sẽ tuyển ta mười học viên trong số các người để bồi dưỡng trọng điểm.”

Âm thanh của nàng chậm rãi mà rõ ràng, ánh mắt nhìn qua đám học viên như có ánh chớp. Lúc này, nàng đã biểu hiện đúng với vị trí là một trưởng bộ môn của mình. Gương mặt nghiêm khắc, thân hình đột nhiên trở lên cao lớn. Tiếp đó, nàng cất giọng. “Danh sách mười người này lúc đầu ta

còn lưỡng lự chưa quyết, nhưng qua tiết học vừa rồi ta đã quyết định chọn lựa.”

Uỳnh!

Bầu không khí đang yên tĩnh bỗng lại thêm một lần dậy sóng. Cả Tuyết quốc, ngoài Bạch Lộc học viện thì còn chín học viện khác nữa cũng được xưng là thánh địa võ đạo trụ cột, gộp lại là Thập viện. Hàng năm, các học viện đều tổ chức thi đấu với nhau, gọi là cuộc chiến Thập viện vinh quang. Việc tổ chức này liên quan tới việc phân phối tài nguyên và xếp hạng học viện nên cực kỳ trọng yếu với mỗi học viện. Cũng là sự kiện được các học viên cao thấp rất coi trọng. Có rất nhiều cường giả nay đã trở thành biểu tượng võ đạo đều có biểu hiện tốt từ cuộc chiến này, sau đó từng bước ngày càng vang danh.

Những năm này, Bạch Lộc học viện bồi dưỡng ra không ít thiên tài nhưng thành tích tại cuộc chiến Thập viện vinh quang vẫn không được như ý nguyện, các vị cao tầng của học viện cũng vì thế mà chịu nhiều sức ép.

Năm nay, cuộc chiêu sinh đã phát hiện ra nhiều học viên có tư chất thiên tài như Tần Vô Song, Yến Hành Thiên, ... những người này đều là một trong những người xuất sắc nhất trong khoảng mấy chục năm trở lại đây.

Vương Diễm là trưởng bộ môn dạy học của học viện, được tự mình quyết định lựa chọn ra mười cái tên có tư chất tốt nhất để chuyên tâm bồi dưỡng, một năm sau tham gia cuộc chiến Thập viện và mang vinh quang về cho học viện của mình, qua đó hiển lộ và trọng trấn uy danh của Bạch Lộc học viện.

Qua đó có thể thấy, mười học viên được chọn là những người may mắn như thế nào. Có thể lọt vào tốp mười người này, tiền đồ tương lai hẳn là không thể hạn định.

Đám đệ tử đã thay ánh mắt coi thường nhìn vị giáo quan lúc đầu bằng những tia nhìn nóng bỏng, một số đệ tử lại chỉ im lặng mỉm cười, không có biểu hiện gì. Bởi những người này tin tưởng họ sẽ có tên trong số mười người được chọn.

“Yên tĩnh.” Vương Diễm quát lớn. Phòng học đang nhốn nháo lại trở nên im lặng đến nghe được cả tiếng lá rơi bên ngoài.

Nàng gật đầu, chuẩn bị nêu ra mười cái tên thì vừa lúc đó, một tia không khí chấn động xoẹt qua tai nàng khiến Vương Diễm đổi sắc mặt, đôi môi mấp máy như muốn nói điều gì sau đó nhìn thoáng qua mọi người tuyên bố. “Danh sách mười người này sẽ do trợ giảng tuyên bố.”

Nàng nói xong vội vàng rời đi. Đám học viên ở lại đều mang bộ dáng ngẩn ngơ mờ mịt không hiểu chuyện gì. Qua một thời gian, có một thân ảnh xuất hiện trên bục giảng. Người này là một thiếu nữ lạnh lùng mặc váy dài trắng như tuyết.

Nữ tử này còn ít tuổi, nhìn qua chỉ khoảng mười ba, mười bốn. Không trang điểm mà vẫn lộ rõ khuôn mặt như vẽ, da trắng như bạch ngọc vô cùng mịn màng giống như tiên tử.

Vừa nhìn thấy nữ tử, đôi mắt của đám nam sinh nhất thời tỏa sáng.

Diệp Thanh Vũ vừa nhìn thấy nữ tử này thì không khỏi trở mắt nhìn. Chỉ với dung mạo của nàng, tuyệt đối có thể đứng vào ba thứ hạng đầu ở học viện. Tuy nhiên, nữ tử này lại làm ra khí chất lạnh lùng như tòa núi băng, không dễ để người khác có thể tiếp xúc.

Trợ giảng của Vương Diễm tất nhiên cũng là một người không hề đơn giản.

“Ta là Bạch Ngọc Khanh, học viên năm thứ tu. Vương trưởng môn có việc, ta sẽ là người thay giáo quan tuyên bố danh sách mười người được

chọn.” Bạch Ngọc Khanh đứng trên bục giảng, đăm đăm nói. “Những người có tên, mời lên đây để mọi người cùng biết.”

Nàng vừa dứt lời thì nhiệt độ trong phòng nhất thời giảm mạnh. Có người còn lớn tiếng kinh hô. “Thì ra nàng chính là Bạch Ngọc Khanh!”

“Là nữ thần số một của học viện, Bạch Ngọc Khanh! Quả là danh bất hư truyền.”

“Nghe nói thực lực của nàng cũng là mạnh nhất trong đám đệ tử của học viện, có huyết mạch Chiến Thể đã được rất nhiều đại tông môn nhìn trúng. Nếu nàng không kiên trì ở lại học viện này thì đã sớm rời đi rồi.”

“Tiếc là phong thái lại quá lạnh lùng!”

Diệp Thanh Vũ bây giờ mới biết, vị nữ tử này lại là người có danh tiếng trong học viện đến thế.

Trên bục giảng, Bạch Ngọc Khanh bắt đầu hô tên những người được chọn.

“Người đầu tiên là Tần Vô Song.”

Âm thanh vừa dứt, từ hàng ghế đầu có một thiếu niên anh tuấn đứng dậy, chậm rãi bước lên bục giảng. Gương mặt người này không hề e dè sợ sệt, dường như điều này đã nằm trong dự liệu của hắn. Tuy vậy, hắn lại không tỏ ra chút nào đặc ý. Những học viên còn lại cũng không có ai tỏ ra kinh ngạc.

Người này là học viên có xuất thân cao quý, lại đứng đầu lần khảo thí vừa rồi. Nếu hắn không tiến vào danh sách này thì chẳng còn ai có tư cách đó nữa.

“Người thứ hai là Yến Hành Thiên.”

Âm thanh vừa dứt, một thiếu niên gầy gò từ chỗ ngồi chậm rãi đi lên bục giảng. Ánh mắt Diệp Thanh Vũ quan sát người này một lượt. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy học viên này, chỉ biết hắn là người được đánh giá là cốt tủy chất thiên tài. Trông hắn chỉ khoảng mười một, mười hai tuổi, ngoại hình có chút kỳ lạ. Khuôn mặt góc cạnh, lông mày xéch hiện lên vẻ chính trực. Hai tai rất lớn, lỗ tai rủ xuống trên bờ vai cực rộng. Cánh tay hắn dài hơn hẳn người bình thường.

Đứng trên bục giảng, Yến Hành Thiên cau mày, khuôn mặt nghiêm túc lộ ra vẻ trầm mặc.

Việc hắn đứng trên này cũng không nằm ngoài dự đoán của mọi người. Hắn đứng thứ hai khảo hạch, đúng là người có thực lực để có mặt ở đây. Tuy nhiên, người được nếu tên thứ ba lại nằm ngoài dự đoán của mọi người.

“Người thứ ba là Tống Thanh La.”

Một thiếu niên thanh tú đứng lên, cố kìm chế tâm tình đang hưng phấn, giả bộ lạnh nhạt bước về bục giảng, đôi chân bước đi thoăn thoắt. Người này chính là thiên kim của hội trưởng Thanh La hội, đứng thứ sau trên bảng danh sách khảo hạch vừa rồi.

Phòng học theo đó mà vang lên tiếng nghị luận xôn xao. Người đứng thứ sau lại được gọi tên, việc này chứng tỏ những người được lựa chọn trong danh sách của Vương Diễm không nhất định phải có thứ hạng tốt nhất trên bảng xếp hạng khảo hạch. Việc này càng khiến cho đám học viên đệ tử thêm xôn xao, nóng ruột.

“Người thứ tư, Tống Tiểu Quân.” Bạch Ngọc Khanh hô lên.

Cái tên này được xướng lên liền khiến cho tất cả mọi người vô cùng ngạc nhiên. Diệp Thanh cũng thở mạnh, trong đầu hiện ra hình ảnh yếu điệu ngây thơ của tiểu cô nương vừa gặp ban sáng.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 14

Lần Đánh Giá Thứ Hai

Ngay sau đó, tiểu cô nương được xưng tên vô cùng ngạc nhiên, quan sát bốn phía không biết còn có ai trùng tên với mình hay không. Sau một lúc mới biết đúng là gọi mình, nàng hào hứng phóng tới bục giảng, vì quá kích động không cẩn thận lại giẫm phải vạt áo, ngã lăn trên đó, ở trán nổi lên một cục u nhỏ.

Mọi người trong phòng học cười ồ, còn tiểu cô nương vừa khóc vừa nâng vạt áo bước nhanh tới vị trí đứng.

Diệp Thanh Vũ nhìn thấy cảnh ấy thì không nhịn được, lắc đầu cười tươi. Tiểu cô nương này thật vụng về, nhưng thiên phú lại tốt như thế, được trưởng bộ môn Vương Diễm lựa chọn thì không thể bình thường được.

Tuy nhiên, mọi người trong phòng học lại không nghĩ như vậy.

“Chuyện này là sao? Sao nàng ta lại được chọn vậy?”

“Tổng Tiểu Quân sao? Có ai nghe được tên nàng ta trước đây chưa?”

“Không sai, tiểu cô nương này không có mặt trong một trăm thứ hạng đầu, sao lại được chọn?”

“A, ta nhớ ra rồi. Tổng Tiểu Quân cũng là người của Thanh La thương hội, nhưng chỉ là một người con riêng, thành tích tham gia khảo hạch chỉ xếp thứ bốn trăm mười sáu.”

“Thứ bốn trăm mười sáu? Còn là con riêng? Người như vậy cũng có thể lọt vào danh sách này sao? Chuyện này có nhằm lẫn gì không?”

Các học viên còn lại trần đầy nghi vấn, bàn luận to nhỏ không dứt. Phòng học trở nên huyên náo, mọi người đều hướng câu chuyện về tiểu cô nương Tống Tiểu Quân này, cho rằng nàng hoàn toàn không hề xứng đáng được chọn.

Tiểu cô nương đứng trên bục giảng vẫn còn rất hưng phấn nhưng thấy tình hình như vậy thì cũng bị dọa cho kinh sợ, vẻ mặt dần biến đổi, đôi mắt to đen láy hiện lên vẻ ủy khuất. Nàng ngơ ngác cúi đầu không lên tiếng phản bác, đôi bàn tay nhỏ bé chỉ chăm chú vôn vôn tà áo.

Diệp Thanh Vũ nhíu mày, đang muốn nói thì một thanh âm vang lên.

“Yên lặng.” Bạch Ngọc Khanh cuối cùng cũng mở miệng. Âm thanh vang lên như tiếng sấm, vang động trong tai mỗi học viên có mặt ở đây. Những học viên hơi yếu liền bị âm thanh này làm cho đầu váng mắt hoa. Phòng học đang nhộn nháo lập tức trở nên yên tĩnh. Đám học viên năm nhất kinh hãi nhìn thiếu nữ mặc váy trắng đang đứng trên bục giảng, tinh thần vô cùng chấn động.

“Đây là quyết định của trưởng bộ môn, nếu các người không phục, có thể tìm Vương trưởng bộ môn mà khiếu nại.” Giọng nói lạnh như băng vang lên, ánh mắt nàng lẳng lệ nhìn một lượt phòng học.

Diệp Thanh Vũ nhìn nàng khẽ gật đầu. Hẳn phải thừa nhận vị nữ tử Bạch Ngọc Khanh này từ khí chất cho tới tu vi đều là nhất đẳng. Nàng ta đứng đó liền trở thành trung tâm của phòng học, đám học viên năm nhất ngồi quanh phòng so với nàng chẳng khác nào đám gà con mới ra khỏi ổ.

Không biết tại sao, tự nhiên Diệp Thanh Vũ lại nhớ tới nữ tử Tường Tiểu Hàm tự cho là thông minh tài giỏi kia. Cũng là nữ nhân mang đầy tham vọng nhưng so với nữ tử đang đứng ở đây thì còn cách quá xa.

Diệp Thanh Vũ lại mỉm cười rồi khẽ lắc đầu, nhưng trong lòng hẳn có một dự cảm, mười người được chọn lần này sẽ không có tên hẳn.

Sau đó, lần lượt những người được chọn hào hứng đứng trên bục giảng. Có điều, những cái tên sau này lại khiến cho đám học viên được mấy phen nhốn nháo. Trong mấy người sau, có mấy cái tên có thành tích nhập học rất bình thường, xuất thân cũng vậy. Việc này làm cho đám học viên không khỏi nghi hoặc rốt cuộc tiêu chí lựa chọn của vị Vương trưởng bộ môn này là gì? Có rất nhiều học viên xếp thứ hạng cao, lại là con nhà quyền quý nhưng không được chọn lựa.

Sau một lúc, mười người có tên trong danh sách đã được xưng lên, trong mười người này đúng thực không có tên Diệp Thanh Vũ hẳn. Không khí trong phòng học cũng trở nên sôi trào. Một thiếu niên cao gầy ngồi ở hàng thứ nhất phần nộ kêu lên. “Kết quả này không công bằng, ta muốn biết tiêu chuẩn lựa chọn mười người này là gì?”

“Ví như Hạ Hầu Vũ, là công tử của phủ chủ thành Nam Bình, lần khảo hạch này xếp thứ tư nhưng vẫn không được chọn vào danh sách. Điều này rất không bình thường. Thực lực và thiên phú của hẳn đều không tệ, xuất thân không có vấn đề, hỏi sao chúng ta không đặt ra nghi vấn?”

“Ha ha, tên Hạ Hầu Vũ này tâm cao khí ngạo, lần này không được chọn vào danh sách hẳn sẽ tuyệt đối không tiếp nhận nổi.”

“Mượn chuyện của hẳn, ta cũng muốn nhân đây mà hỏi, tiêu chuẩn lựa chọn mười người này nhất định là không bình thường.”

Diệp Thanh Vũ giờ mới để ý, thì ra thiếu niên cao gầy da trắng vừa rồi lại có thân phận như vậy. Thành chủ Bạch Lộ quận và Bạch Lộ học viện là hai tổ chức, cá nhân đứng đầu, phía dưới có bốn vị binh chủ quản hạt bốn đại khu trú binh Đông, Tây, Nam, Bắc, những người này đều là quý tộc

thượng đẳng, được hoàng thất Tuyết quốc sắc phong tước vị, vô cùng hiển hách.

Bốn vị binh chủ này quản lý sự việc cho thành chủ, địa vị có thể nói là dưới một người mà trên vạn người. Đây là lý do khi Hạ Hầu Vũ vừa lên tiếng là có nhiều người khác đồng loạt phụ họa hòa theo.

“Hạ Hầu công tử nói đúng lắm, chúng ta không phục, nhất định chúng ta phải biết tiêu chuẩn chọn lựa thí sinh lần này.”

Phòng học nhất thời trở nên rối loạn. Nữ nhân đứng trên bục giảng thoáng di chuyển đã đi tới trước hàng ghế thứ nhất, toàn thân phát ra khí thế lẫm liệt khiến người ta sợ hãi. Ánh mắt nàng rực sáng như có ánh chớp. Nàng nhìn thẳng Hạ Hầu Vũ, nghiêm nghị nói. “Người không phục?”

Hạ Hầu Vũ thấy hô hấp khó khăn, từ tận xương tủy truyền ra cảm giác lạnh lẽo nhưng vẫn cắn răng đáp. “Đúng vậy, ta không phục. Ta nhập học đạt thành tích đứng thứ tư, vì sao không được chọn vào danh sách mười người này?”

“Võ giả chi tâm vốn phải kiên định, không có chuyện thần phục. Dù là quyết định của Vương trưởng bộ môn, nếu không công bằng thì ta đương nhiên không phục.” Hạ Hầu Vũ vẫn nói cứng.

Bạch Ngọc Khanh cười lạnh. Nụ cười chỉ thoáng qua vẫn khiến người khác rung động như một bông hoa nở giữa tiết trời băng giá.

“Ta vốn không muốn vạch trần, nhưng người đã hỏi thì ta sẽ nói rõ. Nếu người không nhờ ngoại lực và đan dược phụ trợ thì có thể tiến vào danh sách mười người đứng đầu hay không? Người cho rằng ở cuộc chiến Thập viện vinh quang này, Vương trưởng bộ môn cũng sẽ giống mấy vị giáo quan ở trường khảo thí, sẽ chấp nhận thỏa hiệp hay sao?”

Nghe tới đây, nét mặt Hạ Hầu Vũ liền cứng lại. Vị trí thứ tư của hắn đích xác đã được hỗ trợ từ nhiều người chứ không chỉ dựa vào thực lực của hắn. Sắc mặt hắn lúc đỏ lúc xanh, hô hấp khó khăn, cuối cùng then quá hóa giận. Nhưng đột nhiên nghĩ tới điều gì, sau một lúc hắn quay người, chỉ tay vào Diệp Thanh Vũ.

“Nếu Hạ Hầu Vũ ta không đủ tư cách thì người này có đủ không? Từ trước tới nay, chỉ có duy nhất Diệp Thanh Vũ hắn chỉ tham gia năm danh mục khảo hạch mà đã được tiến vào học viện. Hắn cũng được coi là một thiên tài, chưa khảo hạch đầy đủ các danh mục đã đứng ở vị trí thứ hai mươi mốt, nếu để hắn tham gia đầy đủ các danh mục, vị trí thứ nhất khó thoát khỏi tay hắn. Theo ta được biết, hắn có xuất thân nghèo nàn, cũng không dựa vào ngoại lực nào để đạt được thành tích đó, vậy tại sao hắn cũng không được lọt vào danh sách kia?”

Lời vừa nói ra đã khiến mọi ánh mắt đều tập trung trên người của Diệp Thanh Vũ. Hắn nhíu mày, dù thế nào thì Hạ Hầu Vũ cũng đã nói được rõ ràng sự mâu thuẫn trong việc này. Nhưng dẫu vậy, việc hắn nói ra đã biến Diệp Thanh Vũ trở thành dịch nhân trong mắt đa số học viên. Máy người như Tần Vô Song hay Yến Hành Thiên đều nhìn mình bằng ánh mắt bất thiện.

“Nếu hắn tham gia đầy đủ các danh mục, vị trí đầu bảng khó thoát khỏi tay hắn, dù là Tần Vô Song hay Yến Hành Thiên cũng phải xếp sau. Ha ha..., người như vậy có tư cách tiến vào nhóm mười người được chọn hay không?” Hạ Hầu Vũ cười lạnh hỏi lại.

Lúc này, ánh mắt Bạch Ngọc Khanh cũng đặt trên người Diệp Thanh Vũ, ánh mắt trong trẻo nhưng rất lạnh lùng, không hề kinh ngạc.

“Hắn không được chọn?” Bạch Ngọc Khanh cũng thấy hơi do dự, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái. Vì nàng nhớ rõ, vì lúc đầu tên người này rõ ràng có trong danh sách của Vương Diễm, vị trưởng bộ môn này cũng

không tiếc lời khen ngợi tư chất của Diệp Thanh Vũ nhưng ở thời khắc cuối cùng lại thay tên hẳn bằng một cái tên khác.

Lúc còn ở trong Thiên Ý Cư, nàng có từng khinh thường mà đánh giá qua hẵn, nhưng xét toàn diện, nàng thừa nhận hẵn cũng xứng đáng đứng trong mười người này. Việc này thật khó giải thích, chỉ biết chắc vị Vương Diễm kia hẳn phải có tính toán gì đây.

“Diệp Thanh Vũ năm nay đã mười bốn tuổi, không còn trẻ nữa, lại không được rèn luyện thân thể căn bản từ nhỏ, không có tích lũy võ đạo. Dù thiên phú xuất chúng nhưng trên con đường võ đạo, sẽ tốn rất nhiều thời gian để theo kịp những người khác. Chỉ như vậy cũng đã thua kém so với người khác rồi, cho nên việc bồi dưỡng này với hẵn là không cần thiết.” Bạch Ngọc Khanh tùy ý đưa ra một lý do. Bản thân nàng cũng bất ngờ, không nghĩ lại tốn nhiều lời vì chuyện của người khác như vậy. Sau đó, không nhìn Diệp Thanh Vũ, nàng quay người trở lại bực giảng, cầm lấy đồ của mình rồi rời khỏi phòng học.

“Các người có ai còn chưa phục, có thể tìm trưởng bộ môn để hỏi. Tuy nhiên, đây cũng chưa phải là quyết định sau cùng. Cuối mỗi tháng đều có tỷ thí khiêu chiến, nếu các người có thể đánh bại bất kỳ người nào trong mười người này, thì có thể thay thế người đó trong danh sách.”

Trước khi khuất dạng, Bạch Ngọc Khanh còn để lại mấy câu nói trên.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 15

Tính Cách Của Ta Không Tốt Lắm

Sau khi Bạch Ngọc Khanh rời đi, rất nhiều ánh mắt liền đổ dồn về phía Diệp Thanh Vũ. Có phức tạp, có thay đổi trở nên thương cảm hơn. Đa phần mọi người đều công nhận đánh giá của Bạch Ngọc Khanh.

Thiên phú của Diệp Thanh Vũ rất tốt, tiếc là bắt đầu tu luyện quá muộn, ít nhất cũng để bốn năm trôi qua trong khi chỉ cần muộn một năm thôi cũng có thể làm thay đổi con đường võ đạo của một thiên tài. Xuất phát điểm của hắn lại thấp hơn khá nhiều so với bạn đồng học, không có tài nguyên tu luyện vì gia cảnh bần hàn khiến hắn gần như không có hy vọng vươn tới đỉnh cao.

Thật là đáng tiếc cho một người có thiên phú tốt như vậy!

Trong đám học viên kia có ba người là bạn cùng phòng với Diệp Thanh Vũ, sau khi biết thân phận và những truyền kỳ về hắn thì biến sắc, nhất thời muốn nghĩ cách xem sẽ lôi kéo, làm quen với hắn như thế nào nhưng thấy tương lai của hắn bấp bênh như thế, lại băn khoăn sợ sẽ lãng phí thời gian và tài nguyên.

Bạch Ngọc Khanh quả có ý tứ. Nàng rất nhanh đưa chuyện của Diệp Thanh Vũ để lý giải cho lựa chọn kia, biến hắn trở thành trung tâm của sự chú ý. Không nghi ngờ gì nữa, chuyện này sẽ rất nhanh được lan truyền ra ngoài. Tới lúc đó, cả quận Lộc Minh sẽ có cái nhìn khác về con người này.

Đám học viên dần dần tản đi. Buổi học đầu khóa tới đây xem như kết thúc.

Diệp Thanh Vũ bình thản bước ra cửa trước ánh mắt chăm chú của mọi người, khuôn mặt hần không có biểu hiện gì giận dữ, dường như mọi việc phát sinh không liên quan gì tới hần vậy. Đột nhiên, từ phía sau có người kéo áo hần giật giật.

Hần quay đầu, tiểu cô nương Tống Tiểu Quân đang nhìn hần mỉm cười, nhẹ nhàng nói. “Thanh Vũ ca, người đừng buồn nhé. Ta cảm thấy vị sư tỷ kia nói không đúng, hay để ta đi tìm vị trưởng bộ môn kia nhường danh ngạch của ta lại cho ca?”

Diệp Thanh Vũ nghe xong thì cười lớn. Đúng lúc đó Hạ Hầu Vũ đi qua, thấy hần cười thì khinh miệt. “Tên ti tiện ngu xuất, còn ở đây cười sao...”

Âm thanh không lớn nhưng đủ khiến mọi người xung quanh đều nghe thấy. Ngay lập tức tiểu cô nương trừng mắt nhìn Hạ Hầu Vũ quát. “Sao người dám nói như vậy?”

Diệp Thanh Vũ kéo nàng lui lại, chỉ lắc đầu mỉm cười. Thái độ này của hần càng khiến Hạ Hầu Vũ và mọi người ngạc nhiên. Trong giờ học hần bị châm chọc như thế cũng không hề phản kháng chút nào.

Hạ Hầu Vũ cười lạnh rồi cùng đám bạn rời đi. Vừa lúc đó, Diệp Thanh Vũ mới hăng giọng, hướng về phía hần gọi. “Này...”

Hạ Hầu Vũ ngạc nhiên quay lại. Trước mắt hần liền hiện ra một nắm tay người đang rất nhanh đánh tới. Nắm đấm này là của Diệp Thanh Vũ. Với hần, miệng lưỡi không giải quyết được vấn đề, chỉ có nắm đấm mới biểu đạt được hết tâm ý của hần.

Hành động này khiến mọi người xung quanh trở tay không kịp. Hạ Hầu Vũ cũng vậy, nhưng chỉ là kinh ngạc mà thôi vì ngay sau đó, từ cơ thể Hạ

Hầu Vũ tán xuất một cỗ khí thế cường hoành, cánh tay hấn ra sau mà tới trước, bắt lấy năm đấm của Diệp Thanh Vũ.

Không gian như dừng lại, sau đó mọi người mới bắt đầu có phản ứng. Đáng tiếc, phản ứng của Diệp Thanh Vũ còn quá đơn giản.

Hạ Hầu Vũ dù sao cũng có thực lực Phàm Võ Cảnh đệ ngũ cảnh đỉnh phong, hấn thì chưa từng tu luyện công pháp hay võ kỹ nào. Thiên phú có tốt cũng không thể bù đắp nỗi chênh lệch lớn như vậy.

“Ha ha ha..., vì sao lại đánh lén ta?” Hạ Hầu Vũ cười lớn hỏi.

“Đánh lén?” Diệp Thanh Vũ cũng mỉm cười đáp lại. “Ta đánh trước chính là muốn nhắc nhở người đó.”

“Nhắc nhở thì sao? Người chỉ là một tên đệ tử nghèo hèn, lại dám động thủ với ta?” Ánh mắt Hạ Hầu Vũ dần trở nên lạnh lẽ.

“Lúc trước người lợi dụng ta, cũng nên nghĩ tới sẽ có lúc này chứ? Con người ta, có thù tất báo, không cần phải chờ tới sau này.” Diệp Thanh Vũ nghiêm mặt đáp trả.

“Một tên ngu xuẩn, tôm tép như người cũng muốn báo thù? Người dựa vào cái gì?”

Nói xong, năm tay hấn đang nắm lấy năm đấm của Diệp Thanh Vũ bắt đầu vận lực, hấn muốn nhân cơ hội này phát tiết những nhục nhã vừa phải chịu đựng trong phòng học.

Một võ giả đạt tới Phàm Võ đệ ngũ cảnh đỉnh phong ít nhất cũng có năm ngàn cân lực lượng. Với lực lượng đó, hấn có thể bóp nghiền cả khối sặc, huống chi là thân thể huyết nhục?

Trước một Diệp Thanh Vũ còn chưa bắt đầu chính thức tu luyện, hãn căn bản là muốn làm gì thì làm.

Mọi người đứng xung quanh bắt đầu nghe thấy âm thanh của xương cốt đang vỡ vụn. Năm đấm của Diệp Thanh Vũ bị bóp chặt, máu tươi văng ra tung tóe. Nhưng bất ngờ, thần sắc Diệp Thanh Vũ đột nhiên trở nên ác liệt. Hãn bước tới một bước, một cỗ lực lượng mãnh mẽ lập tức trào ra.

“Người ngu xuẩn chính là ngươi.”

Uỳnh!

Không khí vang lên tiếng âm thanh bạo phát. Hạ Hầu Vũ cảm thấy bàn tay hãn như bị cự chùy đánh trúng, trở nên tê rần. Toàn thân hãn chấn động bay ngược về sau trong tiếng hô kinh hãi của các học viên khác, sau đó va mạnh vào vách tường rồi mới rơi xuống đất.

“Cái gì...” Từng tiếng hít thở dồn dập vang lên. Đám học viên đứng quanh trở nên ngây ngốc, không kịp phản ứng.

“Ngươi..., sao ngươi có thể làm được như vậy?” Hạ Hầu Vũ khó khăn đứng lên, dựa lưng vào bức tường lấp bấp.

Diệp Thanh Vũ phẩy tay, thản nhiên đáp. “Ta thực không cố ý, chỉ vô tình xuất ra khí lực hơi lớn một chút mà thôi.”

Câu nói này khiến đám học viên đứng quanh như muốn hóa đá.

Khí lực hơi lớn một chút? Như vậy mà chỉ là hơi lớn một chút thôi sao?

Có thể một quyền đánh bay võ giả đạt cảnh giới Phàm Võ đệ ngũ cảnh đỉnh phong đâu phải là việc người thường có thể làm được!

Cả không gian bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường. Diệp Thanh Vũ bình thản kếp tiểu cô nương Tống Tiểu Quân rời đi.

Đi được một đoạn, như nhớ ra chuyện gì, hắn quay người nhìn mọi người nở nụ cười nhu hòa.

“Phải rồi, việc này cũng coi như ta nhắc nhở các người. Con người ta không giỏi kiên nhẫn, lại ngang ngược vậy đó, lại thù dai vô cùng, thích dùng nắm quyền để nói chuyện. Cho nên về sau các người tốt nhất đừng có chọc ta, nếu không, hay nghĩ tới hậu quả mà hắn vừa hứng chịu. Hoặc ít nhất cũng phải có khí lực lớn hơn ta mới được.” Nói xong hắn liền rời đi, không hề ngoái lại.

Cho tới lúc bóng hắn khuất xa, đám học viên còn lại mới hoàn hồn. Hạ Hầu Vũ cắn môi đến chảy máu. Từ nắm quyền của Diệp Thanh Vũ, hắn cảm thấy có một cỗ lực lượng bàng bạc rất mạnh mẽ, lại vô cùng quái dị phát ra đánh tan lực lượng của hắn, chấn động cả tới phủ tạng.

Đây mới chính là nguyên nhân khiến hắn không thể phản kích.

Hạ Hầu Vũ vừa giận vừa sợ hãi, tâm thần rung động vô cùng. Nhất là ba học viên cùng phòng với hắn đang tròn mắt nhìn nhau, không tin nổi trong nhóm mình lại có một tên học viên nghèo kiệt xác mà lại mạnh mẽ như thế.

Ba người bọn họ đều có xuất thân quyền quý, tâm cao khí ngạo nhưng thành tích khảo hạch đứng ngoài nhóm một ngàn, không thể so sánh với tên Hạ Hầu Vũ này. Diệp Thanh Vũ có thể dùng một quyền đánh bay hắn, đối phó với ba người bọn hắn còn chẳng dễ dàng hơn nhiều sao?

Nghĩ tới đó, nội tâm ba người không khỏi thấp thỏm lo âu.

*** Tại nhà ăn của Bạch Lộc học viện. Đồ ăn tuy không được gọi là sơn hào mỹ vị nhưng đều là đồ miễn phí, nên buổi trưa Diệp Thanh Vũ đều ăn cơm ở chỗ này. Cũng chỉ có hắn và đám học viên nghèo mới có thể hàng ngày ăn cơm ở đây. Hắn ăn một lèo hết phần cơm đủ cho bốn người, sau đó, trước ánh mắt kinh hãi của mọi người mới thản nhiên đứng dậy rời khỏi nhà ăn, đi về ký túc xá.

Buổi chiều là thời gian dành cho việc tu luyện. Hãn quyết định về phòng tiến hành thổ nạp, sau đó mới đi học.

Lúc giao thủ với Hạ Hầu Vũ, cánh tay hãn cũng bị phản lực làm tổn thương không ít. Bộ công pháp vô danh kia ngoài việc giúp hãn minh tường, thổ nạp ra thì biết đâu, lại có tác dụng khác. Thân thể của hãn so với võ giả đã qua tu luyện thì vẫn còn chênh lệch rất nhiều.

Nhất định Diệp Thanh Vũ hãn phải mau chóng tiến hành tu luyện võ đạo để bù đắp lại sự thiệt thòi này. Xung đột vừa rồi với Hạ Hầu Vũ không làm hãn bận tâm. Hãn biết tình huống hiện giờ của mình. Hãn oai dũng tiến vào học viện khiến cho vô số ánh mắt tập trung để ý, cũng không tránh khỏi có người có tâm tư không phục. Cho nên hãn nhất định phải cương mãnh hơn nữa, đem những khiêu khích kia dẹp tan từ trong trứng nước mới có thể tự bảo vệ mình, mới dành được cho mình khoảng không gian tự do mà hãn muốn.

Đúng lúc hãn đi qua một mảnh rừng yên tĩnh trên đường thì xảy ra dị tượng. Hãn phát hiện xung quanh có quang ảnh ngưng kết, đám lá cây từ trên không rơi xuống lại dừng lại giữa không trung.

Hãn còn chưa kịp mở miệng đã đầu váng mắt hoa, sau đó từ từ nhìn thấy một thân ảnh hiện ra trước mắt. Người này chính là trưởng bộ môn Vương Diễm.

“Người rất hoang mang không biết vì sao lại không có tên trong danh sách kia đúng không?” Âm thanh Vương Diễm vang lên trong trẻo, kèm theo đó là một nụ người thần tiên.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 16

Bát Bộ Thần Quyết Trong Xà Hình Quyết

Diệp Thanh Vũ rất kinh ngạc, nhất thời không biết phải nói gì. Chuyện không được vào danh sách mười người kia quả thực có khiến hắn hơi hoang mang nhưng trên thực tế, hắn cũng không mấy quan tâm tới chuyện này. Càng nhiều trách nhiệm thì càng nhiều ràng buộc, hắn không muốn đánh mất tự do ở học viện này.

Diệp Thanh Vũ vốn rất tự tin vào thiên phú của mình. Hắn tin rằng, dù không thể lọt vào tốp mười người này thì thành tựu sau này cũng nhất định không thua kém bọn họ. Nói cách khác, hắn chưa từng coi đám người Tần Vô Song hay Yến Hành Thiên là đối thủ của mình.

Hắn không muốn tiêu phí bốn năm ở học viện chỉ để tu luyện võ đạo căn bản, hắn muốn dùng một năm để học hết những thứ đó.

“Thực tế, ngay từ đầu ta đã chọn người vào danh sách ấy, một phần vì tư chất của người, một phần vì sự tiến cử hết lòng của Khổng đại giáo quan. Ta cũng đã nghe những giáo quan tại trường khảo hạch kể về người và những đánh giá của họ. Nói thật, nếu phải chọn chỉ một người trong mười người đó thì người cũng hoàn toàn xứng đáng.” Vương Diễm thở dài nói.

Diệp Thanh Vũ mỉm cười, gật đầu cung kính. “Cảm ơn.”

“Tay nhiên, ngay trước khi tuyên bố danh sách cuối cùng này, không hiểu vì nguyên nhân gì mà viện trưởng truyền âm cho ta, nói người không

thể tiến vào danh sách này được.” Nói xong, Vương Diễm ngừng lại quan sát Diệp Thanh Vũ.

Sau một lúc vẫn không thấy Diệp Thanh Vũ có biểu hiện gì như là phản nộ hay kích động, mà chỉ thấy hắn vẫn bình tĩnh như mặt nước hồ thì nàng tự nhủ, có vẻ như mình vẫn còn xem thường thiếu niên này rồi.

“Để đền bù cho người, ta có thể cho người một ít lợi ích nhỏ.” Vương Diễm mỉm cười nói tiếp. Vừa thấy hắn định lắc đầu từ chối, Vương Diễm đã khoát tay ngăn cản. “Người đừng vội từ chối, đây là một khóa Minh Bài giúp người có thể tiến vào khu vực của năm thứ hai, thậm chí là năm thứ ba. Người có thể dựa vào nó để tới Đồ Thư Quán mà mượn sách võ đạo về đọc.”

Diệp Thanh Vũ giật mình. Nếu là vậy, hắn sẽ không cự tuyệt, vì quyền lợi này là thứ mà hắn cần nhất.

“Đa tạ Vương trưởng bộ môn.” Diệp Thanh Vũ cung kính hành lễ, sau đó nhận lấy Minh Bài thông hàng này.

Vương Diễm tươi cười, quay người định đi nhưng lại nói. “Người biết vì sao ta lại coi trọng người như vậy chứ?”

Diệp Thanh Vũ vội vàng gật đầu.

“Về sau người sẽ biết.” Vương Diễm mỉm cười, trong lúc sắc mặt Diệp Thanh Vũ vẫn còn đang chưa thông suốt lời này thì thân ảnh của nàng đã biến mất không để lại dấu hiệu gì. Quang ảnh ngưng kết xung quanh hắn cũng tiêu tán, mọi thứ trở lại như thường. Đám lá rụng đang dừng giữa không trung tiếp tục rơi xuống.

“Đã là trưởng bộ môn còn muốn đùa giỡn học viên sao chứ? Hừ hừ, vừa rồi chính là lực lượng của cường giả trên Tiên Thiên sao? Có thể phong tỏa

phạm vi trăm mét không gian bằng nguyên khí?” Diệp Thanh Vũ dờ khóc dờ cười, trong đầu hiện lên rất nhiều thắc mắc.

Chứng kiến thực lực của con người này, võ đạo chi tâm của hắn càng trở nên kiên định hơn. Chỉ có nắm giữ lực lượng trong tay mới có thể trả lời cho những câu hỏi hắn vẫn luôn ấp ủ từ khi cha mẹ qua đời. Chỉ có nắm thực lực trong tay, hắn mới không bị người khác điều khiển, mới có thể đòi lại công bằng, sự thực mới được đưa ra ánh sáng.

*** Buổi chiều.

Tại Diễn Võ Trường.

“Cái gọi là đệ nhất Bì Cảnh chính là có thể làm cho da thịt cứng rắn, đao kiếm bất xâm. Việc tu luyện nó phụ thuộc chính vào công phu ngoại gia, chỉ có chuyên tâm cần cù khổ luyện mới từng bước đạt được kết quả...”

Trong giờ học, một vị võ giáo quan đang dốc lòng giảng giải cho đám học viên pháp môn tu luyện Phàm Võ Cảnh.

Bạch Lộc học viện làm việc hiệu quả, nhanh chóng. Buổi sáng trường bộ môn Vương Diễm mới nói muốn chia đám đệ tử có trụ cột căn bản yếu kém chia thành lớp để giảng giải, buổi chiều việc này đã được giải quyết xong. Diệp Thanh Vũ cùng hơn tám mươi học viên khác được đưa tới một chỗ, cùng nghe giáo quan giảng giải tường tận. Đám đệ tử có thiên phú, lại đã tu luyện qua những pháp môn căn bản này, đạt được chút thành tựu tất nhiên sẽ không phải có mặt ở đây.

Vị giáo quan này có khuôn mặt khô ngô, chậm rãi nói từng chữ, thanh âm vang lên như sấm.

“Phàm Võ Cảnh có sáu cảnh giới nhỏ. Tu luyện ngoài da, cốt cách, cơ bắp có ba tầng, tu luyện không cần phải có trước có sau, có thể cùng lúc

đồng thời tu luyện...”

“Nhưng sau này, việc tu luyện tới lục phủ ngũ tạng thì phải có thứ tự, bởi vì về sau tu luyện chính là máu huyết, các cơ quan nội tạng. Giai đoạn này cũng chia ra ba tầng. Đối với võ giả, việc tu luyện ở thời điểm này có ảnh hưởng rất nhiều tới việc tiến lên Hậu Thiên hay Tiên Thiên. Tu luyện sai lầm thì có thể nguy hiểm tới tính mạng.”

“Bây giờ, ta truyền thụ cho các người pháp môn khẩu quyết để tu luyện, các người không cần phải hiểu, trước tiên cứ ghi nhớ, sau này sẽ từ từ lý giải, có chỗ nào không hiểu có thể tới tìm ta.” Vị giáo quan khôi ngô này nhiệt tình nói.

“Rõ.” Đám học viên hào hứng hét lớn.

“Tốt lắm, các người nghe cho kỹ đây. Việc chuyên tâm tu luyện mới là trọng yếu, phải làm sao để các bộ phận đều có thể liên hợp, trong ngoài như một. Làm được như vậy là không dễ dàng gì.”

Đám học viên lại sôi nổi dạ ran. Dù sao, trên con đường tu luyện thì khí thể chính là thứ tối quan trọng, nó cũng góp phần tạo ra Huyết Khí. Diệp Thanh Vũ đứng lẫn trong đám bạn, cũng lớn tiếng kêu to. Hắn vốn tự tin vào thiên phú của mình, nhưng thiên phú tốt cũng cần phải khổ luyện, bản thân hắn còn phải khổ luyện hơn người khác gấp trăm lần.

“Tiếp theo đây, ta sẽ truyền thụ cho các người Bát Hình Quyền trong Xà Hình Quyết. Đây là công pháp thích hợp nhất cho những người có tu vi Phàm Võ Cảnh luyện thể, được các cường giả thiên tài của học viên ta đúc kết mà thành. Môn Xà Hình Quyết này là đệ nhất pháp môn dùng để luyện da, cực kỳ tinh diệu.”

Vị giáo quan nói xong liền hét lên thành tiếng, thân hình khẽ động, bắt đầu thi triển Xà Hình Quyết.

“Thức thứ nhất, Kim Xà Khởi Lục!”

Thân hình vị giáo quan chuyển động, cả cơ thể vốn cường tráng đột nhiên trở nên mềm mại khác thường, thân trên nghiêng về phía trước, hai bàn tay như hai đầu rắn vô cùng linh hoạt. Toàn thân giống như thân thể của một con thần mãng cực lớn.

Trong không khí mơ hồ có tiếng ‘xuy xuy’ như tiếng lưỡi của thần xà không ngừng thò ra thụt vào, khiến cho đám học viên không rét mà run. Mỗi người trong bọn chúng đều mở tròn mắt cẩn thận quan sát, nhớ kỹ từng động tác.

“Thức thứ hai, Đằng Xà Tấu Vụ!”

Hơn nữa thân hình của vị giáo quan đã dán trên mặt đất, di chuyển giống như đầu con mãng xà đang lướt đi rất nhanh, xung quanh như có sương mù lúc ẩn lúc hiện.

Diệp Thanh Vũ vừa quan sát vừa suy nghĩ, đánh giá. Pháp môn này quả nhiên thích hợp để tu luyện lớp da bên ngoài, cũng giống như loài rắn kia, thân thể không ngừng di chuyển, cọ sát với mặt đất làm cho thân thể dần trở nên cứng cỏi hơn nhiều loại động vật khác.

“Thức thứ ba, Giác Xà Ứng Vị!”

“Thức thứ tư, Huyền Xà Bàn Thạch.”

“Thức thứ năm, Bạch Xà Thổ Tín.”

“Thức thứ sáu, Phong Xà Nhiễm Thụ.”

“Thức thứ bảy, Độc Xà Phún Mạt.”

“Thức thứ tám, Thần Xà Luyện Nguyệt.”

Lần lượt diễn luyện từng thức, thân thể vị giáo quan không ngừng biến hóa.

Không biết đã qua bao lâu, trong mắt Diệp Thanh Vũ, thân ảnh vị giáo quan dần trở nên mờ nhòe, thay vào đó là hình ảnh một cự xà to lớn đang di chuyển, không ngừng thể hiện ra các tư thế và động tác.

“Tốt lắm, hôm nay các người hãy ghi nhớ tám thức Xà Hình Quyết này. Các người chớ có xem thường chúng, vì trong đó ẩn chứa hàm ý võ đạo không đơn giản. Cái gọi là Đại đạo chí giản chính là đạo lý này. Đám tiểu gia hỏa các người nếu có thể trong vòng nửa tháng năm giữ thuần thực tinh túy của tám thức này là có thể đạt tới cảnh giới đệ nhất Bì Cảnh rồi.”

Vị giáo quan nói xong, đưa mắt nhìn qua một lượt đám học viên đang vây quanh, thấy khuôn mặt ai cũng ưu tư suy nghĩ, lại có một số người đang muốn bắt chước làm theo thì mỉm cười gật đầu.

“Ồ!” Ánh mắt vị giáo quan nhìn tới Diệp Thanh Vũ thì khẽ giật mình, hô lên trầm thấp.

Lúc này, thân hình Diệp Thanh Vũ đang dán sát dưới mặt đất, chậm chậm di chuyển theo từng thế của Xà Hình Quyết. Dưới ánh mặt trời, thân hình của hắn đổ bóng dài, rất nhanh đã hoàn thành thức thứ nhất Kim Xà Khởi Lục, mỗi động tác đều rất đúng tư thế và thuần thực như của người đã nắm rõ toàn bộ yếu lĩnh của chiêu thức này.

“Có ý tứ lắm. Thời gian ngắn như vậy đã có thể nắm giữ chiêu thức này rồi....” Vị giáo quan âm thầm gật đầu. Tên học viên Diệp Thanh Vũ này tất nhiên đã sớm nằm trong sự quan sát và chú ý của hắn.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 17

Thiên Phú Kinh Người

Trong trí nhớ của vị giáo quan, có rất ít đệ tử, học viên lần đầu tiếp xúc với Xà Hình Quyết lại thể đem thức thứ nhất mô phỏng hoàn mỹ như vậy. Tên Diệp Thanh Vũ này không hồ là người có ngộ tính cửu đẳng nhất phẩm.

Vị giáo quan khôi ngô thâm tán thưởng, đang muốn nói gì đó nhưng ánh mắt vừa chuyển đã lại ngây người. Bởi vì Diệp Thanh Vũ đang bắt đầu mô phỏng thức thứ hai một cách hoàn mỹ, khiến cho vị giáo quan mơ hồ cảm giác được từ trên người Diệp Thanh Vũ có khí tức của hung xà tỏa ra.

“Thứ này..., không chỉ là bắt chước cho giống động tác mà thôi, mà hẳn có thể chuyển tải và tinh túy trong đó một cách say mê.” Vị giáo quan nhất thời chấn kinh.

Không phải tên Diệp Thanh Vũ này trước đây đã từng tu luyện qua Xà Hình Quyết này đấy chứ? Làm sao hẳn có thể nắm bắt nó nhanh như vậy được? Đây chẳng lẽ là chỗ đáng sợ của người có ngộ tính cửu đẳng?

Tới lúc Diệp Thanh Vũ diễn luyện tới thức thứ ba thì không chỉ có vị giáo quan mà cả đám học viên khác cũng bắt đầu chú ý tới.

Lúc này, thân thể Diệp Thanh Vũ như một con mãng xà, lúc thì bò sát mặt đất, khi thì bạo khởi, thân hình mềm mại như không có xương đang lướt nhanh trên mặt đất. Tới lúc hẳn diễn luyện thức thứ sau thì toàn bộ

động tác đã liền một mạch, nhuần nhuyễn như nước chảy mây trôi, giông như hã đã tu luyện môn Xà Hình Quyết này cả ngàn vạn lần rồi.

“Độc Xà Phún Mạt!” Diệp Thanh Vũ hét lớn, theo sự di chuyển của bàn tay hã, từng âm thanh xuy xuy vang lên giống hệt một con mãng xà đang phun ra nọc độc.

“Thần Xà Luyện Nguyệt!” hã thi triển ra chiêu cuối cùng khiến cho vị giáo quan khiếp sợ muốn dúi cả đầu lưỡi, không thốt lên lời.

Vị giáo quan này dạy học ở học viện đã được mười năm, từng chứng kiến không ít thiên tài quái nhân, nhưng chỉ nhìn một lần mà Diệp Thanh Vũ này có thể lĩnh ngộ Bát Bộ Thần Quyết trong Xà Hình Quyết tới mức này thì thật là quái vật, yêu nghiệt.

Nếu hã chưa từng tu luyện công pháp này trước đây, có lẽ nào hã chỉ nhìn qua là có thể nhớ được hết thảy? Lẽ nào hã vì võ học mà được sinh ra?

Đám học viên khác đang tròn mắt nhìn Diệp Thanh Vũ, có hãm mộ, có ghen ghét tới khiếp sợ. Một số học viên có bản lĩnh tự tin vô cùng, phát hiện bản thân muốn diễn luyện trọn viên thức thứ nhất cũng không xong thì nhìn cảnh này đều lắc đầu lè lưỡi, không thốt lên được lời nào.

Vị giáo quan nhìn đám học viên, quát lớn. “Các người nhìn cái gì, còn không mau tu luyện? Trong quá trình diễn luyện có gì không hiểu, ngày mai hỏi lại ta.”

Đám học viên bưng tỉnh. Vì biểu hiện của Diệp Thanh Vũ mà cũng kích động, điên cuồng tu luyện.

Diệp Thanh Vũ đem Xà Hình Quyết diễn luyện xong thì cảm thãm mồ hôi thãm ướt toàn thân, từ trong cơ thể có một luồng nhiệt lượng phát sinh

muốn thoát ra, kích động tới Huyết Khí. Hắn vội vàng điều chỉnh hô hấp, từ từ điều tức sau đó lại bắt đầu diễn luyện lần thứ hai.

Vị giáo quan không nói gì nữa, chỉ lặng yên đứng bên võ trường đưa mắt nhìn đám học viên đang miệt mài tu luyện, đa phần thời gian vẫn để ý tới Diệp Thanh Vũ. Càng quan sát, hắn càng rung động không thôi.

Tới lần thứ năm thi triển Xà Hình Quyết, vị giáo quan này đã có thể chắc chắn, tên học viên này đã hoàn toàn nắm được tinh túy của môn võ công này, biểu hiện ra ngoài không khác gì những võ giả đã tu luyện được nhiều năm. Từng chiêu, từng thức đều biến ảo khôn lường, không chê vào đâu được.

Sau một khoảng thời gian, theo mỗi lần Diệp Thanh Vũ thi triển Xà Hình Quyết, dưới ánh mặt trời, bên ngoài da thịt hắn bắt đầu nổi lên một tầng ánh sáng màu vàng nhạt. Đây chính là dấu hiệu hắn đã đạt tới tiểu thành Bì Cảnh của Phàm Võ Cảnh.

Vị giáo quan không còn tin nổi vào mắt mình, hắn có cảm giác bao nhiêu giới hạn về việc nhận thức đều bị tên thiếu niên này phá vỡ.

Hắn đúng là yêu nghiệt thật rồi!

Chuyện này, chỉ dùng ngộ tính trác tuyệt cũng khó mà giải thích cho thông suốt được. Hay hắn còn cất dấu bí mật gì trên người?

*** Diệp Thanh Vũ lần lượt thi triển Xà Hình Quyết. Lúc bắt đầu, thân thể còn hơi gượng gạo, theo thời gian hắn đã hoàn toàn đắm chìm trong môn công pháp này. Đầy đủ tám thức được hắn diễn luyện một cách thuần thục. Từ sâu trong cơ thể, có một loại hỏa diễm ẩn nấp bên trong cũng mơ hồ bị kích phát. Thân thể hắn càng ngày càng nóng, huyết dịch như bị thiêu đốt. Nhiệt lượng đang xuyên qua làn da, qua từng lỗ chân lông tràn ra ngoài.

Tâm trí Diệp Thanh Vũ rất tỉnh táo. Những câu chữ, tâm pháp, khẩu quyết mà vị giáo quan dạy lúc trước còn mờ mịt, hiện giờ lại hiện ra hết sức rõ ràng, dễ hiểu. Một cảm giác kỳ dị tràn ngập da thịt toàn thân hẳn khiến hẳn vô cùng hưng phấn.

Sau một lúc, hẳn không diễn luyện theo các bước mà vị giáo quan kia truyền dạy nữa mà tự mình thay đổi thứ tự trước sau, tùy âm sở dục. Hẳn không biết mình đã thi triển bao nhiêu lần Xà Hình Quyết, thân thể cũng có chút mệt mỏi. Hẳn dừng động tác, tâm thần vốn tập trung toàn bộ vào việc diễn luyện cũng từ từ trở lại bình thường. Truyện được dịch tại bachngocsach.com “Có chuyện gì vậy? Các người sao lại tụ tập hết ở đây?” Lúc mở mắt, tỉnh tâm hẳn mới để ý, đám học viên đã ngồi vây lại xung quanh hẳn thành một vòng tròn nhỏ, vị giáo quan đứng ở phía trước. Tất cả đều im lặng nhìn hẳn bằng ánh mắt như đang nhìn thấy một con quái vật.

Vị giáo quan không nói gì, hơi khấn trường đi tới, cầm chặt cổ tay Diệp Thanh Vũ rồi cẩn thận quan sát. Trong đôi mắt hiện lên một tia kỳ dị, thậm chí còn cẩn thận sờ nắm trên da thịt hẳn.

“Phàm Võ đệ nhất Bì Cảnh đã đại thành rồi sao? Người làm thế nào vậy?” Vị giáo quan kết luận, ánh mắt nóng bỏng nhìn Diệp Thanh Vũ.

Diệp Thanh Vũ cũng mờ mịt, không hiểu chuyện gì. Hẳn lắc lắc đầu rồi đáp. “Ta..., ta cũng không biết.”

Vị giáo quan ngẩn người, rồi không biết phải nói gì.

Tên học viên này tu luyện Xà Hình Quyết một canh giờ, màng da quanh thân đã trở nên bóng loáng như ánh kim, mềm dẻo vô cùng. Đây chính là biểu hiện đã đạt tới đệ nhất Bì Cảnh đỉnh phong.

Ngộ tính này yêu nghiệt tới mức nào?!

Lúc đầu, thấy Diệp Thanh Vũ có thể thi triển lại nguyên vẹn bộ Xà Hình Quyết này, hẳn đã kinh ngạc không tin nổi, hiện giờ thì hoàn toàn chết lặng.

Hắn hít sâu một hơi, không nhìn Diệp Thanh Vũ nữa mà quay sang quan sát đám học viên xung quanh.

“Các người quan sát nửa canh giờ rồi, dù có ngu ngốc tới đâu cũng đã nắm được yếu lĩnh của từng động tác, có thể lĩnh ngộ ra một ít tinh túy trong đó. Diệp Thanh Vũ là người có thiên tư yêu nghiệt, chỉ nhìn ta thi triển một lần là không quên được, tu luyện một lúc đã tinh thông, đây là bản lĩnh của hắn, cũng là phúc phận của các người. Mới ở ngày đầu tiên đã được chứng kiến một người làm mẫu hoàn hảo đến thế, lại còn có thể thoải mái quan sát...”

Đám học viên yên lặng nghe vị giáo quan giảng dạy.

“Tất nhiên, các người cũng không nên vì như vậy mà bị đả kích, ảnh hưởng tới việc tu luyện. Diệp Thanh Vũ yêu nghiệt hay không là chuyện của hắn, các người không cần phải so đo. Chỉ cần các người nhớ rõ, mỗi người các người đã thông qua khảo hạch của Bạch Lộc học viện thì đều xứng đáng là một thiên tài, so với đám bạn cùng lứa thì ưu tú hơn rất nhiều. Con đường võ đạo vốn không có trước sau. Diệp Thanh Vũ đi trước, cũng chưa chắc các người không thể tới trước hắn.”

Vị giáo quan đảo mắt nhìn một lượt đám học viên, giọng nói tràn đầy nhiệt huyết và khích lệ làm cho đám học viên lần lượt tỉnh lại, dạ ran đầy khí thế.

Lúc đó, vị giáo quan này mới gật đầu, lộ ra dáng vẻ tươi cười. “Tốt lắm, tan học.” Sau đó, không nhìn Diệp Thanh Vũ mà trực tiếp rời đi.

Diệp Thanh Vũ thầm nhủ, chuyện xảy ra hôm nay, vị giáo quan này chắc chắn sẽ báo cáo lên tầng lớp cao tầng của học viện. Hắn có cảm giác, vị giáo quan này là một người tốt. Không vì biểu hiện của mình mà bỏ quên

đám học viên khác. Đến lúc cuối còn khích lệ, động viên họ, vừa là giúp bọn chúng, cũng vừa là giúp mình khỏi bị cô lập giữa đám bạn bè.

Bạch Lộc học viện, vẫn còn nhiều người tốt, đám cận bã như Lưu Hành dù sao cũng chỉ là số ít mà thôi.

*** Sau khi ăn tối, Diệp Thanh Vũ trở lại ký túc xá, hẳn hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra buổi chiều.

Mới thi triển vài chục lần Xà Hình Quyết đã đạt tới đệ nhất Bì Cảnh đỉnh phong, việc này nghe qua thì thấy thật là yêu nghiệt. Tiến cảnh như thế, không phải ai cũng có thể làm được. Bản thân hẳn rất có tự tin vào thiên phú võ đạo của mình nhưng cũng có cảm giác, nếu chỉ dựa vào thiên phú thì không thể giải thích cận kề được việc này.

Vậy thì nguyên nhân do đâu?

Hẳn cần thận rà soát lại, sau đó thăm nhủ, chỉ có hai đồ vật có thể gây ra việc này. Một là bộ công pháp thổ nạp vô dang kia, do phụ thân hẳn truyền lại. Hai là tấm huân chương anh dũng.

Lý do thứ nhất là bộ công pháp kia, hẳn đã tu luyện được gần mười năm, thoạt nhìn thì thấy không có tác dụng gì đặc biệt, chỉ làm cho khí lực của hẳn to lớn hơn nhiều mà thôi.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Dao

Chương 18

Hùng Bảo Quyết

Lý do thứ hai có thể tới từ chiếc huy chương kia, phụ thân trước lúc lâm chung đã dặn lại, trong đó còn có bí mật chờ hãn khám phá.

Tiếc là, đây đều chỉ là suy đoán của hãn mà thôi, hiện giờ hãn không có cách nào khẳng định được. Hãn cẩn thận quan sát da của mình thì thấy có một vầng sách màu vàng nhạt lưu chuyển ngoài da. Hãn lấy lưỡi dao rạch thử nhưng không cách nào cắt sâu vào da thịt.

Đúng là đã đạt tới Bì Cảnh đỉnh phong của Phàm Võ Cảnh.

Trong giờ học, vị trưởng bộ môn Vương Diễm cũng đã nói, dù thế nào, thì tốc độ tu luyện nhanh cũng là một chuyện tốt, thời gian lại chính là thứ mà hãn đang cần nhất.

Diệp Thanh Vũ không suy nghĩ miên man nữa, hãn đứng lên vận động thân hình. Hãn có cảm giác sau khi tiến vào cảnh giới Phàm Võ, đạt tới Bì Cảnh đỉnh phong thì lực lượng trong người hãn cũng tăng lên không ít.

Diệp Thanh Vũ chậm rãi tung ra một quyền, nhìn như rất tùy ý nhưng lại có hể phá nát một khối nham thạch bình thường. Hãn rất ngạc nhiên xen lẫn vui mừng, đang muốn tiếp tục tu luyện thì từ cửa truyền tới tiếng gõ nhẹ.

“Xin hỏi, Thanh Vũ ca có ở trong này không?”

Đây đúng là thanh âm của nữ tử Tổng Tiểu Quân. Diệp Thanh Vũ hơi giật mình, chợt nhớ ra chuyện lúc sáng liền đi ra mở cửa. Bộ đồng phục rộng thùng thình đã được thay thế bằng một bộ váy áo màu tím có tua cờ, mái tóc đen được cắt ngắn phía trước, phía sau buộc lại bằng hai bím tóc xinh xắn, đôi mắt sáng long lanh. Những gì nhìn thấy khiến Diệp Thanh Vũ mở lớn hai mắt ngạc nhiên. Từ người tiểu cô nương này tỏa ra khí chất thanh tịnh thuần khiết, cực kỳ đáng yêu.

“Thanh Vũ ca, mọii tới nhờ cậy huynh đây.” Tiểu cô nương cười hì hì, hai tay nâng bộ đồng phục lên trước mặt.

“Ngồi đi.” Diệp Thanh Vũ chỉ lên ghế đá, sau đó lấy từ túi tạp vật ra kim chỉ để sửa lại.

“Thanh Vũ ca có thể tự may y phục sao?”

“Ta sinh hoạt một mình đã quen rồi, không muốn dựa vào người khác.” Diệp Thanh Vũ cười đáp. Hắn không rõ lý do, nhưng rõ ràng rất có cảm tình với tiểu cô nương này, khi tiếp xúc thì thấy rất ấm áp, vô tư.

“Đúng rồi, xế chiều hôm nay, Vương Diễm trưởng bộ môn tự mình truyền dạy võ đạo cho chúng ta rồi đấy.” Tổng Tiểu Quân làm bộ nhớ ra điều gì đó, hưng phấn kể. “Nàng ấy rất lợi hại, có chỗ nào không hiểu, nàng ấy hỏi chỉ giúp một chút là mọii hiểu ra ngay nên ngày hôm nay học được khá nhiều. À, tên Tần Vô Song cũng rất lợi hại. Vương trưởng bộ môn nói thực lực của hắn là mạnh nhất trong những người mới, trong cơ thể đã có nguyên khí hỏa chủng rồi. Tuy nhiên, Yến Hành Thiên thì kém hơn một chút. Vương trưởng bộ môn tự mình truyền bí quyết cho hắn, hy vọng trong khoảng ba tháng hắn sẽ trùng kích Linh Tuyền Cảnh thành công.”

“À, ngoài ra còn có Thanh La biểu tỷ nữa cũng rất giỏi, tỷ ấy đã đạt tới Phàm Võ Cảnh đỉnh phong rồi. Vương trưởng bộ môn cũng nói trong khoảng ba tháng, tỷ ấy rất có hy vọng trùng kích Linh Tuyền Cảnh.”

Ở bên cạnh, Tống Tiểu Quân nói liên hồi, còn Diệp Thanh Vũ chỉ mỉm cười lắng nghe mà không nói gì. Hãn không thấy trực tiếp nhưng qua lời nói của vị tiểu muội này cũng có thể thấy được, đám người Tần Vô Song đích thực là rất mạnh mẽ.

“Đúng rồi, Thanh Vũ ca à, muội có một thứ này muốn cho huynh xem.” Sau đó, Tống Tiểu Quân lấy từ trong Bách Bảo Nang ra một quyển sách buộc chỉ rồi đưa cho hãn.

Diệp Thanh Vũ mỉm cười nhận lấy, ánh mắt vừa đảo qua liền trở nên nghiêm túc.

“Cái gì? Là Tiên Thiên Chung Nguyên Quyết!?”

Đây chính là một bí tịch võ đạo, hãn là một bộ bí tịch tu luyện cách dẫn phát Nguyên Khí.

Đạt tới Phàm Võ Cảnh đỉnh phong là đã tới giới hạn của Hậu Thiên, là một bước ngoặt cần phải vượt qua. Sau khi vượt qua sẽ bước vào cảnh giới Tiên Thiên, có thể gieo nguyên khí hỏa chủng vào trong cơ thể, cấu thông với nguyên khí trong thiên địa. Diệp Thanh Vũ chưa lật xem ở bên trong nhưng bí tịch cỡ này, chỉ cần nhìn hai từ Chung Nguyên là có thể đoán ra rồi, nó cũng là thứ mà những đệ tử bình thường ít có hội đạt được. Nhiều khả năng chính là vị Vương Diễm kia đã bí mật truyền cho tiểu nữ tử này.

“Cái này ta hiện giờ chưa cần, muội mau thu lại đi.” Hãn cười cười, vỗ nhẹ lên vai của Tống Tiểu Quân rồi nói.

“Nhưng mà nó rất quan trọng, huynh hãy xem qua đi, biết đâu sau này còn phải dùng tới.” Tiểu cô nương kiên trì đáp.

“Tới lúc nào cần, muội lấy cho ta xem là được, nhé?” hãn sợ loại bí tịch như thế này, nếu tùy tiện để cho người khác xem được, vị Vương trưởng bộ môn kia sẽ trách phạt tiểu nữ tử này mất. Huống chi hiện giờ Diệp Thanh

Vũ cần chỉ ở cảnh giới Phàm Võ Cảnh, chưa tới lúc trùng kích Tiên Thiên nguyên khí.

Quyết định của Diệp Thanh Vũ làm tiểu cô nương có vẻ hơi buồn bực, cầm lấy bí tịch cất đi mà khước miệng vẫn hơi vểnh lên. Sau một lúc mới lóe ra vẻ giảo hoạt, cười hì hì hỏi hẩn. “Thanh Vũ ca, nghe nói ca có thể chỉ nhìn qua một lượt là không quên được có đúng không?”

Vừa nghe vậy, Diệp Thanh Vũ đã biết là chuyện gì liền nhìn tiểu cô nương có chút bất đắc dĩ. Quả nhiên, tiểu cô nương này bắt đầu cất giọng đọc thuộc lòng nội dung của bí tịch kia. Tới lúc này, Diệp Thanh Vũ chỉ còn biết cười trừ, không nói thêm gì nữa.

Tới khi sửa xong đồng phục cho tiểu cô nương thì nàng ấy cũng đã đọc xong cả chục lần Tiên Thiên Chung Nguyên Quyết làm cho Diệp Thanh Vũ không muốn cũng ghi nhớ tới chín phần mười nội dung.

“Được rồi, được rồi. Lần sau nếu muốn cảm ơn ta thì có thể tìm cách khác cũng được, nếu không, chẳng may bị Vương trưởng môn biết thì muội sẽ phải chịu phạt đó.”

“Thật là chán!” Tổng Tiểu Quân lè lưỡi, khuôn mặt ửng đỏ rời khỏi.

*** Sau khi Tổng Tiểu Quân ra về, Diệp Thanh Vũ lại chìm vào việc tu luyện Xà Hình Quyết. Sau một buổi chiều, tất cả chiêu thức cùng tinh diệu đã khắc sâu vào trong đầu hẩn, trở thành một thứ gần như là bản năng nên giờ này hẩn thi triển rất thuận lợi, dễ dàng.

Sau mỗi lần hoàn thành tám thức Xà Hình Quyết, Diệp Thanh Vũ cảm thấy thân thể hẩn phát sinh những biến hóa kỳ diệu khác thường, có một nhiệt lượng lớn đang từ từ phát sinh, cải tạo thân thể hẩn.

Quá nửa canh giờ sau, hẩn cũng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi. Hẩn dừng lại điều chỉnh khí tức rồi xếp bằng trên giường đá, bắt đầu tiến hành thổ

nap theo bộ công pháp vô danh kia. Hô hấp ngày một kéo dài... Thêm nữa canh giờ nữa, mệt mỏi trên thân thể hẳn đã hoàn toàn biến mất, tinh thần sáng khoái tinh táo hơn lúc bình thường rất nhiều, toàn thân tràn đầy tinh lực. Cứ như vậy, suốt cả một đêm, hẳn lần lượt tu luyện Xà Hình Quyết, tiến hành minh tưởng, thổ nạp rồi lại tu luyện. Mãi cho tới khi mặt trời ló lên từ chân trời hẳn mới dừng lại.

Kiểm tra lại thân thể một lượt, hẳn thấy mình đã hoàn toàn đột phá Phàm Võ Cảnh đệ nhất Bì Cảnh. Tốc độ này khiến hẳn vô cùng phấn khởi.

Nữ tử Bạch Ngọc Khanh kia nói chẳng sai. Bốn năm thời gian đã làm chậm tu vi của hẳn đi không ít, nhưng hẳn tin tưởng, với tốc độ này, bất luận là khoảng cách nào hẳn cũng sẽ vượt qua được.

*** Sáng sớm. Hoa nở, chim hót. Ăn sáng xong, Diệp Thanh Vũ thông thả bước tới lớp học lý thuyết buổi sáng. Hẳn phát hiện ra, sau khi tu luyện Xà Hình Quyết thì lượng thức ăn mà hẳn ăn được cũng bạo tăng.

“Nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc ta sẽ chết vì bội thực mất!” Hẳn thầm tự giễu.

Sau một lúc dẫn đo, hẳn quyết định không tới lớp mà đi tới Diễn Võ Trường. Vị giáo quan đang hướng dẫn học viên ngạc nhiên hỏi hẳn. “Ồ, sao người lại tới chỗ này?” Sau đó hai mắt mở lớn, bước tới gần Diệp Thanh Vũ rồi cẩn thận quan sát hẳn một lượt, há hốc mồm.

“Đệ nhất Bì Cảnh đại viên mãn! Người đã bước một chân vào đệ nhị Cơ Nhục Cảnh rồi sao? Chuyện này sao có thể...”

Diệp Thanh Vũ mỉm cười hắc hắc.

“Được rồi, ta biết tên gia hỏa người tới vì chuyện gì rồi. Xà Hình Quyết rất có lợi khi tu luyện ngoài da, nhưng tác dụng để tu luyện cơ bắp thì lại không lớn. Tiếp theo, ta sẽ truyền thụ môn công pháp phù hợp nhất để tu

luyện cơ bắp trong Bát Bộ Thần Quyết, chính là Hùng Bão Quyết.” Vị giáo quan lắc đầu, sau đó mỉm cười nói với hắn.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 19

Lưu Lệ

“Đa tạ giáo quan!” Diệp Thanh Vũ cung kính hành lễ.

Vị giáo quan vẫy tay, đưa Diệp Thanh Vũ cùng tiến vào Diển Võ Trường, sau đó hãnh lớn tiếng nói với các học viên khác. “Được rồi, lũ gia hỏa các ngươi dừng lại đi. Đa phần các ngươi cũng đã nắm chắc đệ nhất Bì Cảnh, sau đây ta sẽ truyền thụ công pháp rèn luyện cơ bắp cho các ngươi có tên là Hùng Bão Quyết, các ngươi hãy nhìn cho kỹ đây...”

Nói xong, vị giáo quan này bắt đầu di chuyển, khí thể toàn thân liền thay đổi trở nên ngưng trọng, toàn thân giống như một con Cự Hùng (gấu) lớn từ thời viễn cổ.

“Gấu là loài vật chậm chạp nhưng lại vững chãi, cơ bắp mạnh mẽ có thể thắng được cả hổ báo, các động tác vận động chủ yếu có đẩy, xé, ôm, ..., các ngươi hãy nhìn kỹ.”

Vừa nói, vị giáo quan vừa biểu diễn các động tác trước con mắt chăm chú của đám học viên, trong đó có cả Diệp Thanh Vũ. Các động tác của Hùng Bão Quyết này thoát nhìn bên ngoài còn đơn giản hơn nhiều so với Xà Hình Quyết nhưng những ẩn nghĩa quan trọng đều ẩn ở bên trong. Lúc thực hiện, mỗi động tác đều phải phát huy được lực lượng toàn cơ bắp, uyển chuyển kết hợp nhịp nhàng, để có thể nắm giữ thuần thục thì còn khó hơn Xà Hình Quyết lúc trước.

Sau khi thi triển một lượt, vị giáo quan dừng lại, nhìn một lượt đám học viên rồi hỏi. “Các người đã nhìn rõ cả rồi chứ?”

Đám học viên biểu hiện mỗi người một khác. Xét về thực lực, đám học viên này nhận thức tốt hơn nhiều, đa số đã đạt tới đại thành Bì Mô Cảnh. Vị giáo quan này cũng nhân đó mà kéo Diệp Thanh Vũ vào để giảng giải một lượt Hùng Bảo Quyết luôn.

Diệp Thanh Vũ xem một lượt xong thì đứng sang một bên, bắt đầu diễn luyện lại. Chỉ trong một lát, hắn đã diễn lại trọn vẹn một lần.

“Quả nhiên so với diễn luyện Xà Hình Quyết thì khó khăn hơn một chút. Lúc diễn luyện, cơ bắp toàn thân đều phải vận động, để nả giữ thuần thực thì phải diễn luyện nhiều hơn nhiều...”. Diệp Thanh Vũ đứng yên suy tư một lúc rồi mới tiếp tục diễn luyện.

Vị giáo quan khôi ngô trông thấy thế thì ra vẻ hài lòng gật đầu, tâm tình rất tốt. Hắn có cảm tình tốt với những học viên có ngộ tính cao, lại chăm chỉ chịu khó cho nên vẫn thường để ý biểu hiện của Diệp Thanh Vũ. Sau đó, suốt thời gian Diệp Thanh Vũ diễn luyện Hùng Bảo Quyết về sau, vị giáo quan này càng ngày càng ngạc nhiên.

Mấy lần trước động tác của Diệp Thanh Vũ mới chỉ giống mà chưa có thần, chưa thể hiện được tinh túy bên trong nhưng hiện giờ hắn đã dần thuần thực, mỗi động tác đều vận động tới cơ bắp toàn thân, phối hợp hoàn mỹ không chê được.

Đây mới thực là thiên phú yêu nghiệt sao!

Thời gian trôi qua, buổi sáng đã gần hết. Tới trưa, Diệp Thanh Vũ không chỉ đem Hùng Bảo Quyết tu luyện tới mức thuần thực mà còn đạt tới cảnh giới Cơ Nhục Cảnh trung phẩm. Dù đã có sự chuẩn bị tâm lý từ hôm trước nhưng vị giáo quan vẫn không tránh khỏi bị kinh ngạc tới nghẹn lời. Mới có hai ngày mà thôi, cứ theo tốc độ này thì tên tiểu tử này chỉ cần hơn

mười ngày là có thể đạt tới cực hạn luyện thể, đột phá Phàm Võ Canh tiến vào Tiên Thiên Linh Tuyền Cảnh sao?

Tốc độ này sao có thể làm được chứ?

Tại Diễn Võ Trường, có một số cây cột và vách tường làm bằng Tinh Cương, các học viên tập luyện cũng dựa vào các dụng cụ này để tăng tốc độ tu luyện, tuy nhiên việc này khá vất vả. Cường độ tu luyện cao dễ dẫn tới ứ đọng máu huyết. Cũng may, Bạch Lộc học viện luôn chuẩn bị sẵn thuốc để giáo quan dùng tới ngay khi có học viên cần được chăm sóc. Tại Diễn Võ Trường lúc này đang có không ít thân ảnh liên tục lao vào tập luyện. Diệp Thanh Vũ cũng hung hăng đụng vào một vách tường làm phát ra những âm thanh lớn như tiếng va chạm của thiết chùy.

Sau va chạm, hấn tựa hồ không có cảm giác đau đớn nào.

Lúc này, Diệp Thanh Vũ đã cởi trần, cơ bắp toàn thân nổi lên màu đỏ đồng, dưới ánh mắt trời cùng với mồ hôi làm ánh lên một vàng sáng dị quang theo từng chuyển động của cơ bắp. Thông qua va chạm, các cơ bắp toàn thân không ngừng được trui rèn, trở nên cứng cáp hơn.

Huych! Huych! Huych!...

Từng âm thanh va chạm vang lên làm cho đám học viên đứng quang lạng người quan sát. Lúc đầu, chứng kiến thái độ và cường độ tu luyện của Diệp Thanh Vũ, đám học viên chi biết lắc đầu lè lưỡi, không ít học viên nghĩ hấn bị điên, sẽ không thể chịu đựng được bao lâu, tới giờ phút này thấy hấn vẫn kiên trì không chịu ngừng lại thì chi biết há mồm, làm ra bộ dáng không còn gì để nói.

Điều càng khiến cho đám học viên kinh ngạc hơn nữa chính là, dù tu luyện liên tục, va chạm rất nhiều nhưng Diệp Thanh Vũ hấn chưa từng phải dùng thuốc để làm tan máu huyết ứ đọng như mọi người. Đã có một vài lần, vị giáo quan nghi hoặc, bắt hấn phải tạm dừng tu luyện để kiểm tra thân

thể, sau đó đều kinh ngạc vì phát hiện hần không gặp bất cứ nội thương nào.

Không chỉ có thiên tư kinh người, thân thể của hần cũng cường tráng, dẻo dai như yêu thú vậy!

“Tốt rồi, hôm nay tu luyện tới đây thôi, các người lại đây.” Vị giáo quan nhìn Diệp Thanh Vũ một lần rồi phủ tay hét lên. “Thời gian của buổi học chỉ còn khoảng một nén nhang thôi, các người nên dừng lại, trao đổi kinh nghiệm lẫn nhau sẽ tốt hơn.”

Diệp Thanh Vũ nghe thấy thì liền dừng lại. Hần ngạc nhiên thấy đám học viên đều bu lại quanh mình. Đám học viên này không ngốc nên đều có thể nhìn ra, Diệp Thanh Vũ tu luyện Hùng Bảo Quyết đã sớm đạt tới cảnh giới đại sư, tự nhiên muốn lại gần thỉnh giáo hần để rút ra kinh nghiệm cho bản thân. Diệp Thanh Vũ cũng rất thoải mái chỉ bảo, truyền lại những tâm đắc của mình.

Đúng lúc đó, có một âm thanh vang lên.

“Ha ha..., hạng nhãi nhép như ngươi mà cũng dám đi chỉ bảo người khác sao?” Âm thanh từ bên cạnh vang lên đầy chế giễu.

Mọi người cùng quay lại nhìn, không biết từ lúc nào đã có khoảng năm, sáu học viên từ các lớp khác đi tới. Một trong số đó chính là Lưu Diệp, cùng với đám học viên còn lại mang bộ mặt nghênh ngang, càn rỡ đang tiến tới. Người cầm đầu là một thiếu niên thân hình thon dài, mũi chim ưng, ánh mắt hẹp khép lại như mắt của thú hoang.

“Ngươi là Diệp Thanh Vũ?” Hần cất giọng hỏi.

Diệp Thanh Vũ gật đầu xác nhận rồi hỏi lại. “Ngươi là ai?”

“Nghe nói người rất kiêu ngạo, không thèm để đám học viên quý tộc vào mắt. Ta chỉ muốn biết, người dựa vào đâu mà dám huyênh hoang như vậy?” Thiếu niên mũi ưng nhếch miệng cười.

Diệp Thanh Vũ còn chưa kịp đáp, đám học viên đứng quanh đã nhao nhao.

“Các người là ai? Chúng ta đang học sao dám tới quấy rầy?”

“Kiêu ngạo hay không thì liên quan gì tới các người? Chúng ta đang học, các người mau cút đi.”

Đám học viên sôi sục, nhất thời đều lên tiếng bênh vực Diệp Thanh Vũ. Sự nhiệt tình chỉ bảo của Diệp Thanh Vũ đã để lại hảo cảm rất tốt trong lòng bọn chúng.

“Ha ha..., chỉ là một đám chuột bọ mà thôi, dám đứng trước mặt ta mà kêu gào sao, các người quả thực liều mạng quá đấy...”

Vừa dứt lời, thân ảnh thiếu niên này đã lóe lên hướng về một cây cột gần đó tung ra một quyền.

Ầm!...

Cây cột bằng Tinh Cương dùng để tu luyện như gặp sét đánh, bị lay động mạnh rồi từ từ nứt vỡ, năm quyền còn in sâu vào thân cột.

“Cái gì!”

“Lực lượng mạnh quá!”

“Tên này chẳng lẽ đã đạt tới Linh Tuyền Cảnh?”

Đám học viên kinh ngạc hô lên. Lực lượng biểu hiện của đối phương đã nằm ngoài dự tính của bọn họ rất nhiều. Hơn nữa, đối phương chỉ như tiện

tay đã có thể lưu lại dấu vết sâu như thế, nếu hãn dùng toàn lực với đám Phàm Võ Cảnh bọn họ thì không biết sẽ còn thế nào?

“Làm sao đây? Sự tự tin của đám nhãi nhép các người đâu cả rồi? A, đúng rồi, tên Diệp Thanh Vũ kia. Ta nghe nói người rất kiêu ngạo, lại tự tin, có dám cùng ta luận bàn không?” Hãn khiênh miệt nhiên Diệp Thanh Vũ, ngoắc ngón tay bảo.

“Đủ rồi Lưu Lệ, người dừng lại được rồi đó.” Vị giáo quan vẫn im lặng quan sát từ đầu đến giờ mới lên tiếng. “Không được hồ đồ, nơi này là lớp học, không phải chỗ để người làm loạn.”

Tên thiếu niên mũi ưng này chính là Lưu Lệ. Vị giáo quan có biết tên học viên này. Khi nhập học, hãn đứng thứ bảy trên bảng thành tích, cũng là một hạt giống được học viên quan tâm đưa vào trọng điểm bồi dưỡng. Hãn có xuất thân con nhà võ, tính cách ương ngạnh, là một thiếu niên si võ, ra tay không biết nặng nhẹ. Từ khi nhập học đã lợi dụng việc tỷ võ luận bàn để đánh bị thương hơn bốn mươi người, không hề cố kỵ ai.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 20

Giao Phong Trực Diện

Nghe nói trong buổi luận bàn chiều qua, tên Lưu Lệ này phát cuồng, đánh một tên đệ tử hàn môn cùng lớp trọng thương, cũng may có vị giáo quan kịp thời ngăn lại mới không để xảy ra việc nghiêm trọng hơn. Tên đệ tử kia thấy bảo phải tĩnh dưỡng cả tháng mới hồi phục được. Vị giáo quan khô ngô này rất có cảm tình với Diệp Thanh Vũ, tất nhiên không muốn hắn bị thương.

“A, Ôn giáo quan, người nói xem, có phải là thời gian một nén nhang cuối mỗi buổi học là thời gian cho phép các đệ tử luận bàn để trao đổi, học hỏi đúng không?” Lưu Lệ cao giọng, nhìn Diệp Thanh Vũ rồi hỏi. Trong mắt hắn ánh lên một tia đùa cợt, xem thường.

“Ha ha..., thế nào? Lúc nhập học không phải người làm ra động tĩnh rất lớn sao? Không phải người rất cao ngạo, điên cuồng sao? Sao bây giờ lại như con rùa rụt đầu rụt cổ vậy? Không dám luận bàn, tính trốn sau lưng người khác đó hả?”

Diệp Thanh Vũ không vội đáp, hắn nhìn liếc sang phía Lưu Diệp đang đứng. Tên thiếu niên này đang đứng sau lưng Lưu Lệ, trên mặt hiện lên một nụ cười độc ác, xem ra rất hài lòng vì quý kế của hắn đã sắp thành. Thực ra, trong lòng hắn vẫn còn run, nhưng hắn không lảng tránh ánh mắt của Diệp Thanh Vũ, trái lại còn làm ra bộ dáng khiêu khích, há mồm nói không thành tiếng. “Người nhất định phải chết!”

Trong lòng Diệp Thanh Vũ biết rõ, chuyện này không phải ngẫu nhiên mà xảy ra, nhất định tên Lưu Diệp kia đã ở sau lưng làm việc mờ ám, tên Lưu Lệ kia mới tìm mình gây chuyện. Hai người này đều mang họ lưu, lẽ nào có quan hệ ẩn dấu phía sau?

Hắn hơi nhếch miệng, xem ra lần trước đã nhẹ tay với đối phương rồi.

Được, người muốn mượn đao giết người sao? Chỉ sợ đao của người không đủ sắc bén mà thôi!

Vừa nghĩ, Diệp Thanh Vũ vừa liếc ánh mắt tới cây cột Tinh Cương, cẩn thận quan sát dấu quyên còn lưu lại trên thân cột, thầm so sánh lực lượng của đối phương, sau đó khóe miệng khẽ cười. Hắn nhìn một lượt Lưu Lệ rồi mới nói.

“Luận bàn phải không? Được lắm! Chẳng qua thấy người thân thể gầy gò giống như khi ốm, sợ lúc đó ta lỡ tay, đánh chết người thì ...”

“Cái gì?” Lưu Lệ giật mình, loáng thoáng nghe thấy có tiếng cười. Hắn gầm lên. “Người đánh chết ta? Ha ha ha...”

Đám học viên đi cùng Lưu Lệ cũng ôm bụng cười theo.

“Chết ta mất, hắn nói hắn có thể đả thương Lưu sư huynh sao?”

“Hắn không biết Lưu sư huynh đã đánh chết bao nhiêu người rồi sao?”

“Tên ngu xuẩn cao to hôm qua cũng nói như vậy, kết quả là sao? Hắn đi tìm đại phu rồi, sau một tháng mới có thể bò dậy đó.”

“Ha ha ha..., tên này thật ngông cuồng!”

Đám người này vừa cười vừa bàn luận, Lưu Diệp ôm bụng, người rung lên từng chập.

“Tốt lắm! Ta vốn không quá để tâm tới người, không ngờ người lại ngông cuồng như vậy. Đám dân đen có thể ngạo mạn như người cũng không nhiều lắm. Nếu có đủ bản lĩnh, dù đánh chết ta, ta cũng sẽ cam đoan, người của Lưu gia nhất định không động tới người.”

“Người đã muốn chết sớm vậy thì tới đây đi.” Diệp Thanh Vũ đi thẳng tới Diển Võ Trường. Vị giáo quan khẩn trương ngăn cản thì chỉ nhận được lại cái lắc đầu của hắn.

Con mắt Lưu Lệ lóe lên một tia tàn độc, bước từng bước lại gần cho tới khi chỉ còn cách Diệp Thanh Vũ khoảng mười mét.

“Xem đây.” Lời còn chưa dứt, Lưu Lệ đã ra tay. Bộ pháp biến ảo kỳ lạ, chỉ trong chớp mắt hắn đã tới bên người Diệp Thanh Vũ, nắm quyền lao vút tới.

Không khí xung quanh bị xé gió tạo thành tiếng nổ vang. Hành động mau chóng, tốc độ ra quyền nhanh như thiểm điện. Đám học viên đứng quanh hô vang.

Nhanh quá! Tốc độ ra đòn này khiến mọi người không kịp phản ứng.

Trong lúc Diệp Thanh Vũ gần như sắp bị đánh trúng thì thân hình nhoáng lên, lùi lại phía sau vừa kịp tránh thoát.

Nắm quyền Lưu Lệ mau chóng biến đổi, hóa thành trào mang theo hồng mang như móng vuốt được nung đỏ chụp lên bả vai Diệp Thanh Vũ.

“Đó chẳng phải là chiến kỹ hay sao?” Mọi người kinh ngạc hô lên.

“Không công bằng! Lưu Lệ đã tu luyện chiến kỹ, Diệp sư huynh mới còn đang bắt đầu luyện thể, sao có thể đấu lại đây?”

“Dù sao Xà Hình Quyết và Hùng Bão Quyết cũng chỉ là những công pháp căn bản dùng để rèn luyện thân thể, không phải chiêu thức để giao chiến, lúc thực chiến có rất ít tác dụng. Thanh Vũ sư huynh phen này thực sự gặp nguy rồi!”

Trong tiếng kinh hô của mọi người, Diệp Thanh Vũ nhìn như gặp vận khí không tồi, dáng vẻ rất khó khăn nhưng cũng đã tránh được chiêu thứ hai này của Lưu Lệ. Vị giáo quan sốt ruột quan sát cuộc tỷ thí rồi nhíu mày trầm tư. Nếu Diệp Thanh Vũ không thể đấu lại, hẳn nhất định không để cuộc tỷ thí này tiếp tục diễn ra nữa.

Ầm!

Một chiêu không đặc thủ, năm quyền của Lưu Lệ oanh kích trên mặt đất tạo thành tiếng vang lớn. Mặt đất xuất hiện những vết rạn có thể nhìn thấy bằng mắt thường, đủ biết lực lượng của một quyền này nếu rơi trên cơ thể người sẽ gây ra hậu quả gì.

Tên Lưu Lệ này rõ ràng đã dùng tới sát chiêu! Đám học viên đứng quanh trở nên nghiêm trọng, một số kẻ nhát gan không dám mở mắt chứng kiến cuộc đấu. Cứ tình thế này thì không tới mười chiêu, Diệp Thanh Vũ khó lòng thoát khỏi.

“Ha ha..., tên ngu dốt nghèo hèn kia, không phải vừa rồi ngươi rất ngông cuồng sao? Tên tạp chủng như ngươi không dám chính diện đối kháng một chiêu với ta sao hả? Xem lại ngươi xem có giống con chuột không?”

“Ngươi đừng lẫn trốn như chó nữa, thật quá xấu hổ cho ngươi! Mau kết thúc trận chiến này đi thôi! Ha ha ha...” Lưu Lệ ngày càng điên cuồng đuổi giết. Bộ pháp dưới chân hắn ngày càng biến hóa ảo diệu, quyền trao liên tục biến đổi đan xen, uy lực ngày một tăng lên tạo nên những tiếng bạo tạc trong không khí như tiếng sấm nổ không dứt. Kinh phong theo đó vang lên như đang trong cơn bão.

Thanh hình Diệp Thanh Vũ cũng không ngừng thay đổi vị trí, lần lượt tránh thoát. Nhưng mỗi lần hấn ra tay lại khiến người khác có cảm giác hấn phải rất chặt vật mới thoát ra được. Vị giáo quan vẫn quan sát hiện lên ánh mắt kinh ngạc, rồi dần dần vui mừng. Đám học viên cũng tròn mắt kêu lên.

“Đó chẳng phải là Xà Hình Quyết hay sao?”

“Sư huynh Thanh Vũ đang dùng Xà Hình Quyết để tránh né đòn tấn công của đối phương đó. Xà Hình Quyết lại có thể vận dụng như thế nữa sao?”

“Thì ra công pháp căn bản cũng có thể vận dụng vào thực chiến như thế!”

Sau một lúc, các học viên đều lần lượt nhìn ra những ảo diệu bên trong công pháp này. Bọn họ chưa từng nghĩ công pháp rèn luyện thân thể lại có công dụng như vậy, nhưng lúc này đây, nhìn thân thể Diệp Thanh Vũ linh hoạt như linh xà, mềm mại dẻo dai, đê mê Xà Hình Quyết thi triển tới cực hạn khiến cho Lưu Lệ dù có sử dụng chiến kỹ cũng không cách nào động tới thân thể.

Đây chính là biểu hiện của thiên tài? Dù võ công ở mức nào, vào tay bọn họ đều sẽ tỏa sáng như thế?

“Tới đây thôi, cũng nên kết thúc rồi.” Thân hình Diệp Thanh Vũ nhoáng lên, lui lại tới bốn, năm mét. Hấn bình thản nhìn Lưu Lệ. “Chiến kỹ của người ta đã nắm rõ cả rồi. Nó tổng cộng có chín quyền sáu trào, cuối cùng cũng chỉ có như vậy. Tiếp sau đây, ta sẽ đánh bại người chỉ trong một chiêu.”

“Một chiêu? Ha ha..., tên tạp chủng như người xem xem, chỉ cần một chiêu ta sẽ đánh chết người như thế nào.” Lưu Lệ càng nói càng điên cuồng. Hấn chưa từng bị người khác miệt thị như vậy. Lực lượng dưới chân

bộc phát, thân hình Lưu Lệ như dã thú sẵn mồi nhanh như thiểm điện nhằm Diệp Thanh Vũ oanh kích tới.

Một quyền một trảo cùng phát ra. Đây chính là chiêu thức mạnh nhất của hắn.

Đối mặt với sát chiêu, Diệp Thanh Vũ lại bất động, quang mang trong mắt khiến cho người khác sợ hãi. Kinh phong vừa tới, thân thể hắn liền hạ thấp vừa kịp tránh một trảo của đối phương, sau đó xoay bả vai nghiêng mình đánh lên người đối phương.

Đây chính là Hùng Bão Quyết!

Trong nháy mắt, Lưu Lệ biết là hắn không thể tránh kịp, toàn thân ngưng trọng, sau đó có cảm giác như bị một cự chùy giáng lên thân thể bay ngược về sau đập xuống mặt đất. Hắn cắn môi, gắng hết sức mới ngăn máu tươi trào ra khỏi miệng. Lồng ngực phập phồng thở dốc.

Và chạm vừa rồi khiến hắn có cảm giác như thực sự va phải một quả núi, xuống cốt trong người hắn như muốn gãy lìa khiến hắn vô cùng sợ hãi.

Hắn không thể tin, mình lại thất bại như thế!

Hai môn Xà Hình Quyết và Hùng Bão Quyết này hắn cũng đã từng tu luyện, vô cùng thuần thục. Nhưng dưới sự thi triển của Diệp Thanh Vũ hai môn võ công này lại trở nên lạ lẫm vô cùng. Một quyền mạnh nhất của hắn cũng không thể ngăn cản.

Đám học viên đứng quanh, trong đó có thiếu niên Lưu Diệp kia đều ngẩn người, ngây ngốc.

“Lưu Lệ đã thua rồi?”

“Thua bởi một chiêu đơn giản như vậy sao?”

“Ha ha ha...”, Lưu Lệ cất giọng cười như điên, ánh mắt âm độc như dã thú đã bị thương. “Người dám đả thương ta sao? Hôm nay chúng ta không chết không thôi. Ta nhất định phải xé xác người ra...”

“Sao? Không phải chỉ là đang luận bàn thôi sao? Bây giờ lại biến thành không chết không thôi đó hả?” Diệp Thanh Vũ cười châm biếm.

“Con mẹ người, ai nói cùng người luận bàn? Hôm nay lão tử nhất định phải đánh chết người.” Lưu Lệ giờ này đã muốn nổi khùng, không còn tỉnh táo nữa.

“Bị đả thương rồi giả điên giả dại, võ phẩm của người tệ hại vậy sao? Vậy thì mau tới đây, tới đánh chết ta đi!” Diệp Thanh lắc đầu rồi nghiêm nghị bảo.

“Tên tạp chủng người nhớ đấy, chớ tránh né vòng quanh, mau đối đầu trực diện với ta đi.” Lưu Lệ thấy mình đang bị đối phương đùa bỡn, dốc toàn lực đánh ra một quyền. Không khí bị bạo tác nổ vang như sấm. Lực lượng so với một quyền đánh lên cột Tinh Cương lúc trước không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 21

Trận Chiến Thủ Thành Năm Đỏ

Lần này, Diệp Thanh Vũ không né tránh nữa, hấn đứng yên tại chỗ, đánh ra một quyền.

Trong chớp mắt, hai nắm quyền va chạm.

“Ha ha...., trực tiếp ngạnh kháng sao? Tốt lắm, ta coi thường loại quý tộc ngu si như ngươi, để xem sau quyền này, ai mới xứng là tạp ngư?” Ánh mắt Diệp Thanh Vũ lóe lên một tia hung dữ như của mãnh thú. Đối mặt với quyền này, đồng tử Lưu Lệ đột nhiên co rút, rất nhanh sau đó máu tươi bay tung tóe bên ngoài nắm quyền của Diệp Thanh Vũ, tiếp đó là tiếng xương rạn nứt vang lên từ cánh tay Lưu Lệ. Đám học viên đứng quanh tròn mắt. Từ trên cánh tay Lưu Lệ lòi ra một đoạn xương trắng khiến người khác nhìn thấy mà thất kinh.

“Aaa.....!” Tiếng thét thảm thiết vang lên, thân hình Lưu Lệ bắn ngược trở lại.

Cảm giác này Lưu Lệ hẳn chưa bao giờ trải qua trước đây. Giờ phút này, hấn phun ra một búng máu tươi rồi ngã xuống ngất đi. Bốn phía xung quanh, mọi người đều hít vào một ngụm hàn khí.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Diệp Thanh Vũ thu nắm đấm lại, từ đầu nắm đấm của hấn, lớp ra bên ngoài bị xé tung, mơ hồ thấy được xương cốt. Hấn thở nhẹ một hơi, thử co duỗi nắm tay thì thấy ngón tay không hề bị gãy. Thương thế như vậy rõ ràng đã nằm trong dự đoán của

hắn. Tuy nhiên, tâm tư hắn cũng không tốt lắm. Xem ra, hắn phải tranh thủ thời gian sớm hoàn thành cảnh giới Phàm Võ Cảnh, nâng cao tu vi bởi vì lực lượng rõ ràng không đủ nên khi va chạm với Lưu Lệ mới bị thương như vậy. Hắn thầm nghĩ, nếu có thể rèn luyện tới Phàm Võ đệ lục cảnh, một quyền vừa rồi nhất định có thể đoạn đi cảnh tay đối phương chứ không chỉ gãy xương như vậy. Dù sao, sau trận chiến vừa rồi, hắn cũng nắm rõ sức chiến đấu và khả năng chịu đựng của bản thân. Rõ ràng, nếu phải đối đầu với đám người Tần Vô Song đã bước nửa bước vào cảnh giới Linh Tuyền thì hắn không có một chút hy vọng thắng nào.

“Nghe nói, vừa hôm qua thôi tên Lưu Lệ này còn đánh trọng thương một học viên khác. Xem ra, thật đúng là báo ứng! Hắn bị thương như vậy, chắc sẽ phải nằm trên giường không dưới hai, ba tháng rồi.”

Đám người đứng quanh liền xôn xao bàn luận, giọng hả hê.

“Người..., người...!” Lưu Diệp lắp bắp, còn chưa hoàn toàn khôi phục tinh thần, chỉ vào Diệp Thanh Vũ. “Người dám đánh bị thương Lưu Lệ sư huynh, người điên rồi! Người...”

Diệp Thanh Vũ nhìn hắn mỉm cười, bước từng bước về phía hắn.

“Người xem kìa, hình như lần trước ta giáo huấn người còn quá nhẹ nhàng rồi.”

Lưu Diệp nghe vậy thì run rẩy, hắn lui lại phía sau rồi hét lên. “Người định làm gì? Người không được qua đây.”

“Ta muốn luận bàn cùng người một chút không được sao? Đây không phải mục đích đến đây của các người sao?”

“Không, ta...” Lưu Diệp sợ hãi, quay người tính chạy trốn.

“Bây giờ mới định chạy thì đã muộn rồi!” Diệp Thanh Vũ bước nhanh tới, không hề nhân từ, bàn tay hóa thành trảo nắm lấy bả vai Lưu Diệp.

“Aaaa....” Lưu Diệp liền hét thảm như lợn bị chọc tiết, cả người trên đầu như có đao cắt.

Diệp Thanh Vũ đưa bàn tay còn lại lên, chỉ nghe ‘Chát’ một tiếng, trong mắt Lưu Diệp nổi lên đom đóm, sau đó mọi thứ tối sầm, ngất đi.

“Sao vậy? Ngất rồi sao? Chỉ là luận bàn một chút thôi mà...” Diệp Thanh Vũ thả Lưu Diệp xuống, liếc mắt nhìn mấy thiếu niên khác, cười cười bảo. “Quên mất không nhớ tới các người, không biết trong các người có ai muốn cùng ta luận bàn không?”

Đám thiếu niên này nhất thời chỉ biết ngây ngốc nhìn nhau. Bọn chúng xem ra, lần này Lưu Lệ đã đụng phải đá tảng rồi. Biểu hiện vừa rồi của Diệp Thanh Vũ khiến bọn chúng sợ từ tâm can, nào dám đứng ra đối chiến.

“Không! Không! Chúng ta đâu xứng làm đối thủ của người.”

“Chúng ta chỉ vô tình đi qua đây rồi nhân tiện xem xét mà thôi, không phải tới để luận bàn.”

“Các người đang bận học, bọn ta hình như đã làm phiền rồi.”

Cả đám đều cười lấy lòng, ý chí chiến đấu không còn chút nào, sau đó quay người lẩn mất. Được một đoạn, không biết nghĩ gì mới quay lại nhìn Lưu Lệ thêm một lần nữa rồi mới cúp đuôi chạy thẳng.

Đúng là ngu tầm ngu, mã tầm mã! Đám này đi theo Lưu Diệp thì hiển nhiên không thể tốt đẹp được. Diệp Thanh Vũ nhủ thầm.

“Thẳng rồi!”

“Thật là thống khoái mà!”

“Một quyền của Thanh Vũ sư huynh thật là thống khoái mà. Ha ha...!”

“Ta có Kim Sang Dược đây này, sư huynh mau băng bó vết thương vào đi.”

Đám học viên vừa luyện tập cùng Diệp Thanh Vũ hoan hô, vẻ mặt hưng phấn vây lấy Diệp Thanh Vũ vào giữa, luôn mồm bàn luận. Ánh mắt nhìn Diệp Thanh Vũ muôn phần kính nể.

“Được rồi, hôm nay dừng lại ở đây thôi. Các người có thể về rồi, có chuyện gì có thể hỏi sau.” Vị giáo quan vỗ tay mỉm cười, tuyên bố tan học sau đó hướng Diệp Thanh Vũ hất đầu. “Tiểu tử, đi theo ta.”

*** Một lúc sau, trong một căn chòi bên bờ hồ.

“Vừa rồi người gia tay hình như hơi quá. Gia tộc của Lưu Lệ không phải là một gia tộc nhỏ, không dễ trêu chọc đâu.” Vị giáo quan chấp tay sau lưng, nhìn từng sóng nước lăn tăn phía xa khẽ bảo.

“Ta phải làm sao chứ? Chính là hấn bức ta phải làm thế. Hấn là một tên điên cuồng, rõ ràng muốn cùng ta không chết không thôi.” Diệp Thanh Vũ tức giận đáp. “Chẳng lẽ ra phải đứng đó cho hấn đánh chết mới được?”

Vị giáo quan im lặng, khẽ thờ dài.

“Những năm gần đây, học viện đã bị mấy tên tiểu tử thế gia này ăn mòn rồi. Lưu Lệ mới gia nhập học viện vài ngày đã kiêu ngạo như vậy, cũng nên giáo huấn một chút. Nhưng người cũng không nên ra tay mới phải. Dù sao người cũng thân cô thế cô, không giông Lưu Lệ và Lưu Diệp đều xuất thân quý tộc.”

Diệp Thanh Vũ chỉ im lặng không nói. Sau một lúc, vị giáo quan nhu chột nhớ ra điều gì đó liền bảo hấn. “Ngay từ đầu người đã biết Lưu Lệ không phải là đối thủ của người đúng không? Trong cơ thể người có một cỗ

thần lực rất kỳ quái... Việc đánh thắng hần không khó, sao người còn muốn dây dưa một lúc lâu như vậy?”

“À, vì đã lâu quá rồi ta không động chân tay nên muốn vận động thêm một chút đó mà.” Diệp Thanh Vũ thản nhiên đáp.

“Người..., cái tên tiểu tử này, người thật nghĩ rằng ta không nhìn ra nguyên nhân vì sao? Người muốn học trộm bản lĩnh của đối phương đúng không?”

Diệp Thanh Vũ hơi lắc đầu, mỉm cười nói. “Nói như vậy hơi quá, chỉ là ta thấy chiêu thức của hần có chút ý tứ nên mới để hần thoải mái thi triển, ta quan sát và suy ngẫm một chút mà thôi, ha ha...”

“Quyền trảo Đoạt Phách Cửu Thức tuy không phải là chiến kỹ cao siêu gì nhưng tại cảnh giới Phàm Võ Cảnh cũng đáng được gọi là thượng phẩm. Lưu Lệ mới thi triển hai lần, người không những nhớ kỹ, còn dùng công pháp căn bản Hùng Bão Quyết kia phá giải rất dễ dàng. Trước kia ta thật không tin lắm, nhưng hiện giờ mới biết thế giới này thật rộng lớn, thiên tài quả thực là có tồn tại.”

“Ha ha, giáo quan chớ khen ta như vậy, sẽ làm ta sinh kiêu ngạo đó.” Diệp Thanh Vũ cười lớn.

“Xem mồm mép người kia...” Vị giáo quan hơi có ý khiển trách, rồi hỏi hần. “Quyền trảo Đoạt Phách Cửu Thức, người lĩnh ngộ được bao nhiêu?”

“Cũng được bảy, tám phần trong đó.” Diệp Thanh Vũ tùy ý đáp.

“Nói như vậy, căn bản là người đã nắm giữ được rồi. Người hãy nhớ, bộ chiến kỹ đó quan trọng nhất chính là ‘nhất vãng vô tiền, xuất thủ vô hồi’.”

Diệp Thanh Vũ chấp tay cảm tạ. “Đa tạ Ôn giáo quan đã chỉ điểm.”

Ôn giáo quan gật đầu. “Tiểu tử ngươi hay tự lo cho tốt, trừ người của Lưu gia, những người muốn đối phó với ngươi sợ rằng không ít. Hà..., ai bảo ngươi mang họ Diệp cơ chứ... Nếu có gì phiền toái không ứng phó được, ngươi có thể tới tìm Ôn Văn ta.”

Vị giáo quan hạ nói xong thì quay người bước đi, trong chớp mắt đã cách ngoài trăm thước.

“Trận chiến thủ thành năm đó, ta đã từng kề vai sát cánh bên cha mẹ ngươi ngăn địch.”

Từ xa xa truyền tới âm thanh của Ôn Văn vọng lại, nhưng bóng người hẳn thì đã biến mất.

Diệp Thanh Vũ đang muốn hỏi một số việc thì thấy vị giáo quan đã đi khuất. Hẳn hơi ngạc nhiên thấy vị giáo quan này rõ ràng đối xử rất tốt với hẳn. Trận chiến năm đó của cha mẹ hẳn vị giáo quan này chắc cũng biết, nhưng hiện giờ hẳn còn chưa muốn hỏi vì hẳn biết, thực lực của hẳn còn chưa đủ.

Mấy ngày sau đó, Diệp Thanh Vũ ít lên lớp học lý thuyết mà toàn lực tu luyện Bát Bộ Thần Quyết cùng với giáo quan Ôn Văn, cuối cùng cũng đột phá Cơ Nhục Cảnh. Trong cơ thể, tạp chất cùng máu huyết ứ đọng bị đào thải, thân thể mạnh mẽ hơn trước gấp mấy lần làm cho khả năng khống chế thần lực trong cơ thể hẳn mạnh mẽ hơn nhiều.

Tất nhiên, so với yêu cầu, mục đích hẳn hướng tới thì còn xa mới đủ.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 22

Lựa Chọn Vũ Khí

“Hỗ Cốt Quyết, tổng cộng có tám thức, là công pháp tốt nhất để tu luyện xương cốt trong Bát Bộ Thần Quyết. Tu luyện xương cốt không giống tu luyện cơ bắp hay lớp da ngoài, cần phải phối hợp được với tâm pháp. Người hãy xem đây...”

Dưới ánh mặt trời, vì Ôn giáo quan cỡi trần, vung đao từng chiêu, từng chiêu xử ra, mỗi lần xuất chiêu đều như có tiếng hổ gầm vang lên từ trong cơ thể. Ngoài tám thức này ra, vị giaoá quan này còn truyền thụ tâm pháp phối hợp với Hỗ Cốt Quyết cho hãn. Bộ tâm pháp này cũng giống với bộ công pháp vô danh mà Diệp Thanh Vũ hãn vẫn thường tiến hành minh tường, thổ nạp.

“Thì ra nó được gọi là tâm pháp. Nói như vậy, trước kia tới giờ cái mà ta tu luyện chính là tâm pháp sao?” Hãn thầm nghĩ.

Tuy nhiên, tâm pháp thường phải gắn với chiêu thức, cùng kết hợp thì mới xuất ra uy lực lớn nhất, nhưng phụ thân hãn lại không hề truyền chiêu thức cho hãn? Dẫu vậy, hãn vẫn miệt mài chuyên tâm tu luyện như trước, không hề chệnh mảng.

Hỗ Cốt Quyết này so với Xà Hình Quyết hay Hùng Bão Quyết thì thâm ảo hơn không ít. Diệp Thanh Vũ tu luyện trọn vẹn một ngày mới nắm được chiêu thức bên ngoài, trong cơ thể mơ hồ truyền ra tiếng hổ gầm. Nhưng hãn không biết, tốc độ tu luyện như thế đã khiến Ôn giáo quan rung động

không thôi. Trong trí nhớ của hãn, đệ tử thiên tài nhất học viện cũng phải mất gần nửa tháng mới làm được như vậy.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, đảo mắt đã được bốn ngày. Diệp Thanh Vũ tu luyện Hồ Cốt Quyết đã đạt tới mức thuần thực như một tông sư. Từng chiêu, từng thức xuất ra đều vang lên âm thanh như tiếng hồ gầm. Cốt cách của hãn trải qua rèn luyện dần trở nên cứng rắn như cương thiết, còn bộ tâm pháp kia, hãn đã sớm vượt xó ròi. Nguyên nhân rất đơn giản, tâm pháp này so với bộ công pháp vô danh mà hãn vẫn thổ nạp, minh tường thì vô cùng thô kệch, đơn giản, hiệu quả rèn luyện còn xa mới so sánh được. Sau này, Diệp Thanh Vũ dứt khoát kết hợp cùng bộ vô danh tâm pháp đó với Hồ Cốt Quyết, quả nhiên hiệu quả được tăng lên rất nhiều.

Ngoài thời gian tu luyện Hồ Cốt Quyết, Diệp Thanh Vũ cũng âm thầm tu luyện quyền trảo Đoạt Phách Cửu Thức. Đây là chiến kỹ duy nhất hãn có thể học được bây giờ, cũng là át chủ bài mà hãn ẩn giấu, các học viên khác không hề hay biết.

Dựa theo đánh giá của Ôn giáo quan thì lĩnh hội của hãn về quyền trảo Đoạt Phách Cửu Thức so với Lưu Lệ đã vượt trên rồi, lúc thi triển ra tuyệt đối sẽ gây khiếp sợ cho toàn bộ học viên năm nhất.

*** Thời gian khổ tu cứ thế trôi qua, không chỉ có Diệp Thanh Vũ, các học viên khác đều là liều mạng tu luyện không ngừng. Bọn họ đều hiểu rõ, thành quả học tập trong bốn năm tại học viện có thể sẽ quyết định tới vận mệnh sau này cho nên không dám bê trễ, tranh thủ từng ngày khổ tu.

Sinh hoạt hàng ngày của Diệp Thanh Vũ cũng vô cùng đơn giản. Ngoài thời gian ăn uống và nghỉ ngơi rất ít, còn lại đều là tu luyện. Vì hãn có bộ công pháp thổ nạp minh tường vô danh kia giúp hãn khôi phục tinh lực rất mau, thậm chí không cần ngủ vẫn có thể tu luyện. Thi thoảng, tiểu cô nương Tống Tiểu Quân cũng tới tìm Diệp Thanh Vũ để nói chuyện. Tiểu cô nương này rất tín nhiệm Diệp Thanh Vũ, lại cảm kích và hơi có chút sùng

bái. Mỗi lần nói chuyện phẩm đều kể lại sự tình tu luyện của đám học viên được gọi là thiên tài trong nhóm mười người kia. Có nhiều lần, nàng ta còn đem pháp quyết tu luyện của vị Vương Diễm kia truyền thụ cho bọn nàng nói với Diệp Thanh Vũ. Nàng còn định mang nguyên thạch, đan dược được cấp ra chia cho Diệp Thanh Vũ nhưng đều bị hăn mỉm cười từ chối.

Việc Lưu Lệ bị đánh trọng thương gây ra náo động lớn, đám học viên thêm một lần nữa phải đánh giá lại thực lực và uy hiếp mà Diệp Thanh Vũ tạo ra đối với bọn họ.

Hai mươi ngày tính từ ngày khai giảng đã trôi qua. Ngày thứ hai mươi mốt, Vương Diễm trưởng bộ môn tuyên bố trong một hội nghị của cấp cao làm cho mọi người hết sức vui mừng, phấn khởi.

Thời kỳ huấn luyện thực chiến sắp bắt đầu!

Theo truyền thống, những học sinh mới đều sẽ được chia thành những tiểu đội khác nhau, tùy theo tu vi và thực lực mà được phân tới những khu vực hoang dã tương ứng để tiến hành chiến đấu với hoang thú, khảo nghiệm chiến đấu trong năm ngày. Đây là cơ hội lấy điểm học tập rất lớn.

Tại Bạch Lộ học viện, kim tiền không phải là thứ duy nhất có giá trị. Có rất nhiều tài nguyên tu luyện không thể dùng kim tiền để mua được, nhưng nếu có thể tích lũy đầy đủ điểm học tập thì có thể đổi được một số loại tài nguyên quý hiếm. Cho nên trong thực tế, có rất nhiều tài liệu đã rơi vào tay nhóm này, đây mới chính là cường giả trong đám học viên đệ tử.

Với đám học viên, trải qua hai mươi ngày đầu rèn luyện có vẻ hơi đơn điệu nhàm chán thì sự kiện này thực khiến mọi người hết sức kích động và phấn khích. Trước khi lên đường, tất cả học viên đều chuẩn bị cẩn thận. Nội quy cho phép các học viên có thể chuẩn bị các loại vũ khí và đồ dùng phòng ngự, cùng với các loại đồ vật, khí cụ khác, chỉ cần có thể mang lại thành tích tốt nhất trong đợt thực chiến là được.

Bên trong học viện có một khu phường thị, ở đó bán ra đầy đủ các loại trận pháp, vũ khí. Các trận pháp này có thể tự động hấp thu lực lượng của thiên địa để kích phát nên đám võ giả chưa đại thành Phàm Võ Cảnh cũng có thể sử dụng, thậm chí có thể dựa vào đó để tiến hành khiêu chiến vượt cấp.

Nhưng những thứ này đối với Diệp Thanh Vũ thật là hơi xa xỉ, thật khó chạm tới. Hẳn là hàn môn đệ tử, những đồ vật cao cấp kia không thể nào mua nổi. Lý do thứ hai là hẳn rất có lòng tin vào thực lực của bản thân mình. Cường giả chân chính đều trải qua ma luyện, đổ máu mà đạt được thành tựu, ngay từ đầu đã trông chờ vào ngoại vật thì không cách nào khiến cho thiên phú của bản thân được phát huy tốt nhất.

Tất nhiên, vũ khí là thứ không thể không có được. Chiến kỹ cũng cần phải có vũ khí để phối hợp. Học viên ở học viện sẽ được cấp miễn phí một số loại vũ khí để phòng thân.

Chạng vạng tối một ngày này, Diệp Thanh Vũ vừa hoàn thành tu luyện, ăn tối tại nhà ăn xong mới đi tới nơi chứa vũ khí để lựa chọn. Thời gian không còn sớm, đa phần đệ tử đã tới trước, nhân thủ tại đây không nhiều lắm.

Sau một hồi quan sát cẩn thận, hẳn tự nhủ.

“Những binh khí miễn phí này tuy không phải linh khí gì, nhưng cũng được chế tác khá tốt, được chế tạo từ tinh cương, so với một ít vũ khí bình thường thì tốt hơn nhiều...”

Sau một lúc quan sát, ánh mắt hẳn dừng lại trên một trảm đao. Đao có cán dài, phía lưng có một rãnh dài, chuôi đao mới nhìn thấy hơi dữ dằn, thô bạo. Diệp Thanh Vũ rất vừa lòng, cảm thấy thanh đao này rất hợp với hẳn. Hẳn khẽ động tay cầm thanh trảm đao lên.

“Ồ! Sao lại nhẹ như vậy!”

Thanh trăm đao nặng sáu mươi cân nằm trong tay Diệp Thanh Vũ lại nhẹ như rơm rác, hấn tiện tay vung vẩy vài cái thì hơi thất vọng. Sau đó, đặt trăm đao về chỗ cũ, hấn tiếp tục xem xét các loại vũ khí khác. Hiện giờ hấn chưa có ý tưởng sẽ sử dụng loại vũ khí nào, chỉ biết thử một lần. Nhưng hấn hiểu được điểm mạnh của bản thân, vũ khí này nhất định phải nặng, chỉ có vậy mới phát huy hết sức chiến đấu của hấn.

Một lát sau, ánh mắt Diệp Thanh Vũ lại dừng lại bên một thanh Tề Mi Côn quen thuộc, nặng một trăm cân, tỏa ra khí thế hung hãn. Nhưng vừa cầm lên tay Diệp Thanh Vũ đã thất vọng lắc đầu.

Vẫn không đủ nặng!

Sau thời gian một chung trà nữa, hấn liên tục thử cầm hết tam thiết côn tới khai sơn phủ, rồi phương thiên họa kích, một thanh cự đao, một đôi lục lăng cự chùy nhưng hấn đều thất vọng bỏ lại chỗ cũ.

“Được rồi, nếu không còn cái gì khác, đành lấy tạm lục lăng cự chùy này vậy!” Diệp Thanh Vũ thất vọng.

Đôi cự chùy này tổng cộng những ba trăm hai mươi cân được hấn luôn mang theo bên mình, cảm giác vô cùng dễ dàng khiến đám học viên trông thấy thì lắc đầu lè lưỡi, loại lực lượng này đã vượt ra ngoài phạm trù lực lượng của võ giả Phàm Võ Cảnh.

Đang lúc Diệp Thanh Vũ chuẩn bị rời đi thì một bóng người quen thuộc xuất hiện.

“Sao rồi? Nhìn vẻ mặt nhăn nhó của ngươi chắc là chưa chọn được binh khí vừa ý đúng không?” Vị Ôn giáo quan cười hì hì, dựa vào cửa lớn nhìn hấn.

“Lão giáo quan đừng đùa giỡn ta nữa, tâm tình của ta đang không tốt đâu.” Diệp Thanh Vũ nhú mày.

Ôn Văn phá lên cười, vẫy tay rồi nói. “Ha ha ha..., ta biết nguyên nhân vì sao rồi, người mau đi theo ta.” Nói xong liền quay người hướng hậu viện đi tới.

Diệp Thanh Vũ sửng sốt, rồi vội đuổi theo sau. Một lát sau hai người đã tới hậu viện. Nơi này diện tích không lớn, có một căn nhà ngói, một diễn võ trường nhỏ trên đó đang đứng mấy tên đệ tử cõi trần, nhìn bộ dáng không giống như học viên đệ tử của Bạch Lộc học viện. Một vị trung niên cao gầy, râu dài đang đứng cạnh quan sát, chỉ đạo.

“Lão Tào, người đã tới đây rồi, lão mau đưa món bảo bối đó ra đi.” Ôn Văn tiến đến, hướng người trung niên kia cười bảo.

Vị trung niên quay nhìn hẳn, sau đó chuyển sang người Diệp Thanh Vũ quan sát cẩn thận một lượt, cuối cùng nhìn thấy đôi cựa chùy hẳn mang theo người mới hơi gật đầu đáp.

“Đi theo ta.”

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 23

Không Biết Làm Sao

Ôn giáo quan quay người bước về phía gian nhà ngói. Diệp Thanh Vũ hơi nghi hoặc nhưng vẫn bước theo. Dù sao nhìn qua thì thấy vị Ôn giáo quan và người trung niên này hình như đã biết nhau từ trước, dường như cũng có nhắc tới Diệp Thanh Vũ hẳn rồi.

Trong gian nhà ngói, ánh sáng hơi mờ ảo. Trên tường bày khá nhiều loại binh khí với đủ các chủng loại, từ kích, búa, móc câu tới đao thương. Mười tám loại thông thường đều có cả. Mỗi loại vũ khí đều tỏa ra hàn quang đậm đặc, so với vũ khí bày bán ở ngoài thì hiển nhiên là tốt hơn nhiều.

“Tiểu gia hỏa kia, người có thể cầm được vũ khí nào thì lấy đi.” Vị trung niên này chỉ vào một góc tường nói.

Diệp Thanh Vũ nhìn theo ngón tay chỉ, thấy tại góc tường đang dựng một binh khí màu đen giống như trường thương nhưng dài hơn bình thường nhiều, hai đầu thương đều có lưỡi trong rất quái dị.

Đây là vũ khí gì?

Diệp Thanh Vũ đi tới, đưa tay nắm chặt thân binh khí này. Vừa cầm vào đã khiến hắn sững người, có cảm giác như đang cầm một khối ngọc vô cùng ấm áp. Trên thân binh khí thô ráp, điêu khắc nhiều hoa văn để tăng lực ma sát khi sử dụng.

Diệp Thanh Vũ dụng lực đem binh khí này nhắc lên, khuôn mặt ánh lên vẻ hài lòng.

“Tốt lắm! Binh khí này thật nặng, rất vừa vặn với ta.”

“Đó là thanh Nại Hà Thương, nặng một ngàn hai trăm tám mươi cân, dài ba thước bốn, hai đầu đều có mũi thương...” Vị trung niên này giới thiệu về thanh binh khí này, ánh mắt lộ ra vẻ khác thường. “Thương này dùng tinh thiết chế tạo thành, sức nặng hơn xa vũ khí bình thường. Tiếc là người chế tạo thương này còn chưa kịp khắc dấu trận pháp lên nó thì đã qua đời, cho nên nó chỉ được coi là một thanh bán thành phẩm thôi.”

Diệp Thanh Vũ nghe xong thì gật đầu, cẩn thận quan sát cây thương này.

Hắn nắm chuôi thương đi tới một chỗ rộng rãi, cổ tay vung lên đem cây thương múa vài động tác căn bản, trong gian phòng liền vang lên từng tiếng trầm thấp như sấm rền, hai đầu thương loang loáng như hai bông hoa nở rộ.

“Thương tốt!”

Diệp Thanh Vũ cầm cây thương thấy rất vừa vặn, đây rõ ràng là binh khí vừa ý hẳn nhất trong số những binh khí đã xem ngày hôm nay khiến hắn rất hưng phấn, nở nụ cười vang.

Bên ngoài, mấy người luyện võ đi qua nhìn thấy màn này thì kinh sợ, trợn mắt há mồm.

“Không ngờ còn có người chỉ dựa vào lực lượng của thân thể mà khu sử cây thương này dễ dàng như vậy.”

“Người này thật có thần lực trời sinh! Người bình thường, đừng nói là múa may với nó, chỉ cầm nó lên cũng đã rất khó khăn rồi.”

“Theo lời sư phó từng nói, người trước kia có thể dùng lực lượng thân thể đơn thuần mà sử dụng nó như vậy cũng đã xuất hiện cách đây mười năm rồi. Đáng tiếc, chuỗi thương này còn chưa thực sự thành phẩm, nếu không nhất định khiến cho cao thủ Linh Tuyền cảnh cũng phải tranh giành một phen. Vì nó chỉ là bán thành phẩm nên không có cường giả nào như vậy để ý tới, mà đám đệ tử Phàm Võ Cảnh lại không có cách nào sử dụng được, thành ra cứ bị xếp xó.”

Diệp Thanh Vũ đi vài đường thương rồi dừng lại, sắc mặt không đổi, quay lại nhìn vị trung niên kia nói.

“Thanh Nại Hà Thương này là đồ miễn phí sao?”

“Không phải.” Vị trung niên lắc đầu.

Diệp Thanh Vũ cứng người.

“Nhưng người có thể sử dụng nó, nên ta sẽ tặng cho người.” Vị trung niên cười thoải mái, sau đó vung tay lên, một quyển sách màu xanh nhạt bay tới người Diệp Thanh Vũ.

“Đây là một bộ Thương Quyết căn bản, người mang về mà luyện đi a.”

“Đa tạ!” Diệp Thanh Vũ chân thành tạ lễ.

“Có gì mà cảm ơn, những việc này đều là việc mà hẳn nên làm.” Ôn giáo quan cười hì hì, không khách khí nói. Vị trung niên nghe thế thì chỉ biết trợn mắt nhìn hẳn.

“Dù vậy thì cây thương này cũng quá dài, lúc sử dụng hơi bất tiện một chút...” Diệp Thanh Vũ hơi cau mày. Chẳng lẽ hẳn phải đi mua một cái bảo nang để chứa cây thương này? Mà hẳn lấy đâu ra tiền cơ chứ.

Vị trung niên nhìn thấy bộ dạng của Diệp Thanh Vũ thì cũng đoán được suy nghĩ trong lòng hắn nên cười bảo. “Cây thương này làm bằng tinh thiết nên rất nặng, bảo nang bình thường cũng không mang nổi. Nhưng người quan sát kỹ mà xe, ở giữa cây thương này có thể mở ra đó.”

Diệp Thanh Vũ giật mình, cẩn thận quan sát cây thương liền phát hiện ra điểm khác thường này. Ở giữa cây thương có một rãnh nhỏ, vận lực xoay liền tách làm hai đoạn.

“Thiết kế thật tinh xảo a!”

Mỗi tay Diệp Thanh Vũ cầm một nửa cây thương, nhìn giống như đang cầm hao thanh cự kiếm bình thường, mỗi đoạn nặng tầm hơn sáu trăm cân mà vung vẩy, thần sắc càng có vẻ thoải mái, dễ dàng hơn trước. Độ dài mỗi đoạn thương cũng được rút ngắn chỉ còn một mét bảy, đeo sau lưng sẽ không gây sự chú ý quá lớn của người khác.

*** Từ trong căn nhà đi ra, sau lưng Diệp Thanh Vũ là một bọc da thú bao lấy hai đoạn thương vào bên trong, dáng vẻ oai hùng anh tuấn hơn trước nhiều. Năm nay hắn mới mười bốn, gần mười lăm tuổi nhưng thường xuyên tu luyện nên thân hình khỏe mạnh, rắn chắc. Kết hợp với trang phục và binh khí sau lưng thì càng dũng mãnh.

“Đa tạ Ôn giáo quan đã quan tâm.” Diệp Thanh Vũ chấp tay thi lễ. Qua một đoạn thời gian, quan hệ giữa hai người đã thân thiết hơn trước nhiều, câu chuyện nói ra càng thoải mái như với bằng hữu thân thiết.

“Ha ha..., chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Ta cũng là thuận tiện mà làm đấy thôi.” Ôn giáo quan đặc ý đáp.

Diệp Thanh Vũ cũng mỉm cười, trong lòng hiểu rõ. Vị giáo quan này hiển nhiên đã nghĩ tới tình huống huấn luyện thực hiện tại nơi hoang dã này nên đã sớm tìm vũ khí cho hắn rồi, nếu không hôm nay, vị trung niên kia cũng không dễ dàng mà giao cây thương cho hắn như vậy. Hơn nữa, Diệp

Thanh Vũ cũng nhìn ra, quan hệ giữa hai người bọn họ cũng không cạn. Hắn chỉ thắc mắc không rõ thân phận của vị trung niên kia là gì mà có thể sống trong Bạch Lộc học viện như vậy. Vị Ôn giáo quan không chủ động nói nên Diệp Thanh Vũ cũng không hỏi, sau khi chia tay nhau, hắn quay về ký túc xá của mình.

Về tới cửa ký túc xá, vị quản giáo vẫn thường hay ngủ gà ngủ gật đột nhiên mở mắt, gọi hắn.

“Diệp Thanh Vũ phải không?”

Diệp Thanh Vũ hơi giật mình kinh ngạc nhưng vội đáp. “Chính là ta.” Bình thường vị quản giáo này nổi tiếng nghiêm khắc, rất ít bắt chuyện với đám học viên, “Có một cô nương chờ người gần nửa ngày mà không gặp, cô ta nhờ ta chuyển đồ cho người đây.” Vị quản giáo ném một bảo nang màu hồng nhạt về phía hắn, sau đó không để ý tới hắn nữa, quay lại bộ dáng gà gật lúc trước.

Diệp Thanh Vũ nắm bảo nang trong tay, một mùi thơm tỏa ra nồng đậm. Hắn liền nhận ra đồ vật này chính là đồ dùng thường ngày của tiểu nữ tử Tống Tiểu Quân kia. Hắn ở ra, bên trong là đồ đạc xếp lộn xộn, có đồ ăn điểm tâm và cả rượu mạnh, quần áo để thay và một đôi giày chiến đấu. Ngoài ra còn có đồ cắm trại, đồ đánh lửa và một ít pháo cứu nạn.

Diệp Thanh Vũ xem xong thì ngây người.

Tiểu nha đầu này nghĩ mình sẽ đi cắm trại sao chứ? Thế này đâu giống với di thí luyện mạo hiểm?

Tuy vậy, hắn cũng từ đó mà hiểu được sự quan tâm của tiểu cô nương này dành cho hắn. Trong lòng hắn cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Ồ, còn có một tờ giấy.” Diệp Thanh Vũ đang định cất bảo nang đi thì nhìn thấy nó. Hắn liền mở ra xem.

“Thanh Vũ ca, muội không đợi ca được thì đã bị tỷ tỷ kéo đi mất rồi. Có một chuyện quan trọng muội muốn báo cho ca biết. Lần này ra ngoài thực chiến ca nhất định phải cẩn thận. Tên bại hoại bị ca đánh đã tái xuất rồi, hẳn tuyên bố sẽ âm thầm đối phó với ca đó...”

Những dòng chữ ghi trên giấy hơi nghịch ngoạc, rõ ràng là được ghi trong lúc vội vã. Hẳn đọc xong thì hơi trầm ngâm.

“Là tên Lưu Lệ kia sao? Tên đó đúng là một kẻ điên, nếu hẳn còn tìm tới gây phiền toái thì cũng đừng trách ta đây độc ác.” Diệp Thanh Vũ lộ ra một nụ cười lạnh.

Hắn quay trở vào ký túc xá vừa lúc ba người trong phòng đang chụm đầu thảo luận gì đó, bọn chúng thấy hắn xuất hiện liền im bật. Diệp Thanh Vũ tất nhiên cũng không để ý tới ba người này, hắn trở vào phòng mình bắt đầu tu luyện.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, tới nửa đêm, hắn lấy ra quyển Thương Quyết nhận được rồi đọc qua một lần, sau đó cười lên thành tiếng.

“Vị trung niên kia đưa cuốn sách này cho ta, ta còn tưởng hắn chỉ nói chơi, ai ngờ thật đúng là một quyển Thương Quyết thô thiển như vậy.”

Trong quyển sách màu xanh nhạt có chép lại một số chiêu thức rất thông thường, mọi người tu luyện thương thuật qua đều biết được, hoàn toàn không phải là vì thanh Nại Hà Thương kia mà sáng tạo nên.

“Như vậy cũng tốt. Đại đạo đi tới cùng cũng hướng tới sự đơn giản, dù là võ công gì cũng đều phải bắt đầu tu luyện từ những bước căn bản. Ôn giáo quan đã từng nói, thế gian này quả có điển tịch võ học của các bậc thần nhân lưu truyền, nhưng nếu võ giả không nắm được căn bản thì có bầy chúng ra trước mắt cũng không cách nào tu luyện được.” Diệp Thanh Vũ xem xong thì không hề cảm thấy thất vọng.

*** Sang ngày thứ hai, Diệp Thanh Vũ vẫn một lòng chìm vào tu luyện. Tại Diển Võ Trường, hắn đem Nại Hà Thương ra tập luyện tới quá trưa mới tới nhà ăn, rồi trở lại ký túc xá tiếp tục tiến hành minh tường thổ nạp cho tới khi chân trời tràn ngập một màu đỏ ối của hoàng hôn.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 24

Lần Ra Ngoài Đầu Tiên

Học viên năm thứ nhất tham gia thí luyện được phân thành tổ, được phổ biến tình hình cụ thể và tỉ mỉ hiện đang tập trung ở quảng trường. Diệp Thanh Vũ tới đây, trên quảng trường đã tập trung rất nhiều học viên, đám học viên này nhìn thấy hắn đi tới thì đều nhìn hắn bằng ánh mắt có chút kỳ quái. Chuyện này làm hắn hơi nghi hoặc nhưng cũng đành lắc đầu cho qua vì không biết tại sao.

Sau khi tìm thấy tổ đội của mình, hắn liền hiểu ra vì sao mọi người lại nhìn hắn như vậy. Diệp Thanh Vũ cùng với đám học viên được gọi là thiên tài nổi bật như Tần Vô Song, Yến Hành Thiên hay Tống Thanh được xếp vào cùng một đội.

“Sao mình lại được xếp vào tổ cùng với đám người này nhỉ?” Hắn thầm nhủ, thấy hơi khó hiểu. Dù lúc nhập học hắn cũng có biểu hiện kinh người nhưng võ đạo căn bản thì lại quá yếu kém, hơn hai mươi ngày gần đây hắn cũng rất ít xuất hiện cùng đám người này. Trong đám người này, Tần Vô Song đã bước nửa bước vào cảnh giới Linh Tuyền, rất nhanh thôi sẽ tiến vào Tiên Thiên cảnh. Theo quy định của học viện, việc phân tổ tham gia thí luyện đều dựa vào thực lực chứ không dựa vào tư chất hay thiên phú của học viên. Nếu thực lực khác nhau, nhất định sẽ được phân vào những khu vực khác nhau.

“Chẳng lẽ đám giáo viên đánh giá ta ngang ngửa với những người này sao? Hay còn vì lý do nào khác?”

Diệp Thanh Vũ không khỏi tự hỏi trong đầu, đưa mắt nhìn một lượt đám người trước mặt.

Lưu Lệ?! Tên điên này cũng cùng một tổ với mình sao? Chuyện này không phải là chỉ vô tình trùng hợp thôi đấy chứ? Liệu có người nào đó cố tình xấp xếp hay không?

Lần trước tên này bị Diệp Thanh Vũ đánh cho một trận, cánh tay phải gần như hỏng mất, vậy mà hắn lại xuất hiện trong cùng một tổ thí luyện với Diệp Thanh Vũ, thoát nhìn qua thì thương thế cũng đã khỏi hẳn. Những biểu hiện này khiến Diệp Thanh Vũ vô cùng ngạc nhiên. Chợt trong đầu hắn nhớ lại bức thư và những lời nhắn nhủ của tiểu nữ tử Tổng Tiểu Quân hôm qua thì nhoen miệng cười.

Hắn đi qua quảng trường, bước thẳng tới nơi tập trung của tổ mình. Mỗi tổ có hai mươi người và một vị giáo viên giám sát đi kèm. Tổ số một chữ Thiên của hắn đương nhiên sẽ thu hút sự chú ý của mọi người khác. Từ ngoài nhìn vào sẽ thấy một cây cờ lớn màu đỏ tung bay phấp phới, đứng dưới là hơn mười người, hình như chia thành hai phái, cầm đầu mỗi phái là Tần Vô Song và Yến Hành Thiên.

Diệp Thanh Vũ tiến tới, ngay lập tức thu hút ánh mắt của mọi người, đặc biệt là cây thương lớn đeo phía sau lưng hắn khiến nhiều người suy đoán, nhất thời không biết là loại vũ khí gì.

Đứng trong đám người có Lưu Lệ chỉ yên lặng nhìn Diệp Thanh Vũ bằng ánh mắt hơi kỳ quái, dường như quên mất chuyện đã xảy ra lúc trước. Trong khi đó, Diệp Thanh Vũ quan sát một lúc nhưng không thấy bóng dáng của Tổng Tiểu Quân đâu.

Đúng lúc đó, vang lên tiếng hắt xì của vị giáo sát đi kèm.

“Aaa..., hắt xì!!! Các người đã tới đông đủ rồi hả? Vậy thì chúng ta chuẩn bị lên đường.” Theo sau đó là một người còn trẻ, mái tóc dài màu

xanh liên tục há miệng ngáp như vẫn còn đang buồn ngủ lắm.

Vị giáo viên giám sát này chỉ khoảng hai mươi tuổi, thân hình thon dài, trên trán là một dải băng màu vàng, bên hông giắt một miếng ngọc bội treo trên một thanh kiếm khảm ngọc, thần thái lười biếng nhưng vẫn tỏa ra khí thế anh tuấn, nho nhã phi phàm.

“Giới thiệu với các người, ta là giáo viên giám sát lần này của các người, tên là Lam Thiên. Đám học viên nữ có thể gọi là Thiên ca ca a.” Hắn híp mắt cười, lộ ra hàm răng trắng, ngữ khí rất hòa nhã, khiến cho người khác có cảm giác tin cậy.

Biểu hiện của hắn khiến không ít học viên của tổ số một chữ Thiên sửng sờ.

“Đi thôi.” Lam Thiên khoát tay, rút lá cờ đỏ lên, dẫn đầu cả tổ đến bên cạnh một tòa truyền tống nguyên khí phù văn trận pháp đi tới. Vì lý do an toàn, toàn bộ vùng trời của quận Lộc Minh đều cấm không cho phi hành, dù là người hay khí cụ, bởi vậy các học viên phải thông qua truyền tống trận này để đi tới nơi thí luyện.

Đoàn người bước vào truyền tống trận pháp, xung quanh liền vang lên từng tiếng ông...ông.... Sau đó, mọi người đều cảm thấy đầu vầng mắt hoa, sau mấy hơi thở đã xuất hiện phía ngoài thành.

“Hắc hắc..., ngày nào cũng ở trong thành tới phát chán, rốt cuộc đã được ra ngoài rồi.” Vẻ mặt Lam Thiên hưng phấn vô cùng. “Đi thôi.” Hắn nhấc tay, một đoàn quang diễm đánh lên lá cờ.

Một trận biến hóa liền xuất hiện. Lá cờ phồng to lên, trên đó có từng vầng sáng lưu chuyển kèm theo là những phù văn phức tạp, tới lúc rộng cỡ vài chục trượng giống như một chiếc thảm khổng lồ thì dừng lại, đám học viên đứng lên trên, sau đó hóa thành một đạo lưu quang nhắm phía trong khu rừng hoang tiến tới.

Ngay lúc đoàn người rời đi không lâu, nơi này lại lóe lên vàng sáng, sau đó xuất hiện một thân ảnh của một vị giáo viên trung niên, nét mặt uy nghiêm.

“Aaa, tên Lam Thiên đáng chết này, hần dám lấy trộm lá cờ của ta, giả mạo thân phận để trốn chạy cùng đám học viên. Lần này hần dám gây chuyện thị phi, lúc trở về ta nhất định phải rút gân, xẻ thịt hần mới được.”

Vị giáo quan này tức giận gào lên, nhưng rốt cục cũng chỉ biết lắc đầu, khuôn mặt nhăn nhó.

“Được rồi, tên tiểu tử hỗn đản này tuy ngang ngược nhưng có thực lực rất mạnh, bảo vệ đám học viên kia chắc sẽ không thành vấn đề. Hy vọng hần chớ làm gì hồ đồ.” Nói xong, vị giáo quan này lắc đầu rồi quay trở lại trong thành.

*** Thiên Hoang giới mới hình thành chưa được hơn trăm năm, so với các đại thế giới khác thì còn rất trẻ, có rất nhiều khu vực vẫn còn trong tình trạng hỗn độn, hoang vu. Những năm gần đây có rất nhiều người mạo hiểm tiến vào khai hoang, xua mây mù, không ngừng phát hiện, bồi đắp lên những vực địa mới nhưng nói chung, diện tích được khai hoang cũng không quá rộng, chưa đủ mười vạn km². Trong khu vực này dù sao cũng khá an toàn hơn. Tất nhiên, đối với con người thì những thành thị được lập lên mới là nơi cư trú an toàn nhất. Truyện được dịch tại bachngocsach.com.

Thị thoảng cũng có một số thành trì bị yêu thú hoặc dị tộc công kích, sau đó liền trở thành hoang địa, thành phế tích.

Thành trì trong quận Lộc Minh có phạm vi mấy vạn dặm, là tòa thành lớn nhất, là một trong những vị trí quân sự trọng yếu ở phía Bắc. Vì có thành trì này tồn tại mà học viện Bạch Lộc có thể lựa chọn một khu vực thí luyện khá rộng rãi, tương đối an toàn. Mỗi lần diễn ra thí luyện đều bố trí

giáo viên giám sát đi cùng. Trong khu vực thí luyện này, đám học viên phải tự đương đầu với dã thú, trải qua thực chiến để tích lũy kinh nghiệm, săn giết yêu thú, thu lấy Nguyên Cốt để đổi lấy học phần khi quay lại học viện.

Đây cũng là nội dung, là yêu cầu đặt ra cho các học viên khi tham gia thí luyện.

Lá cờ đỏ rung lên, lao đi rất nhanh. Bên ngoài là cờ bao phủ một tầng hào quang, ngăn cách đám học viên không bị ảnh hưởng bởi sức gió bên ngoài.

Đây là lần đầu tiên Diệp Thanh Vũ được phi hành trên không như thế này. Mây trắng bay qua xung quanh, phía bên dưới là những cánh đồng hoang vu xếp như bàn cờ. Cảm giác nhìn từ trên cao này khiến con người ta phấn khích vô cùng.

“Lũ gà con kia, tới đây thương lượng xem chúng ta sẽ tiến hành thí luyện ở chỗ nào cho tốt.” Lam Thiên cười híp mắt gọi đám học viên lại.

Lần này Lam Thiên ‘biến hóa’ sang một bộ trường bào màu trắng, mái tóc dài màu trắng như thác nước tung bay đầy vẻ phong lưu, nhưng ánh mắt và điệu bộ khi nói chuyện lại hoàn toàn trái ngược. Không đợi đám học viên trả lời, Lam Thiên tiếp tục. “Nếu mọi người không có ý kiến gì, vậy sẽ do ta quyết định đi. Ha ha ha...”

Cả đám học viên liền nhăn mặt, thần sắc trở thành xám xịt.

“Khu vực thực chiến thí luyện cho học viên năm nhất chia làm bốn cấp: Giáp, Ất, Bính, Đinh. Trong đó, khu Đinh có độ khó thấp nhất, khu Giáp có độ khó cao nhất... Ta quyết định, chúng ta sẽ đi khu Giáp, hặc hặc. Chỗ đó độ khó cao nhất, tỷ lệ tử vong cũng cao tương ứng, rất thích hợp cho đám tinh anh các người rèn luyện, chơi đùa a.” Lam Thiên đầy hưng phấn.

Khu vực khó khăn nhất? Diệp Thanh Vũ nghe nói tới đây thì cũng hưng phấn không kém. Đó chính là nơi mà hắn muốn đi. Các thành viên khác trong tổ cũng có cảm giác tương tự. Bởi đám học viên này đều là những người có thiên tư xuất chúng, có sự tự tin lớn vào khả năng của bản thân mình, tự nhiên muốn tìm một nơi khó khăn để khẳng định bản thân mình.

Lựa chọn của Lam Thiên vì vậy rất hợp khẩu vị với đám học viên, chỉ có Lưu Lệ là có chút nhú mày nhưng cũng không nói gì.

*** Sau nửa canh giờ, giữa đám quái thạch sừng sững xuất hiện một lá cờ lớn hạ xuống mặt đất. Lam Thiên phẩy tay, lá cờ liền biến trở lại nhỏ như cũ, rơi vào trong tay hắn. Hắn khoát tay rồi cười hì hì.

“Tới rồi đây, trong khoảng trăm dặm quanh đây, chỉ cần các người không ra khỏi thì tùy ý cho các người tranh đấu. Nếu gặp nguy hiểm không thể ứng phó thì hãy hô lên cứu mạng. Hặc hặc..., lão tử ta cũng khó khăn lắm mới được tự do trong chốc lát thế này, ta đi đây.”

Chưa dứt lời, Lam Thiên đã hóa thành một đạo lưu quang, biến mất vô ảnh vô tung. Đám học viên còn lại chỉ biết nhìn nhau.

Từ xa xa truyền tới tiếng rống của đám thú vật hoang dã, không khí cũng trở nên khô nóng, làm tăng lên cảm giác nguy hiểm khi đứng ở vùng đất này.

Đám học viên mới có mặt ở đây trong chốc lát, nhưng đã bắt đầu cảm giác được hơi thở của nguy hiểm đã lộ diện, chỉ trực giương nanh múa vuốt.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 25

Cực Hạn Thí Luyện

Diệp Thanh Vũ quan sát địa hình xung quanh một lượt. Nơi đây có địa thế khá rộng rãi, loạn thạch nằm rải rác xen lẫn một vài loại cây kỳ quái mà hẳn cũng không biết tên. Cả vùng đất là một màu nâu xen với màu xanh của cây cỏ kéo dài tới tít xa.

Đám học viên đứng đó, tiếng vo ve của muỗi bay loạn mang theo cả mùi hôi thối của thi thể động vật. Xa xa là một con Sài Cẩu có vẻ mặt xấu xí đang gặm nuốt cửa thi thể của một con thú khác, ruồi bọ bu đầy xung quanh. Nó vừa ăn vừa hưởng đầu nhìn về phía mọi người, nhe nanh với thái độ rõ ràng là không thân thiện gì.

Vùng đất hoang dã này lúc nào cũng ẩn dấu hiểm nguy, sinh tử. Nó cũng mang vẻ mặt chân thật nhất nếu so sánh với vẻ ngoài phồn hoa, đầy màu sắc của thành Lộc Minh.

“Ta có một đề nghị. Nơi này nguy hiểm trùng trùng, chúng ta nên hợp tác với nhau để cùng hoàn thành nhiệm vụ thí luyện là hơn.” Yến Hành Thiên vốn ít nói chợt mở miệng, trong giọng nói chứa đầy sự kiên định.

Đề nghị đưa ra liền được đa phần mọi người tán thành, chỉ có Tần Vô Song là khẽ cười, không nói gì. Hắn quay đầu về một hướng rồi chậm rãi rời khỏi, trường bào tung bay, mái tóc đen phiêu giạt trong gió làm toát lên khí thế tiêu sái vô cùng. Sau đó, có thêm một vài người liền bước theo hắn. Trong đám đó có cả Tống Thanh La và Lưu Lệ cùng hơn mười học viên khác. Đám người này chắc đã sớm có chủ ý, Tần Vô Song đi đâu thì bọn họ

sẽ theo đó, chỉ đâu đánh đâu nên căn bản không thềm nhìn tới Yến Hành Thiên.

“Một đám tạp chủng dê tiện, các người tưởng muốn là có thể cùng hợp tác với chúng ta sao?” Đám học viên quý tộc nhìn Yến Hành Thiên bằng ánh mắt khinh miệt, nhổ một bãi nước bọt rồi rời đi.

“Các người...” Một tên học viên ủng hộ Yến Hành Thiên đứng gần đó không nhìn được, nổi giận muốn lao tới nhưng Yến Hành Thiên lại chỉ lắc đầu, không biểu hiện chút nào tức giận. Hắn được xem là một học viên có xuất thân nghèo khó nhưng lại có tư chất thiên tài, tính cách vốn cứng cỏi, trầm mặc.

“Diệp sư đệ, đệ có tính toán gì không?” Hắn quay sang Diệp Thanh Vũ chấp tay hỏi. “Hay là chúng ta cùng nhau hoàn thành thí luyện được không?”

Diệp Thanh Vũ suy nghĩ một lát rồi lắc đầu. “Ta đã quen đi một mình rồi, giờ đi với mọi người sợ không tiện. Đa tạ hảo ý của sư huynh nhưng mọi người cứ đi cùng nhau, ta không làm phiền nữa.”

“Diệp Thanh Vũ, người có ý gì? Người cùng là đệ tử hàn môn, sao lại từ chối ý tốt của Yến sư huynh? Người nghĩ có tư chất tốt là có thể coi thường người khác sao?” Tên học viên lúc trước còn tức giận với đám người Tần Vô Song lên tiếng giận giữ. “Hừ, Yến sư huynh là muốn bảo vệ cho người mà thôi. Người mới có tu vi Phàm Võ đệ nhị, được sư huynh chú ý lại còn không biết phân biệt hơn thiệt là sao.”

Đám học viên khác cũng nhìn Diệp Thanh Vũ bằng ánh mắt không có nhiều thiện ý. Ngược lại, Yến Hành Thiên lại chỉ lắc đầu, ý bảo mọi người yên tâm rồi nói. “Diệp sư đệ đã có tính toán riêng, chúng ta không nên gây khó dễ làm gì. Sư đệ hãy cẩn thận một chút, không nên đi quá xa. Nếu gặp

nguy hiểm hay mau chóng dùng pháo hiệu cầu cứu, ta và các sư huynh đệ sẽ tới giúp.”

“Đa tạ sư huynh.” Diệp Thanh Vũ chấp tay hành lễ, sau đó hướng phía Tây đi mau.

Yến Hành Thiên nhìn theo một lát, chỉ lắc đầu rồi như nhớ ra điều gì đó lại gọi với theo.

“Diệp sư đệ...”

“Sư huynh còn chuyện gì dặn dò?”

“Người nhớ phòng bị tên Lưu Lệ đó.”

“Đa tạ Yến sư huynh, tiểu đệ nhất định sẽ chú ý.” Diệp Thanh Vũ gật đầu đáp.

Sau đó, đám học viên còn lại cùng Yến Hành Thiên cũng hướng phía Bắc rời đi. Trong đám người này, Yến Hành Thiên dĩ nhiên có vai trò như người lãnh đạo, dẫn dắt mọi người. Trong lịch sử tồn tại của học viện cũng từng xuất hiện mấy vị lãnh tụ có tư chất thiên tài, sau này đều nổi danh ở Tuyết quốc nên trải qua nhiều thăng trầm, đệ tử hàn môn vẫn còn có thể gia nhập Bạch Lộc học viện.

Trong mắt nhiều người, Yến Hành Thiên hẳn sẽ trở thành vị lãnh tụ tiếp theo của đám đệ tử hàn môn, hẳn cũng được không ít học viên cao cấp đi trước ủng hộ.

Diệp gia đã suy bại không biết ngày nào mới gượng dậy được, vì thế Diệp Thanh Vũ cũng được coi là một người trong đám đệ tử hàn môn này. Nhưng hẳn lại không muốn lãng phí thời gian cho những chuyện tranh đấu giữa bè phái nọ kia, hẳn muốn tách rời cả hai phe để có thể giảm bớt được

chút nào phiền toái thì hay chút ấy. Mặt khác, hần cũng ưa thích độc hành, lâu dần đã thành thói quen rồi.

*** Bước đi trên đường, trong lòng Diệp Thanh Vũ cảm thấy rất thoải mái, hưng phấn. Mọi nặng nề được cởi bỏ, thân thể nhẹ nhõm như chim trời.

Sau lưng hần đã xuất hiện một con Thanh Bối Sài Lang từ lúc nào. Con thú thấy hần đi một mình liền khe khẽ lần theo sau, trong chớp mắt đã lao tới sau lưng Diệp Thanh Vũ đánh tới. Mùi tanh từ hơi thở thoát ra nồng nặc, đôi móng vuốt mang theo lực lượng có thể chấn nát cự thạch.

Diệp Thanh Vũ không dừng bước, hần chỉ xoay người đánh ra một quyền. Lực lượng trong quyền này làm không khí vang lên tiếng cọ sát, sau đó trực tiếp va chạm với thân thể cự lang. Cả đầu và hai chân trước của con cự lang này bị vỡ nát, xương cốt hòa cùng máu tươi bắn ra tung tóe, thân thể bị chấn ngược trở lại, không kịp kêu lên một tiếng. Truyện được dịch tại bachngocsach.com.

“Chỉ là một dã thú bình thường mà thôi, trong cơ thể còn không có cả Nguyên Cốt. Da lông cũng không đáng tiền, thật không có chút giá trị nào.”

Diệp Thanh Vũ cầm trong tay một sách có ghi rõ những nguy hiểm cùng đồ vật, con thú ở bình nguyên này, trong đó có không ít tin tức về các loại dã thú nguy hiểm. Con Thanh Bối Sài Lang này có thực lực tương đương với võ giả Phàm Võ Nhục Cảnh, nhưng trước mặt Diệp Thanh Vũ lại không chịu nổi một đòn.

Hần bước theo hướng Đông trong nửa canh giờ, liên tục gặp mấy chục dã thú lao tới tập kích nhưng đều dễ dàng giải quyết. Không lâu sau, phía trước hần truyền tới tiếng nước xả và tiếng sóng gầm. Một con sông lớn rộng mấy ngàn thước hiện ra, nhìn từ trên cao giống như một con rồng lớn vắt ngang bình nguyên này. Sóng đục cuồn cuộn chảy, tiếng nước như tiếng

sấm, hơi nước bốc lên cao như có sương mù, một cố hàn ý đập vào mặt hần.

“Thương Mãng Hà, là một trong ba con sông lớn chảy qua Bắc Cự Bình Nguyên, chiều dài tới vài vạn cây số, cũng là nơi cung cấp nước chủ yếu cho bình nguyên này. Mấy ngày tới đây nhất định phải vượt qua con sông này.” Diệp Thanh Vũ nhìn dòng sông, mỉm cười tự nhủ.

Hần đứng bên cạnh một tảng đá trên mỏm đồi, nhìn về bốn phía xa xa để xác định vị trí và phương hướng.

Nước là khởi nguồn của sinh mệnh. Địa phương có nước nhất định sẽ có nhiều dã thú và yêu thú sinh sống, qua lại. Đây cũng chính là nơi mà hần muốn đến khi tham gia thí luyện. Chỉ có không ngừng chiến đấu, va chạm mới khiến cho thực lực của hần không ngừng tăng lên. Hơn nữa, nếu có thể giết được nhiều dã thú, yêu thú, sẽ lấy được nhiều Nguyên Cốt để quay về học viện đổi lấy học điểm.

Đi đây đó tìm kiếm không bằng tới trước nơi này để chủ động chuẩn bị. Dù là yêu thú nào cũng thường tới đây uống nước, lúc đó hần sẽ tùy thời mà hành động, thu hoạch khẳng định không ít. Nhưng trước khi đi, vị giáo quan đã nghiêm khắc dặn dò, những khu vực hoang vu ở sâu bên trong, nhất là những nơi gần nguồn nước sẽ là nơi có nhiều dã thú và yêu thú nguy hiểm, dù là võ giả có tu vi Linh Tuyền Cảnh cũng có thể mất mạng. Hần lựa chọn như vậy cũng mạo hiểm không ít.

“Trước hết, mình phải tìm một nơi dễ thủ, dễ công kích đã...” Diệp Thanh Vũ đi dọc theo bờ sông tìm kiếm một nơi thích hợp. Ước chừng khoảng hơn mười cây số, mặt trời đã bắt đầu xuống núi, không gian dần tối.

“Chỗ này không tệ.” Hần nhìn chỗ nước cạn gần bờ sông, ánh mắt sáng lên vừa ý. Diện tích chỗ này khoảng mấy trăm mét, xa phía sau là một đám

quái thạch kéo dài mấy cây số, thảo mộc tươi tốt rất thích hợp để ẩn giấu, lúc gặp nguy hiểm cũng dễ dàng thoát lui.

Sau một lát suy nghĩ, hắn liền tiến vào trong khu vực quái thạch thăm dò. Chỗ này mặt đất khô ráo, mặt đất sạch sẽ, ít lá cây rơi rụng nên rất ít các loại độc trùng, các loại rắn rết. Từ trong đám quái thạch, hắn phát hiện một miệng hang liền lấy đó làm nơi nghỉ tạm.

*** Thời gian trôi qua, đảo mắt đã được hai ngày.

Trong hai ngày này, Diệp Thanh Vũ lúc thì chủ động truy đuổi săn giết quái thú, lúc lại chạy chốn cuống cuồng. Có mấy lần hắn chọn sai dã thú có thực lực mạnh mẽ, kết quả thiếu chút nữa là bỏ đi mạng nhỏ của mình. Hắn vội vàng bỏ chạy, trốn sâu vào trong đám quái thạch mới an toàn thoát thân.

Lúc này, Diệp Thanh Vũ đang gặp phải một dã thú nguy hiểm không kém.

Ở chỗ nước cạn vang lên từng tiếng gào thét.

“Giết! giết!”

Toàn thân hắn vương đầy máu tươi, trở mình xuất ra một quyền công kích vào đầu một con Hoàng Kim măng xà, sau đó nhanh chóng lui lại.

“Kim Lân Long Mãng, yêu thú cấp hai, có nọc độc vô cùng nguy hiểm, am hiểu việc phun độc và quấn chặt để giết chết đối phương...” Trong đầu Diệp Thanh Vũ hiện lên thông tin và con dã thú này. Yêu thú có thực lực đạt tới cấp hai có lực lượng không hề thua kém cường giả Linh Tuyền Cảnh của loại người, chẳng qua loại vật này có trí tuệ đơn giản, lúc chiến đấu chủ yếu dựa vào bản năng nên so với con người thì thua kém không ít.

Đây cũng chính là lý do khiến Diệp Thanh Vũ hắn dám đối đầu cùng nó. Ngoài ra, tu vi của hắn đạt tới Phạm Võ đệ ngũ cảnh, rất cần gột rửa cốt

tủy, tu luyện Long Ngâm Quyết mà máu huyết của con Long Mãng này lại có tác dụng trọng yếu đối với việc tịnh tiến tu vi.

Diệp Thanh Vũ này đã chú ý tới con mãng xà này hơn một ngày rồi. Nó vốn hoành hành ngang ngược ở khúc sông cạn này, hùng cứ một phương. Qua nhiều lần quan sát quá trình chiến đấu của nó với các yêu thú khác, Diệp Thanh Vũ cũng đoán được phần nào sức chiến đấu của nó, trong lòng đã định, mạo hiểm ra tay một lần.

Con Long Mãng này có thực lực quả nhiên rất mạnh, mấy lần hấn suýt bị nó quấn lấy, phải khó khăn lắm mới thoát ra được.

“Không đạt tới cực hạn và vượt qua nó, thì tu vi sao có thể tăng lên?”
Hắn thầm nhủ.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 26

Hoàng Kim Lão Bạng

Qua thời gian hai ngày, Diệp Thanh Vũ đã trải qua gần trăm cuộc chiến đấu lớn nhỏ, săn giết các loại dã thú và yêu thú kỳ quái đủ cả, trên người cũng xuất hiện chông chất các vết thương, mấy lần gãy xương, suýt mất mạng. Rất may, hắn vẫn thường tiến hành minh tường, thổ nạp theo bộ công pháp vô danh kia nên rất nhanh hồi phục tinh lực, các vết thương cũng theo đó mà liền rất nhanh.

Trải qua chém giết, thu hoạch của hắn cũng cực lớn.

Trước khi lên đường tham gia thí luyện, Diệp Thanh Vũ đang ở cảnh giới thứ tư đại thành của Phàm Võ Cảnh, thông qua công pháp Ứng Tường Quyết mà vị Ôn giáo quan truyền dạy khiến hắn gột rửa, tinh lọc máu huyết, tạp chất không ngừng được tiêu trừ. Sau hai ngày, hắn đã vượt qua cảnh giới này, đạt tới cảnh giới Cốt Tủy Cảnh.

Chưa tới một tháng, từ một người không hề biết gì về võ đạo căn bản, tiến vào cảnh giới thứ năm của Phàm Võ Cảnh là một kết quả không ai có thể lường trước. Cũng may, Nguyệt khảo dành cho năm thứ nhất còn chưa tới, hắn chưa biểu lộ ra thực lực chân chính nên ngoài Ôn giáo quan thì không còn ai biết, Bạch Lộc học viên cũng tránh được một hồi dậy sóng.

Cảnh giới Cốt Tủy sẽ làm biến đổi căn bản xương cốt, loại bỏ tạp chất, phạt mao tẩy tủy, là căn bản để tiến từ Hậu Thiên sang Tiên Thiên. Đạt tới cảnh giới này, tu luyện Long Ngâm Quyết trong Bát Bộ Thần Quyết là thích hợp nhất. Trước khi tới bình nguyên Bắc cực, Ôn Văn đã mang Long

Ngâm Quyết này truyền lại cho Diệp Thanh Vũ. Nếu hắn có thể chém chết Kim Lâm Long Mãng, lấy được máu huyết của nó thì trợ giúp cho việc tu luyện sẽ nhanh hơn nữa.

Vào lúc này... Tê...tê....., xùy...xùy... Kim Lâm Long Mãng đang thò ra thụt vào đầu lưỡi, cái đầu vừa bị Diệp Thanh Vũ đánh trúng, thần trí hơi ngây ngốc nên chưa kịp đánh trả.

Con Kim Lâm Long Mãng này có thân thể dài hơn hai mươi mét, từ hơi thở và trên thân thể toát ra một mùi tanh hôi xen lẫn độc khí khiến người ta muốn nôn mửa.

Diệp Thanh Vũ đang cười trần, cơ bắp toàn thân nổi lên càng làm lộ rõ từng vết thương, nhìn qua có chút đáng sợ. Sau một hồi chiến đấu với Long Mãng, thân thể lại nhận thêm nhiều vết thương mới, máu chảy loang lổ.

“Nghe nói Long Mãng là hậu duệ của Thần Long, trong cơ thể ẩn chứa một tia Long huyết mạch. Nếu đạt được cơ duyên rất có thể tiến hành Long hóa, tuy nhiên, con Long Mãng trước mắt này thì...”. Diệp Thanh Vũ đang cẩn thận quan sát đối thủ.

Hắn nhận định con Kim Lâm Long Mãng này có huyết mạch quá ít, lân phiến tập nham mà không thuần nhất, khả năng tiến hành Long hóa thật quá nhỏ bé.

“Tuy hơi hỗn tạp, nhưng chỉ cần có một tia Long huyết thôi cũng có thể giúp ta đại thành Long Ngâm Quyết, gột rửa cốt tủy rồi. Hơn nữa, Long Mãng này là yêu thú, trong cơ thể nhất định có Nguyên cốt.” Nghĩ tới đây, chiến ý trong mắt Diệp Thanh Vũ càng nồng đậm. Toàn thân hắn thấm máu của chính mình, từ cơ thể tỏa ra sát khí kinh người.

Tê...tê....., xùy...xùy... Con Kim Lâm Long Mãng nổi giận, tiếp tục công kích đối thủ.

Diệp Thanh Vũ cũng muốn chấm dứt trận chiến sớm nên tâm tư khê động, hần sử dụng bộ pháp học được từ Lưu Lệ, thân thể nhanh như điện di chuyển sang một bên tránh thoát công kích của Long Mãng. Sau đó, hần lùi lại mấy bước, rút Nại Hà Thương từ bao thương sau lưng ra, nối hai đoạn làm một. Một cây trường thương dài hơn ba mét thành hình.

Hừuuuuu.....

Trường thương diêm tới, tốc độ rất nhanh lóe ra hàn mang. Kim Lân Long Mãng vừa tấn công hụt, thân thể vẫn đang lơ lửng giữa không trung, không cách nào tránh né. Mũi thương như mũi khoan đâm thủng lớp da bình thường vốn cứng như lân giáp, trọng lực đẩy thân thể nó bay ngược về sau.

Một kích liền giết chết Kim Lân Long Mãng này.

Một yêu thú đạt tới nhị tinh đã bị Diệp Thanh Vũ dùng Nại Hà Thương dễ dàng xử lý. Hần cầm trường thương trên mặt đất, từ trong lòng lấy ra một thanh chủy thủ màu u lam, bắt đầu mổ xẻ thân thể Long Mãng.

Thanh chủy thủ làm từ hàn thiết, do Ôn giáo quan đưa cho Diệp Thanh Vũ, nghe nói là một thanh Linh Khí đã bị mất trận pháp khắc trên thân, nhưng chất liệu cấu tạo thì còn được bảo tồn khá tốt, chém sắt như chém bùn, vừa vận thích hợp để mổ xẻ yêu thú này.

Một phần máu huyết tinh khiết nhất được hần cất vào một cái bình ngọc nhỏ.

“Túi mật của con Long Mãng này cũng là đồ tốt, có thể trừ độc. Da rắn được bảo tồn cũng có thể đổi lấy học điểm... Ồ!...”

Sau mấy ngày săn giết yêu thú, Diệp Thanh Vũ đã có thêm nhiều kinh nghiệm trong việc nhận biết các loại tài liệu trân quý từ thân thể yêu thú.

“Thịt rắn ẩn chứa tinh hoa nguyên khí của trời đất, là thứ đại bổ không thể bỏ qua. Răng nanh của nó lại càng có giá trị...”. Diệp Thanh Vũ không hưng phấn la lên.

Toàn thân thể của nhị cấp yêu thú đều là tại liệu quý giá. Ngoài ra còn có vô số loại yêu thú khác còn quý hiếm hơn, nhưng cũng rất khó gặp được. Đây là lý do mà trong thế giới này, có rất nhiều cường giả mạo hiểm tính mạng đi săn giết yêu thú, tìm kiếm các loại kỳ trân dị bảo và thâm thể yêu thú chính là một trong số đó.

“Hừm, sao ta vẫn chưa tìm thấy Nguyên cốt của nó nhỉ?” Diệp Thanh Vũ cau mày, ngẫm nghĩ. Đột nhiên, hai mắt hăn mở lớn.

“Đây là cái gì? Ồ, thì ra con Long Mãng này vừa nuốt một con trai cách đây chưa lâu.” Diệp Thanh Vũ kinh ngạc kêu ồ lên. Từ phần bụng của Long Mãng, hăn nhìn thấy một con trai màu vàng có đường kính chừng hơn hai mét, một phần vỏ ngoài đã bị chất dịch dạ dày của Long Mãng ăn mòn nhưng vẫn đang tỏa ra ánh sáng như hoàn kim mới đúc.

Diệp Thanh Vũ vẫn hơi thắc mắc khi thấy con Long Mãng này không được linh hoạt như ghi chép lưu lại, thì ra là vì nguyên nhân này. Nhưng con trai vàng này cũng thật kỳ quái. Trong quyển sách giới thiệu về khu bình nguyên này không thấy nhắc tới trong cả vạn chủng loài thủy sinh vật. Đa phần con trai bình thường đều chỉ có vỏ màu đen hoặc vàng đất.

“Ha ha..., lão gia hỏa này chả lẽ lại là một con thuộc Hoàng giả?”

Diệp Thanh Vũ cười lớn, hăn hào hứng tìm cách mở vỏ trai, hy vọng tìm được Dạ Minh Châu, hay ít nhất là Nguyên cốt của nó.

Vỏ trai cực vững chắc, Diệp Thanh Vũ xuất ra vạn cân lực, vận dụng toàn lực mới miễn cưỡng mở được miệng vỏ. Từ bên trong lập tức tỏa ra quang mang bảo khí sáng rực.

Hắn cúi đầu nhìn, thấy bên trong có ba hạt châu nhỏ như trứng bồ câu đang nằm trong phần thịt của con trai, ba hạt châu không ngừng tỏa ra ánh sáng kỳ dị, ẩn chứa năng lượng dao động mà hắn không thể lý giải. Truyện được dịch tại bachngocsach.com.

Diệp Thanh Vũ vươn tay, lấy ba viên Minh Châu ra.

“Ồ!” Hắn kinh ngạc thốt lên.

Ba viên Minh Châu nằm trong tay hắn mang lại ba cảm giác hoàn toàn khác nhau. Một viên lạnh như băng, một viên nóng rực như lửa, viên còn lại nhu hòa, ôn thuận như ngọc. Nhìn kỹ một lúc, hắn thấy viên châu tỏa ra sức nóng lấp lánh hồng quang, viên châu phát ra hàn khí thì bao trùm một tầng hắc khí, viên còn lại sáng óng ánh, long lanh.

Diệp Thanh Vũ không rõ tác dụng của ba viên châu này nhưng khẳng định giá trị của chúng không hề tầm thường. Sau một lúc nhìn ngắm, hắn cất chúng vào bảo nang, đợi khi quay về học viện sẽ tìm hiểu kỹ sau rồi lại tiếp tục tìm kiếm Nguyên cốt.

Nguyên cốt này tồn tại bên trong thi thể của yêu thú đạt tới Tiên Thiên, trải qua quá trình biến đổi tạo hóa của thiên địa mà hình thành nên phù văn bao phủ, có thể qua đó câu thông với nguyên khí trong trời đất, khởi phát các loại lực lượng và thần thông kỳ dị. Đây cũng chính là điểm khác biệt rõ nhất giữa dã thú bình thường và yêu thú.

Yêu thú có chứa Nguyên cốt sẽ trở nên cường đại hơn hẳn. Nghe nói phù văn chi thuật của nhân loại cũng được phỏng chế từ vô số Nguyên cốt của yêu thú, dị tộc mới dần hoàn thiện như bây giờ. Nguyên cốt cũng trở thành nguyên liệu vô cùng trân quý để bố trí trận pháp. Nguyên cốt này tồn tại ở mỗi yêu thú thì lại khác nhau, không thể tìm được cái thứ hai giống y như vậy. Cũng có trường hợp, một yêu thú cấp thấp lại thai nghén, sản sinh ra một Nguyên cốt có giá trị lớn.

Nghĩ tới giá trị của nó, Diệp Thanh Vũ càng khẩn trương rà soát trong thân thể con Long Mãng này nhưng sau cả buổi mà vẫn không tìm thấy, hẳn lại tìm bên trong vỏ trai một lúc lâu mà không thấy.

“Xem ra, ta đã quá tham lam rồi!”

Con trai màu vàng này quá khác thường, không nhất định có phải là yêu thú hay không nên cũng chưa chắc đã có Nguyên cốt. Vừa lúc hẳn mỉm cười, lắc đầu định bỏ qua thì bàn tay đặt trong chỗ thịt trai chạm phải một vật gì đó có bề mặt thô ráp.

“Cái gì vậy? Nguyên cốt đây sao?”

Diệp Thanh Vũ vui mừng lấy vật cứng ra, đưa tới trước mặt.

Sắc mặt hẳn liền trở nên ngây dại.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 27

Thanh Đồng Thư Sách

Không phải Nguyên Cốt.

Dưới ánh mặt trời, có màu vàng xanh nhàn nhạt lập lờ yếu ớt phát ra từ nó. Không giống với tưởng tượng lúc trước của Thanh Vũ, đây chẳng phải là Nguyên Cốt mà là một cái Thanh Đồng Khí Cụ. Nó có kiểu dáng hình hộp chữ nhật, dài không đến sáu tấc, rộng chưa đủ ba tấc, dày khoảng hai tấc...

"Đây là... Hình như là một quyển Thanh Đồng Thư Sách?"

Diệp Thanh Vũ cẩn thận quan sát, thỉnh thoảng phát hiện nó rất cứng, chính là một cái Thanh Đồng Thư Sách được thủ công cực kỳ tinh tế. Nó nhỏ nhỏ chỉ cỡ ngang bàn tay nhìn thật xinh xắn, nhưng lại rất nặng, ít cũng phải đạt tới hơn năm trăm cân, không biết là do tài liệu gì chế tạo thành.

Mà kỳ quái nhất chính là trong bụng một con trai làm sao lại thai nghén ra loại đồ chơi như này? Thật là chuyện kỳ lạ!

Diệp Thanh Vũ nghĩ chuyện này quả thật có chút cơ duyên xảo hợp. Nếu không phải là Long Mãng nuốt chửng Vô Trai hoàng kim này thì hẳn tuyệt đối không có cách nào lặn xuống sông mà mò nó lên được.

Còn về phần Vô Trai hoàng kim từ đâu có được Thanh Đồng thư sách thì hẳn bó tay.

Hắn suy nghĩ một chút, rồi lần nữa ném thi thể vỏ trai xuống dòng sông đang chảy cuồn cuộn. Sau đó hắn dùng tiến độ nhanh nhất để mỗ xe Long Mãng, rồi lại cẩn thận xóa đi tất cả dấu vết về Vỏ Trai hoàng kim mới yên tâm ly khai.

Sau mấy chục hơi thở, Diệp Thanh Vũ về tới thạch động bên trong Quái Thạch Lâm.

Hắn lấy nham thạch chặn ở hai bên cửa động để phòng có dã thú đi lầm vào, rồi mới lấy Thanh Đồng Thư Sách kỳ quái ra xem, mượn nhờ ánh sáng tiết xạ qua khe hở ở cửa động hắn cẩn thận quan sát thật kỹ.

Thanh Đồng Thư Sách chỉ to ngang bàn tay người trưởng thành, phía trên cũng không có hoa văn gì, đường vân trên nó có chút thô ráp, ở trên mặt nó thì có năm chữ to kỳ dị phong cách cổ xưa tang thương, hình như không phải văn tự Tuyết Quốc, Diệp Thanh Vũ không nhận ra.

Lúc hắn muốn mở trang sách ra xem thì chợt phát hiện, sách này giống như thật sự được đúc ra vậy, không thể lật mở ra xem được.

Hắn thử mấy lần, cuối cùng đành buông tay.

"Chẳng lẽ là Thiên Thư?" Diệp Thanh Vũ cười cười.

Khi hắn còn bé cha mẹ hắn hay kể qua chuyện về Thiên Thư, nghe nói Thiên Thư không có gì không làm được, có thể trên biết năm nghìn năm dưới biết năm nghìn năm, chính là do Thiên Địa Tọa Hóa thai nghén mà thành, bất quá hắn chỉ nghĩ vui vui vậy thôi, khả năng này không lớn.

Cất Thanh Đồng Thư Sách đi, hắn định khi trở về Bạch Lộ Học Viện sẽ tra xem năm chữ cái to kia có nghĩa gì rồi mới tính tiếp.

Sau đó hắn lấy Long Mãng chi huyết ra, bắt đầu phối hợp với Long Âm Quyết để trùng kích Phàm Võ đệ ngũ cảnh đại viên mãn.

Cách sử dụng Long Mãng chi huyết là uống bằng miệng.

Máu Long Mãng là tinh khiết nhất, đầu tiên sẽ ngửi thấy mùi tanh nhưng khi uống vào sẽ cảm thấy một trận hương vị ngọt ngào, sau đó sẽ hóa thành một cỗ nhiệt lưu kỳ dị theo thực quản dững mãi mãi mà lao vào khắp tứ chi bách hài.

Diệp Thanh Vũ ngồi xếp bằng tại chỗ.

Động tác, chiêu thức của Long Ngâm Quyết thật sự không phải dạng như Võ quyết luyện thể Xà Hình Quyết hay Hùng Báo Quyết. Nó là phương pháp rèn luyện nội kình, cần phải dùng hô hấp đặc biệt để chấn động cơ bắp cốt cách huyết nhục mới dẫn đến gột rửa cốt tủy.

Trên thực tế, từ đệ ngũ cảnh đến đệ lục cảnh của Phàm Võ cảnh là chuyển hóa dần dần từ bên ngoài vào bên trong, chú trọng kích phát nội kình, chỉ có làm như vậy thì ở thời điểm đỉnh phong của Phàm Võ Cảnh mới triệt để kích phát Tiên Thiên chi lực trong cơ thể để cảm ngộ đến tầng thứ cao hơn là lực lượng Nguyên Khí.

Theo hô hấp của Thanh Vũ, trong cơ thể hãn mớ hồ có thanh âm trầm thấp truyền ra, giống như là âm thanh Thần Long ngâm nga, ung dung không dứt, mang theo uy thế nhàn nhạt dường như là bên trong cơ thể hãn thật sự ẩn giấu một đầu Thần Long vậy.

Đây chính là Long Ngâm Quyết.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Bên ngoài sơn động, mặt trời lặn về phía tây, hoàng hôn buông xuống, nắng chiều nhạt dần, sương đêm hàng lâm...

Tiếng Long ngâm trong cơ thể Diệp Thanh Vũ phát ra càng kéo dài và rõ ràng.

Tóc dài dày đặc màu đen không gió tự lay, từng lọn từng lọn bay múa. Ngẫu nhiên phía trên thạch động lại có hòn đá nhỏ rơi xuống, nhưng khi rơi gần đến thân thể Diệp Thanh Vũ còn khoảng một xích thì sẽ bị lực lượng vô hình đẩy ra.

Rút cuộc...

"Ngang !!!"

Theo một tiếng Long Ngâm vang dội truyền ra, thân hình của Diệp Thanh Vũ có chút chấn động, tiếp đó liên tục có thanh âm bạo tạc liên hồi không ngừng truyền ra, có rất nhiều cái bắn màu đen từ lỗ chân lông trên da thịt hần đang chậm rãi được bài xuất...

Diệp Thanh Vũ mở mắt.

Trên mặt hần lộ ra nụ cười hài lòng.

"Ha ha, Long Mãng chi huyết, quả nhiên phi phạm, rút cuộc giúp ta đạt đến Phàm Võ đệ ngũ cảnh đại thành, một chân đã bước vào Phàm Võ đệ lục cảnh, ha ha, hiện tại loại thực lực như Lưu Duệ nếu như lần nữa đụng ta, chỉ một tay đã có thể oanh bạo hần!"

Tự tin của Diệp Thanh Vũ đại tăng.

Thực lực của hần bây giờ, nếu như tăng thêm tính bạo tạc thì sẽ vượt qua một tiểu cảnh giới, tay không tắc sắt cũng đánh tan võ giả Phàm Võ đệ lục cảnh đỉnh phong. Mà khi hần sử dụng Nại Hà Thương thì có gặp cả cao thủ Linh tuyến Cảnh sơ giai hần cũng có sức chiến một trận.

"Cách kết thúc diễn luyện còn 3 ngày nữa, ta phải tranh thủ trước lúc trở lại Bạch Lộ Học Viện liền đạt đến Phàm Võ đệ lục cảnh - Tạng Khí cảnh tiểu thành, như vậy bên trong Nguyệt khảo sẽ có thêm một ít năm chắc!"

Diệp Thanh Vũ định sẵn kế hoạch trong lòng.

Trong Bát Bộ Thần Quyết, Đà Hành Quyết là pháp quyết tốt nhất để tu luyện nuôi dưỡng sáu cơ quan nội tạng lớn, cái gọi là Đà *, chính là thần vật trong truyền thuyết giống như Quy (Rùa) lại giống như Ngạc (Cá Sấu), sống ở đại dương mệnh mệnh, tuổi thọ kéo dài, thiên về phương pháp tĩnh dưỡng sinh tồn trong lục phủ, nghe nói loại sinh vật này có vỏ ngoài bởi vì quanh năm bất động nên hóa thành nham thạch nhưng nội tạng bên trong vẫn như trước tràn ngập sinh cơ!

*Đà: Con Đà. Một loài như cá sấu, dài hơn hai trượng, bốn chân, da nó dùng để bưng trống.

Trước khi chuẩn bị đi, giáo quan khôi ngô đã truyền thụ Đà Hành Quyết cho Diệp Thanh Vũ.

Trong mấy ngày tới, Diệp Thanh Vũ có thể tu luyện.

Diệp Thanh Vũ sửa sang qua loa đồ vật trong thạch động một chút, hẳn đã tích góp trọn vẹn được ba mươi một khối Nguyên Cốt từ nhiều loại yêu thú khác nhau, thu hoạch cực kì phong phú, hơn nữa còn những thứ khác của yêu thú thì Bách Bảo Nang đã sắp không thể chứa nổi rồi.

"Đã vượt mức hoàn thành nội dung thí luyện thực chiến, tiếp theo không cần phải đi chiến đấu chém giết nữa, kinh nghiệm thực chiến tích lũy cũng đủ rồi. . ." Diệp Thanh Vũ cẩn thận suy nghĩ.

Hắn tin tưởng đến ngày hôm nay, tiểu tổ học viên khác tuyệt đối sẽ không điên cuồng như chính hắn dám chủ động tìm Dã thú Yêu thú chém giết, kinh nghiệm chiến đấu cộng lại cũng không được bằng hắn.

Ba ngày thời gian tiếp theo cần phải tịnh tâm minh tưởng thổ nạp, một bên tu luyện Đà Hành Quyết, một bên tổng kết kinh nghiệm chiến đấu mấy ngày qua.

"Bất quá, hiện giờ cần ra bờ sông lấy nước, chuẩn bị đầy đủ đồ ăn. . ."
Diệp Thanh Vũ chuẩn bị bế quan trong động đá.

Dưới ánh trăng, Diệp Thanh Vũ mở cửa động cự thạch ra, nhờ ánh trăng, mới vừa đi ra khỏi thạch động đột nhiên có một hồi tiếng bước chân từ nơi không xa truyền đến.

Có người?

Trong nội tâm Diệp Thanh Vũ khẽ động.

Đúng lúc này, thanh âm cũng truyền tới.

"Mẹ kiếp, tiểu tạp chủng kia, không biết chạy đi đâu rồi, đã tìm ba ngày rồi không có thấy. . ." Một thanh âm hùng hùng hổ hổ truyền đến.

Là thanh âm của Lưu Lệ.

Diệp Thanh Vũ vừa nghe xong, lập tức ném ý tưởng chào hỏi ra khỏi đầu, mà nhích lại gần vào bóng râm ở bên cạnh, hoàn toàn giấu thân hình ở sau bụi cỏ.

Tổng Tiểu Quân cùng Yến Hành Thiên đều từng cảnh tỉnh, tên Lưu Lệ này muốn nhờ lần huấn luyện thực chiến này để trả thù chính mình, xem ra nói không hề giả. . .

Diệp Thanh Vũ nhìn kỹ lại.

Dưới ánh trăng, liền thấy xa xa có ba bóng người, chậm rãi đi tới.

Người cầm đầu có thân hình cao gầy, sắc mặt tỏ ra phẫn nộ, chính là Lưu Lệ, bên cạnh hẳn có hai người, tuổi lớn hơn Lưu Lệ một chút, nhìn trang phục đang mặc thì chính là đệ tử năm thứ hai, không biết như thế nào lại đến khu vực thí luyện của năm thứ nhất?

Chẳng lẽ là . . .

"Lưu thiếu gia, người yên tâm, ta cùng Viễn Đông còn thời gian ba ngày thí luyện nữa, nhất định giúp người tìm được tên Diệp Thanh Vũ kia, dạy dỗ một cái tay mơ năm nhất chỉ là chuyện nhỏ!" Học viên năm thứ hai có thân hình hơi mập nói.

"Đúng vậy a, đợi khi tìm được hắn, ta tự tay đánh gãy tứ chi của hắn, đến lúc đó Lưu thiếu gia người muốn nhục nhã hắn như thế nào cũng được, để người thỏa mãn phát tiết lửa giận trong lòng!" Tên đệ tử năm hai còn lại có tóc ngắn màu hồng rực cũng âm trầm mà cười một tiếng.

"Mẹ kiếp, ta muốn giết chết hắn, ta nhất định phải giết chết hắn." Lưu Lệ nghiêng răng nghiêng lợi.

Khuôn mặt còn trẻ của hắn vậy mà dưới ánh trăng chiếu rọi lộ ra âm tàn cùng dữ tợn không tả được bằng lời, giống như là một con ác quỷ bò ra khỏi mộ để báo thù.

"Ha ha, Lưu thiếu gia người giết chết hắn, còn không phải là bóp chết một con kiến thôi sao?" Tên hơi mập cười ha ha nói.

"Đúng đấy, vừa vặn mấy ngày nay giáo quan giám sát Lam Thiên nghe nói đang nổi điên, trực tiếp chạy đến đầu Thương Mãng Hà Nguyên quấy phá thánh địa Yêu tộc Hoàng Kim Thủy Cung của Thương Mang Yêu Tộc đến long trời lở đất, sau đó Giao Vương Hoàng Kim phải tự mình ra tay đuổi giết Lam Thiên khắp mọi nơi, nghe nói muốn đoạt lại trọng bảo của Hoàng Kim Thủy Cung, ha ha, cái tên điên này."

"Đúng vậy a, đoán chừng hiện tại Lam Thiên đang giống như chó chạy trốn khắp nơi, cũng không có tinh lực đi quản sống chết của đám học viên!" Tên tóc ngắn cười nói.

Lưu Lệ gật gật đầu: "Đây là cơ hội tốt trời ban, ta lần này phải giết Diệp Thanh Vũ, nếu không không thể nhổ ra cục tức trong lòng được!"

"Chỉ cần sạch sẽ một chút, học viện cũng tra không được đến đầu của chúng ta. Hắc hắc!" Thiếu niên hơi mập châm ngòi thổi gió.

"Một cái tạp chủng hàn môn nghèo hèn cũng dám chọc ta. . ." Lưu Lệ vẫn không hết hận mà nói: "Đợi chơi đùa tên tạp chủng đó đến chết ta sẽ đến mộ phần của cha mẹ hă, bới lên, để cho bọn chúng toàn bộ đều biến thành cô hồn dã quỷ!"

Xa xa.

Diệp Thanh Vũ nghe đến đó, nội tâm sát cơ bạo tràn.

Rõ ràng là người vô duyên vô cớ đến trêu chọc ta, tuyên bố không chết không thôi, lần trước ta đã nương tay, bây giờ lại ác độc như thế, dẫn người đuổi giết ta. . . Lưu Lệ, đây là chính người muốn chết!

Diệp Thanh Vũ chậm rãi cầm hai đoạn thân thương của Nại Hà Thương.

"Ha ha, Lưu thiếu gia người yên tâm, ta cùng Đông Thần đã đột phá, một chân bước vào Linh Tuyền Cảnh, tuy rằng bên trong Đan Điền còn chưa mở ra Linh Tuyền nhãn, nhưng đối phó với dân đen nhỏ bé cậy mạnh kia thì vẫn dư xài!"

"Đúng vậy a, đúng vậy a, đợi khi tìm được hă, nhất định chậm rãi chơi đùa chết hă!"

Ba người thương lượng, giọng điệu hờ hững giống như chỉ đùa giết một con sâu cái kiến mà thôi.

Đúng lúc này...

Dưới đêm trăng, xa xa, một thiếu niên sai bước mà đến.

"Vậy à? Không cần tìm, tự ta đến rồi đây." Diệp Thanh Vũ hiện thân, đôi mắt bắn ra hàn mang, hai tay đều nắm một đoạn thân thương màu đen, như Sát Thần dưới đêm trăng, chính diện đi đến.

Ba người bị một màn bất thành linh dọa đến nhảy dựng.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 28

Chờ Người Trên Đường Xuống Hoàng Tuyền!

Sau khi bọn hắn phục hồi tinh thần lại, nhận ra người xuất hiện, Lưu Lệ có chút ngẩn ngơ, sau đó phá lên cười haha: "Diệp Thanh Vũ? Người đã nghe được cuộc đối thoại giữa chúng ta... Haha, đồ không biết sống chết, vậy mà vẫn còn dám đi ra, tốt, hôm nay sẽ khiến người muốn sống không được muốn chết không xong!"

"Hắn là Diệp Thanh Vũ?" Tên hơi mập đưa tầm mắt nhìn qua, mặt hiện lên vẻ dữ tợn: "Cần gì phải nhiều lời với loại ngu xuẩn thân phận đê tiện này, trước bắt lấy hắn rồi hãy nói."

Lời còn chưa dứt.

Tên hơi mập đã vịn thân lao lên.

Chân hắn bước theo bộ pháp nào đó, thân hình cực nhanh, hai tay hắn tìm kiếm trong hư không liền có một thanh trường kiếm hàn quang lập lòe hiện ra ở trong tay, kiếm thức như thiểm điện, xuyên thẳng vào yết hầu Diệp Thanh Vũ.

Khoái!

Chuẩn!

Ngoan!

Ba chữ áo nghĩa gói gọn trong một chiêu kiếm pháp, chỉ một chiêu vừa ra cũng đã phát huy uy lực vô cùng.

Thiếu niên hơi mập không hổ là đệ tử năm thứ hai, đã cảm ngộ đến Thiên Địa Nguyên Khí, thực lực mạnh mẽ, người ta thường nói người trong nghề ra tay nhìn cái là biết, thực lực của người này quả thật so với đệ tử bình thường năm nhất thì mạnh hơn rất nhiều!

Nếu như là quay lại mấy ngày trước, Diệp Thanh Vũ gặp phải địch nhân như vậy chắc chắn sẽ phải luống cuống tay chân.

Nhưng mà hiện tại. . .

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn truyền ra.

Cổ tay Diệp Thanh Vũ chấn động, thân thương thuận tay rung động, xuất sau mà đến trước, thân thương đập vào trên thân kiếm, trong thoáng chốc, dưới đêm trăng có tia lửa bắn ra văng khắp nơi.

Thiếu niên hơi mập chỉ cảm thấy gan bàn tay nóng lên, sau đó cực phẩm trường kiếm trong tay trực tiếp bị nện thành ngoằn ngoèo như con rắn, rồi oanh một tiếng nổ tung ra, toàn bộ mảnh kiếm gãy đều 'oanh' ghim thẳng lên cơ thể hắn!

"Oa. . ."

Hắn há mồm phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt kinh hãi như chó chết, cấp tốc lui về phía sau.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, Diệp Thanh Vũ một bước đuổi kịp, trường thương bên tay trái lại được ném ra, khí lưu như bão táp, giống như sóng lớn cuộn trào mãnh liệt!

Thiếu niên hơi mập tránh né không kịp, phần lưng bụng bị đập trúng, lập tức có thanh âm xương vỡ vụn 'rắc rắc rắc rắc' truyền đến, thân thể hẫng giống như điều đứt dây bị đập bay vèo ra ngoài nện xuống một khối nham thạch ở phía xa xa.

"Người. . ." Tên hơi mập gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Thanh Vũ, khuôn mặt không thể tin được.

Nhưng chưa nói hết lời, tay chân hẫng liền run rẩy, cốt cách toàn thân hầu như đứt gãy từng khúc, ngũ tạng nát bét thành bùn máu, hít thở trở nên chậm chạp, mắt thấy sống không nổi nữa!

Một loạt giao thủ diễn ra thật sự quá nhanh.

Động tác nhanh nhẹn, xẹt qua như chớp của Diệp Thanh Vũ như mang theo lôi đình vạn quân triệt để nghiền chết tên hơi mập kia, căn bản không để cho Lưu Lệ cùng thiếu niên tóc ngắn kịp phản ứng.

"Cái này. . ."

"Điều này sao có thể?"

Hai người đứng xem đều choáng váng.

Bọn hẫng tuyệt đối không nghĩ tới, ba người mình tìm kiếm Diệp Thanh Vũ chắc chỉ giống như săn bắt cừu non vậy thôi, vốn tưởng rằng chuyện này dễ như trở bàn tay, không thể nghĩ tới con mồi yếu đuối nháy mắt biến thành ác lang, cục diện bị đảo ngược!

Diệp Thanh Vũ một kích thành công, cũng chẳng chần chờ gì, tay trái hẫng lại giơ lên phi trường thương lao thẳng về phía thiếu niên tóc ngắn.

Hàn quang lập loè.

Dưới ánh trăng, thương ảnh như một tia chớp màu đen xẹt qua.

Thiếu niên tóc ngắn dựng hết cả lông mao, hấn khá nhạy cảm với sinh tử nguy hiểm nên chớp mắt liền kịp phản ứng, thân thể hấn theo bản năng phản ứng, hấn trở tay cầm thanh chiến đao trong tay chém ra!

Oanh!

Lại là một âm thanh thật lớn vang lên.

Chiến đao trăm thẳng lên trên trường thương đang bay vụt đến, nhưng chẳng hề có tia lửa đỏ bắn ra, cũng chẳng hề có chém bay thương như hấn đã tưởng tượng, mà chỉ vừa vạn cái biến thoáng một tí phương hướng của trường thương mà thôi.

... Trường thương trực tiếp xuyên thủng ngực trái tên thiếu niên tóc ngắn.

Ánh lửa bắn ra trên người thiếu niên, chiến đao văng tung tóe ra ám vẫn, có thể thấy được cú va chạm này có lực lượng khủng cỡ nào, trường thương mang theo quán tính cực lớn đánh bay thiếu niên tóc ngắn ra hơn mười mét, ghim hấn lên trên cột đá sừng sững ở nơi xa.

Máu tươi giàn giụa!

Đôi mắt thiếu niên tóc ngắn tràn ngập tuyệt vọng, kêu rên như một con chó giẫy chết.

Mà gần như cùng một nhịp, trường thương bên tay phải của Diệp Thanh Vũ giống như bạo vũ lê hoa lao thẳng về phía Lưu Lệ.

Trong đêm tối, sát cơ bạo tràn.

Vừa ra tay, Thanh Vũ đã không có ý nghĩ lưu lại người sống, càng không để ba tên kia có cơ hội thở dốc phục hồi tinh thần, trước tiên phế bỏ

hai tên đệ tử năm hai có thực lực mạnh nhất, còn tên Lưu Lệ kia căn bản không được hẳn để trong mắt!

"A a a a. . ."

Lưu Lệ như thằng điên rồ to, trường kiếm trong tay vung vẩy muốn đi ngăn cản thương mang như những vì sao đầy trời đang rơi xuống.

Nhưng rất nhanh, trường kiếm bằng tinh cương liền gãy thành mảnh thép đầy trời!

Trong tay Lưu Lệ chỉ còn lại có một cái chuôi kiếm trụ lúi!

Mặc dù chỉ là một phần của Nại Hà Thương nhưng cũng đã có sức nặng đến hơn sáu trăm cân, lại phối hợp với thần lực cuồng bạo của Diệp Thanh Vũ, chiến lực bạo phát ra để như trở bàn tay, và nó cũng đã vô địch trong thời khắc này rồi.

Lực lượng như này tất nhiên không phải loại như Lưu Lệ có khả năng ngăn cản đấy.

Cũng chẳng phải một thanh trường kiếm bằng tinh cương có thể ngăn cản đâu.

Phốc phốc phốc!

Huyết hoa tối tăm nở nộ trên người Lưu Lệ.

Trong nháy mắt thân thể hắn đã bị xuyên mấy chục thương!

"Người. . . Dám giết ta?" Lưu Lệ khàn giọng rống to, điên cuồng lui về phía sau.

"Giết người chỉ như bóp chết một con kiến mà thôi!" Diệp Thanh Vũ mạnh mẽ tiến lên, trường thương trong tay như như giòi trong xương điên

cuồng kích sát.

Những lời này là theo như lời đám người Lưu Lệ nói lúc trước, hiện giờ Diệp Thanh Vũ trả lại.

"Giáo quan giám sát đang ở phụ cận, a a a, người tàn sát đệ tử, bị học viện biết, chết chắc rồi. . ." Lưu Lệ rống dài thê lương, dùng ngôn ngữ dao động tâm thần Diệp Thanh Vũ, ý muốn kéo dài thời gian.

"Đúng không? Nghe nói giáo quan kiểm tra chọc vào phiền toái, hiện tại chẳng quan tâm tổ viên à nha. . ." Diệp Thanh Vũ cười lạnh, không nhúc nhích chút nào.

Nếu không phải là đã nghe được tin tức này, Diệp Thanh Vũ cũng sẽ không tàn khốc làm loạn như thế, dẫu sao Bạch Lộc Học Viện trừng phạt việc học viên tàn sát lẫn nhau là vô cùng nghiêm trọng đấy!

"A a a a. . . Linh Lung Nguyên Khí Tráo, mở cho ta a a. . ." Lưu Lệ điên cuồng hét lớn.

Đúng lúc này...

Đột nhiên, một cái ngọc bội đeo bên hông Lưu Lệ đột nhiên phóng xuất ra vầng quang sáng rực, hình thành một đạo vòng cung, 'đình' một tiếng, ngăn chặn một thương tất sát của Diệp Thanh Vũ!

Diệp Thanh Vũ mặt không đổi sắc, thương thứ hai giống như lôi đình oanh ra.

Trên người đệ tử nhà giàu mang theo đồ vật bảo vệ tính mạng là nằm trong dự đoán của hắn, bất quá điều này cũng không ngăn nổi sát cơ sôi trào của Diệp Thanh Vũ, một khắc từ miệng Lưu Lệ nói đến phần mộ của cha mẹ Thanh Vũ, hắn đã quyết định không để cho tên Lưu Lệ có cơ hội sống ở trên thế giới này, mặc kệ phải trả giá lớn đến thế nào đi nữa!

Đình đình đình!

Mũi thương Nại Hà dường như cự chùy vạn cân, liên tục oanh kích lên vầng sáng hình cung, lực lượng kinh khủng đánh ra làm hai chân Lưu Lệ nhấc khỏi mặt đất bị đánh bay ra ngoài.

"Người cái tên nô bần hàn ti tiện này. . . Người thật to gan. . ." Sắc mặt và thanh âm của Lưu Lệ vô cùng bạo ngược.

"Giết một tạp chủng, cần gì bạo gan?" Diệp Thanh Vũ thần lực bộc phát, một thương oanh ra, mũi thương cuồng bạo lao đi, hoa văn hàn thiết thô ráp ma sát với không khí bắn ra những đốm hoa lửa.

Rắc rắc!

Dường như có ngọc lưu ly vô hình bị đánh nát, màn sáng trận pháp Nguyên Khí bao phủ trên người Lưu Lệ rút cuộc bị phá tan.

Sắc mặt Lưu Lệ tái xanh, còn muốn nói điều gì nữa. . .

Diệp Thanh Vũ đậm trường thương ra, giống như vạn đóa lê hoa đua nở, vài tiếng phốc phốc phốc vang lên, đâm lên từng đoạn tay chân Lưu Lệ.

"A, a a a. . ." Lưu Lệ điên cuồng gào rú.

Diệp Thanh Vũ bước chân ngừng lại, mũi thương đặt thẳng lên yết hầu Lưu Lệ.

"Ha ha, a a a. . ."

Lưu Lệ phun ra một ngụm máu tươi, điên cuồng mà nở nụ cười:
"Người. . . Người không dám giết ta, Lưu gia ta sẽ không bỏ qua cho người. . . Ta có tước vị quý tộc, giết ta người sẽ trở thành tội phạm truy nã toàn bộ Tuyệt Quốc!"

- "Ta không giết ngươi, lòng ta khó có thể bình an."

Ngữ khí Diệp Thanh Vũ dần dần bình tĩnh lại, nói: "Lần trước ngươi cố ý thù dệt chuyện ở Diễn Võ Trường, căn bản chính là muốn mượn cơ hội luận bàn để phế đi ta, ta đánh gãy một cái cánh tay ngươi, nhưng vẫn lưu lại cho ngươi cái tay, không thể tưởng được ngươi rõ ràng còn tìm người đến muốn giết ta. . ."

"Ha ha, ta chính là quý tộc, ngươi dám đả thương ta, chính là đáng chết!" Lưu Lệ nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

"Đúng không? Nếu như để ngươi còn sống, chắc chắn sẽ không từ thủ đoạn mà giết ta, ta đây dứt khoát giết ngươi, sẽ không có người tìm ta phiền toái."

Diệp Thanh Vũ nở nụ cười: "Đối phó chó điên như ngươi, phải chém tận giết tuyệt, không thể có chút nhân từ nương tay!"

Nói đến đây, Diệp Thanh Vũ đột nhiên cảm ứng được điều gì, 'hừ' lạnh một tiếng, vung tay mãnh liệt ném báng thương ra, báng thương đập vào phía trên một khối nham thạch ở bên cạnh.

Oanh!

Cự thạch như núi cao vẫn bị đánh bay ra ngoài, uy thế như thái sơn áp đỉnh đã nện vào tên thiếu niên tóc ngắn đang tào tào ở xa xa, đã nện hẳn thành thối nát, chỉ còn lại một chân ở ngoài đang run rẩy.

Tên đệ tử năm thứ hai kia bị một thương xuyên thủng ngực trái vậy mà chưa chết, có thể thấy được sinh mệnh lực cường hãn của Võ giả nửa bước Tiên Thiên, Diệp Thanh Vũ nhất thời chủ quan, suýt nữa để hấn đào tẩu!

"Đã giết hai thằng, giết thêm thằng nữa cũng chả sao." Diệp Thanh Vũ đã quyết, quyết không thể lưu lại hậu hoạn.

"Người. . ." Lưu Lệ lại điên, dù sao hẳn chỉ là một thiếu niên hơn 10 tuổi, rút cuộc hiện giờ hẳn đã cảm thấy sợ hãi: "Người không thể giết ta, cùng lắm thì sau này ta không tìm người làm phiền nữa!"

"Ha ha, người luôn mắng người khác là ngu xuẩn, nhưng mà người không cảm thấy sao? Người mới chính thức là ngu xuẩn, ta đã giết hai con chó rồi, chẳng lẽ còn có thể lưu lại con chó cuối cùng như người?" Trong mắt Diệp Thanh Vũ hiện lên vẻ xem thường nói: "Người giả ngu không hiểu cái gì gọi là giết người diệt khẩu a? Coi như là ta tin tưởng người thật sự sau này không tìm tới ta phiền toái, ta cũng chỉ có thể giết người!"

Lưu Lệ lập tức ngây người.

Trên mặt của hắn, lần đầu tiên nổi lên vẻ sợ hãi.

Đúng vậy, Diệp Thanh Vũ đã giết hai đệ tử năm thứ hai, vì không để cho tin tức bị tiết lộ, tuyệt đối sẽ không buông tha cho hắn. . . Đây là một tử cục chắc chắn phải chết.

"Xin lỗi, là người bức ta." Diệp Thanh Vũ không muốn nhiều lời, tránh dậm dài lắm mòng, thương mang nở rộ, trong lúc Lưu Lệ còn muốn nói tiếp điều gì nữa trực tiếp xuyên thủng trái tim hắn.

"Người. . . Sẽ không được chết tử tế. . . Trên người ta có ấn ký, người giết ta. . . Lưu gia ta sẽ biết rõ đấy, ha ha ha, ta chờ người trên đường xuống Hoàng Tuyền!" Giây phút cuối cùng Lưu Lệ tuyệt vọng vừa hoảng sợ vừa phát ra nguyên rủa, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Thanh Vũ.

Diệp Thanh Vũ nhíu nhíu mày.

Hắn đã từng nghe nói qua, một số thế gia quý tộc sẽ gieo xuống lạc ấn Nguyên Khí trên người con cái họ, nếu như con cái bị giết thì ấn ký sẽ chuyển lên trên người hung thủ, không cách nào tẩy thoát, hung thủ sớm muộn sẽ bị tìm được.

Nếu quả thật là như vậy, vậy sẽ phiền toái rồi.

Diệp Thanh Vũ nhìn bầu trời đang trở nên âm trầm, một cơn bão tố như muốn phủ xuống, xem ra chính mình phải mau chóng hủy diệt dấu vết, ly khai khỏi nơi này.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 29

Gợn Sóng Truyền Ra

Bên trong thành quận Lộc Minh.

Lưu phủ.

Chủ bộ Lưu Nguyên Xương chính là hệ phái thực lực ở Lộc Minh Quận, được hoàng thất Tuyết Quốc sắc phong là quý tộc chân chính, Lưu gia được coi là đại gia tộc trong thành, bản thân Lưu Nguyên Xương được thành chủ tín nhiệm, quyền cao chức trọng.

Một ngày này.

"Trời sập xuống rồi, không tốt, không tốt, mệnh bài Lệ thiếu gia nát..." Gia nô trông coi tế đàn tổ tông đột nhiên gào thét kêu lên như heo bị chọc tiết, thanh âm xé rách không khí yên lặng của Lưu phủ.

Rất nhanh toàn bộ đại nhân vật Lưu gia đều bị kinh động.

"Tại sao có thể như vậy? Lệ nhi không phải đi tham gia diễn luyện học viên thực chiến sao? Làm sao sẽ..." Lưu Nguyên Xương đại khái tầm hơn năm mươi tuổi, nhìn có vẻ nho nhã mảnh khảnh, ba sợi râu dài rủ xuống trước ngực, lúc còn trẻ cũng là mỹ nam tử nổi danh.

Có thể trở thành Chủ bộ Phủ thành chủ, Lưu Nguyên Xương không chỉ có thực lực sâu khôn lường, làm việc càng là cẩn thận, lòng dạ cực thâm, vui buồn không hiện, nhưng lúc này hấn lại vừa sợ vừa giận gào lên như sấm động.

Hắn về già mới sinh ra một đứa con độc nhất là Lưu Lệ, nên hắn rất sủng ái đứa con này, cho Lưu Lệ tung hoành hết mực, vì vậy mới tạo nên tính cách điên cuồng của Lưu Lệ, làm việc không có cố kỵ gì vì vẫn luôn có Lưu Nguyên Xương che chở, mà cho dù Lưu Lệ thật sự tạo ra phiền toái gì cũng sẽ có Lưu Nguyên Xương che chắn thay nhi tử hắn.

Lần này đi thí luyện hoang dã, Lưu Lệ cùng một chỗ với đám thiếu niên thiên tài Tần Vô Song, trên người còn có bảo vật đủ để ngăn cản một kích toàn lực của cường giả Linh Tuyền cảnh sơ giai, lại còn có giáo viên giám sát của Bạch Lộc Học Viện bảo vệ, vậy còn sợ hử tí nào nữa... nhưng mà không nghĩ tới...

"Là ai giết Lệ nhi con ta? Nhanh khởi động tế đàn tổ tông cho ta, ta muốn nhìn thấy tình huống lúc đó, bất kể là ai ta đều muốn nghiền xương hắn thành tro.."

Khởi động tế đàn tổ tông là sự tình liên quan trọng đại cùng tiêu hao không nhỏ.

Nhưng Lưu Nguyên Xương bị lửa giận cùng bi thương bao phủ, hiện giờ nổi giận như sấm, quanh người tràn đầy sát cơ, đã không để ý nhiều như vậy.

Rất nhanh tế đàn tổ tông được thúc giục.

Trên tế đàn, lập lòe một đám phù văn kỳ dị lóe ra ánh lửa màu bạc, có lực lượng kỳ dị tuôn ra, đỉnh tế đàn bắn ra một đạo cột sáng, bắn về phía hư không, mở ra một mặt quang kính ở hư không.

"Đó là khu thí luyện giáp chín của Bạch Lộc Học Viện, khu vực có độ khó cao nhất, đám người Lệ nhi vậy mà đi nơi đây... Hả? Nhìn không tới, xảy ra chuyện gì vậy?"

Lưu Nguyên Xương kinh ngạc càng kinh sợ vô cùng.

Bởi vì trong quang kính, chỉ mơ hồ xuất hiện địa phương Lưu Lệ đã từng đi qua, nhưng đến cuối cùng chỉ là một mảnh mơ hồ, cũng không cho thấy cuối cùng Lưu Lệ đã trải qua những gì, mặt kính bị một tầng sương mù hỗn độn bịt kín, dường như là có lực lượng thần bí ngăn cản việc nhìn trộm.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Chẳng lẽ có người đang âm thầm giở trò?"

Tế đàn tổ tông là vật được hoàng thất Tuyết Quốc ban thưởng, nghe nói được chế tạo từ Đại phù văn Tông Sư Khổ Hải cảnh, chỉ có phong hiệu Quý tộc mới có thể có được, sẽ không phạm sai lầm, nhưng rõ ràng hôm nay lại không có cách nào để thấy rõ Lưu Lệ gặp phải tử vong như nào?

Lưu Nguyên Xương vừa vội vừa giận.

"Bất kể là ai, bị ta tra được, ta nhất định khiến hãn sống không được chết cũng không xong, nhất định phải nghiền xương hãn thành tro, giết sạch những người hãn biết... A a a, ô ô, Lệ nhi a..."

Bên trong Lưu phủ, như có tiếng lệ quý nguyên rửa kêu rên gào thét quanh quần.

Một đạo lưu quang phóng lên trời, bay về hướng Bạch Lộc Học Viện.

Lưu Nguyên Xương phẫn nộ đến điên loạn, bất chấp cả lệnh cấm bay trong thành, trực tiếp xông tới Bạch Lộc Học Viện, toàn bộ thành Lộc Minh quận đều quanh quần tiếng Lưu Nguyên Xương rống giận gào thét.

"Bạch Lộc Học Viện, con ta chết rồi, ta muốn một cái công đạo!"

...

Một ngày sau.

Hiện tại Diệp Thanh Vũ đã rời khỏi nơi giết người, đi đến một khu thí luyện khác cách nơi xảy ra hơn trăm dặm.

Trên thực tế cả buổi trước hẳn đều ở chỗ kia.

Hắn ném ba cái thi thể xuống sông Thương Mãng cuộn cuộn, rồi tiêu hủy tất cả tung tích hẳn từng xuất hiện ở chỗ đó, Diệp Thanh Vũ tin tưởng, sau trận mưa lớn kia đã giúp hẳn thu dọn không ít bề bộn.

Vì vậy cho dù là cao thủ võ học uyên bác nhất, giỏi giang nhất cũng không thể nào điều tra ra hẳn.

Hắn cũng không biết tất cả sự tình phát sinh trong Lưu phủ cách nơi đây nghìn dặm, cũng không biết mình vì nguyên nhân thần bí nào đó đã tránh thoát khỏi tế đàn tổ tông Lưu gia nhìn trộm.

Còn thời gian một ngày thí luyện sẽ chấm dứt.

Diệp Thanh Vũ lúc này không có bày ra thực lực quá mạnh mẽ, hẳn hoạt động trong phạm vi rất nhỏ, tình cờ gặp dã thú thì đánh chết, chứ không có đi săn giết Yêu thú, hầu như tất cả thời gian Thanh Vũ đều ẩn nấp để tu luyện Đà Hành Quyết.

Tu luyện ở Phàm Võ đệ lục cảnh chủ yếu là tu dưỡng cơ quan nội tạng.

Dùng pháp môn Đà Hành Quyết thúc giục huyết tủy chi lực đã được trải qua thay đổi ở Phàm Võ đệ tứ cảnh và đệ ngũ cảnh để không ngừng mà ẩn cần săn sóc lục phủ ngũ tạng, làm nó trở nên óng ánh long lanh, loại bỏ tạp chất cùng tất cả chỗ thiếu hụt sau này để cuối cùng đạt tới viên mãn.

Đây là một công việc cần quá trình chậm chạp tinh tế.

Cho nên Diệp Thanh Vũ cũng không nóng lòng, ngày ngày tâm tư hẳn đều vững vàng, chậm rãi tu luyện.

Buổi chiều ngày hôm đó, ngay khi Diệp Thanh Vũ mới vừa tỉnh lại sau khi tu luyện Đà Hành Quyết, lúc hắn đang chuẩn bị tu luyện thương pháp thì đột nhiên.

CHÍU... U... U!!

Một âm thanh khí bạo bén nhọn chói tai phá toái hư không.

Trên bầu trời xanh thẳm, xuất hiện một cái đồ ẩn Bạch Lộc khổng lồ, thật là kỳ diệu, phạm vi mấy trăm dặm cũng đều có thể nhìn rõ.

"Đây là lệnh tập kết học viên!"

Diệp Thanh Vũ đứng lên, như có điều suy nghĩ.

Dựa theo kế hoạch ban đầu thì phải đến ngày mai mới chấm dứt thí luyện, nhưng hiện tại học viện lại phát ra lệnh tập kết sớm, có vẻ là xuất hiện biến cố, mà khả năng lớn nhất chính là đã phát hiện ra ba người Lưu Lệ chết.

Diệp Thanh Vũ cười cười, thu thập xong đồ đạc của mình rồi đi về khu tập kết.

Trong lòng hắn坦然 nhiên không sợ.

...

"Cái gì? Lưu Lệ đã chết?"

Sau khi nghe được tin tức này, khuôn mặt Tần Vô Song lộ ra kinh ngạc.

Hắn có chút khó có thể tin, nhìn nhìn những học viên khác ở bên, rồi dường như nghĩ tới điều gì đó, cúi đầu nhìn chăm chăm xuống đất, trong đầu lóe lên vô số ý niệm.

Mà mấy người Yến Hành Thiên vừa vội vàng chạy tới cũng bị tin tức này làm sợ hãi kêu lên một tiếng.

Bạch Lộc Học Viện tổ chức thí luyện thực chiến, đích thật có tồn tại nguy hiểm nhất định, đã từng xuất hiện đệ tử bị chết, dù sao đây cũng là nơi rèn luyện năng lực thực chiến cho học viên, nhưng gần hơn bốn mươi năm qua đã không có xuất hiện thêm lần tử vong nào nữa.

Mà lại nghĩ tới thân phận của Lưu Lệ, mấy người liền ý thức được sự việc lần này có phần rắc rối rồi.

Lưu Lệ đã chết như thế nào?

Không có ai biết.

Bầu không khí tập kết như hàn băng đông cứng, vẻ khắc nghiệt cùng ngưng trọng không thể tả hết bằng lời.

Từ trong Thành Lộc Minh Quận có bốn vị giáo viên cấp trưởng lão đức cao vọng trọng trong học viện chạy tới, đang chủ trì cục diện, một bên thì hỏi thăm các loại tin tức về Lưu Lệ, một bên thì an ủi các học viên tổ chức Thiên đang kinh nghi bất định.

Bên kia.

Lưu Nguyên Xương với vẻ mặt phần nộ lạnh lùng đang đứng chấp tay.

Hắn giống như sư tử điên cuồng vì mất con, lẳng lặng nhìn kỹ đánh giá những đối tượng bị hắn hoài nghi, có thể Lưu Lệ bị chết trong tay Yêu thú nhưng những học viên này cũng không thoát khỏi hiểm nghi.

Lưu Nguyên Xương như một tòa núi lửa sắp bộc phát.

Ở bên cạnh hắn, Phủ Chủ bộ cùng Phủ thành chủ dẫn thêm đến hai mươi vị cao thủ, hung uy như lửa, nghiêm nghị mà đứng, cùng đợi mệnh

lệnh tiếp theo.

Trên thực tế chỉ trong một ngày, bọn hắn đã tra rõ toàn bộ khu giáp chín, không có bỏ sót một điểm đáng ngờ gì, nhất là hình ảnh nơi Lưu Lệ xuất hiện cuối cùng hiện trên hồi tưởng quang kính càng được tra rõ.

Tùng đệ tử trong tổ chữ Thiên khi trước nghe tin tức mà không có bị kinh động gì đều bị âm thầm quan sát một đoạn thời gian, đáng tiếc như trước không có phát hiện bất luận manh mối gì.

Lưu Nguyên Xương tức giận tới cực điểm, rút cuộc lại chất vấn Bạch Lộc Học Viện.

Làm đám giáo viên Bạch Lộc Học Viện lúng túng chính là, phát hiện ra tin Lưu Lệ chết trước tiên chính là Chủ bộ Lưu phủ, mà không phải là giáo viên giám sát, điều này không thể nghi ngờ đã khiến Bạch Lộc Học Viện trong lúc trả lời luôn nằm ở vị trí cực đoan bị động.

Mà càng khiến đám học viên bị động chính là đến bây giờ cũng không tìm thấy thi thể Lưu Lệ, liền không biết hắn đã chết như thế nào.

Thời gian trôi qua.

Các học viên tổ Số 1 chữ Thiên liên tiếp trở về, nhưng khi nghe được tin tức này tất cả đều kinh ngạc há hốc mồm.

Diệp Thanh Vũ là người về cuối cùng.

Hắn một mình quay về, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

"Cái gì? Lưu Lệ xong rồi?" Khi Yến Hành Thiên nói cho hắn biết tin tức này, hắn mở to hai mắt khiếp sợ đến cực độ, vẻ mặt thì biểu lộ rung động giống như một con thỏ bị kinh sợ vậy.

Một màn này, lại để cho sự nghi hoặc trong mắt hai người Tần Vô Song cùng Yến Hành Thiên này giờ vẫn đang nhìn hẩn tán đi hết.

Xem ra Diệp Thanh Vũ thật sự không biết?

Ánh mắt Lưu Nguyên Xương nhìn lên người Thanh Vũ thật lâu, phảng phất như hai thanh đao cạo xương, muốn cạo tất cả mọi thứ trên người Diệp Thanh Vũ xuống để tra cho rõ ràng.

Trong quá trình hỏi thăm lúc trước, hẩn đã từ trong miệng mấy người Tần Vô Song cùng Yến Hành Thiên mà biết rõ nhi tử khi còn sống từng có ân oán với thiếu niên này, muốn âm thầm trừ hoạch đối phó tên thiếu niên này.

Nếu như vậy thì trong đám đệ tử kẻ được gọi là dân đen Diệp Thanh Vũ kia có hiềm nghi lớn nhất.

Nhưng nghĩ đi ngẫm lại, Lưu Nguyên Xương lại không hề tin.

Thực lực của Diệp Thanh Vũ khó khăn lắm mới đến Phàm Võ đệ lục cảnh sơ giai, coi như là khí lực lớn một tí có thể chiến thắng nhi tử, nhưng chắc chắn không thể chiến thắng hai đệ tử năm thứ hai được nhi tử mời chào, càng không có năng lực che đậy tế đàn tổ tông Lưu phủ nhìn trộm.

Nghĩ tới đây, tức giận trong lòng hẩn càng mạnh.

Màn đêm buông xuống.

Điều tra vẫn tiếp tục được tiến hành.

Từng đệ tử đều bị hỏi ba bốn lượt về hành tung các loại, Diệp Thanh Vũ là người bị hỏi nhiều nhất, không chỉ vì hẩn có cừu oán cùng Lưu Lệ mà càng bởi vì trong tất cả mọi người chỉ có duy nhất một mình hẩn độc hành từ đầu đến cuối, không có đệ tử nào làm chứng cho hẩn cả.

Nhưng từ đầu đến cuối, bất kể là Lưu gia hay Bạch Lộc Học Viện đều không có tra ra chút manh mối nào.

Rồi đến lúc giáo viên giám sát Lam Thiên quần băng khắp toàn thân như là một cái xác ướp lão đảo mà chạy về, thì Lưu Nguyên Xương vẫn một mực nén lửa giận rút cuộc không thể kìm nén liền bạo phát.

Tất cả học viên mới được tạm thời tập trung trong lều vải cả đêm đều không ngủ.

Lúc nửa đêm, bọn họ nghe thấy cãi lộn cùng phần nô gào thét truyền tới từ bên ngoài, ngay sau đó liền có năng lượng nguyên khí khủng bố va chạm cùng chấn động, hiển nhiên là có cao thủ nguyên khí chân chính đang giao chiến, giằng co thời gian rất dài... rất dài...

Bình minh lên, một vị giáo viên trưởng lão mặt không biểu tình xuất hiện, tuyên bố thí luyện chấm dứt.

Buổi trưa, tất cả mọi người quay trở về Lộc Minh quận.

Thoạt nhìn biểu hiện ra bên ngoài, hết thảy đều bình tĩnh...

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 30

Văn Tự Thời Đại Thần Ma

Buổi chiều.

Nắng chói chang.

Khu vực diễn võ trường năm nhất Học Viện Bạch Lộc.

"Ặc, mới có mấy ngày người đã tu luyện đến Phàm Võ đệ lục cảnh, con mẹ nó, người tên tiểu hổ đàn rút cuộc nghịch ra sao mà được?" Sau khi giáo viên Ôn Văn kiểm tra xong bài học tu luyện của Diệp Thanh Vũ thì kìm nén không nổi mà nói tục.

"Ách, thì cứ luyện lại luyện thôi..." Vẻ mặt Diệp Thanh Vũ góc ghech ngây thơ vô số tội.

Ôn Văn xúc động, nhin không được, túm lấy cổ Diệp Thanh Vũ lắc lên lắc xuống.

Đột nhiên Ôn Văn lén lén lút lút nhìn xung quanh rồi giảm thanh âm xuống thấp tới mức chỉ 2 người nghe được, nói: "Tiểu tử, nói thật đi, thằng nhóc điên Lưu Lệ có phải bị người giết hay không? Không cần băn khoăn, người cứ nói thật với giải thích trung thực, lão tử sớm đã nhìn thẳng nhóc đó không vừa mắt."

"Không phải em ạ." Diệp Thanh Vũ thật thà mà lắc đầu.

Ôn Văn khê giạt mình, chột hậm hực mà 'hừ' một tiếng.

Bất quá hẳn rất nhanh lại nghĩ tới điều gì đó, nói: "Đương nhiên không phải người là tốt nhất, hơn nữa Lưu gia sẽ không dễ dàng buông tha cho tiểu tử người đâu, dù sao trong chuyện này người là hiểm nghi lớn nhất..."

Diệp Thanh Vũ nhàm chán mà nhún nhún vai.

Cái thái độ rất muốn ăn đòn của Thanh Vũ lại kích thích Ôn Văn, hẳn lại nói: "Hiện giờ người muốn phải hảo hảo cảm tạ Lam Thiên thoáng một cái a..."

"Anh ấy?" Diệp Thanh Vũ có chút sửng sốt.

Ôn Văn xem thường mà nhìn Diệp Thanh Vũ nói: "Như nào? Tiểu tử người chẳng lẽ không biết? Đêm qua ở trong hoang dã, Lưu Nguyên Xương tìm không được hung thủ cũng không tìm thấy thi thể của nhi tử làm hẳn nổi giận như con chó điên, dưới cơn thịnh nộ liền muốn dụng hình, nghiêm hình tra tấn tiểu tử người, 96, 69% là muốn phế bỏ đi người, thà giết lầm một vạn cũng không bỏ sót một. May mà có tên điên Lam Thiên kia, hẳn thà chết thà sống phải bảo vệ người, cuối cùng hai bên nhảy vào đánh đập nhau đã man con ngan..."

"A?" Diệp Thanh Vũ thật sự khiếp sợ vạn phần.

Còn có chuyện như vậy?

"A cái rắm, người trẻ tuổi a, người còn quá non a, đừng có nhìn đời qua lăng kính màu hồng mà coi thường nguy hiểm của cái thế giới này!" Ôn Văn biểu lộ khoa trương rồi lại thở dài, nói: "Lưu Nguyên Xương chính là được Hoàng gia phong hiệu Quý Tộc đó, nếu mà hẳn nổi điên thì cả Học viện cùng phủ Thành chủ đều phải cho hẳn một cái công đạo. Nếu hẳn thật sự quyết tâm muốn phế đi người thì hiện giờ tên nhóc người đã tiêu rồi. Nhưng mà không biết chuyện gì xảy ra, tên điên Lam Thiên không biết có phải uống nhầm xuân dược hay không? Lại bá đạo thích là nhích quyết tâm phải bảo vệ người, cuối cùng hẳn điên tiết lên giết chết ba đại cao thủ phủ

Chủ Bộ, đập cho Lưu Nguyên Xương ộc máu chạy trốn, vậy nên mới bảo vệ được người..."

"A?" Diệp Thanh Vũ bị những tin tức sau màn làm rung động.

"A cái đại gia nhà người chứ a, không nói được từ nào khác ngoài a à" Ôn Văn mắng nhiếc xối xả "Nói nhiều như vậy rồi tiểu tử người đã minh bạch chưa?"

"Minh bạch cái gì?" Diệp Thanh Vũ giả bộ ngu si.

"Ta, đệt, người..." Ôn Văn phun một chàng nói tục: "Tình cảnh hiện tại của người rất nguy hiểm, cho nên trong khoảng thời gian này tốt nhất an phận thủ thường một chút, tâm tư phải cẩn thận hơn nữa, đừng để Lưu gia nắm được cơ hội."

"A." Diệp Thanh Vũ như đang bay trên chín tầng trời mà gật gật đầu.

Ôn Văn trực tiếp bó chân rồi.

Chính mình yêu quý tên nhóc này nên mới nói nhiều như vậy nhưng mà chính là đàn gậy tai trâu nước đổ đầu vịt con mẹ nó rồi!

Bất quá Ôn Văn dám khẳng định, nội tâm tiểu hồn đàn này rất xảo trá, biểu hiện ra ngoài lúc nào cũng giả bộ mơ mơ màng màng nhưng thực ra trí óc tên nhóc này chính là quỷ thành tinh.

"Ah, đúng rồi, không nghĩ tới ông anh giáo viên Lam Thiên chính là một thanh niên sức trâu a..." Diệp Thanh Vũ cảm khái nói: "Anh ấy lần này thân là giáo viên giám sát, mặc dù không có bị chỉ trích nhưng cũng nên nhận một phần trách nhiệm với cái chết của Lưu Lệ. Cơ mà không thể tin nổi anh ta chẳng hề xin lỗi gia đình nhà người ta, còn đánh cho cha Lưu Lệ ộc cả máu, oa thật là bá đạo quá đi mà?"

"Tên điên kia?" Ôn Văn nhếch miệng: "Tiểu tử ngươi còn non và xanh lắm sao biết hết được tên kia, nếu chuyện vừa rồi mà so với những chuyện cổ quái hoang đường hẳn từng làm thì chỉ là một trò chơi con nít mà thôi..."

Diệp Thanh Vũ lập tức tràn ngập tò mò với vị giáo viên giả mạo này.

"Nhưng mà anh ấy như vậy, học viện lại không hề phạt gì hay sao?"
Diệp Thanh Vũ có chút lo lắng hỏi.

"Đương nhiên sẽ phạt a, Viện Trưởng đã ra mặt hòa giải chuyện này, Lam Thiên bị phạt đến Khổ Cảnh Đường diện bích ba ngày..." Ôn Văn cười hì hì nói.

"Ách?" Diệp Thanh Vũ ngẩn ngơ: "Tuy rằng ta không biết Khổ Cảnh Đường là địa phương nào, nhưng mà chỉ nghe thôi đã thấy xử phạt như vậy hình như rất nhẹ nhàng a!"

"Đâu chỉ là nhẹ?" Ôn Văn đồng cảm mà nói: "Quả thực chính là nhẹ đến mức làm cho người khác tức lộn ruột, Viện Trưởng rõ ràng là đang bao che cho hẳn a, Khổ Cảnh Đường chính là phòng ngủ của Lam Thiên, Viện Trưởng chính là lại để cho tên điên Lam Thiên ngủ nghỉ ba ngày ở trong phòng mà thôi, a ha ha ha ha! Quá vô sỉ rồi!"

"Đập con muỗi." Diệp Thanh Vũ cũng bị hành vi bao che khuyết điểm trắng trợn hù dọa rồi: "Thật tốt vô sỉ, vô sỉ thật tốt a!"

Ôn Văn vỗ vỗ bả vai Diệp Thanh Vũ, hắc hắc mà nói: "Có phải rất hâm mộ không? Tiểu hồn đản cố gắng lên a, sẽ có một ngày ngươi cũng có thể như Lam Thiên a, người bỗng nhiên nổi tiếng trong Thập Viện Vinh Diệu chi chiến, trước hai mươi tuổi liền tiến vào Khổ Hải cảnh, rồi được gọi là đệ nhất thiên tài từ trước đến nay của Bạch Lộc Học Viện thì Viện Trưởng cũng sẽ như vậy sẽ chẳng quan tâm đến nguyên tắc chó má nào mà bảo vệ ngươi!"

"Hóa ra là vậy." Diệp Thanh Vũ búng tỉnh đại ngộ gật đầu, sau đó lại nghi hoặc hỏi: "Nhưng mà sao Lam Thiên lại phải bảo vệ ta?"

"Điều này..." Ôn Văn buông tay: "Sau này có thời gian người tự mình đi hỏi tên điên kia a!"

Nói đến đây, Ôn Văn lắc đầu nói: "Ta cảm thấy trong khoảng thời gian này người cùng tên điên kia rất có duyên a, một kẻ điên muốn giết người, kết quả chết rồi, một kẻ điên muốn bảo vệ người, kết quả đi diện bích rồi, A ha ha..."

Diệp Thanh Vũ: "..."

Ôn Văn trêu chọc một hồi, lúc này mới nghiêm mặt nói: "Tốt rồi, không nói những thứ này nữa, kế tiếp nhóc con người có tính toán gì không? Còn có mấy ngày nữa là đến Nguyệt Khảo năm nhất rồi, người có dã tâm gì?"

Diệp Thanh Vũ lắc đầu: "Cũng không có."

"Hả? Chẳng lẽ người không có ý định tham gia Nguyệt Khảo?" Ôn Văn khẽ giật mình.

"Tham gia có lẽ sẽ tham gia, nhưng không muốn quá lộ liễu." Diệp Thanh Vũ nói.

Ôn Văn sững sờ rồi lại như nghĩ đến điều gì, gật gật đầu nói: "Cũng tốt, ít xuất hiện đi một tí. Bất quá nghe nói lần này Tần Vô Song cùng Yến Hành Thiên ở bên trong thí luyện thực chiến có thu hoạch thật lớn, có chỗ đột phá đã triệt để bước chân vào Linh Tuyền cảnh, mà mấy người Tống Thanh La cũng đột nhiên tăng mạnh. Còn người vẫn muốn tiếp tục ít xuất hiện chỉ sợ người ở học viện sẽ quên người là ai."

Diệp Thanh Vũ cười cười: "Sao mà quan tâm ta như vậy?"

Ôn Văn cũng cười: "Bởi vì thích người nha."

"Thật buồn nôn." Diệp Thanh Vũ nói: "Đúng rồi, chỗ này ta có ba miếng hạt châu, khi ở dã ngoại sẵn bắt một con trai cò nên có được, có chút quái dị, ông anh giúp đỡ ta xem một chút xem lai lịch nó thế nào? ."

Nói xong, Diệp Thanh Vũ cầm ba viên minh châu đưa tới.

Ôn Văn vuốt vuốt trong chốc lát, thần sắc dần dần trở nên ngưng trọng nói: "Đích thật là có chút ý tứ, ta cũng nhìn không ra, như vậy đi, ta đi hỏi bằng hữu ở phòng dị vật, những người kia cả ngày đều tiếp xúc với vật lý kỳ cổ quái!"

Diệp Thanh Vũ gật gật đầu.

"Thế nhé nhóc, hãy chờ tin tức của ta, ha ha..." Ôn Văn đột nhiên như bị bệnh tâm thần phá lên cười âm ỉ, sau đó thân hình lóe lên, thân pháp kiêu như Kinh Long, đập lên trên pho tượng ở diễn võ trường như kinh hồng bắn đi xa.

"Hừ, lần nào cũng muốn khoe khoang kinh công của hã, không thể ngoan ngoãn đi bộ được à." Diệp Thanh Vũ oán thầm.

...

Ngày thứ hai.

Đợi tới lúc học viên năm nhất xếp hàng ở phòng giáo vụ đổi học phần còn ít, Diệp Thanh Vũ mới mang nguyên cốt mà hã đã thu hoạch đi đổi học phần, lần này hã thu hoạch khổng lồ, trọn vẹn kiếm được hơn năm mươi khối nguyên cốt.

Số lượng như này so với học viên khác bình quân chỉ đạt được ba bốn khối chính là kiểu như một đêm lên trời a.

Bất quá tâm tư Diệp Thanh Vũ cẩn thận, lúc này chỉ lấy ra sáu miếng cộng thêm lân da, răng ngọc,... lột ra từ trên thân con Hoàng Kim Long Mãng liền tổng cộng đổi được hai mươi học phần.

Dưới ánh mắt hâm mộ của đám học viên khác, Diệp Thanh Vũ coi như chẳng có việc gì liền rời khỏi phòng tài vụ đi đến Vũ Khố Thư Quán, hẳn muốn tra một ít gì đó.

Vũ Khố Thư Quán là nơi cất chứa các loại kinh văn điển tịch cùng võ đạo bí sách của Bạch Lộc Học Viện, chính là trọng địa trong học viện.

Mà khu vực Vũ Khố Thư Quán của năm nhất chính là hai tầng bạch tháp ở ngoài, phong cách rất cổ xưa, quy mô tuy rằng không phải rất lớn nhưng cũng cất trữ đến vạn cuốn sách, phần lớn là một ít mật sách tu luyện cấp thấp, nhưng những thứ này đối với đệ tử năm nhất thì cũng dư xài rồi.

Nghe nói đã từng xuất hiện thiên tài biến thái, đọc qua tất cả sách rồi lĩnh ngộ ghi nhớ hết, cuối cùng bỗng nhiên nổi tiếng trở thành một cường giả mới.

Đây là lần đầu tiên Diệp Thanh Vũ tới Vũ Khố Thư Quán.

Giáo viên thủ hộ kiểm tra minh bài thân phận của Diệp Thanh Vũ mới cho hắn đi vào.

Bên trong thạch tháp, ánh sáng sáng ngời, trên giá sách bày đầy đủ sách cùng phân loại rõ ràng, có rất nhiều loại võ quyết luyện thể, có rất nhiều tâm đắc tu luyện của các tiền bối lúc ở Phàm Võ cảnh, có các loại tranh ảnh hướng dẫn phân biệt các loại thảo dược linh vật, có nhân vật lịch sử truyền kỳ...

Thế giới văn minh võ đạo hưng thịnh hết thảy đều có quan hệ cùng võ đạo.

Diệp Thanh Vũ cẩn thận tìm kiếm, cuối cùng đi tới lầu hai tìm thấy Văn Tự Cổ Đại Dị Vật Chí ở giá sách phía trước.

Nhìn có thể nhận ra, giá sách này không được quan tâm phân loại, rất ít người chú ý giá sách này, tổng cộng chỉ có hơn trăm đầu sách mà thôi, ần có bụi bặm, thoạt nhìn là rất nhiều năm rồi không có ai mở ra.

Diệp Thanh Vũ dường như có thể nghe được những quyển sách này thờ dài trong cô đơn lạnh lẽo...

"Ừ... Dị Văn Đồ Giám, là nó!"

Rút cuộc tìm được quyển sách phù hợp đang cần.

Diệp Thanh Vũ rút quyển sách ra, sách dày chừng ba chỉ, đây vốn là một quyển viết tay được đóng buộc chỉ, không phải là sách in ấn, tên ở ngoài ghi bốn chữ Dị Văn Đồ Giám, nét chữ cứng cáp, phía dưới thì viết năm chữ 'Cao Thăng Hàn biên soạn'.

Thoạt nhìn thì chắc chỉ có duy nhất một bản là nó rồi.

Đáng tiếc nội dung cùng tu luyện quan hệ không lớn cho nên có rất ít người chú ý, mà Diệp Thanh Vũ sở dĩ cảm thấy hứng thú với nó là vì muốn tra xem một chút, xem năm chữ trên bản Thanh Đồng thư sách thần bí đến cùng có ý nghĩa gì.

Diệp Thanh Vũ có một loại dự cảm, Thanh Đồng thư sách này tuyệt đối không đơn giản.

"Ồ, đây là phân loại của Dị Văn Đồ Giám, thật sự là cẩn thận, còn xếp đặt hướng dẫn tra cứu... quả thực có thể nói là một quyển từ điển ghi chép các loại văn tự kì dị a, Cao Thăng Hàn biên soạn quyển sách này rút cuộc là thần thánh phương nào nhỉ, không ngờ thông thái đến vậy?"

Diệp Thanh Vũ lật xem vài trang, rít lên sợ hãi thán phục.

"Thoạt nhìn, năm chữ bên trên Thanh Đồng thư sách hẳn là thuộc về...
Hả, là thượng cổ... không... không đúng, là văn tự thời đại Thần Ma, trời ạ,
vậy mà có niên địa xa xưa như vậy!"

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 31

Vô Tận Phong Hào Phố

Diệp Thanh Vũ tra trong từ điển rút cuộc tìm được một ít manh mối.

Niên đại của Thiên Hoang giới mới chỉ có mấy trăm năm, là giới vực còn khá trẻ tuổi bên trong Vô Tận Thế Giới, còn nghe đồn thì lịch sử Vô Tận Thế Giới lại cực kỳ xa xưa.

Từng có sử gia đi phân chia những niên đại đã trôi qua, từ cổ xưa đến nay chia làm các niên đại là Hồng Mông, Thần Ma, Thái Cổ, Viễn Cổ, Thượng Cổ, Trung Cổ cùng Cận Cổ. Từng niên đại đều từng phát sinh đại sự kinh tâm động phách, những sự kiện kia đủ để cải biến lịch sử cùng phương hướng phát triển của Vô Tận Thế Giới.

Thời đại Thần Ma gần với thời đại Hồng Mông, niên đại vô cùng cổ xưa, truyền thuyết kể lại đây là một thời kỳ hỗn loạn Chúa Tể giữa Thần cùng Ma. Mấy trăm vạn năm tuế nguyệt trước kia, thời kì mà Nhân Tộc cùng Yêu Tộc còn mới sinh sôi, thực lực còn thấp, bị biến thành đối tượng để xâu xé cùng nô dịch.

Diệp Thanh Vũ tuyệt không thể ngờ, Thanh Đồng sách vậy mà có quan hệ cùng thời đại Thần Ma.

Hắn vốn nghĩ rằng, năm vạn tự kỳ dị kia có lẽ là văn tự của giới vực nào đó nằm bên ngoài Thiên Hoang giới.

"Nếu là như vậy, ý nghĩa của năm chữ này, dùng văn tự Thời đại Thần Ma để đọc, phiên dịch thì sẽ là... Ách, Vô... Tận... Phong Hào... Phổ... Vô Tận Phong Hào Phổ?"

Diệp Thanh Vũ không hiểu nổi.

Vô Tận Phong Hào Phổ?

Có ý gì?

Vô Tận, chẳng lẽ đại biểu chính là Vô Tận Thế Giới, vậy còn Phong Hào là sao? Phong Hào cho quý tộc sao? Hay là Phong Hào cho cường giả võ đạo?

Diệp Thanh Vũ nghĩ trước nghĩ sau cũng không hiểu thấu năm chữ kia.

Tuy rằng có chút cảm giác thất bại thoáng qua nhưng ngay sau đó Diệp Thanh Vũ lại nổi hứng thú thật lớn với quyển sách Dịch Văn Đồ Giám này, đến cùng là biến thái như nào mới có thể viết ra một quyển sách như vậy, đến cả văn tự Thời đại Thần Ma cũng có thể thông hiểu?

Trong hai canh giờ tiếp theo, Diệp Thanh Vũ dứt khoát đọc quyển sách này thật tỷ mỉ.

Trí nhớ Diệp Thanh Vũ rất cường hãn, gần như đã gặp qua là không quên được.

Đợi đến lúc Vũ Khố Thư Quán đóng cửa, Diệp Thanh Vũ bị giáo viên thủ hộ thúc giục đành phải rời đi nhưng hắn cũng thật trâu bò đã ghi nhớ được bảy đến tám phần nội dung buồn tẻ lại phức tạp nằm bên trong Dịch Văn Đồ Giám.

"Ta đột nhiên cảm thấy, thời gian nhàn rỗi đến Vũ Khố Thư Quán dạo chơi cũng là một lựa chọn rất tốt a."

Diệp Thanh Vũ đứng ở bên ngoài Bạch Tháp, nhìn cửa tháp đang từ từ đóng lại, trong nội tâm đột nhiên có chút lưu luyến.

Hắn bất chợt ý thức được, trước kia bản thân hắn đã xem nhẹ tác dụng cùng ý nghĩa của Vũ Khố Thư Quán...

Ở Bạch Lộc Học Viện, ngoại trừ giáo viên truyền thụ cùng tu luyện của chính mình ra thì thư khố buồn chán đích thật chính là bảo khố nhưng lại bị người ta dễ dàng bỏ qua. Những tài phú cất giấu ở nơi đây chỉ có những người chính thức có ý chí mới có thể phát hiện.

Diệp Thanh Vũ ăn cơm tối ở khu nhà ăn sau đó trở về ký túc xá tiếp tục công cuộc tu luyện.

Ba cái phòng khác đã tự thành một nhóm, điệu bộ bọn chúng rất cao ngạo, xa lánh Diệp Thanh Vũ. Nhưng Diệp Thanh Vũ cũng chẳng quan tâm, hắn lười đi dây dưa với đám tiểu quý tộc.

Chớp mắt lại đến đêm khuya.

Ánh trăng xuyên thấu qua lưu ly truyền ra, chiếu xạ vào căn phòng hiện lên là một mảnh sương trắng.

Diệp Thanh Vũ đang ngồi xếp bằng trên giường chậm rãi mở mắt ra.

"Đà Hành Quyết đích thật là có tinh diệu thêm chút ít, nhưng không biết vì sao ta vẫn cảm thấy nó còn xa xa không bằng công pháp vô danh đơn giản mà phụ thân đã truyền cho..." Hắn tập trung tư duy yên tĩnh suy ngẫm.

Mấy ngày nay, tốc độ tu luyện của hắn tăng nhanh chóng, đã tiến vào Phàm Võ đệ lục cảnh trung phẩm, tạp chất bên trong Lục phủ Ngũ tạng không ngừng bị loại bỏ, đang dần dần trở nên trơn bóng như ngọc.

Phủ tạng được tinh lọc nhưng tựa hồ không có quan hệ cùng tăng trưởng lực lượng, ngoại trừ Hậu Thiên phải triệt để triệt xuất khí dư bản thì khi tiếp cận đến cảnh giới Tiên Thiên sẽ là một loại ôn dưỡng (ân cần săn sóc) tâm ý cùng tâm tình.

Ở mỗi một cảnh giới lực lượng nào đó cần phải có tâm cảnh tương ứng với nó thì mới có thể xứng đôi.

Võ đạo trụ cột của Diệp Thanh Vũ vô cùng yếu kém, nhất là lý luận cơ sở thì càng bạc nhược, nhưng những ngày này hẩn tu luyện Đà Hành Quyết, tập trung tư tưởng yên tĩnh suy ngẫm, thể ngộ tu luyện được mất ở Phàm Võ cảnh đã đạt được thu hoạch không nhỏ.

Chậm rãi thở ra một ngụm trọc khí, Diệp Thanh Vũ đứng lên đi đến trước cửa sổ.

Hẩn lấy Thanh Đồng sách nằm trong lòng ra, mượn nhờ ánh trăng quan sát một cách kỹ càng.

Sách đồng to cỡ bàn tay, nặng hơn 500 cân, quái dị cực kì, năm cái chữ cái kỳ dị nằm trên trang đầu dưới ánh trăng chiếu xạ lại mơ hồ có vàng sáng kỳ dị đang lưu chuyển, có một loại cảm giác tang thương vượt qua khỏi vô số tuệ nguyệt hồng hoang tràn ra...

"Vô Tận Phong Hào Phổ, năm chữ này đến cùng có ý nghĩa gì đây?"

Diệp Thanh Vũ thì thào tự nói, suy nghĩ nhiều lần.

Nhưng hẩn không có phát hiện, lúc hẩn đang không ngừng mà lẩm bẫm năm chữ Vô Tận Phong Hào Phổ thì có biến hóa ngoài ý muốn xuất hiện.

Thanh Đồng sách cổ xưa mà thần bí có cảm giác lạnh như băng, tầng vân da thô ráp ở bên ngoài tại dưới ánh trăng chiếu xuống bất ngờ có ánh

sáng chói lợi giống như một loại thủy văn đang lưu chuyển chậm chạp trên Thanh Đồng sách.

Hình như là năm chữ 'Vô Tận Phong Hào Phổ' từ miệng Diệp Thanh Vũ nói ra giống như mang theo một loại lực lượng chú ngữ nào đó, ở dưới ánh trăng, không ngừng mà tràn vào bên trong Thanh Đồng sách.

"Đây là..."

Diệp Thanh Vũ cũng bỗng nhiên nhận ra biến hóa kỳ dị này.

Nhưng hắn còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên thấy bàn tay nhẹ đi, Thanh Đồng sách thần bí đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Diệp Thanh Vũ chột giật mình.

Đúng là thiên đại việc lạ, nhìn khắp nơi cũng không thấy đâu, Thanh Đồng sách chính là đã biến mất hoàn toàn, nhìn khắp phòng ngủ cũng không tìm thấy tung tích, dường như nó chưa từng xuất hiện qua.

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì vậy?

Nhưng mà nháy mắt sau đó, lại có việc lạ xảy ra.

Diệp Thanh Vũ bỗng nhiên cảm thấy bên trong óc có một luồng nhiệt kỳ dị bắt đầu khởi động, mà hắn còn chưa kịp phản ứng thì đột nhiên thấy hoa mắt liền đã có một mảnh tinh không đen kịt bao la bát ngát lấp lánh vô số ánh sao xuất hiện ở trước mắt.

"Cái quỷ gì vậy?"

Nội tâm Diệp Thanh Vũ bất chợt kinh hoàng, hắn theo bản năng đoán được, tất cả mọi thứ đang phát sinh khăng định có liên quan với Thanh

Đồng sách cổ xưa thần bí. Vừa rồi trong óc hấn nóng lên sau đó lại xuất hiện một màn quý dị như này, chẳng lẽ là...

Chẳng lẽ mảnh tinh không minh mông này chính là ý thức hải của mình?

Diệp Thanh Vũ mơ hồ đoán được một ít manh mối.

Truyền thuyết là sau khi võ giả tiến nhập vào cảnh giới Tiên Thiên liền có thể nội thị*, nhìn được đan điền cùng ý thức hải của mình, hai thứ này là rất trọng yếu để võ giả có thể cường đại, mà đại đa số thức hải của võ giả chính là tinh không chi hải minh mông vô tận.

* Nội thị: Nhìn bên trong Trong lúc hấn suy đoán thì dị biến lại hiện ra.

Trong mảnh tinh không thức hải đột nhiên có một đạo vàng sáng lập lòe, có ánh sáng màu đồng tụ hợp, rồi từng đạo ánh sáng phác họa ra những đường vân hoa kỳ dị, đây chính xác là sáng thể tạo vật, ngay sau đó một bộ sách khổng lồ được ánh sáng phát họa ra.

"Đây chính là bản Thanh Đồng sách! Vô Tận Phong Hào Phổ!"

Diệp Thanh Vũ kinh ngạc, rồi lập tức nhận ra vật hiển hiện trước mắt chính là quyển Thanh Đồng sách đã biến mất lúc nãy, chẳng qua là Thanh Đồng Sách lúc trước có khí tức tĩnh mịch lạnh như băng, còn Thanh Đồng sách ngay trước mắt thì như đang sống sờ sờ vậy, bất luận là đường vân hoa văn hay là năm chữ to đều bắn ra từng luồng sinh cơ sáng rọi.

"Nguyên lai quyển Thanh Đồng sách đã tiến vào thức hải của mình, nhưng thật là kỳ quái, theo lý mà nói chính mình còn chưa tiến vào Linh Tuyền Cảnh, không phải Tiên Thiên, không thể nội thị thức hải được, nhưng vì sao hiện tại..."

Xảy ra sự tình khác thường là vì sao nhỉ.

Trong thời gian ngắn Diệp Thanh Vũ cũng không có cách nào xác định chuyện này đến cùng là tốt hay xấu, cũng may quyển Thanh Đồng sách có ánh sáng chói lọi sáng lung linh nhìn cũng không giống là yêu vật tà ác gì cả.

"Không biết sách này, có thể mở ra hay không..."

Trong đầu Diệp Thanh Vũ hiện lên một tia ý niệm.

Mà nháy mắt sau đó, dường như là cảm ứng được tâm ý của Diệp Thanh Vũ, vậy mà trong vô thanh vô tức quyển sách khổng lồ trước mắt tự động lật ra...

Giống như là một bức tranh vẽ đầy tin tức cùng hình ảnh hiện ra ở trước mặt Diệp Thanh Vũ.

Không chỉ có văn tự, còn có tranh vẽ.

Đây là một bức tranh vẽ vô cùng lộng lẫy, có tràng diện Ma Thần chiến đấu, có hình ảnh dị bảo xuất thế, có hình ảnh Thần binh hàng ma, còn có tràng diện sinh linh phi thăng...

Mỗi một bức họa diện, đều có một loại lực lượng kỳ dị nào đó khiến linh hồn con người đắm chìm vào trong đó, mà chúng lại có thêm văn tự chú thích.

Văn tự thời đại Thần Ma.

"Ý nghĩa những chữ này... Hả, hình như là một loại hướng dẫn tra cứu, thì ra Vô Tận Phong Hào Phổ cũng giống như là một quyển đồ giám* bách khoa... Đều là văn tự thời đại Thần Ma, ý nghĩa là..."

* Đồ giám: Sổ tay hướng dẫn bằng tranh ảnh Diệp Thanh Vũ tập trung tinh thần quan sát.

Ban ngày hăn đã đọc qua Dị Văn Đồ Giám, vì vậy đối với văn tự Thần Ma cũng hiểu rõ sơ sơ, hăn liền tập trung tinh lực để đọc, đại khái cũng nhìn hiểu một ít văn tự ở phía trên.

"Đại khái chia làm ba loại, sơ lược là... Phong Hào Thần Ma, Phong Hào Thần Binh... còn có, ách, hình như có nghĩa là Phong Hào Kỳ Vật!"

Diệp Thanh Vũ đọc hiểu một ít.

Chẳng qua là những cái đồ văn hướng dẫn tra cứu này đều lộ ra vẻ âm đạm, so với bìa bên ngoài có màu sắc sáng chói lấp lánh tràn ngập sức sống của Thanh Đồng sách thì thật khác nhau, mà không biết trang kế tiếp sẽ có cái gì...

Diệp Thanh Vũ suy đoán, hăn thử thay đổi ý niệm muốn lật xem nội dung kế tiếp của Thanh Đồng sách.

Thế nhưng lúc này mặc kệ ý muốn của hăn như nào thì Thanh Đồng sách cũng chẳng động đậy.

Mà khi Diệp Thanh Vũ muốn khép quyển sách lại, tâm ý hăn khẽ động quyển sách liền lập tức khép lại.

Tâm ý hăn lại động, tờ thứ nhất lại lật ra.

Lại khép lại.

Lại lật ra.

Rốt cục Diệp Thanh Vũ đưa ra kết luận, hiện tại hăn chỉ có thể mở được tờ thứ nhất, còn các trang khác không mở được... Điều này có lẽ có quan hệ cùng thực lực của hăn?

Trước mắt Diệp Thanh Vũ còn không rõ tác dụng cùng uy lực của quyển sách này, nhưng mà hăn mơ hồ cảm thấy sự thần bí của Thanh Đồng

sách đã vượt xa tưởng tượng của hắn, đồ vật được lưu lại từ thời đại Thần Ma chắc chắn không phải phàm vật.

Hắn chuyển động ý niệm liền rời khỏi tinh không thức hải.

Ánh mắt một lần nữa trở về với căn phòng ngủ, vừa rời thời gian dường như là đình trệ, hình như chưa từng có sự tình gì phát sinh cả.

"Không nghĩ tới sẽ có biến hóa như vậy, bất quá lai lịch của Thanh Đồng sách quá mức thần bí, nếu như nó tự động tiến vào trong thức hải cũng là một chuyện tốt, không cần lo lắng nó bị người khác phát hiện."

Diệp Thanh Vũ là một gia hỏa rất giáo hoạt, mọi thứ đều muốn chỗ tốt.

Sau đó hắn đặt sự tình Thanh Đồng sách sang một bên, rồi lại tiếp tục xếp bằng tu luyện.

Đối với Diệp Thanh Vũ mà nói, ban ngày cùng đêm tối không có gì khác nhau.

...

Thời gian từng ngày, từng ngày trôi qua.

Nháy mắt liền tới lần Nguyệt Khảo đầu tiên của đám học viên năm nhất.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 32

Nguyệt Khảo Sa Đọa

Gọi là Nguyệt Khảo chính là cuộc thi khảo hạch đệ tử diễn ra mỗi tháng một lần.

Cuộc thi lần này là do giáo quan học viện ra đề mục, nội dung đề mục lấy hình thức quyết đấu làm đầu, học viên thể hiện thành tựu tu luyện mỗi tháng của mình trong khảo hạch và cũng sẽ là một lần nữa sắp xếp bài danh thực lực.

Hơn nữa trong Nguyệt Khảo, đệ tử còn có tư cách khiêu chiến mười người trong danh sách, một khi chiến thắng thì sẽ thay thế người đó. Đối với rất nhiều người thì đây chính là một cơ hội quý giá tới cực điểm.

Có thể nói tầm quan trọng của Nguyệt Khảo còn đứng trên thí luyện thực chiến.

Bởi vì bài danh cuối cùng của Nguyệt Khảo thì toàn bộ Lộc Minh Quận đều biết, đệ tử đứng đầu trong danh sách không thể nghi ngờ sẽ trở thành học viên tiêu điểm cũng sẽ trở thành đối tượng được toàn bộ Lộc Minh Quận truy đuổi truy cầu.

Truy danh trực lợi cũng chỉ là như thế.

Đương nhiên trong đó cũng không thiếu đệ tử chân chính có được võ đạo chi tâm đều muốn mượn lần này để tôi luyện bản thân, chứng minh thực lực của mình.

Nhưng Diệp Thanh Vũ đối với lần Nguyệt Khảo này chẳng có bao nhiêu hứng thú.

Thứ nhất là lãng phí thời gian, thứ hai là vì sự tình Lưu Lệ làm cho hắn không thể triển lộ ra thực lực chân chính của mình được.

Diệp Thanh Vũ bây giờ chỉ biểu hiện ra thực lực chẳng qua là Phàm Võ đệ lục cảnh sơ giai, cho nên người khác mới nghĩ hắn không thể nào đánh chết Lưu Lệ cùng hai đệ tử năm thứ hai kia. Nhưng một khi hắn triển lộ ra thực lực vượt cấp đánh chết Võ giả Linh Tuyên cảnh sơ giai thì tên Lưu Nguyên Xương kia càng có lý do hoài nghi hắn, hắn sẽ chọc thêm nhiều phiền toái.

Huống chi cái gì mà thường niên bài danh đối với hắn cũng chẳng có bao nhiêu ý nghĩa.

Thực lực chân chính không phải bài danh có thể nhận định đâu.

Vì vậy trong mấy ngày Nguyệt Khảo kế tiếp Diệp Thanh Vũ chẳng qua là tạm ứng phó cho xong, mặc dù là quyết đấu võ đạo hắn cũng không biểu hiện ra thực lực quá mạnh mẽ, dùng một thắng hai thua nhanh chóng hoàn thành nội dung cuộc thi.

Còn thời gian ngoài cuộc thi hắn sẽ ngâm mình trong Vũ Khố Thư Quán, hoặc là ở trong phòng ngủ tu luyện Đà Hành Quyết.

Vì vậy thực lực của hắn đang từng bước từng bước mà tăng trưởng.

Hắn giống như một chú sâu chỉ đợi ngày phá kén, đợi cái ngày hóa bướm mà ra, sẽ vỗ đôi cánh rực rỡ bay dưới ánh mặt trời ngũ thải, lưu lại nhan sắc mỹ lệ làm cho người ta rung động quỳ lễ!

Ba ngày sau.

Nguyệt Khảo lần thứ nhất của học viên năm nhất được vạn chúng chú mục cuối cùng đã kết thúc.

Mà học viện cũng rất nhanh đã làm ra một cái đệ tử bài danh bảng mới.

Bên trên thạch kính ở trung tâm Diễn Võ Trường bắt đầu xuất hiện từng cái tên một, so sánh với thời điểm khảo hạch để nhập học thì bài danh cụ thể trên bảng cũng có thay đổi mới!

"Tần Vô Song vẫn là thứ nhất, quá mạnh mẽ, không một người nào có thể rung chuyển a!"

"Thiên tài Phủ Thành chủ, người khác làm sao có thể đuổi kịp và vượt qua? Tài nguyên mà Tần sư huynh có, người khác nghĩ cũng không dám nghĩ. . ."

"Mà tên Yến Hành Thiên cũng thật không đơn giản, vẫn là cái tên thứ hai, đệ tử hàn môn có thể làm được điều này thật khiến người khâm phục, nghe nói thực lực hẳn biểu hiện ra trên lôi đài chiến cũng chẳng chênh lệch chút nào so với Tần Vô Song đấy!"

"Tổng Thanh La như trước đứng trong Top 10, ân, vị này là thiên cân của Thanh La thương hội, thiên phú phi phàm, tương lai không thể hạn lượng. . . Nghe nói Thanh La thương hội đã chuẩn bị quan hệ thông gia cùng Phủ Thành chủ. . ."

"Mà lần này tăng vọt dĩ nhiên là Tổng Tiểu Quân, tiểu cô nương mơ mơ màng màng vậy mà một lần hành động bước vào Top 15, đề thăng hơn một trăm thứ hạng..."

"Nàng nằm trong danh sách mười người, được Vương trưởng bộ môn tự mình chỉ điểm, tiến bộ như thế cũng coi như là hợp tình hợp lý!"

Phía trước thạch kính, các học viên chen chúc nghị luận.

"A, đúng rồi, tên Diệp Thanh Vũ kia đâu? Nghe nói hần thiên phú kinh diễm, như thế nào trong Top 50 lại không thấy mặt hần?" Có người đột nhiên nhớ ra cái gì đó, lớn tiếng hỏi.

"Ồ, đúng vậy, tên Diệp Thanh Vũ. . . Top 50, không có. . . Top 100. . . Hình như cũng không có, chuyện gì xảy ra?"

"Bên trong Top 200 cũng không có a, chẳng lẽ sai lầm. . ."

"Mau nhìn, ở kia. . . Đệ danh 570!"

"Không thể nào?Ồ? Đúng a!"

"Gì vậy... Sao mà chui xuống nhiều thứ tự như vậy... Diệp Thanh Vũ này chẳng lẽ hần thật sự sa đọa rồi ư? Nhưng không đúng, hần không phải đã từng liên tục đánh bại Hạ Hầu Vũ cùng Lưu Lệ bài danh phía trên hay sao?"

Rút cuộc có người đã tìm thấy thứ tự bài danh của Diệp Thanh Vũ, rớt xuống vô cùng, nằm ngoài năm trăm tên, so sánh với bài danh khảo hạch nhập học thì trọn vẹn rớt xuống 549 thứ tự, đây quả thực là rụng xuống như bay.

"Ha ha, quả nhiên như cũ là phù dung sớm nở tối tàn mà thôi!"

"Phế vật vẫn là phế vật, đừng có nghĩ "Đã hết cơn khổ, đến ngày sung sướng"!"

"Còn tưởng rằng đệ nhất thiên tài ngày xưa có thể quật khởi, dĩ nhiên là như vậy... Ha ha, chẳng qua mới là một lần nguyệt khảo đã xuống dốc không phanh như vậy, vậy thì trải qua mấy lần Nguyệt Khảo nữa chắc cái tên Diệp Thanh Vũ sẽ độn bảng a!"

Một đám học viên quý tộc vốn không vừa mắt với Diệp Thanh Vũ đều nở nụ cười trào phúng, một tên Yến Hành Thiên đã khiến rất nhiều học viên quý tộc cảm thấy là cái gai trong thịt, cái đinh trong mắt rồi, mà trước kia còn có người đặt tên Diệp Thanh Vũ cùng Tần Vô Song đứng ngang hàng với nhau, điều này trong mắt bọn hắn quả là không thể chấp nhận được.

Hiện tại xem ra tên Diệp Thanh Vũ này chỉ là một cái thiên hạ chê cười mà thôi.

Bọn hắn không cần phải lo lắng nữa.

Mà số ít đệ tử hàn môn cũng chỉ có chút thờ dài cảm khái, thực sự không biết nói điều gì nữa, dù sao mấy ngày nay Diệp Thanh Vũ ru rú ở trong nhà bận rộn tu luyện nhưng lại không hòa mình cùng với đệ tử hàn môn, khiến cho đệ tử hàn môn ấn tượng với hắn chính là kẻ cao ngạo không thích sống chung.

Nghị luận đủ loại bay đầy trời, Diệp Thanh Vũ giống như trở thành một câu chuyện cười.

Nhưng sau đó lực chú ý của mọi người cũng thay đổi, bắt đầu chuyển hướng đến những màn khiêu chiến mười người được chọn.

Đây là nội dung cuối cùng của Nguyệt Khảo lần này.

Mười người trong danh sách chính là nhóm thiên kiêu chi tử, sẽ tiếp nhận thực chiến tẩy lễ cùng khảo nghiệm. Những học viên năm nhất có lòng tin với thực lực của mình sẽ tiếp nhận một thách thức đơn giản thì sẽ có thể leo lên lôi đài thách đấu bất cứ người nào trong mười người danh sách.

Một khi chiến thắng, bọn hắn liền thay thế người kia trong danh sách.

"Ha ha, hơn một tháng, ta vẫn luôn chờ đợi ngày hôm nay, ta nhất định có thể chiếm giữ một cái danh ngạch bên trong danh sách!"

"Bài danh bảng khảo hạch nhập học rõ ràng chẳng nói được gì, chỉ có thực lực chân chính trong chiến đấu mới có thể giải quyết hết thảy, một tháng này ta không quản khổ tu ngày đêm, thực lực bạo tăng, nhất định có thể mang về thắng lợi!"

"Ta sẽ chứng minh, Vương trưởng bộ môn lúc ấy không chọn ta chính là một sai lầm!"

"Chém bay mười người con cứng kia rút ngựa cũng là một niềm lạc thú a!"

Đám thiếu niên thiên tài tràn đầy tự tin mài đao soàn soạt.

Bên trên khu vực trung tâm Diễn Võ Trường năm nhất, mười tòa lôi đài đột ngột mọc từ dưới đất lên, rộng lớn nghiêm trang, nguyên khí trập pháp vờn quanh lôi đài, lực lượng nguyên khí chấn động như những làn thu thủy ở trong hư không có thể mơ hồ thấy được.

Trên mỗi tòa lôi đài, đều có một vị đài chủ.

Tiểu la ly Tổng Tiểu Quân nằm trong danh sách mười người, tất nhiên cũng chính là một trong những đài chủ.

Bên ngoài từng lôi đài đều có giáo quan học viện chủ trì bảo vệ trật tự, người khiêu chiến cần phải khảo nghiệm thực lực, phải đạt được tư cách thực lực nhất định mới có thể lên đài khiêu chiến, nếu không ai cũng có thể lên đài khiêu chiến sẽ làm cho thập đại thiên tài không phải bị đập thành đầu heo đầu mà là một đến chết rồi.

Tràng diện như này tất nhiên đưa tới hầu hết tất cả đệ tử năm nhất vây xem.

Tiếng chuông du dương vang lên, khiêu chiến bắt đầu.

Toàn bộ tràng diện lập tức sôi trào.

Đứng trên lôi đài, tiểu cô nương cảm thấy có chút mờ mịt, mặc dù đã trải qua thực huấn thực chiến nhưng loại tràng diện chiến đấu kiểu này nàng thật sự không quen.

Đối mặt với một đám người hưng phấn khiêu chiến, con mắt người nào cũng toát ra ánh sáng màu đỏ đập vào mặt tiểu cô nương làm nàng cảm giác đây là một đám dã thú chứ không phải con người, ngày bình thường thì là các sư huynh đệ hiền lành các kiểu con đà điểu, đến lúc này thì biến hóa 360 kiểu chẳng còn nhận ra, có một loại hung ác nói không nên lời...

Bên trong mười cái lôi đài, lôi đài số một của Tần Vô Song từ đầu đến cuối không có một ai lên thách đấu.

Một mặt do thực lực Tần Vô Song quá mạnh bên trong năm nhất như hạc giữa bầy gà, không có người có lòng tin có thể đánh bại hẳn, mà phương diện khác thì chính là do bối cảnh thân phận Tần Vô Song vì thế có ai dám gây chứ?

Mà còn lại thực lực mạnh mẽ như Yến Hành Thiên thì không có loại lực uy hiếp này, vừa mới bắt đầu đã gặp phải không ít học viên thực lực mạnh mẽ khiêu chiến, thậm chí ngay cả một hơi để nghỉ ngơi cũng không có.

Những cái lôi đài khác thì tình huống diễn ra khác nhau.

Đủ loại tiếng hò hét âm ỉ huyền não vang lên, trung tâm Diễn Võ Trường như nổ tung, sóng âm nhỏ hóa sóng lớn rồi từng đạo liên tiếp từng đạo bức xạ khắp bốn phương tám hướng, đây tuyệt đối là một ngày náo nhiệt nhất từ khi Bạch Lộ Học Viện khai giảng đến nay.

Đủ loại hình dạng người màu sắc các loại đều vây xung quanh lôi đài.

Đối với đại bộ phận đệ tử mà nói, đây cũng là một lần cơ hội quan sát thực chiến khó có được, có lẽ từ trong đó có thể nhận được đả khai tiến tới có chỗ đột phá cũng là có thể đấy.

Nhưng đối với một số người khác mà nói ý nghĩa lôi đài chiến hiển nhiên cũng không đơn giản là như thế.

Địa phương có người, thì có giang hồ.

Có giang hồ, sẽ có phân tranh.

Có phân tranh, sẽ có đủ loại âm mưu tính toán.

Còn trong lần lôi đài chiến minh tranh ám đấu này thì nguồn gốc chiến đấu vẫn là của hai tập đoàn hàn môn cùng quý tộc mà từ lúc Bạch Lộc Học viện được xây dựng lên vẫn chưa từng có hồi kết.

Thậm chí từ khi Thiên Hoang Giới được sáng lập, Tuyết Quốc được thành lập đến nay thì hai tập đoàn cũng liên bắt đầu xuất hiện, tranh đấu chưa bao giờ ngừng, từ hoàng thất cung phụng cho tới thành trấn bình thường đều là như thế.

Quý tộc đều muốn vững chắc địa vị của mình cùng ưu thế đặc quyền, bọn họ chiếm giữ ưu ái ưu thế của trời, hưởng thụ càng nhiều tài nguyên hơn nữa. Còn đệ tử hàn môn thì ai chẳng muốn cải biến vận mệnh. Mà vốn là quý tộc chiếm cứ thượng phong tuyệt đối nhưng cứ cách mấy chục năm bên trong đệ tử hàn môn lại sẽ xuất hiện một vị nhân vật kinh thái tuyệt diễm ra sức chèo chống tập đoàn hàn môn.

Bạch Lộc Học Viện tự nhiên không thể may mắn thoát khỏi điều này.

Mà lần này mới xuất hiện bên trong năm nhất thì Tần Vô Song chính là lãnh tụ tập đoàn quý tộc, còn lãnh tụ đệ tử hàn môn đích xác Yến Hành

Thiên. Trong khi Diệp Thanh Vũ ru rú ở trong nhà tu luyện thì mình tranh ám đấu, phân tranh rõ nét giữa hai tập đoàn đã bắt đầu rồi.

...

Bên trong Diển Võ Trường.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Nhiều người như vậy đi khiêu chiến Yến sư huynh, đều là con dòng cháu giống. . . Bọn gia hỏa hèn hạ, chơi xa luân chiến sao?"

Trong đám người, có đệ tử hàn môn đã nhận ra điều không đúng.

Người khiêu chiến Yến Hành Thiên cứ liên tục lại liên tục, hẳn một hàng dài đợi lên đài.

"Hừ, đám quý tộc chó chết, quá hèn hạ vô xi, bọn hăn muốn dùng loại phương thức ti tiện này để diệt chết Yến sư huynh, rồi đánh bay Yến sư huynh ra khỏi danh sách mười người!"

"Không chỉ là nhằm vào Yến sư huynh, mười người trong danh sách, đệ tử hàn môn là Lý Đạt sư huynh, cũng bị tính kế. . ."

"Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta không thể trơ mắt nhìn a!"

"Gậy ông đập lưng ông, phải để cho cao thủ bên trong đệ tử hàn môn chúng ta cũng đi khiêu chiến những học viên quý tộc nằm trong danh sách, đến lúc đó cũng có thể lách vào mấy cái!"

"Vậy thì triển thôi, đã nhận thiện ý của bọn chúng thì chúng ta cũng phải báo đáp cho hợp lễ tiết chứ!"

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 33

Âm Mưu Khiêu Chiến

Mấy người đệ tử có thực lực gần với Yến Hành Thiên, có uy vọng trong những đệ tử hàn môn tụ họp thương lượng với nhau, lập tức nghĩ ra đối sách liền trực tiếp thực hiện.

Mà ở bên kia.

"Ha ha, bọn đệ tiện ngu xuẩn kia hình như đã phát hiện ra điều gì đó." Đám thiếu niên quý tộc cũng túm tụm lại, một thiếu niên thanh tú trong đó có dáng người cao ráo, khuôn mặt trắng nõn, nhưng trên trán lại lộ ra vẻ hung ác nham hiểm, khóe miệng hằn đang hiện ra nụ cười trào phúng.

Thiếu niên thanh tú này rõ ràng là trung tâm của những học viên quý tộc, địa vị không thấp.

"Á Lâm sư huynh, chúng ta có phải làm chút gì không?" Một vị học viên quý tộc hỏi.

"Không cần." Thiếu niên thanh tú này tên Quyên Á Lâm lắc đầu, nói: "Cứ dựa theo kế hoạch đã tính lúc đầu, những tên tạp chủng hàn môn đệ tiện kia ngoại trừ Yến Hành Thiên ra thì chẳng có ai đáng để nhắc tới, haha, chỉ cần chúng ta hành động đúng thì sau lần khiêu chiến này mười người trong danh sách sẽ chẳng có bóng dáng một tên tạp chủng hàn môn nào cả, haha!"

"Quyền sư huynh trí kế sâu như vực, chúng ta bội phục bồi phó cho huynh a!"

"Ha ha, có Tần sư huynh thực lực vô song tọa trấn, hơn nữa còn Quyền sư huynh bày mưu nghĩ kế, lần này nhất định sẽ khiến đám tạp chủng hàn môn điêu linh khôn cùng.

"Đúng vậy, đám tạp chủng hàn môn kia mưu toan muốn có địa vị ngang hàng chúng ta, thật sự là không biết sống chết. . . Đám người này đời đời kiếp kiếp chỉ làm nô đê tiện mà thôi!"

Đám thiếu niên quý tộc chung quanh không ngừng mà bao bọc xung quanh Quyền Á Lâm.

Khóe miệng Quyền Á Lâm nở một nụ cười đầy tự phụ mà lại kiêu căng.

Hắn xuất thân từ một gia đình quý tộc trung đẳng bên trong Lộc Minh Quận, thiên phú võ đạo chỉ có thể xem là trung thượng, cũng không tính là hạng kinh diễm gì, vì vậy không thể tiến vào danh sách, ngay từ đầu bên trong tập đoàn học viên quý tộc thì hắn cũng không có chút địa vị gì.

Bất quá tâm tư của hắn lại cực kỳ linh hoạt, giỏi về tính toán, lòng dạ cực thâm, sau khi làm ra vài sự tình thì được Tần Vô Song chú ý, rồi hắn mượn uy thế cùng tín nhiệm của Tần Vô Song dần dần đã trở thành nhân vật quân sư đầy mưu trí trong đám học viên quý tộc, dần dần thì uy vọng hắn tăng vọt vì vậy hiện nay coi như là một trong những nhân vật lĩnh quân.

Kế hoạch lần này là mượn thi đấu khiêu chiến để đối phó đệ tử hàn môn cũng là do Quyền Á Lâm trù hoạch.

Hắn cực kỳ coi trọng trù hoạch lần này.

Đây không thể nghi ngờ sẽ khiến uy vọng cá nhân hẳn lại có cơ hội trèo lên một độ cao mới.

Nói thật, bản thân hẳn cũng chẳng thấy kế hoạch này cao minh gì cả, đây là đường đường chính chính dương mưu, coi như là đám hàn môn ngu xuẩn kia nhìn ra thì cũng có ngán cái gì?

Dù sao bên trong đệ tử năm nhất, con dòng cháu giống vốn là chiếm cứ số lượng tuyệt đối cùng ưu thế mặt chất lượng, đệ tử hàn môn nhìn ra thì sao? cũng chẳng có cách mẹ gì để phản kích! dù là noi theo cũng không thể làm được.

"A, đúng rồi, Quyền sư huynh, còn Diệp Thanh Vũ, chúng ta còn muốn hay không phải đề phòng hẳn?" Đột nhiên có một học viên quý tộc hỏi.

Dạo này, ngoại trừ Yến Hành Thiên thì sự tồn tại của Diệp Thanh Vũ thủy chung là một cái gai đâm vào nội tâm tập đoàn quý tộc, nhất là sau khi Diệp Thanh Vũ liên tục đánh bại Hạ Hầu Vũ cùng Lưu Lệ thì sự đề phòng của bọn chúng với Diệp Thanh Vũ chưa hề giảm một tí nào.

"Người này. . ." Quyền Á Lâm trầm mặc một lát.

Diệp Thanh Vũ để cho hẳn một cảm giác quái dị nhìn không thấu, dựa theo suy đoán trước kia của hẳn thì Diệp Thanh Vũ tuyệt đối có thể tiến vào Top 20 nguyệt khảo, nhưng không biết vì điều gì lại rớt xuống nhiều như vậy. . .

Không biết là thật sự sa đọa, hay là đang ẩn tàng?

Quyền Á Lâm phân biệt không rõ rồi.

"Diệp Thanh Vũ hiện đang làm gì đó?" Quyền Á Lâm hỏi.

"Căn cứ theo người quan sát hẳn báo về, Diệp Thanh Vũ cũng không có tới Diển Võ Trường mà đã đi Vũ Khố Thư Quán rồi." Một học viên quý tộc ở bên trả lời.

"Lại đi Vũ Khố Thư Quán rồi hả?" Quyền Á Lâm nhíu mày lại, thông qua quan sát mấy ngày nay thì Diệp Thanh Vũ dạo này hình như say mê đi Vũ Khố Thư Quán, rút cuộc không biết hẳn đang làm cái quái gì, nhất thời đoán không ra.

"Chẳng hẳn tên Diệp Thanh Vũ biết thân biết phận rồi nên không dám đắc tội chúng ta, mà nghe nói hẳn cũng không có tiếp xúc với đám hàn môn hủ lậu nghèo kiệt xác, chẳng lẽ hẳn làm một kẻ hai mặt?" Có thiếu niên quý tộc mỉm cười, chém bừa: "Cái loại dây leo tường mà thôi, kỳ thật chúng ta chẳng cần quá mức để trong lòng, hẳn cũng chẳng dám đến phá hư kế hoạch của chúng ta đâu."

Có không ít thiếu niên quý tộc đồng ý suy nghĩ này.

Nhưng Quyền Á Lâm lại lắc đầu.

Diệp Thanh Vũ là thằng nhóc không có sợ phiền phức, nếu hẳn đã liên tục đánh đấm hai học viên quý tộc cao thủ là Hạ Hầu Vũ cùng Lưu Lệ, nhưng là. . . Đến cùng thì người kia bán thuốc gì trong hồ lô của hẳn vậy?

Có nên thử hẳn một chút hay không?

Ánh mắt Quyền Á Lâm chuyển hướng nhìn về phía lôi đài cách đó không xa.

Khi hẳn nhìn đến một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn đang chiến đấu trên lôi đài đột nhiên trong nội tâm hẳn khẽ động, như có điều suy nghĩ, mở miệng nói: "Nghe nói quan hệ giữa Tổng Tiểu Quân cùng Diệp Thanh Vũ rất không tệ?"

"Tiểu nha đầu mê mê đơ đơ kia sao? Ừ, hình như đúng rồi, nhắc tới cũng kỳ, bằng hữu trong hàng đệ tử của Diệp Thanh Vũ thì dường như nàng chính là một người trong đó. Chẳng lẽ Diệp Thanh Vũ có khẩu vị đặc biệt, coi trọng cái tiểu la ly gốc ghếch này ư?"

"Ha ha, người đừng có nói vậy, là tiểu cô nương nhưng cũng rất có mùi vị đấy." Lập tức liền có học viên quý tộc không có ý tốt mà trêu đùa.

"Nếu là như vậy. . ." Quyền Á Lâm đột nhiên nở nụ cười.

Hắn đã có kế hoạch.

...

Diệp Thanh Vũ vắn eo bẻ cổ, hắn xem xong một quyển sách rồi đặt nó lại giá sách.

Ngoại trừ thư tịch liên quan tu luyện thì hàng tá các loại sách kiểu phong thổ nhân tình Tuyệt Quốc thậm chí là Thiên Hoang giới rồi đến truyền thuyết bịa đặt, danh nhân truyện ký, tiểu thuyết dã sử thì Diệp Thanh Vũ đều xem hết.

Hắn chẳng có bất kỳ bắt bẻ gì với sách ở thư quán cả.

Chỉ cần là sách, hắn đều xem.

Từ nhỏ hắn lớn lên ở Lộc Minh Quận, trừ lần trước đi thí luyện thực chiến ở bên ngoài thì chưa bao giờ rời khỏi tòa thành này cả, Diệp Thanh Vũ hầu như không biết thế giới bên ngoài có dạng gì, mà thông qua những cuốn sách này hắn phảng phất như thấy một cánh cửa ngũ thải rực rỡ đang chậm rãi mở ra để hắn bước vào khám phá.

Mấy ngày nay, Diệp Thanh Vũ gần như giành trọn thời gian để quét sách.

Hắn đứng trước giá sách rồi từng loạt từng loạt mà đảo qua để xem, một quyển hắn cũng không bỏ sót, chắc chắn hắn đang khoa trương chí nhớ của mình đây mà, hắn gần như chỉ nhìn một lần sẽ nhớ kỹ.

Chắc chỉ mười mấy ngày nữa đoán chừng toàn bộ sách trong khu vực Vũ Khố Thư Quán năm nhất sẽ bị hắn xem xong hết.

Lại xem hết một quyển sách, Diệp Thanh Vũ vận vẹo thân thể một chút.

Tính toán thời gian cũng không xê xích gì nhiều, nên trở về phòng ngủ tu luyện.

Để sách lại trên giá, Diệp Thanh Vũ đi ra ngoài.

Lúc hắn ra đến cửa lớn Vũ Khố Thư Quán, ánh dương chiều tà vẫn còn chút nóng cay, hắn thỏa thích mà duỗi lưng một cái, đang muốn quay về ký túc xá, đúng lúc đó. . .

"Diệp sư huynh, Diệp sư huynh. . ."

Một thanh âm vội vã từ đằng xa truyền đến.

Rất nhanh liền nhìn thấy một thân ảnh mập mạp chạy vội tới, nhìn thấy Diệp Thanh Vũ hắn lập tức vui mừng quá đỗi, vội vội vàng vàng mà nói: "Diệp sư huynh, nhanh, nhanh, Tiểu Quân đã xảy ra chuyện. . ."

Thiếu niên béo này tên Ly Kim, cũng là đệ tử năm nhất, xuất thân trong gia đình thương nhân, thực lực bên trong đệ tử coi như là trung đẳng, lớn lên trắng tinh giống như là Phật Di Lặc vậy, cả ngày cười ha hả, tính cách rất tốt.

Ly Kim là bằng hữu của tiểu cô nương Tổng Tiểu Quân.

Không giống với Diệp Thanh Vũ ru rú ở trong nhà, tính cách Tổng Tiểu Quân mơ mơ màng màng rất được người khác yêu thích, vì vậy trong học

viện có không ít bằng hữu, Ly Kim cũng là một trong số đó.

Cũng vì nguyên nhân là Tổng Tiểu Quân nên Diệp Thanh Vũ mới có thể nhận thức cũng như nhớ được Ly Kim.

"Từ từ nói, có chuyện gì?" Diệp Thanh Vũ đỡ lấy tiểu mập mạp đang thở không ra hơi.

"Diệp sư huynh, tìm người tìm nửa ngày liền, người nhanh đi. . . Đi Diển Võ Trường xem một chút, Tiểu Quân gặp phiền toái. . ." Ly Kim vẻ mặt lo lắng, lôi kéo Diệp Thanh Vũ đi đến phía trung tâm Diển Võ Trường.

"Đến cùng xảy ra chuyện gì vậy?" Diệp Thanh Vũ vừa đi vừa hỏi.

"Có người tính toán Tiểu Quân, muốn dồn Tiểu Quân rút khỏi danh sách mười người, Tiểu Quân bị thương. . ." Ly Kim sốt ruột mà nói.

. . .

"Tiểu nha đầu, người tự mình nhảy xuống đi."

Trên lôi đài.

Hạ Hầu Vũ vẻ mặt kiêu căng cười lạnh nói.

Trong tay hắt, loan đao rét lạnh, lưỡi đao dính từng giọt máu tươi.

Mà đối mặt hắt, chính là Tổng Tiểu Quân, vai nàng hiện rõ một vết thương có thể sâu đến tận xương, đang hít từng ngụm từng ngụm khí lớn, nàng đã rất mệt mỏi rồi, liên tục đánh bại hơn 10 người khiêu chiến, mặc dù ở giữa mỗi một trận chiến đều có thời gian nghỉ ngơi điều dưỡng nhưng nàng như trước rất mệt rất mệt rồi.

Không biết vì cái gì, ở một canh giờ trước, người lên đài khiêu chiến nàng bỗng nhiên tăng nhiều, với lại thực lực thì càng mạnh hơn nữa, mà lại

đều là học viên quý tộc, ra tay rất nặng không lưu tình chút nào.

Hạ Hầu Vũ là đối thủ thứ 17.

Cũng là tên có thực lực cao nhất, hấn ra tay vô cùng tàn nhẫn.

Ta coi như là thua, cũng không thể thua trong tay hấn, tiêu ngọc nghếch Tống Tiểu Quân không nói gì, nhưng hàm răng tuyết trắng lại siết chặt cắn vào môi, ánh mắt kiên định.

"Ha ha, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, lúc trước người đoạt lấy danh ngạch của ta, cho là có Diệp Thanh Vũ làm chỗ dựa cho người thì người liền có thể vô ưu vô lo hay sao? Ha ha. . ." Hạ Hầu Vũ liếm liếm bờ môi, bên trong ánh mắt âm tàn mang theo hưng phấn đã đến cực hạn.

Mới không phải như vậy!

Tiểu la ly ủy khuất mà bĩu môi, trong nội tâm nghĩ đến danh sách kia vốn chính là của ta, chính là thuộc về ta đấy.

"Ha ha, hiện tại cái loại cá tạp nham như Diệp Thanh Vũ đã rơi rụng, hấn cuối cùng chỉ là một cái phế vật. . ." Hạ Hầu Vũ từ từ phát ra trào phúng.

"Mới không phải đấy." Tiểu cô nương rút cuộc lên tiếng, đĩnh đạc mà nói: "Thanh Vũ sư huynh, không có như vậy. . ."

"Thôi đi, hơn cả năm trăm tên, còn không phải phế vật!" Hạ Hầu Vũ cười nhạo.

"Người mới là phế vật đấy, huynh ấy từng đè bẹp người!" Tiểu cô nương kiên định mà nói.

"Đấy là sự tình trước kia, hấn hiện tại đã không phải đối thủ của ta. . ." Hạ Hầu Vũ nghiêm mặt nói.

"Thanh Vũ sư huynh một quyền liền đánh bại người." Tiểu cô nương ngữ khí kiên định.

"Con ngốc. . . Ha ha, ta trong lần Nguyệt khảo này bài danh thứ chín, hẳn làm sao có thể so với ta. . ." Hạ Hầu Vũ cười lạnh.

"Một quyền liền đánh bại người rồi a." Tiểu cô nương trực tiếp cắt đứt lời hẳn nói, lông mi cong cong chớp chớp.

"Con mẹ nhà người đấy. . ." Hạ Hầu Vũ có chút phát điên.

"Một quyền a." Tiểu la lý quơ quơ nắm tay nho nhỏ trắng nõn óng ánh.

"Con mẹ nhà người chính là muốn chết." Hạ Hầu Vũ rút cuộc điên tiết phần nộ, sự kiện lần trước chính là vết sẹo trong lòng hẳn, là sỉ nhục của hẳn, không cho phép người khác nói ra.

Ánh đao như điện, mang theo vô hạn lửa giận của Hạ Hầu Vũ chém ra.

Tiểu la lý hừ hừ, trường kiếm trong tay chấn động ông ông ô... ô... n... g, ngân mang lóe ra trực tiếp nghênh đón.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 34

Cô Nương Chịu Nhục

Đing ding ding!

Tiếng kim loại va chạm vang lên liên miên không dứt, hoa lửa bắn khắp bốn phía.

Tiểu cô nương bị đẩy lui bốn bước, cổ tay nàng có chút run lên.

Mặc dù thực lực của nàng tăng lên rất nhanh nhưng dù sao bài danh còn không bằng Hạ Hầu Vũ, tuy được Vương Diễm chỉ dạy một ít chân truyền cùng chiêu thức chiến kỹ tinh diệu nhưng dù sao cũng là thân con gái, trời sinh đã là phái yếu, lực lượng cũng ở thế yếu, vì vậy phương diện quyết đấu đối cứng này như trước không phải là đối thủ của Hạ Hầu Vũ.

Hơn nữa tiểu cô nương đã lãng phí không ít tinh lực trong các trận chiến đấu lúc trước.

Xùy xùy!

Lưỡi đao xẹt qua.

Ổng tay áo của tiểu cô nương bị chém phá, cánh tay ngọc trắng nõn trong suốt như ngó sen hiện lên rõ một đường vết máu hẹp dài.

"Người... đồ khốn nạn!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu cô nương đỏ bừng, nàng mắng ra những câu mà nàng cho là ác độc nhất.

"Ha ha, là Diệp Thanh Vũ thiếu nợ ta, giờ ta tiện tay thu chút tiền lãi trên người người." Hạ Hầu Vũ nhe răng cười, vung đao lên lần nữa.

Tiểu cô nương cố gắng chống trả.

Đình đình đang đang!

Những tiếng va đập vang lên không ngớt, trên bàn chân tiểu cô nương lại bị lưỡi đao xẹt qua chém đứt một mảnh váy áo làm hiện ra bắp chân trắng như tuyết, như ẩn như hiện.

"Người. . . Lưu manh! Hỗn đản!"

Tổng Tiểu Quân vừa thẹn vừa giận.

"Ha ha, ha ha ha. . ." Hạ Hầu Vũ cười to, sung sướng trên nỗi đau của người khác.

Giờ phút này, tâm tình hãn sáng khoái trước nay chưa từng có, tại buổi học đầu tiên ở một tháng trước hãn chịu đả kích cùng khuất nhục, hiện giờ rốt cục có thể phát tiết ra một ít.

"Ta... Không thêm đấu với loại khốn nạn như người nữa."

Tiểu Quân tức giận, phình má nhỏ, khuôn mặt đỏ bừng, nàng có phần ủy khuất, đến nước mắt cũng chảy ra rồi.

Nhưng nàng biết, hiện giờ nàng rõ ràng đánh không lại Hạ Hầu Vũ.

Cứ đánh tiếp thì chỉ chịu khi nhục vô ích mà thôi.

Hơn nữa nàng cũng biết rõ, Hạ Hầu Vũ làm như vậy chẳng qua là đang thị uy khiêu khích ca ca Thanh Vũ.

Nàng tuy mơ mơ màng màng nhưng cũng đã đi theo biểu tở Tổng Thanh La tiếp xúc với đám học viên quý tộc rất nhiều rồi, nàng biết đám học viên quý tộc này ngoài mặt thì giả thanh cao, ngôn từ chính nghĩa, nhưng mà thật ra là một đám tiểu nhân, không từ thủ đoạn nào.

Trực giác đáng sợ của phái nữ khiến tiểu cô nương cảm thấy nếu mình cứ tiếp tục thì sẽ tạo ra bất lợi cho Thanh Vũ sư huynh.

Vào lúc này, nàng đột nhiên nhớ tới khi nàng nói chuyện phiếm cùng Thanh Vũ sư huynh, Thanh Vũ sư huynh từng nói một câu:

"Nếu đánh không lại người khác, thì biện pháp giải quyết tốt nhất chính là không đánh với người đó nữa."

Vì vậy Tiểu Quân lau khô nước mắt, quay người nhảy khỏi lôi đài.

Mặc dù làm như vậy sẽ mất đi đái ngộ của danh sách, nhưng khoảng cách tới thời hạn một năm còn đến mười một tháng, có đến mười một lần cơ hội nữa, nàng tin tưởng mình nhất định còn có cơ hội trở lại danh sách mười người.

Những ngày này nàng tiếp xúc cùng Diệp Thanh vũ, một tiểu quái vật với lòng tự tin tuyệt đối đã ảnh hưởng đến nàng rất nhiều, mà càng là sau lần Nguyệt Khảo này, vốn là tiểu cô nương mơ mơ màng màng luôn mang trong mình một điểm tự ti nhỏ đã dần rà mà trở nên tự tin hơn.

Trên lôi đài, Hạ Hầu Vũ ngấn người.

Hắn không nghĩ tới tiểu nha đầu này lại dứt khoát như vậy, nói đi là đi, cứ như vậy buông bỏ danh sách mười người, vốn là Hạ Hầu Vũ muốn mượn cơ hội luận võ lần này để thống khoái mà lảng nhục Tổng Tiểu Quân, mượn dịp này để đả kích uy tín của Diệp Thanh Vũ trong hàng ngũ đệ tử.

Dù sao đây cũng mưu kế đám người Quyền Á Lâm bày ra.

Mà đối với bất kỳ cơ hội nào có thể chọc giận hoặc đả kích được Diệp Thanh Vũ thì Hạ Hầu Vũ tuyệt đối đều không bỏ qua!

Tốt nhất là sau khi Diệp Thanh Vũ biết chuyện này, tức giận nổi điên đi tìm hấn ra tay, đến lúc đó thì đã có cái cơ để thống khoái đánh đập Diệp Thanh Vũ rồi! Tiếc là tiểu nha đầu kia dĩ nhiên dứt khoát như vậy...

Hạ Hầu Vũ tiếc hận.

Nhưng vào lúc này, hấn đứng trên lôi đài cao, liền thấy được ở xa xa có hai cái bóng người chạy như bay đến đây. . .

Diệp Thanh Vũ, vậy mà người dám đến?

Tốt quá rồi!

. . .

"Đây là thiên kiêu chi tử trong danh sách sao? Sao mà trở nên chật vật như vậy?"

Một giọng nói mỉa mai từ bên cạnh truyền tới.

Tổng Tiểu Quân quay đầu nhìn lại.

Một tên thiếu niên tướng mạo thanh tú nhưng khí chất bên trong lại ẩn chứa sự nham hiểm hung ác, hấn đang cùng một đám người túm tụm đi tới, vừa rồi kẻ mở miệng trào phúng nàng chính là hấn.

"Người là ai? Ta không biết người." Tiểu cô nương cảnh giác mà nói.

"Có biết ta hay không, cũng không trọng yếu." Thiếu niên này chính là Quyền Á Lâm, hấn ngữ khí bình tĩnh haha cười, nói: "Như thế nào? Có phải cảm thấy lần thất bại này khiến người chịu tổn thương? Sĩ nhục hôm nay chắc hấn ngày sau không muốn trải qua nữa a?"

"A, ta nhớ rồi, ta từng thấy người" Não bộ của tiểu cô nương chuyển động hiển nhiên không giống với tưởng tượng của Quyển Á Lâm, nàng chỉ tay vào Quyển Á Lâm, như bừng tỉnh đại ngộ mà cười nói: "Người chính là tùy tùng của Tần Vô Song đúng không, cái thứ thích trốn sau lưng đám người mà tính toán người khác đúng không?"

Rất rõ ràng, vừa rồi nàng cũng không nghe thấy đối phương đang nói cái gì, mà nàng đang đau khổ suy tư đến cùng thì người này là ai vậy?

Quyển Á Lâm đen xì mặt lại.

Dù hẳn thật sự là tùy tùng của Tần Vô Song, phải ôm chân Tần Vô Song thì mới có địa vị cùng uy vọng ngày hôm nay, nhưng trong nội tâm Quyển Á Lâm lại vẫn luôn định nghĩa loại quan hệ này là quan hệ bằng hữu.

"Xem ra hình như người không có giác ngộ." Ánh mắt Quyển Á Lâm híp lại.

"Giác ngộ? Giác ngộ cái gì?" Lúc này tiểu cô nương mới nhớ tới dường như lúc trước người này từng nói qua điều gì đó.

"Nếu như sau này người vẫn còn gần gũi với Diệp Thanh Vũ, thì sỉ nhục như hôm nay, thất bại như hôm nay sẽ phát sinh liên tục không ngừng trên người người. Ta cam đoan, cuộc sống bốn năm tại Bạch Lộc Học Viện của người sẽ trở thành ác mộng."

Quyển Á Lâm dùng ngữ khí uy hiếp cực kỳ sắc nhọn nói ra.

Hắn cũng không có thấp giọng che giấu.

Hắn muốn người xung quanh nghe được, bởi vì lời vừa rồi không phải chỉ là nói với một mình Tổng Tiểu Quân, mà là muốn người khác đều nghe được, đều ý thức được.

"A." Tống Tiểu Quân bình tĩnh đại ngộ "Ta hiểu được, nguyên lai tất cả đều do người đang giữ trò, một tên khốn nạn vô xi."

Tiểu cô nương thật đúng là không theo lộ tuyến bình thường.

"Nói như vậy, người cố ý muốn đối nghịch với chúng ta?" Quyền Á Lâm đen mặt, nghiến răng nói ra.

Vẻ mặt mọi người xung quanh biến đổi.

Tống Tiểu Quân đang muốn nói gì đó, thì đúng lúc này, một thanh âm trong trẻo từ bên cạnh nàng truyền tới: "Mấy thằng kia? Chúng mày là ai?"

Mọi người biến sắc.

Bởi vì hầu hết mọi người từ thanh âm kia đã biết được người tới là ai.

Diệp Thanh Vũ!

Chính chủ đến rồi!

"Thanh Vũ sư huynh!" Tiểu cô nương hoan hô vui sướng nhảy dựng lên: "Sao huynh lại tới đây?"

"Đến xem muội thi đấu." Diệp Thanh Vũ tách đám người ra, mỉm cười đi tới, cầm một kiện trường bào che lên người tiểu cô nương, nói: "Sao lại bị thương, bị người đánh rớt xuống lôi đài rồi hả?"

"Lần tới, muội sẽ trở lại!" Tiểu cô nương cười tươi như hoa, vung vẩy nắm tay nhỏ, ý chí chiến đấu lập tức trở nên sục sôi.

Diệp Thanh Vũ cười cười, sờ lên đầu tiểu nha đầu, sau đó quay người, ánh mắt rơi vào đám người Quyền Á Lâm.

Dù rằng biết rõ trong lần Nguyệt khảo này, Diệp Thanh Vũ rớt xuống ngoài năm trăm tên, nhưng không biết vì sao trong nháy mắt đám người Quyền Á Lâm lại cảm thấy một loại cảm giác như cự thạch ngàn cân đè lên ngực mình.

Trong chớp mắt này, Quyền Á Lâm chưa kịp tính toán gì cả, ý niệm trong đầu nhanh chóng hiện lên.

Diệp Thanh Vũ quả nhiên dám tới, chính mình chỉ cần nắm lấy cơ hội này, uốn ba tấc lưỡi nhục nhã hẳn một phen xem, đến khi đó không biết tên Diệp Thanh Vũ này còn có thể đặt chân được trong năm nhất...

Nghĩ tới đây, khuôn mặt Quyền Á Lâm không khỏi lộ ra một tia mỉm cười đắc ý.

"Người. . ." Quyền Á Lâm há miệng muốn nói điều gì.

BA~!

Diệp Thanh Vũ vung tay, một bạt tai liền đánh ra.

Động tác nhanh như thiểm điện làm Quyền Á Lâm không kịp phản ứng gì, Quyền Á Lâm chỉ cảm thấy nửa bên mặt tê rần, sau đó mắt nổ đom đóm, cuối cùng là một ngụm chất lỏng mẫn mẫn từ trong miệng phun ra ngoài. . .

Đám người là một mảnh xôn xao, ánh mắt đều ngốc trệ.

Hầu như tất cả mọi người đều trơ mắt nhìn, Quyền Á Lâm - nhân vật trọng yếu trong tập đoàn học viên quý tộc năm nhất lại bị một bạt tai của Diệp Thanh Vũ đánh bay như là xé một miếng vải rách nát vậy.

Tát bay rồi!

Cực độ thô bạo ngang tàng rồi!

Quá bạo lực rồi!

Gì đây. . . Sao lại là hình tượng như vậy?

Mọi người vốn tưởng rằng Diệp Thanh Vũ sẽ mắng, sẽ cười lạnh, sẽ trào phúng, sẽ xem thường mà chỉ trích, nhưng tuyệt đối không ai nghĩ tới căn bản không có mấy thứ kia. Hồn Thế Ma Vương đến một câu cũng chẳng thèm nói liền trực tiếp hành hung.

"Người dám đánh người?"

"Quá ác liệt!"

Đám thiếu niên quý tộc sau hơn nửa ngày mới khôi phục tinh thần lại, trong tức thời vừa sợ vừa giận.

Có người còn muốn xông lại động thủ, Diệp Thanh Vũ lại một tay tát ra, BA~ một tiếng, giống như là cự chùy đánh trúng vào người bù nhìn, lập tức tên kia liền bị tát bay ra ngoài, Diệp Thanh Vũ ra tay không chút lưu tình nào, cũng chẳng cố kỵ chút nào.

Ba ba ba!

Liên tục bốn, năm học viên quý tộc giống như là con rối trực tiếp bị tát bay đi.

Lúc này, cuối cùng đám người cũng phản ứng lại, cả đám kinh hô nổ tung lên, rầm rầm mà lui lại.

Mà những tên học viên quý tộc không dám xông lên cũng sợ tới mức đứng im thín thít.

Hiện tại, kẻ dẫn cũng nhìn ra, thực lực Diệp Thanh Vũ có phần khủng bố, căn bản là dùng số đông cũng không thể ngăn cản hẳn.

Hỗn đản này, sao hãn dám động thủ?

Sao hãn dám?

Mà đúng lúc này, Quyền Á Lâm đầu vầng mắt hoa, suy nghĩ hỗn loạn rút cuộc cũng phục hồi tinh thần lại. Hãn nhổ ra một ngụm máu tươi, đứng lên, phát ra tiếng gầm nhẹ, như là một đầu dã thú bị thương nổi giận.

"Người dám đánh ta?" Quyền Á Lâm đánh mất lý trí, gào thét: "Họ Diệp, con mẹ nhà người dám đánh ta, người có biết hay không, người đang làm cái mẹ gì đó?"

"Người có biết hay không, người đang làm cái mẹ gì đó?" Diệp Thanh Vũ khinh thường, cười lạnh nói: "Một đám tiểu thí hài đến cọng lông còn không có mọc đủ dài còn học người ta chơi âm mưu quỷ kế, loại ngu si!"

"Người. . . Người. . ." Quyền Á Lâm nổi giận, dồn hết sức mà nói: "Người xong đời con mẹ người rồi, cái loại tạp chủng hàn môn dê tiện, người xong đời. . . Người đắc tội toàn bộ tập thể học viên quý tộc, người. . ."

"Ha ha ha, " Diệp Thanh Vũ khinh thường mà phá lên cười: "Tập thể học viên quý tộc? Đang biểu diễn xiếc chó hả? Ta đã không rảnh so đo cùng đám chó ngu si các người, thế mà đám chó lại muốn tự đến chịu đánh, cái mẹ gì mà tập thể học viên quý tộc? Ta nhổ vào, thật trâu bò a, làm ta sợ muốn chết a!"

"Người. . . Người. . . Người. . ." Quyền Á Lâm phần nộ gần như bùng cháy.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 35

Khiêu Chiến Lô Đài

Nhưng ẩn ẩn trong tiềm thức hần đột nhiên hiện lên một tia hối hận, có lẽ hôm nay không nên an bài làm ra những chuyện để chọc vào thiếu niên như một con rồng hung tàn ở trước mắt này.

Diệp Thanh Vũ này khác với đám đệ tử hàn môn, hẳn hoàn toàn là một tên hồn thể ma vương, làm việc không theo quy củ nào cả.

"Ha ha, vốn là ta đi cầu độc mộc của ta, dù rằng bọn người chơi trò quyền mưu chó má thiếu năng đến cực điểm cũng chẳng có chút quan hệ nào đến ta, nhưng mà loại ngu xuẩn như người lại tự cho rằng mình thông minh, sai lầm là chọc phải ta." Diệp Thanh Vũ nhìn Quyền Á Lâm đầy khinh thường, giống như là một con cự long cao cao tại thượng khinh thường làm bạn cùng một con chó ngu xuẩn bò dưới đất vậy.

Hắn cười lạnh nói: "Đã chọc phải ta, xác định trả giá thật nhiều. . ." Nói đến đây, Diệp Thanh Vũ quay đầu nhìn nhìn lô đài trên quảng trường, nói: "Mở mắt to mà nhìn, một cái danh ngạch nho nhỏ trong danh sách mười người liền khiến các người căn loạn như lũ chó thèm xương, gặp người là cắn càn, đã như vậy ta đến giúp đỡ các người a!"

Nói xong, Diệp Thanh Vũ đi đến chỗ lô đài.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người đều không biết Diệp Thanh Vũ muốn làm gì.

Liền thấy Diệp Thanh Vũ đi đến phía trước giáo tập duy trì trật tự tiếp nhận tư cách khiêu chiến khảo thí. Sau khi có được tư cách khiêu chiến, Diệp Thanh Vũ đi thẳng đến lôi đài Hạ Hầu Vũ.

Lúc này, mọi người mới sáng tỏ hiểu ra.

Hóa ra Diệp Thanh Vũ cuối cùng cũng muốn ra tay khiêu chiến danh sách mười người hay sao?

Trong khoảng thời gian ngắn, vô số đệ tử đều kích động tâm tình.

Cứ tưởng Diệp Thanh Vũ rớt xuống hơn năm trăm tên thì nhất định đã rơi vào sa sút, nhưng ai mà ngờ hẳn lại biểu hiện ra mạnh mẽ như vậy. Ngay từ thủ đoạn trấn áp đám người Quyền Á Lâm là có thể nhìn ra được thực lực Diệp Thanh Vũ sâu không lường được, làm gì có chút dấu hiệu sa sút nào?

Xem ra hôm nay lại xảy ra chuyện lớn rồi!

...

Bên kia.

Đám học viên quý tộc vây quanh giáo tập duy trì trật tự.

"Chẳng lẽ vừa rồi người không thấy ư, rõ ràng là Diệp Thanh Vũ hành hung đánh người, sao người lại mặc kệ?" Cả đám học viên quý tộc bị Diệp Thanh Vũ tát đến mặt mũi xưng phù cùng nhau gào thét.

"Chúng ta chỉ phụ trách trật tự lôi đài chiến, không liên quan đến tranh chấp ngoài lôi đài, nếu đám người không hài lòng có thể đến phòng giáo vụ niên cấp khiếu nại." Giáo tập trung niên mặt không đổi sắc nói.

Học viên quý tộc dù phẫn nộ nhưng cũng chịu á khẩu.

"Ta muốn khiếu nại, người không làm tròn trách nhiệm, đây là thiên vị, thiên vị trần trụi. . ." Quyền Á Lâm phẫn nộ cực độ, hẳn cảm giác từng cái răng của mình đều bị Diệp Thanh Vũ tát vỡ.

"Chú ý lời nói của người, người còn gào thét nhiều loạn Diễn Võ trường thì đừng trách ta chỉ có thể thực hiện chức trách trực xuất trường phạt nhà người." Sắc mặt giáo tập trung niên hiện vẻ nghiêm túc nói.

Đám học viên quý tộc gần như tức điên lên rồi.

Thật sự là kỳ quái, trước kia có chút ít giáo tập đều thiên vị học viên quý tộc, nhưng sao những giáo tập trước mắt này thật không ngờ lại thiên vị Diệp Thanh Vũ? Sự tình hôm nay nơi nơi đều lộ ra kỳ quái.

Hình như sự tình gì, chỉ cần có quan hệ với Diệp Thanh Vũ thì đều trở nên không bình thường.

Mà cùng lúc đó, trên lôi đài, chiến đấu dường như muốn bắt đầu.

. . .

"Cuối cùng người đã tới, ha ha ha, ta chờ cơ hội này thật sự quá lâu rồi. Diệp Thanh Vũ, lần này ta muốn đánh bại người ở trước mặt tất cả mọi người. . ." Hạ Hầu Vũ hưng phấn cười to.

Hắn tất nhiên thấy được quá trình Diệp Thanh Vũ trừng trị đám người Quyền Á Lâm.

Nhưng mà. . .

Hắn cũng không như tên phế vật nổi danh Quyền Á Lâm, cái loại chỉ biết dựa hơi chơi thủ đoạn. Hắn là Hạ Hầu Vũ! Là dựa vào thực lực chân chính tiến vào mười hạng đầu!

Hắn tuyệt đối tin tưởng bản thân.

Diệp Thanh Vũ không nói gì cả.

Hắn cầm vỏ thương màu đen ở sau lưng đặt xuống nền lôi đài, sau đó tay ngoắc ngoắc chỉ phía Hạ Hầu Vũ nói: "Đến đây đi, ta đang vội."

"Người... Hừ, không biết sống chết, hiện tại thực lực ta tăng mạnh đã không phải như ngày xưa nữa, mà người lại vẫn dám cuồng vọng không dùng binh khí ư!" Hạ Hầu Vũ cười dữ tợn.

Diệp Thanh Vũ chẳng quan tâm, cười cười: "Đối phó loại như người không cần dùng binh khí."

"Người muốn chết!" Hạ Hầu Vũ nổi sát khí, giận dữ gầm lên, ánh đao liên miên không dứt như mưa thu tháng chín chém ra, mang theo gió lạnh dày đặc bao phủ về phía Diệp Thanh Vũ.

Thập Thức Tuyệt Sát Đao!

Đao pháp này là hắn học được từ trong tay một vị hộ vệ trưởng có thực lực cực cao ở trong Binh Chủ Phủ Hạ Hầu, từng đao là chí mạng, là tàn nhẫn, là hung sát.

Diệp Thanh Vũ xô dịch bước chân, tránh đi mũi nhọn ba đao đầu.

"Ha ha ha, người chỉ có thể lui ư, cảm thấy tuyệt vọng sao? Đao pháp cao minh thâm ảo như này thì loại người tạp chủng bần hàn như người sao có thể gặp qua!"

"Vừa rồi ta chính là dùng đao pháp này đánh bại tiểu nha đầu kia, ha ha, ta còn chém lên người mềm mại của nàng mười mấy vết thương đó. . ."

"Có phải rất phần nộ hay không, muốn đánh trả đúng không. . . Ha ha, đáng tiếc, người bất không được, Thập Thức Tuyệt Sát Đao chính là vì chuyên môn để đối phó người đấy!"

Đao pháp Hạ Hầu Vũ như điện, liên miên không dứt.

Ánh đao vô tận bao phủ thân hình Diệp Thanh Vũ lại.

"Cái quái gì vậy, sao mà mấy tên đệ tử quý tộc các người luôn thích tự sướng tự cho là đúng, sao dài dòng như vậy. . ." Diệp Thanh Vũ mạnh mẽ bước ra một bước, oanh ra một quyền.

Cửu Thức Quyền Trảo Đoạt Phách!

Đây chính là bộ chiến kỹ ngày đó học lỏm từ chỗ Lưu Lệ, mà Diệp Thanh Vũ lĩnh ngộ cùng lý giải bộ chiến kỹ quyền trảo này không biết cao minh hơn so với Lưu Lệ thi triển gấp bao nhiêu lần.

Một quyền oanh ra, tiếng gió như sấm!

Trên lôi đài thoáng có một loại tư thế hào hùng như chém giết trên chiến trường vậy, khí tức vô cùng thảm thiết, quyền thế giống như thiết kỵ công kích, thẳng tiến không lùi, một đi không trở lại!

Đinh!

Một quyền hoàn mỹ tới cực điểm, oanh lên trên thân loan đao.

Hạ Hầu Vũ chưa kịp phản ứng gì, lập tức gan bàn tay nổ tung, gân xanh năm ngón tay bạo liệt, da tróc thịt bong, máu tươi bắn tung tóe, cuối cùng không thể cầm loan đao nữa, bị đánh bay lên trời. . .

Nụ cười trên mặt hãn cứng ngắt lại.

Oanh!

Diệp Thanh Vũ trở tay lại tung ra một quyền đấm thẳng lên bụng Hạ Hầu Vũ.

"Ôi ôi. . . Ách. . . Ọe. . ." Hạ Hầu Vũ không thể phản kháng, người cong lại, không thể làm gì khác mà quỳ rạp xuống đất, như con tôm bị luộc run rẩy, miệng ọe ra nước vàng, bị đánh đến nôn ra cả mật xanh.

Chỉ một quyền đã đâm hẳn triệt để mất đi sức chiến đấu.

"Vì. . . Vì cái gì. . . Sẽ. . . Thành. . . Như vậy a. . ." Hạ Hầu Vũ rặn mãi mới nói ra mấy chữ.

Hắn không nghĩ ra, vì sao chính mình rõ ràng chiếm cứ thượng phong tuyệt đối, lập tức muốn thủ thắng lại chốc lát đã nghịch chuyển, vậy mà Diệp Thanh Vũ chỉ phản kích lần thứ nhất mình liền thất bại.

"Ha ha." Diệp Thanh Vũ cười cười: "Rác rưởi."

Hắn nhắc chân, tung cước đá Hạ Hầu Vũ khỏi lôi đài.

Vừa rồi Diệp Thanh Vũ vẫn là giữ lực đẩy, nếu không có thể trực tiếp oanh bạo Hạ Hầu Vũ, biến hẳn thành một đồng thịt vụn, nhưng mà dù sao làm thế này cũng khiến rác rưởi kia không chịu nổi rồi.

Xong xuôi, dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú, hắn nhảy xuống lôi đài.

. . .

"Diệp Thanh Vũ thắng!"

"Gì vậy. . . Cũng quá nhanh đi!"

"Chỉ dùng một chiêu?"

"Hoàn toàn là nghiền ép, hai người căn bản không cùng một cái cấp bậc. . . Hạ Hầu Vũ đã là nửa bước Linh Tuyền rồi, vậy chẳng phải Diệp Thanh Vũ đã chính thức tiến vào Linh Tuyền Cảnh hay sao?"

Đệ tử năm nhất vậy xem đều cảm thấy khiếp sợ muôn phần.

Mặc dù là có người ẩn ẩn cảm thấy Diệp Thanh Vũ sẽ thắng, nhưng mà cũng không nghĩ tới sẽ thắng nhanh, dễ như trở bàn tay vậy. Tình cảnh này thoát nhìn không phải là hai võ giả cùng cấp chiến đấu mà giống như là người lớn nghiền ép trẻ con hơn ý.

Chiến lược Diệp Thanh Vũ thể hiện ra làm cho người khác khó có thể tin.

Đây có phải là thiếu niên sa đọa bên trong Nguyệt Khảo tụt xuống hơn năm trăm cái tên không?

Đùa không vậy, tụt xuống dưới năm trăm tên mà có thực lực như vậy ư, như vậy thì ai nấy đều nguyện tụt a!

Những tên trào phúng Diệp Thanh Vũ lúc trước đều điên rồi a!

"Ồ? Diệp Thanh Vũ nhảy xuống lôi đài rồi. . . Gì đây, hẳn muốn làm cái gì?" Có người kinh hô lên, dựa theo quy luật thì một khi đánh bại người thủ lôi thì bản thân liền thành đài chủ mới, có thể tiến vào danh sách mười người, vậy mà Diệp Thanh Vũ lại buông tha ư?

"Hẳn muốn làm gì?"

"Đi về phía một cái lôi đài khác?"

"Chẳng lẽ. . ."

"Trời, hẳn còn muốn khiêu chiến a!"

"Lại đi khiêu chiến một đài chủ là học viên quý tộc khác?"

Sau khi nhìn thấy Diệp Thanh Vũ đi tới dưới một cái lôi đài khác, ngừng nghĩ yên tĩnh thoáng chốc lập tức có từng đợt sóng trào lên, các học viên đột nhiên minh bạch Diệp Thanh Vũ muốn đi làm cái gì!

Hắn muốn quét ngang học viên quý tộc!

Dưới vạ chúng chú mục, quả nhiên Diệp Thanh Vũ nhảy lên lôi đài, mà đài chủ là một học viên quý tộc thiếu niên thiên tài tên là Nhiếp Ngôn, xuất thân từ Binh Chủ Phủ Tây Thành, là thiên tài có thanh danh gần với Tần Vô Song cùng Yến Hành Thiên, được vô số người chú ý.

"Người dám tới khiêu chiến ta?" Nhiếp Ngôn bộc phát chiến ý:

"Thật tốt quá, ta đang cần một hòn đá lót chân, người đánh bại Hạ Hầu Vũ lại thua ở trong tay của ta, đây quả thật là cảnh sắc hoàn mỹ!"

Diệp Thanh Vũ không nói gì, chẳng qua là ngoắc ngoắc ngón tay.

"Cuồng vọng!" Vũ khí của Nhiếp Ngôn là một thanh cự kiếm không mở lưỡii cao hơn hẳn một đoạn, hiển nhiên hẳn cũng là đệ tử có sở trường dùng lực lượng.

Kiếm lớn vung vẩy.

Kình phong vô hình khuếch tán bạo tràn.

Một kích khai sơn phá thạch chém ra.

Diệp Thanh Vũ cười cười, sở trường dùng lực lượng sao? Thật hay quá đi.

Hắn trở tay rút ra một đoạn Nại Hà thương, một tay cầm chặt tùy ý đỡ lấy cự kiếm chém tới.

Oanh!

Giống như là diệt thế nổ vang chông chất vang vọng giữa thiên địa.

Thanh âm kim loại va chạm cực lớn rung động loạn hưởng ông ông ô... ô... n... g trong tai các học viên xem cuộc chiến bốn xung quanh, trong nháy mắt đôi tai tất cả hình như đã ù đi.

Cự kiếm nặng hơn ba trăm cân lại giống như cọng cỏ bị đánh bay lên trời cao hơn hai mươi thước, sau đó nặng nề rơi xuống, đệ tử vậy xem như gặp phải quỷ mau chóng tránh đi, oanh một tiếng, cự kiếm rơi xuống đất tạo thành một cái hố sâu.

Bản thân Nhiếp Ngôn cũng trực tiếp bị đánh bay rớt khỏi lôi đài.

Nhiếp Ngôn miễn cưỡng đứng trên mặt đất, khuôn mặt ngốc trệ, thất hồn lạc phách, tay áo nát bầy, hai tay máu tươi đầm đìa, gan bàn tay nổ tung, cơ bắp cánh tay cũng đã nứt ra thành từng vết thương tràn ngập máu!

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 36

Liên Tục Phá Lô

"Ta. . ." Hãn há mồm đang muốn nói gì đó, nhưng lại ộc máu ra, toàn thân mềm nhũn, ngã xuống bất tỉnh nhân sự.

Bốn phía yên tĩnh như chết.

Đây chính là Nhiếp Ngôn nổi tiếng dùng lực lớn vô cùng sao!

Phải biết rằng trước đó, trong đám đệ tử năm nhất khiêu chiến hãn thì có rất ít người có thể đỡ được một kích tùy ý của hãn, vậy mà hiện giờ Nhiếp Ngôn lại thua thảm ở chính lĩnh vực mà hãn được coi là mạnh nhất.

Một kích toàn lực lại bị Diệp Thanh Vũ dùng một thương tùy ý đánh bay cả kiếm nơi tay, đánh rách cả cánh tay, chấn thương đến cả nội tạng dẫn đến ộc máu hôn mê!

Quyền Á Lâm kinh sợ lẫn lộn, một màn trước mắt thật giống như ai đó hung hăng tát hãn một cái, tức đến phát run lại không thể làm gì!

Hãn đột nhiên cảm thấy, hôm nay chính mình thật sự làm ra một quyết định quá mức ngu xuẩn.

Bên cạnh hãn, đám học viên quý tộc ai nấy đều phẫn nộ, nhưng ai nấy đều bị dọa sợ đến mức tái cả mặt lại. Loại lực lượng này bọn hãn không có cách nào địch nổi, nó đã vượt qua phạm trù nhận thức của bọn hãn! ~ Vì cái gì mà bên trong đám hàn môn lại có thể xuất hiện một người vô địch như này?

Rất nhiều người, trí não trì trệ, suy nghĩ không thông.

Trong cái không khí yên lặng đến ngạt thở, Diệp Thanh Vũ nhảy khỏi lôi đài rồi đi về phía lôi đài thứ ba.

Khuôn mặt Diệp Thanh Vũ không chút biểu tình, tay hãn cầm chặt trường thương, kéo lê trên nền đất, mũi thương va chạm phải phiến đá trên mặt đất phát ra thanh âm ghê rợn khiến người khác hãi hùng khiếp vía, càng có thêm chuỗi chuỗi tia lửa sáng chói lan tỏa xung quanh.

"Điều này... Không được, không thể để hãn tiếp tục nữa, nếu không..." Quyền Á Lâm hét lớn, nếu như hôm nay thật sự để cho Diệp Thanh Vũ đánh xuyên qua từng lôi đài của học viên quý tộc thì đúng là xong con mẹ nó rồi, vậy từ nay về sau toàn bộ tập đoàn quý tộc năm nhất sẽ mất hết mặt mũi, chẳng bao giờ dám ngang mặt mà nhìn Diệp Thanh Vũ nữa.

"Nhanh đi mời giáo tập!"

"Sau khi phá lôi thì chính là đài chủ, không thể khiêu chiến nữa... Hãn... Hãn chính là phá hỏng quy củ!"

"Kiêu ngạo quá mức, vô pháp vô thiên!"

Đám học viên quý tộc thất kinh hét lên.

Mà lúc này, Diệp Thanh Vũ đã nhảy lên lôi đài thứ ba, trấn thủ lôi đài này là một thiếu niên mặc áo bào trắng, thoạt nhìn rất là tinh ranh, tay hãn cầm song kiếm, nhìn Diệp Thanh Vũ nói: "Ha ha, con cá hàn môn chết thối, vậy mà dám ngang ngược phá hư quy củ, chỉ dám ỷ vào khí lực lớn... Có bản lĩnh thì tỷ thí kiếm thuật với ta!"

Diệp Thanh Vũ cười: "Ha ha!"

Nháy mắt sau đó.

Quyền phong tuôn ra mạnh mẽ, như là biển gầm mãnh liệt. . . Tên thiếu niên quý tộc tự cho mình thông minh đã chết ngộp trong từng năm dấm, cú đá đầy ngang tàn!

Dưới lời đài.

"Lại. . . Lại thất bại?"

"Đồng Vĩ - được xưng là kiếm thuật mạnh nhất, cũng thất bại!"

"Lực lượng của Diệp Thanh Vũ thật quá kinh khủng đi, hãn dùng lực phá xảo, dù cho chiêu thức kiếm thuật tinh xảo nhưng dưới sự công phá của lực lượng khủng bố bộc phát điên cuồng như lũ quét thì cũng không có cách nào chống đỡ a. . ."

"Loại thô bạo chết tiệt!"

"Hỗn Thế Ma Vương a!"

Các học viên đều nghị luận.

Một đám học viên quý tộc thì chỉ dám căm phẫn trong lòng nhưng chẳng thể làm gì, còn đệ tử hàn môn thì vui mừng. Dù cho những ngày này bọn họ không có giao du gì với Diệp Thanh Vũ, nhưng hôm nay Diệp Thanh Vũ làm ra hành vi đánh đám học viên quý tộc lại khiến bọn hãn cảm thấy rất thoải mái!

"Giáo tập đâu? Vì cái gì mà vẫn chưa có ai đi ra ngăn cản tạp chủng kia lại. . ."

"Đây chính là nhiễu loạn trật tự thi đấu lời đài, vì cái gì không ai ra quản?"

"Con cá chết kia muốn làm gì? Hãn muốn biến danh sách 10 người do trưởng bộ môn Vương Diễm thành một trò cười sao?"

Quyền Á Lâm như là con thỏ sợ hãi, lớn tiếng la lên.

Người được phái đi cầu viện vẫn chưa về, mà những giáo tập chịu trách nhiệm duy trì trật tự lại chỉ đứng ở xung quanh lô đài, không biết vì sao mà không ai đi ngăn cản hành vi của Diệp Thanh Vũ.

...

Xa xa.

Trong hư không.

Nơi này do có lực lượng vô hình ngăn cách tất cả cảm giác của học viên cho nên bọn hắn nhìn không đến, phía trên không trung tâm Diễm Võ Trường có năm thân ảnh đứng sừng sững, bọn họ đang hứng thú nhìn một màn diễn ra ở dưới! ~ "Thật là hồ đồ a, tiểu gia hỏa này. . ."

Một lão nhân mặc trường bào màu trắng dờ khóc dờ cười lắc đầu, nhìn bộ dáng hắn giống như là mấy trăm tuổi, mặt hồng hào, râu tóc bạc trắng hết, lông mi dài ngoẵng đã trắng hết rủ xuống tới tận vai!

"Viện Trường, chẳng lẽ cứ mặc cho hắn càn quấy như vậy?" Một người trung niên mặc áo đen, mặt chữ quốc (国) không biểu tình nói.

"Ha ha, sự tình năm nhất thì để cho chính Tiểu Diễm đi quản a." Lão nhân lắc đầu cười cười, sau đó quanh thân có chút huỳnh quang màu trắng lóe lên liền biến mất ngay tại chỗ.

Người trung niên như có điều suy nghĩ rồi cũng nhẹ gật đầu.

Nháy mắt sau đó, hắn cũng đã biến mất.

Trong hư không, còn lại ba người là trưởng bộ môn năm nhất Vương Diễm, thủ tịch đại giáo tập Khổng Không cùng giáo tập Ôn Văn.

"Bỗng nhiên ta cảm thấy tiểu hồn đản này làm việc rất có phong cách năm đó của ta a." Ôn Văn cười cười đầy đặc ý mà nói: "Không hổ là đồ đệ mà lão tử ta dạy dỗ."

"Tiểu hồn đản này thật là bá đạo bá vương, học được mấy thứ phát huy ra rất tinh tế a." Khổng Không cũng cười vô cùng đặc ý: "Ta đã nói rồi, tâm tính đốt lên chính là pho tượng võ đạo Sát Lục Tu La thì tiểu tử này làm sao có thể ần nhẫn thật sự, ha ha, tính cách này, ta thích."

Trưởng bộ môn Vương Diễm bất đắc dĩ xoa xoa huyết thái dương, nói: "Hai người các ngươi tự kỷ điên cuồng vừa thôi, mai danh ần tích đã bao nhiêu năm vậy mà vẫn không thay đổi, hết chịu nổi các ngươi. . . Các ngươi cứ trò chuyện đi, ta đi đây!"

"A? Muốn đi rồi sao? Cơ mà sự tình hiện giờ đến cùng thì làm như nào?" Ôn Văn hỏi.

Vương Diễm nhìn thoáng qua tình cảnh ồn ào bên dưới, đáp: "Còn có thể làm gì? Cứ kệ tiểu hồn đản kia a, hấn muốn náo như thế nào thì liền náo như thế a."

Đại giáo tập Khổng Không giơ tay che cái trán xám xịt, một bộ biểu lộ đầy thất bại, nói: "Nói cả buổi, người cứng chiều tiểu hồn đản này nhất chính là người a."

"Đúng vậy a, người cũng không sợ làm hư hấn sao?" Bộ dáng Ôn Văn hiên ngang lẫm liệt nói.

Vương Diễm lườm hai người một cái, nói: "Đừng giả vờ giả vịt với ta, nếu như hiện tại ta thật sự muốn chinh tiểu hồn đản này, kẻ đầu tiên nhảy ra bảo vệ nhất định là hai người các ngươi đi a?"

Khổng Không cùng Ôn Văn liếc nhau một cái, cười hắc hắc.

Vương Diễm thở dài một hơi, nói: "Đứa nhỏ này chịu đựng qua ma luyện, không giống như bạn cùng lứa tuổi, tâm tính hẳn linh hoạt khéo léo, làm việc đều có chủ trương rõ ràng, nhìn như là hồ đồ nhưng trong đó đều chứa dụng ý khác. Huống hồ những năm này, học viện tốt xấu lẫn lộn, từ lúc lão viện trưởng tại vị đã nghĩ muốn dừng lại tranh đấu giữa hàn môn cùng quý tộc, lần này tiện mượn tay đứa nhỏ này từ từ áp chế sự ngang ngược càn rỡ của học viên quý tộc cũng là một chuyện tốt. Mà mười người trong danh sách kia cũng nên chịu chút đả kích áp chế, mới biết thế nào là trên người còn có người, trên trời còn có trời, mới có thể chính thức phát triển."

"Chẳng qua là náo như vậy, thực lực tiểu hỗn đản sẽ hiển lộ rõ ràng, sợ là tên Lưu Nguyên Xương kia sẽ có ác ý." Ôn Văn nghiêm mặt nói.

"Chuyện này thì giao cho Lam Thiên a, bên trong Lộc Minh Quận, coi như là phủ Thành chủ muốn động đến Lam Thiên thì trước hết cũng phải nghĩ cho kĩ, dù sao tên điên kia chính là đệ tử người kia a!" Vương Diễm cười nói.

...

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Diệp Thanh Vũ đã đập đến tòa lôi đài thứ bảy.

Trên tòa lôi đài này, người thủ lôi cũng là học viên quý tộc, mà đây còn là tòa lôi đài đặc biệt nhất, vì lúc đầu thủ lôi đài này vốn là Lý Đạt một đệ tử hàn môn, nhưng sau đó hẳn bị đám học viên quý tộc dùng xa luân chiến đánh bại. Tên chủ đài mới đáng vẻ kiêu căng kiêu ngạo, là một vị học viên quý tộc, cũng bị Diệp Thanh Vũ tiện tay quét ngang.

Đoạn đường này đi tới, hoàn toàn chính là nghiền ép.

Diệp Thanh Vũ! Một mình! Một thương! Gần như không ai có thể chống đỡ được uy lực một thương của hắn!!!

Lực lượng Diệp Thanh Vũ bạo phát ra triệt để rung động nhận thức của mọi học viên.

Đám người Quyền Á Lâm chờ mong giáo tập duy trì trật tự đến ngăn cản nhưng thủy chung không có xuất hiện.

Học viện dường như không biết tới chuyện này, không làm ra xử lý gì cả.

Mà bây giờ, Diệp Thanh Vũ đứng trước ba tòa lôi cuối cùng.

Tần Vô Song, Yến Hành Thiên còn có Tống Thanh La đứng ở trên ba tòa lôi đài này.

Từ khi bắt đầu thi đấu lôi đài thì chưa từng có ai lên khiêu chiến Tần Vô Song.

Bởi vì dù là khảo hạch thành tích hay vẫn là Nguyệt khảo này thì cấp bậc thực lực mà Tần Vô Song biểu hiện ra ngoài đều là nghiền ép, hấn giống như một tòa núi thần nguy nga đè ép tất cả mọi người. . .

Uy vọng đã được thành lập, thật sự không phải là một sớm một chiều.

Tần Vô Song được công nhận là đệ nhất cao thủ năm nhất, bất luận là thực lực, thiên phú, địa vị hay là xuất thân, không một ai có thể xoi mói, căn bản là không một người nào dám khiêu chiến uy vọng của Tần Vô Song.

Không có bất kỳ người học viên nào dám đối mặt cùng Tần Vô Song.

Bất kể là loại quý tộc cường quyết bướng bỉnh như Hạ Hầu Vũ, Lưu Lệ, hay vẫn là Yến Hành Thiên... kể cả đám đệ tử hàn môn dù không phục, không cam lòng cũng không dám.

Tần Vô Song đứng trên đệ nhất lô đài cao cao tại thượng, nhìn xuống đệ tử bốn xung quanh, cũng nhìn xuống Diệp Thanh Vũ, giống như là quân vương nhìn xuống thần dân của chính mình vậy. Coi như là Diệp Thanh Vũ quét ngang bảy tòa lô đài thì sao, cũng chẳng khiến hãn biểu hiện ra chút biến hóa nào.

Mà Yến Hành Thiên thì đã tiếp nhận bốn mươi lăm người khiêu chiến.

Trên người hãn có chút tổn thương sơ sơ, nhưng vẫn như trước như tảng đá đứng sừng sững trên lô đài, kể cả là kẻ an bài kế hoạch là Quyền Á Lâm cũng không ngờ tới, đệ tử hàn môn lại cứng cỏi như thế, ương ngạnh như thế, một mực kiên trì tới hiện tại.

Khuôn mặt Yến Hành Thiên mang theo trang nghiêm, biểu lộ nghiêm túc nhìn Diệp Thanh Vũ nhưng không nói gì.

Từ trên biểu lộ của Yến Hành Thiên, không ai có thể nhìn ra tâm tình lúc này của hãn, cũng không thấy được sự hưng phấn vì hãn là đệ tử hàn môn khi chứng kiến Diệp Thanh Vũ nghiền ép đám thiên tài quý tộc, cũng không có tức giận vì hãn là nhân vật đứng thứ hai năm nhất bị Diệp Thanh Vũ bộc phát ra hào quang đoạt đi danh tiếng.

Hãn chỉ là lẳng lặng đứng yên.

Không ai biết hãn suy nghĩ gì.

Hình như cũng chưa từng có người có thể nhìn ra hỉ nộ ái ố của Yến Hành Thiên.

Mà Tống Thanh La tức thì biểu lộ thoảng qua có chút bất an, Diệp Thanh Vũ bộc phát khiến nàng rung động, mà ngoài rung động thì chính nàng cảm thấy bản thân mình nhỏ yếu, nếu như mục tiêu kế tiếp của Diệp Thanh Vũ là nàng, vậy không hề nghi ngờ, chính nàng cũng không tin tưởng chính mình có thể đứng vững trên lô đài.

Diệp Thanh Vũ mỉm cười, đi đến lô đài kế tiếp.

Mọi người sôi trào lên.

"Sẽ là ai? Là ai? Diệp Thanh Vũ sẽ chọn ai?"

"Chắc là Tống Thanh La a? Dù sao nàng cũng coi như nằm trong vòng luân quần đệ tử phú quý. . ."

"Mau nhìn, quả nhiên là đi về phía lô đài Tống Thanh La!"

Đám người bùng lên nghị luận.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 37

Lôi Đài Số Một

Dung mạo Tống Thanh La xinh đẹp, cũng là thiếu nữ hạng nhất đẹp đến bại hoại trong toàn bộ năm nhất, luôn lạnh lùng cao ngạo, tự cho mình là cực cao, thiên phú cũng cực kỳ trác tuyệt, nói chuyện và làm việc khá cay nghiệt, nhân khí trong hàng đệ tử cũng cực cao, nhưng đồng thời cũng có nhiều người không thích nhìn vẻ kiêu ngạo của nàng.

Một số người tất nhiên sẽ vui vẻ nếu nhìn thấy nữ tử luôn tâm cao khí ngạo này xấu mặt.

Dưới lôi đài.

Diệp Thanh Vũ ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tống Thanh La ở trên.

Hắn cũng không có nhảy lên lôi đài.

"Người là biểu tỳ của Tiểu Quân, ta không làm khó dễ người." Diệp Thanh Vũ cười cười nói một câu sau đó quay người rời khỏi lôi đài này.

Không có ai phát hiện, trong nháy mắt này, Tống Thanh La nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Ánh mắt một số người dò qua xét lại trên người Tống Thanh La cùng Tống Tiểu Quân, dường như muốn tìm ra một ít gì đó, từ việc Diệp Thanh Vũ hạ thủ lưu tình thì ít nhất đã nói rõ một việc.

Diệp Thanh Vũ thật sự rất coi trọng người bạn là Tống Tiểu Quân.

Diệp Thanh Vũ là một người trọng bằng hữu.

Thân là bằng hữu của hắn, là một chuyện rất may mắn?

Một số người hâm mộ trong lòng.

Mà lúc này, Diệp Thanh Vũ chậm rãi đi đến trước lôi đài số hai.

Yến Hành Thiên đứng trên lôi đài cúi đầu nhìn Diệp Thanh Vũ.

"Ta hôm nay muốn bạo đánh là đánh những tên tự cho mình là đúng kia, cái đám ngu xuẩn luôn nghĩ mình hơn hẳn người khác. Việc này không quan hệ với ngươi, cho nên ta không muốn đánh với ngươi." Diệp Thanh Vũ nhìn Yến Hành Thiên, cười cười, nói: "Ta biết, ngươi rất mạnh, nhưng mà trạng thái ngươi hôm nay không tốt, ngày sau tái chiến."

Yến Hành Thiên bỗng nhiên cười cười.

Với số đông người thì đây là lần đầu tiên nhìn thấy Yến Hành Thiên tươi cười.

Khuôn mặt ngăm đen đoạn chính kia cười rộ lên lại phát ra một loại cảm giác kỳ lạ, dường như khiến cho người ta trong lúc lơ đãng sẽ đặt niềm tin nơi hắn!

"Tốt." Yến Hành Thiên đáp: "Ngày sau tái chiến."

Diệp Thanh Vũ chấp chấp tay.

Sau đó, dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú, hắn đi đến dưới lôi đài số một.

Tần Vô Song lẳng lẳng đứng yên bên trên.

"Cho nên, đối thủ mà người khiêu chiến cuối cùng, là ta rồi hả?" Giọng điệu Tần Vô Song tỏ ra bình tĩnh.

Diệp Thanh Vũ cười cười gật đầu, giống như đang nói chuyện trong nhà vậy, nói: "Kỳ thật, hiện tại ta cũng không có nắm chắc thắng được người, nhưng mà hôm nay không chiến cũng phải chiến rồi."

"A, nguyên nhân gì vậy?" Tần Vô Song bình tĩnh hỏi.

Diệp Thanh Vũ nhún nhún vai, chuyển tay chỉ chỉ đám người Quyền Á Lâm đang vừa sợ vừa giận ở xa xa, nói: "Cũng là bởi vì những lâu la kia của người, chúng luôn cảm thấy mình trời sinh tài trí hơn người, luôn muốn phá hoại sự yên tĩnh trong học viện. Cái chó má gì mà tập đoàn học viên quý tộc, động một chút là muốn biến bốn năm cuộc sống trong học viện của người khác thành ác mộng. . . Ta nhớ vào, ta thấy loại này chính là đám thiếu nhân chó má vô liêm sỉ như ruồi nhặng chui lủi khắp nơi, suốt ngày cắn càn gây sự với mọi người. Mọi người tới nơi này cũng là vì học nghệ học võ, vậy mà cái đám kia mới tầm mười tuổi đến lông còn chưa dài đủ lại học người khác chơi đùa tâm kế. . . Ha Ha!"

Diệp Thanh Vũ nói những lời này, vô cùng rõ ràng, truyền đến trong tai tất cả mọi người xung quanh.

Sắc mặt Quyền Á Lâm cùng đám thiếu niên quý tộc lập tức trở nên khó coi vô cùng.

Giọng điệu của Diệp Thanh Vũ giống như gia trưởng đang giáo huấn hùng hài tử không nghe lời vậy, mỗi chữ mỗi câu như là dao găm hung hăng cắt từng miếng thịt trên người bọn hắn.

Bọn hắn vất óc tìm kế hết lòng hết sức làm ra sự tình mà bọn hắn coi là tốt, vậy mà từ miệng Diệp Thanh Vũ bọn hắn lại trở thành đám thiếu hài tử vô vị, bọn hắn kinh sợ cùng oán giận đến mức tận cùng, quả thật không thể diễn tả bằng lời.

"Người nói nhiều như vậy, dường như rất đặc sắc a, nhưng thực tế đều là nói nhảm." Tần Vô Song cúi xuống, vẫn là cao cao tại thượng như cũ, nói: "Từ xưa đến nay quý tộc luôn trên đầu hàn môn, đám người Quyền sư đệ chẳng qua là vì bảo vệ trật tự cấp bậc của Tuyết quốc như trước mà thôi, làm sai chỗ nào?"

Điều hẳn nói chính là chuyện đương nhiên, cây ngay không sợ chết đứng.

Đám người Quyền Á Lâm nghe vậy, lập tức vừa mừng vừa sợ, mê mang ban đầu cũng liền tan thành mây khói.

Tần Vô Song chính là người như vậy.

Nhiều khi, hẳn chỉ cần một câu liền có thể khiến ý chí chiến đấu của đám người đi theo hẳn trở nên sụp đổ.

"Mà từ miệng người nói ra lại buồn nôn vô cùng, cái gì mà chó má ruồi nhặng, kỳ thật đây lại là trật tự quân quân thần thần kéo dài gần trăm năm tại Tuyết quốc, là luật pháp, là quy tắc, là Nhân tộc sở dĩ có thể tồn tại võ đạo căn cơ ở Thiên Hoang giới, Quyền sư đệ bọn hẳn kiệt lực bảo vệ nó thì có gì là không thể?"

Tần Vô Song từ trên cao nhìn xuống, hỏi.

Bên trong ngôn ngữ của hẳn, ẩn chứa một loại chất vấn ẩn ẩn uy nghiêm.

"Người chẳng qua là một cái tiểu tử trời sinh tính tình ngang ngược, ý vào sức mạnh bản thân không thông hiểu giáo dục cảm hóa, lỏng lẻo thô bỉ, cái gì cũng không biết còn dám ở đây phát ngôn bừa bãi, người mới là tên chẳng biết cái thá gì."

Nói xong câu cuối cùng, Tần Vô Song trở nên uy vũ, thần sắc nghiêm nghị.

Hắn nói ra những lời này khiến cho bầu không khí toàn bộ trung tâm Diển Võ Trường lập tức biến đổi, hầu như tất cả mọi người đều cảm thấy trong lòng nặng trĩu xuống, như có áp lực vô hình bao phủ khắp không gian.

Các học viên trong lúc bất tri bất giác đều bị ngôn ngữ của Tần Vô Song thuyết phục, dường như sinh ra một loại xúc động nhịn không được muốn quỳ rạp xuống đất quỳ bái hắn!

Dường như ở khoảnh khắc này, thân ảnh Tần Vô Song dưới ánh mặt trời khoác lên ánh vàng kim chói lọi, đại biểu chính là chính nghĩa cùng công lý, mà bất luận người nào đối nghịch với hắn đều là tội ác tà trời.

Hầu như tất cả mọi người đều bị khí thế Tần Vô Song áp đảo.

Chỉ có Diệp Thanh Vũ ngoại lệ.

Hắn giang tay ra, không sao cả vẫn cười cười.

"Người xem, đây chính là nguyên nhân vì sao ta và người nhất định phải có một trận chiến, cái thứ chó má buồn cười như vậy từ trong miệng người nói ra liền trở thành chính nghĩa. Ha ha, cho nên ta giẫm nát mặt đám người Quyền Á Lâm, thậm chí giết chết bọn chúng thì cũng có ý nghĩa gì, chỉ có giẫm lên đầu người mới có thể để cho năm nhất có một điểm trong lành yên tĩnh.

Sắc mặt Tần Vô Song trầm xuống.

"Cuồng vọng." Hắn nhìn xuống Diệp Thanh Vũ, như là ánh mắt Thần Linh nhìn xuống một con sâu cái kiến vậy: "Người căn bản không biết, lực lượng của ta đã đến trình độ gì."

"Vậy sao?" Chiến ý Diệp Thanh Vũ bộc phát, hấn cỡi vỏ thương màu đen sau lưng xuống, rút hai đoạn Nại Hà Thương ra, mỗi tay cầm một đoạn thương, nói: "Cũng vậy, người cũng không biết chiến lực chính thức của ta. Chiến a!"

Lời còn chưa dứt.

Diệp Thanh Vũ đã vượt lên ra tay trước.

Oanh một tiếng, mặt đất bằng nham thạch dưới chân hấn bỗng nhiên vỡ vụn, lan tràn như mạng nhện quanh hai chân Diệp Thanh Vũ, khuếch tán bức xạ tứ phía.

Diệp Thanh Vũ lấy lực tá lực phóng lên trời.

"Tiếp chiêu!"

Trường thương Nại Hà chấn động trong hư không, hai đoạn thân thương vũ động cuồng bạo, nương theo xu thế hạ xuống của Diệp Thanh Vũ như thái cổ thần sơn áp đỉnh oanh kích xuống chỗ Tần Vô Song đứng.

Kình phong như phần nộ.

Tần Vô Song đứng nơi đó, tóc dài màu đen lập tức bay múa điên cuồng.

Hấn quát thành tiếng, quanh thân thoáng chốc liền có ánh lửa màu xanh tuôn ra loạn động, lập tức có một loại lực lượng khó có thể hình dung phóng xạ khắp bốn phương tám hướng.

Lực lượng thiên địa nguyên khí!

"Phong!"

Tần Vô Song lật tay tung một trảo vào hư không, liền có ánh sáng nhàn nhạt lập loè, một thanh cự kiếm phong cách cổ xưa không hề báo trước tự

dừng xuất hiện, được hấn nắm trong tay, trở tay hoành ngang!

Oanh!

Thương kiếm va chạm, lập tức có âm thanh va đập đáng sợ khuấy động bức xạ.

Gió lốc khí lưu điên cuồng cuồn cuộn khắp tứ phía.

Phù văn gia cố trận pháp trên lôi đài bị đại lực trùng kích đến yếu đi, rồi ngay lập tức đã bị phá hủy làm cho các học viên đứng ở mười mét xung quanh lôi đài chưa kịp phản ứng gì đã bị cỗ lực trùng kích này đung bay ra ngoài. . .

Một mảnh thanh âm kinh hô thét lên.

Mấy chục đệ tử bị đung bay vẫn kịp mở to hai mắt, vẫn nhìn thấy rõ ràng, Tần Vô Song đứng ở trên lôi đài, thân hình hấn trầm xuống lôi đài, lôi đài dưới chân to như vậy lại giống như là tượng cát, chịu man lực trùng kích rõ ràng đã bắt đầu sụp xuống!

Đá vụn bụi đất phóng lên trời, nhìn giống như là từng đám mây hình nấm bay múa.

Bụi mù bao phủ thân hình Tần Vô Song cùng Diệp Thanh Vũ lại.

"Điều này. . . Trời ạ, đây là lực lượng gì vậy?"

"Lôi đài trực tiếp bị đánh vỡ tung sao?"

"Lôi đài có trận pháp phù văn sơ cấp gia cố, đủ để thừa nhận một kích toàn lực của cao thủ Linh Tuyền Cảnh sơ giai, vậy mà trực tiếp bị đánh nát. . . Điều này nói rõ cái gì? Lực lượng một kích kia của Diệp Thanh Vũ. . ."

"Người nào thắng?"

"Tần Vô Song đỡ được sao?"

Bụi mù tán loạn đầy trời, không ngừng có thanh âm va chạm oanh oanh của kiếm thương truyền ra, mơ hồ còn có thể nhìn thấy hoa lửa bắn ra khắp tứ phía, âm thanh va đập như tiếng sấm liên tục khuấy động.

Rút cuộc, sau mấy chục hơi thở.

Thanh âm binh khí oanh kích cuối cùng cũng ngừng lại.

Hết thấy đều kết thúc.

Vô số người ngừng thở, hai mắt mở lớn ngóng nhìn.

Ở bên trong lôi đài phế tích, thân ảnh hai người giống như là Ma sừng sừng sừng sừng.

Tần Vô Song cùng Diệp Thanh Vũ, vẻ mặt cả hai đều kinh ngạc, nhìn đối phương, trên người bọn hắn không có vết thương, hiển nhiên chiến đấu lúc trước cũng không phân ra thắng bại. Nhưng cả hai đều bởi vì thực lực của đối phương mà lấy làm kinh ngạc.

"Người, khiến ta hứng thú." Tần Vô Song chậm rãi nói.

Diệp Thanh Vũ trở tay cầm chặt hai đoạn trường thương màu đen, đuôi thương mảnh liệt hướng chính giữa hợp lại, rắc rắc rắc rắc thanh âm chuyển động cơ quan hơi nhỏ truyền ra, hình thái cuối cùng của Nại Hà Thương rút cuộc hiện ra trước mắt người đời.

"Vậy sao?" Diệp Thanh Vũ cười cười, nói: "Đã như vậy, vậy người triệt để thể hiện ra thực lực một cái Linh Tuyền cảnh a, để cho ta xem một chút Võ giả sáng lập ra một cái Linh Tuyền trong đan điền đến cùng có chiến lực như nào!"

"Có thể, người có tư cách này." Tần Vô Song ngạo nghễ ngẩng đầu: "Đại Chu Kiếm đã ôn nhuận bên trong Linh Tuyền của ta đã hơn mấy tháng, vậy mà người rõ ràng có thể tiếp được nó oanh kích, người có vốn để kiêu ngạo rồi!"

Cự kiếm Đại Chu Kiếm phong cách cổ xưa tự động lơ lửng tại đỉnh đầu Tần Vô Song, thân kiếm trầm trọng, sống kiếm cũng không giống kiểu truyền thống mà là lõm xuống dưới, có văn tự điêu khắc đỏ như máu, có lực lượng kỳ dị chấn động lập loè trên nó.

Đây là một thanh Linh binh.

Võ giả tiến vào Linh Tuyền cảnh, có thể sáng lập ra Nguyên Khí Tuyền Nhân trong đan điền, tuyền nhân tiến hóa trở thành Linh Tuyền, từ nó tràn ra Nguyên khí Linh Tuyền thủy, Linh Tuyền chi thủy gột rửa và tắm bổ thân thể, giúp cho Võ giả càng trở nên cường đại hơn.

Cùng lúc đó, Võ giả cũng có thể thu Linh binh vào Đan Điền, ngâm trong nguyên khí tuyền thủy ở Tuyền Nhân, làm như vậy chẳng những có thể tăng giai vị cùng uy lực của Linh binh lên, càng có thể khiến cho bản thân phối hợp với Linh binh đạt tới trạng thái tốt nhất, thi triển ra chiến lược khủng bố.

Linh Tuyền chi thủy dịu dàng cất giữ Linh binh, đây chính là độc quyền của võ giả Linh Tuyền Cảnh.

Người ngoài đều đồn đại, Tần Vô Song bước chân vào nửa bước Linh Tuyền cảnh, tạo ra nguyên khí hỏa chủng. Nhưng hiện tại xem ra, vị thiên tài đến từ Phủ Thành chủ này che giấu thực lực thật sâu, đâu chỉ là nửa bước Linh Tuyền mà sớm đã là cao thủ Linh Tuyền cảnh chân chính.

Ở bên trong toàn bộ Lộc Minh Quận, sáng lập ra Linh Tuyền đầu tiên bên trong đan điền đã đủ để coi là hạng cao thủ.

Mà Tần Vô Song mới vẹn vẹn mười một tuổi mà thôi.

Tương lai của hắn không thể hạn lượng.

Phía đối diện.

Diệp Thanh Vũ dùng một thức mở đầu cổ quái, sau lưng cầm Nại Hà Thương dài hơn ba mét. Thương dựng ngang trời sau lưng Diệp Thanh Vũ, triển lộ ra một loại dữ tợn làm người khác cảm thấy sợ hãi.

So sánh với trường thương thì thân hình Diệp Thanh Vũ hơi có vẻ nhỏ bé, khiến người ta không kì vọng được sinh ra một loại ảo giác nghĩ trường thương này chính là binh khí của Thần Linh, người phàm không thể vũ động trường thương này được.

"Tất cả thối lui ra ngoài trăm thước!"

Tần Vô Song nhìn nhìn đệ tử vậy xem, theo thói quen liền ra lệnh.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 38

Ngang Sức Ngang Tài

Lúc này các học viên mới từ trong khiếp sợ rung động vô hạn phục hồi lại tinh thần, oanh một tiếng sôi trào lên. Vốn đám đệ tử giống như một bầy pho tượng chết đứng bây giờ đã triệt để rối loạn lên rồi, có người kinh hô, có người vội vàng lui về phía sau. . .

Tất cả tình cảnh diễn triển ra giống như là hung hung hăng hăng chọc vào một tổ ong bò vẽ vậy.

Đến cả trên mặt đám người Yến Hành Thiên cũng lộ ra vẻ mặt rung động.

Tần Vô Song vậy mà là một cao thủ Linh Tuyền cảnh, tin tức chấn động này khiến tất cả mọi người thất thần giây lát, trong nháy mắt những người vốn cho là mình cùng Tần Vô Song không khác biệt lắm cùng là những học viên thiên tài năm nhất đều bị thất hồn lạc phách.

Cũng có một số người đột nhiên ý thức được, nếu như Tần Vô Song đã khủng bố như thế rồi, như vậy Diệp Thanh Vũ thì sao, hẳn chính diện giao phong ngang tài ngang sức với Tần Vô Song, vậy chẳng phải hẳn cũng đến Linh Tuyền cảnh rồi!?

Đúng lúc này "Tất cả lui ra đi!"

Thanh âm ôn hòa mang theo uy nghiêm vang lên.

Trong hư không có bóng người lóe lên, thân ảnh thủ tịch đại giáo quan Khổng Không tiêu sái lồi lạc lẳng không xuất hiện, hấn đứng sừng sững trong không trung mang theo uy áp nhàn nhạt, lòng bàn tay hấn mở ra liền có bốn miếng ánh sáng lấp lánh bay ra ngoài, rơi vào bốn phía.

Lập tức nguyên khí lưu động trở nên mạnh mẽ, một cái phù văn trận pháp mới tức thì được hình thành.

Một màn ánh sáng màu bạc nhàn nhạt như những gợn nước lăn tăn lập lòe xuất hiện trong hư không, màn sáng lấy Diệp Thanh Vũ cùng Tần Vô Song làm trung tâm lan ra bao phủ hơn trăm mét quanh hai người, đề phòng hai người tiếp tục chiến đấu lan đến mọi người cùng công trình kiến trúc xung quanh.

Chỉ giờ tay nhắc chân đã bố trí ra phù văn trận pháp nguyên khí có cường độ cùng quy mô như thế, thực lực của đại giáo quan Khổng Không quả là sâu khôn lường.

Mà đại giáo quan làm vậy, chẳng khác gì đã hoàn toàn nhận thức chiến đấu giữa Tần, Diệp - hai học viên trẻ tuổi!

Lúc này, đám đệ tử mang theo khiếp sợ, trầm mặc lui về phía sau, đi ra khỏi phạm vi trận pháp.

Không khí căng thẳng tràn ngập.

Không khí dường như ngưng lại.

"Lúc trước ngươi luôn luôn ẩn mà không lộ, một dạng không tranh quyền đoạt thế, nhưng bây giờ đứng ra rồi, thực lực của ngươi quả thật không tệ." Tần Vô Song trở tay nhắc lên, cầm lấy Đại Chu Kiếm trên đỉnh đầu, đầu ngón tay hấn gảy nhẹ lên thân kiếm, tiếng kiếm minh yếu ớt vang lên không ngừng, rồi cười lạnh nói: "Vì điều gì đã cải biến phong cách làm việc của ngươi vậy?"

Diệp Thanh Vũ cười cười, nói: "Vậy phải đa tạ chó săn Quyền Á Lâm của ngươi rồi, nhờ hấn bức bách đột nhiên khiến ta ý thức được, luôn tránh né là không tốt, ở cái thế giới này chỉ có loại người hung ác mới có chỗ đứng, mới không người nào dám chọc. Mà võ đạo chi tâm của ta chính là Tu La Sát Lục, tránh lui không phải lựa chọn của ta."

Tần Vô Song gật gật đầu, nói: "Xem ra cuối cùng ngươi đã ý thức được điểm này, ha ha, cũng không tính là quá muộn, thực lực của ngươi quả thật khiến người khác sợ hãi thán phục, đáng tiếc là nghìn không nên vạn không nên, không nên làm đối thủ của ta."

"Nhiều lời vô ích, chỉ có CHIẾN."

Diệp Thanh Vũ không muốn nói nhiều.

Trong hai mắt hấn, chiến ý như ngọn lửa đốt lên hùng hực.

Ô... ô... n... g!

Trường thương chấn động, khối đá vụn nghìn cân sau lưng Diệp Thanh Vũ bắn ra, nhanh như sao băng bay về phía Tần Vô Song, nó lập tức đã được chọn làm kích mở màn.

Chiến đấu bắt đầu.

"Ra!"

Tần Vô Song hét lớn, Đại Chu Kiếm chém ra.

Oanh!

Kiếm quang chém vỡ cự thạch.

Bụi mù cuộn lên, nghênh đón Tần Vô Song là mười mấy khối phi thạch nghìn cân khác.

Đá vụn từ lôi đài sụp xuống đã biến thành một bộ phận để Diệp Thanh Vũ va chạm cùng Tần Vô Song, tốc độ từng tăng từng tăng cực nhanh như là thiên thạch trên chín tầng trời rớt xuống, ma sát với không khí phát ra thanh âm rít chói tai cùng ánh lửa lóe mắt, mỗi một va chạm nặng chừng vạn cân.

Dù thực lực Tần Vô Song cao thâm nhưng trong chớp nhoáng này cũng có chút biến sắc.

"Thức thứ nhất - Đại Chu Kiếm Quyết. . . Phong!"

Theo tiếng quát, kiếm thức dẫn động mạnh mẽ, nguyên khí chi lực quán chú, chung quanh Đại Chu Kiếm lập tức có tầng tầng ánh sáng chói mắt từ phù văn nguyên khí biến ảo ra, giống như một đám quang bàn màu bạc chồng lên tầng tầng hình thành một bức tường ánh kỳ dị chắn trước người Tần Vô Song.

Oanh oanh oanh oanh!

Dường như lôi đình rền vang, hỏa diễm nham thạch âm âm đụng lên bức tường ánh sáng nhao nhao vỡ vụn hết.

Khói bụi đầy trời.

HUU... U... U!

Bỗng nhiên có một điểm hàn quang lập loè.

Diệp Thanh Vũ nhún người đâm ra như rồng, thương mang tăm tối tràn đầy lạnh lẽo đâm xuyên bụi mù, tập sát tới.

Đinh!

Mũi thương đâm đến, bức tường ánh sáng bằng phù văn lập tức bị đâm rách, hóa thành vô số quang điểm tán loạn đầy trời.

Tần Vô Song không đổi sắc, hai tay cầm kiếm, chém ra một kiếm.

Oanh!

Mũi kiếm trảm trên mũi thương.

Hai đạo bóng người dừng lại một chút, rồi đều bị chấn khai lùi lại.

"Đại Chu Kiếm Quyết. . . Vạn Kiếm Sát!"

Tần Vô Song luôn bị Diệp Thanh Vũ chiếm lấy tiên cơ, lúc này, trên trán hấn sát cơ dạt dào liền thi triển ra kiếm quyết tinh diệu vô song, trường kiếm phong cách cổ xưa lơ lửng trước ngực lập tức huyền hóa ra từng đạo kiếm ảnh như thực như ảo, bóng kiếm tầng tầng lớp lớp lượn lờ quanh người hấn.

"Giết!"

Kiếm thức phát động, ngàn vạn kiếm ảnh lướt đi kích sát.

Ở giữa thiên địa, dường như thật sự chỉ có kiếm, những nơi kiếm đi qua tất cả đều hủy diệt.

Diệp Thanh Vũ cười ha ha, hai tay nắm Nại Hà trường thương, nhảy đến một chỗ cách hơn mười mét, đi tới bên hông phía trên một tòa lôi đài hoàn hảo không tổn hao gì, một tiếng oanh vang lên, trường thương đâm vào dưới đáy lôi đài.

Giờ khắc này, rất nhiều người còn chưa hiểu Diệp Thanh Vũ cuối cùng muốn đối phó ra sao?

Nhưng mà nháy mắt sau đó, con mắt tất cả mọi người đều trọn tròn.

"Ra!"

Diệp Thanh Vũ hét lớn như Ma Thần rống to.

Chỉ thấy hai tay hắn có cơ bắp nổi lên, mặt đất Oanh long long chấn động, trong chấn động đó lôi đài có đường kính hơn mười mét chính là bị thần lực khủng khiếp trực tiếp nhấc ra.

Một thương nhấc lên một tòa lôi đài?

Tất cả mọi người ngốc trệ, đầu óc có chút không đủ dùng.

Rung động trong chớp nhoáng, giống như là một con kiến nhấc bổng một dãy núi vậy, thân ảnh bé nhỏ cùng trường thương nhỏ bé nhấc bổng tòa lôi đài, loại đối lập như này quả thật khiến người khác nhìn thôi đều rùng mình.

Mà trong chớp nhoáng này, Diệp Thanh Vũ quả thật giống như một Ma Thần đến từ địa ngục, trường thương rung chuyển lôi đài, oanh một tiếng đập bay lôi đài về phía ngàn vạn vạn kiếm ảnh phô thiên cái địa đang bay tới.

Giống như là dãy núi va chạm vào lôi điện.

Oanh oanh oanh oanh!

Tiếng nổ mạnh của năng lượng nguyên khí vang lên gấp gáp cuồng loạn, lôi đài to như vậy lập tức nát vỡ, mà kiếm khí Đại Chu Kiếm Quyết cũng hết lực.

Học viên vây xem xung quanh nhao nhao kinh hô thét lên.

Vậy mà một thương đánh bay cả tòa lôi đài ư, trời ạ, muốn làm được cần phải có cự lực ngoài năm vạn cân a? Thân hình Diệp Thanh Vũ cũng không phải thể hình như kim cương bạo lực đấy, vậy mà có thể dung nạp được lực lượng kinh khủng đến vậy?

Không ai nghĩ đến, Diệp Thanh Vũ dĩ nhiên dùng loại phương thức này để phá chiến kỹ Vạn Kiếm Sát, sự thật này đã vượt ra khỏi tưởng tượng cực hạn của chín phần mười học viên.

Trước đó, không ai ý thức được, lực lượng thân thể có thể cường hãn đến loại trình độ này.

Trong trận.

Diệp Thanh Vũ mượn nhờ bụi mù đá vụn yểm hộ, cấp tốc chạy nhanh.

Lực lượng thân thể cường đại thì chỉ có cận chiến mới đại triệt để thể hiện ra sự khủng bố của nó, cho nên hẳn nhất định phải kéo gần khoảng cách hơn.

Nham thạch dưới chân hẳn văng tung tóe, có thể thấy được lòng bàn chân hẳn bộc phát lực cùng tốc độ chạy có lực lượng lớn đến cỡ nào, thân hình của hẳn gần như biến thành một đạo tàn ảnh kéo dài.

Đây thuần túy là lực lượng thân thể bộc phát.

Hiện giờ Diệp Thanh Vũ còn chưa tu luyện chiến kỹ nguyên khí, chỉ có thể dựa vào bộc phát lực lượng cơ thể để chiến đấu. Từ trên cảnh giới võ đạo mà nói thì đã yếu kém hơn Tần Vô Song một bậc, nhưng lực lượng thân thể của Diệp Thanh Vũ đã vượt qua phạm trù bình thường.

HUU... U... U!

Trường thương đâm ra.

Cái gì gọi là một điểm hàn mang tới trước sau đó thương xuất như rồng.

Chính là cảnh giới cao nhất của Thương thuật.

Thương pháp Diệt Thanh Vũ tu luyện là chiêu thức trụ cột đơn giản nhất, cũng là chiêu thức khó phá giải nhất.

Tần Vô Song cũng không dám chính diện mạnh mẽ chống đỡ.

Một thương khủng bố rít gào như muốn xé rách hư không đâm tới, Tần Vô Song cảm thấy trong đó có loại lực lượng làm chính hắn run sợ, đó là loại lực lượng không thua lực lượng Linh Tuyền cảnh của chính hắn chút nào.

Hắn bước chân tránh né, thi triển bộ pháp tránh khỏi thương này.

Một thương. Đâm vào không khí, Diệt Thanh Vũ biến đổi thương thức quét ngang ra.

Thân thương dài hơn ba mét giống như lưỡi hái tử thần, hóa thành một đạo tia chớp màu đen.

Tần Vô Song lại tránh.

Thân hình hắn chấn động, bước lên hư không, lảng không mà đứng.

Linh Tuyền cảnh chính là Tiên Thiên cảnh giới, thoát khỏi công cùm xiềng xích Hậu Thiên, dựa vào lực lượng thiên địa nguyên khí đủ để ngưng trệ hư không, lảng không mà đứng, là một trong những năng lực đặc thù của võ giả Linh Tuyền cảnh.

Trong đan điền Tần Vô Song mở ra một cái Linh Tuyền, nguyên lực trong cơ thể hắn đã đủ chống đỡ hắn ngưng trệ lảng không trong thời gian một chung trà.

Liên tục phải tránh thoát công kích lôi đình của Diệt Thanh Vũ, sắc mặt Tần Vô Song càng ngày càng phấn nộ.

Rõ ràng hẳn bị một con sâu cái kiến trong mắt hẳn dồn đến tình trạng này.

Nhưng mà. . .

Đến đây là chấm dứt rồi!

Tần Vô Song hít sâu, hai tay mở ra, dường như ôm lấy cái gì, Đại Chu Kiếm lơ lửng ở đỉnh đầu hẳn liền tự quay điên cuồng, giống như có thanh âm xé rách kim loại vang lên giữa thiên địa.

Dù không phải người tu luyện thì lúc này cũng có thể cảm giác được trong không khí sinh ra một loại rung động kỳ dị, khí lưu chậm chạp xoay tròn tụ tập về xung quanh Tần Vô Song.

Đây là lực lượng thiên địa nguyên khí.

Lực lượng đáng sợ nhất trong thiên địa.

Tần Vô Song đang tụ tập huyền khí, ngưng tụ một kích lôi đình.

Hắn cúi đầu nhìn xuống Diệp Thanh Vũ, trong ánh mắt tràn đầy thông cảm cùng châm biếm.

Lực lượng thân thể mạnh mẽ thì như thế nào?

Ở trước mặt lực lượng thiên địa hết thảy đều là mây bay.

Hắn huy động hai tay, dẫn động kiếm quyết, Đại Chu Kiếm rít lên phá không rồi bỗng nhiên oanh xuống hóa thành kiếm ảnh đầy trời.

"Đại Chu Kiếm Quyết —— Vạn Kiếm Sát!"

Lại một chiêu như trước, nhưng lần này Tần Vô Song nén giận mà bạo phát, uy lực càng lớn, kiếm ảnh phô thiên cái địa như mưa rào mang theo

hủy diệt đáp xuống bao trùm Diệp Thanh Vũ lại.

"Đến tốt!"

Diệp Thanh Vũ hét lớn, tóc đen dày đặc bay múa cuồng loạn, thân hình thẳng tắp sừng sững giống như bàn thạch, đôi tay hấn vũ động trường thương Nại Hà xoay tròn cực nhanh, thương ảnh biến ảo giống như một mặt thuẫn màu đen, cần thận chặt chẽ bảo hộ chính bản thân mình.

Oanh oanh oanh oanh!

Tùng đạo kiếm khí của Đại Chu Kiếm oanh kích lên trên thương thuẫn, giống như trời trừng phạt giáng xuống lôi đình diệt thế, kiếm ảnh kinh khủng bao phủ hoàn toàn phạm vi mấy chục thước quanh Diệp Thanh Vũ.

"Không thể tránh né. . ."

"Chính diện cứng rắn va chạm cùng kiếm quang nguyên khí sao?"

"Thế nhưng mà Đại Chu Kiếm là Linh binh a!"

Xa xa, các học viên lập tức trừng lớn mắt chăm chú mà nhìn chăm chăm vào trong trận, lực lượng thân thể mặc dù cường hãn, chỉ sợ cũng không thể cứng rắn ngăn cản công kích bằng nguyên khí a? Huống chi trong tay Diệp Thanh Vũ chẳng qua là một thanh Phàm binh mà thôi.

Thanh âm kiếm quang phá không nổ ran vang lên bên tai không dứt.

Tần Vô Song sừng sững trong hư không, giống như Thiên Thần.

Sau khoảnh khắc, kiếm quang Vạn Kiếm Sát cuối cùng cũng dừng lại.

Bụi mù tràn ngập dần dần tản đi, mơ hồ nhìn thấy chỗ Diệp Thanh Vũ đứng khi trước dường như là bị thiên thạch va chạm vào biến thành một cái

hố to sâu không thấy đáy, hóa thành một mảnh hoang mạc tràn ngập nham thạch vỡ vụn, nhìn thôi cũng sợ phát khiếp.

Nhưng Diệp Thanh Vũ lại biến mất không thấy đâu.

"Người đâu?"

"Chẳng lẽ bị đánh nát rồi hả?"

"Không thể nào. . ."

Trong tiếng kinh hô vang lên, trên mặt Tần Vô Song lộ ra chút ít mệt mỏi, nhưng càng nhiều hơn là kiên cường cùng lạnh lùng.

Tất cả đều trong dự đoán của hắn.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Dao

Chương 39

Một Thương Chống Lôi

Dưới chiêu thức dạng này thì võ giả dưới Linh Tuyền cảnh hẳn phải chết là không thể nghi ngờ.

Tần Vô Song cười lạnh, hẳn đang muốn nói điều gì, đột nhiên lúc này như nhận ra cái gì đó, khẽ nhíu mày lại, ánh mắt như điện nhìn kỹ xuống dưới.

Đột nhiên Hưu!

Một đạo thương mang màu đen phóng lên trời.

Nó giống như là một tia chớp đoạt mệnh màu đen vậy.

Một thương này đến thật sự là quá đột ngột.

Bình bạc chột vỡ nước tung tóe, thiết kỵ xông ra đao thương lóe!

Nhanh đến nỗi không thể tưởng tượng nổi.

Sát cơ lãng lệ giống như hàng vạn kim châm đâm lên mặt khiến Tần Vô Song đột nhiên căng cứng cơ bắp toàn thân lại, vô thức mà nhanh chóng né tránh, thương mang xẹt qua đâm lên thân ảnh. . .

Hai tay Diệp Thanh Vũ nắm thương, bóng người như một mũi tên lửa phóng lên trời, giao thoa với thân ảnh Tần Vô Song.

Trường bào trên người hắn bị kiếm khí chấn vỡ, từng sợi vải rách rủ xuống trên quần dài lộ ra thân hình cường kiện hoàn mỹ, nhân thương hợp nhất giống như một đuôi Thần Long bắn ra gầm gét giữa trời.

"Trời, còn sống!"

"Bạo khởi tập sát như rồng phẫn nộ, Tần Vô Song thiếu chút nữa thì trúng chiêu. . ."

"Tên Diệp Thanh Vũ này thật là đánh không chết mà!"

"Không có bị thương. . . Bị kiếm quang nguyên khí khủng bố oanh kích như vậy mà chưa bị thương. . ."

Vốn đám học viên đang im lặng lập tức kinh hô sôi trào.

"Trời ơi, vóc dáng Diệp Thanh Vũ có thể nói là hoàn mỹ a. . ." Một vị nữ đệ tử mê trai hét to, mà bên người nàng là mấy vị nữ đệ tử khác trong đôi mắt đẹp cũng đang tỏa sáng nhìn chăm chăm vào thân hình trần trụi tráng kiện của Diệp Thanh Vũ.

Thân hình Diệp Thanh Vũ khác với thân hình thon dài gầy gò của Tần Vô Song, toàn thân Diệp Thanh Vũ nổi lên từng khối từng khối cơ bắp, tràn đầy mỹ cảm dương tính bạo lực.

Cho nên trong nháy mắt hắn bay lên không thì vẻ đẹp khí tức nam tính của hắn cũng trong nháy mắt này làm rung động vô số ánh mắt si mê của các nữ học viên, đốn ngã trái tim mềm yếu mỏng manh dễ vỡ của các nàng.

Thương mang đâm vào không khí.

Diệp Thanh Vũ cũng hết lực, oanh một tiếng rơi xuống mặt đất lần nữa.

Tần Vô Song cũng chậm rãi rơi trên mặt đất, quần áo trên vai bị xé ra một vết rách, vải rách tung bay trong gió, điều này khiến hắn có chút không

thể chịu nổi, vừa rồi tuy hấn phản ứng nhanh chóng nhưng vẫn bị thương phong xé rách quần áo.

Chủ quan rồi!

Hấn đầy lưng mồ hôi lạnh, trong lòng cũng là tức giận đến cực điểm.

Vậy mà hấn lại bị một tên mà hấn coi thường là con cá chết hàn môn đâm rách y phục, đối với người tâm cao khí ngạo như hấn thì đây quả thật là sỉ nhục không thể chịu đựng được.

Càng làm hấn tức giận chính là trong khoảnh khắc đó hấn cảm nhận được từ trên người Diệp Thanh Vũ toát ra sát ý khiến hấn sợ hãi. Một loại sát ý được ma luyện từ vô số huyết chiến. Loại sát ý này, hấn chỉ cảm nhận được qua trên người một số vị cung phụng, cùng với trên người những tử sĩ mà phụ thân hấn nuôi dưỡng mà thôi.

Sao tên Diệp Thanh Vũ còn trẻ như vậy, đã nắm giữ kinh nghiệm chém giết phong phú, nắm bắt thời cơ cũng cực kỳ chuẩn xác, quả thật giống như chiến sĩ thân kinh bách chiến. Điều này làm cho nội tâm Tần Vô Song khiếp sợ không thôi. . . Đây rốt cuộc là vì sao?

Ánh mặt trời chiếu rọi, lan tỏa quanh thân hai người.

Tần Vô Song, tay áo tung bay, trường kiếm hoành ngang ngực, đứng rất nghiêm nghị. Hấn lớn lên cực kỳ anh tuấn, lúc này giống như quý công tử nhu hòa phát ra một loại khí tức khiến cho người ta tự ti mặc cảm.

Mà Diệp Thanh Vũ thì là một loại khí tức khác hoàn toàn.

Hấn cúi trần, từng khối cơ bắp đều giống như là dựa theo tỉ lệ hoàng kim đổ bê-tông mà thành, thân hình thon dài, từng bộ vị toàn thân đều tràn đầy mỹ cảm lực lượng, trường thương màu đen dùng loại tư thế kỳ dị, được

hắn cầm ngược tại sau lưng, dưới ánh mặt trời vàng chói chiếu xuống hắn giống như Chiến Thần Thu La đúc từ hoàng kim.

"Hai người này. . . Tuyệt đối là Bạch Lộc Song Bích a!"

"Hai người xuất sắc nhất trong năm nhất!"

"Quả thực đáng sợ!"

"Đáng tiếc! Một núi không thể chứa hai hổ, hai người này bất luận là xuất thân hay là lực trường cuối cùng cũng không thể đứng tại cùng một trận doanh!"

Giờ khắc này, vô số người cảm thán.

Cho dù là đám người Quyền Á Lâm, vào thời khắc này, trong lúc vô ý thức đã coi Diệp Thanh Vũ đủ để thành tồn tại ngang hàng cùng Tần Vô Song. Đồng thời càng có thêm một loại sợ hãi cùng kính sợ thật sâu với Diệp Thanh Vũ trong quá trình chiến đấu vừa rồi đã khắc sâu vào trong tâm can bọn hắn.

Mà đến ngay cả nhóm giáo tập phụ trách duy trì trật tự cũng đều xúc động không ngớt.

Đây chính là hai hạt giống bao năm mới xuất hiện! Gần hai mươi năm nay học viện Bạch Lộc vô năng xuất ra bất kỳ một người nào, mà bây giờ đây chính xác là một lần xuất hiện hai thiên tài mà họ cho rằng là người ưu tú nhất.

Trên bầu trời, thủ tịch đại giáo tập Khổng Không mỉm cười, chậm rãi gật đầu.

Ánh mắt hắn xẹt qua đám người phía dưới, nhìn thấy đám đệ tử vây xem càng ngày càng nhiều, không chỉ là đệ tử năm nhất, còn có năm thứ

hai, năm thứ ba cùng đệ tử năm thứ tư đang nhao nhao nghe hỏi mà chạy tới.

Trong đám người mới đến này có hai người là Hàn Tiểu Phi cùng Tưởng Tiểu Hàm.

Còn có cả đám thiên tài niên cấp ngày thường luôn tâm cao khí ngạo cũng lục tục ngo ngoe đến. . .

"Cũng tốt, lũ tiểu tử này luôn không coi ai ra gì, nhưng xem trận chiến trước mắt này thì trong nội tâm có lẽ sẽ có cảm giác bức bách rồi!"

. . .

Răng rắc!

Diệp Thanh Vũ trở tay vặn một cái, tiếng cơ quan chuyển động vang lên, trường thương một lần nữa chia thành hai. Hắn kéo lê hai đoạn thân thương, từng bước, từng bước đi tới gần Tần Vô Song.

Đinh đinh đinh!

Mũi thương kéo lên trên đất bùng lên ánh sáng chói lọi.

Diệp Thanh Vũ nhìn ra, Tần Vô Song tiêu hao nguyên khí nhiều, lại liên tục thi triển hai lần Vạn Kiếm Sát, vì vậy sau khi tung sát chiêu thì nguyên khí chấn động trên người Tần Vô Song giảm bớt cực nhiều, đã khó có thể tiếp tục duy trì ngưng trệ hư không.

Dù sao hắn chỉ là Linh Tuyền cảnh mới mở một linh tuyền mà thôi.

Cường giả Linh Tuyền cảnh cường hoành chân chính chính là cần mở ra sáu nhãn Linh Tuyền nguyên khí trở lên, tuyền thủy tràn ra ngoài chảy đến cuối đan điền thế giới và hình thành thủy oa (chỗ lõm chứa đầy nước), rồi

từ dòng suối biến thành sông lớn, biển lớn mới có thể dần dần nhập Khố Hải chi cảnh.

Đồng thời, Diệp Thanh Vũ cũng rõ ràng cảm giác được, trong chiến đấu, cơ thể của hắn đang phát sinh biến hóa nào đó.

Dưới trùng kích chấn động từ lực lượng nguyên khí của Tần Vô Song khiến hắn ần ần chạm đến một tia dấu vết nguyên khí pháp tắc.

Chiến tiếp!

Chỉ cần tiếp tục chiến đấu, nhất định có thể mượn nó để đột phá Chiến ý của Diệp Thanh Vũ càng thêm hùng hực.

Hắn đang súc thể.

Mỗi một bước hắn bước ra đều làm cho khí thế kỳ dị tăng vọt một phần.

Mặt đất hắn bước qua, nham thạch đều vỡ nát.

Theo lý mà nói, chỉ có võ giả nắm giữ thiên địa nguyên khí mới hiểu được dùng khí thế, mới hiểu được súc thể, nhưng Diệp Thanh Vũ hiện tại lại đã đụng chạm đến một con đường. Cũng nhờ lần thí luyện thực chiến lần trước, hắn phải chiến đấu giữa máu và lửa, giữa sống hoặc chết đã tăng ích lớn cho hắn hiện tại.

Sắc mặt Tần Vô Song khẽ biến.

Hắn cảm thấy uy hiếp.

Uy hiếp rất đáng sợ.

Trước mặt hắn, Diệp Thanh Vũ đang bước tới, tuy bước rất chậm rãi nhưng càng như vậy lại càng đáng sợ, Diệp Thanh Vũ giống như một tòa 'thái cổ thần sơn' đang đổ ầm ầm xuống trấn áp hắn, tuy chậm chạp nhưng

hắn muốn tránh cũng không thể tránh, muốn ngăn cản cũng không thể ngăn cản.

"Muốn dùng khí thế áp đảo ta?"

Tần Vô Song hét lớn, thiên địa nguyên khí dao động mạnh mẽ hơn, khí thế không thua kém Diệp Thanh Vũ chút nào.

Sắc mặt Diệp Thanh Vũ vẫn bình thản vô cùng.

Hắn dường như tiến nhập vào loại trạng thái kỳ dị.

Thì ra ở thời điểm này, trong óc hắn không minh, bên trong ý niệm như có như không một tia linh quang lập loè. Mà nhiệt lực kỳ quái vẫn dấu kín trong thân thể lại bắt đầu ảnh hưởng, nó lại tự động vận hành.

Đây là. . .

"Giống như. . . Là tu luyện pháp môn nguyên khí?"

Diệp Thanh Vũ giật mình, chợt nghĩ đến cái gì.

Là nhiều ngày trước, tiểu la ly Tống Tiểu Quân ép buộc rót vào óc hắn một đoạn khẩu quyết tu luyện nguyên khí hỏa chủng, lúc này lại đột nhiên trở nên thông hiểu, mà nhiệt lực thần kỳ trong cơ thể cũng thuận theo nội dung khẩu quyết này mà tự động luân chuyển.

Chuyện gì diễn ra vậy?

Chẳng lẽ thân thể mình lại tự động cưỡng ép tu luyện đột phá?

Một cỗ dục vọng chiến đấu khủng bố nhất từ trước đến giờ ở trong nội tâm hắn bất ngờ bộc phát như lũ không thể ngăn chặn mà nổ vang sôi trào. Diệp Thanh Vũ giờ chẳng muốn thứ gì cả, hắn chỉ nghĩ dốc hết sức mà đại chiến một trận thôi.

Hắn ngẩng đầu, con mắt gắt gao nhìn Tần Vô Song.

"Tiếp chiêu!"

Diệp Thanh Vũ hóa thành gió lốc, song thương vung lên đâm về phía Tần Vô Song.

"Đến tốt." Tần Vô Song quát lớn, tức giận bộc phát, giơ kiếm đón đánh.

Hắn không nghĩ tới chính mình sẽ bị bức đến mức này, hôm nay bất luận như nào cũng phải đánh bại Diệp Thanh Vũ, nếu không tất cả danh vọng tích lũy cực khổ khi trước đều đổ xuống sông xuống biển mất!

Rầm rầm rầm!

Tiếng nổ ầm vang dữ dội.

Trong nháy mắt này, chiến đấu bỗng nhiên tiến vào tình thế ác liệt.

Kình khí cuồng bạo vô cùng cuốn động cát bụi bay múa, bằng mắt thường có thể thấy khí lãng đang phóng xạ ra khắp bốn phương tám hướng, đá vụn bắn ra thật giống như là cường cung ngạnh nỏ mang theo thanh âm xé rách hư không hung hăng bóp lấy tâm hồn người khác.

Trong bụi mù tràn ngập, thương kiếm va chạm, âm thanh va đập không ngừng truyền ra, giống như Thần Linh đang gào thét.

Thân hình hai người đều rất nhanh, trong bụi mù như ẩn như hiện.

Đối với tất cả đệ tử năm nhất mà nói thì chiến đấu giữa hai người cùng lứa tuổi đang xảy ra ở trước mắt khiến cho bọn họ ghen hòng trợn mắt, chiến đấu này đã vượt khỏi phạm trù suy nghĩ của bọn họ, họ chưa bao giờ ý thức được thực lực của hai người trên đài vậy mà đã đến trình độ này!

Nếu không phải có đại giáo tập Không Không bố trí phù văn trận pháp nguyên khí ở dưới, thì chỉ sợ khí kinh bành trưởng mãnh liệt kia sẽ đã thương tất cả bọn họ.

Hạ Hầu Vũ được người đỡ, đứng ở trong đám người. Trong lòng hắn nổi lên hàn ý sâu đậm, hắn kinh ngạc không thể tin, càng có sợ hãi cùng không cam lòng luân chuyển điên cuồng bao phủ cả người hắn. Trong lòng hắn dần dần sáng tỏ, nếu như quyết đấu chính diện thì hắn vĩnh viễn không thể so sánh với hai người kia.

Đám người Quyền Á Lâm, lúc này cũng đều khẩn trương đến ngừng cả hô hấp.

Bọn hắn luôn tin tưởng Tần Vô Song tuyệt đối, vậy mà khoảnh khắc này lại là lần đầu tiên bọn hắn dao động. Nhưng cũng không thể trách bọn họ, thật là lực lượng khủng bố giống như Thần Ma xuất thế của Diệp Thanh Vũ đã khắc lặc ấn thật sâu, thật sâu vào trái tim yếu đuối của bọn hắn.

Tống Tiểu Quân nắm chặt năm tay nhỏ, trong lòng thì yên lặng cầu nguyện Thanh Vũ ca ca cố gắng lên!

Trong đám người, rất nhiều đệ tử năm thứ hai năm thứ ba thậm chí cả đệ tử năm thứ tư cũng đều hiện lên vẻ mặt ngưng trọng, bọn hắn phần lớn đều là võ giả nắm giữ Tiên Thiên nguyên khí, nhưng đối mặt với lực lượng thân thể khủng bố của Diệp Thanh Vũ thì trái tim cũng lạnh lẽo từng đợt!

"Năm nhất vậy mà xuất hiện quái vật như vậy!"

"Hai tên đều là quái vật!"

"Ai có thể thắng?"

"Ta. . . Nhìn không ra!"

"Loại thực lực này cho dù là đệ tử năm thứ hai cũng không thể ngăn cản nổi a?"

"Mồ, mỗi khi thấy quái vật như này xuất thế, ta cảm thấy ông trời thật bất công, ta cần tu khổ luyện đã nhiều năm vậy mà còn không bằng những tên tiểu quái này tu luyện nửa tháng!"

Đệ tử niên cấp thờ dài.

Mà sắc mặt Tưởng Tiểu Hàm thì trở nên tái nhợt, càng có một loại thần sắc cực kỳ điên cuồng lóe lên trong mắt nàng ta.

Ngày đó bởi vì Diệp Thanh Vũ nên nàng phải chịu nhục ở Thiên Ý Cư, nàng vốn muốn âm thầm chuẩn bị cho Diệp Thanh Vũ một bài học, tiếc là khoảng thời gian này nàng bận quá mà cũng chưa có cơ hội tốt cho nên nàng không có động thủ.

Nhưng thật không ngờ, hôm nay lại chứng kiến một màn như này. . .

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 40

Đột Phá Trong Chiến Đấu

Diệp Thanh Vũ lại đại phóng danh tiếng rồi.

Đây không phải là hấn đang hung hăng tát 'Bốp Bốp' lên mặt mình hay sao?

Diệp Thanh Vũ chết tiệt, nhất định là hấn cố ý, cố ý biểu hiện ra cho mình xem, cố ý khiến cho chính mình không thể chịu đựng nổi. . . Bằng không, cho dù là thực lực hấn thật sự trác tuyệt thì vì sao lại không che giấu? Vì sao phải triển lộ ra?

Hận ý trong tâm can Tưởng Tiểu Hàm sâu đậm hơn.

Mà Hàn Tiểu Phi ở bên, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Theo thời gian trôi qua, người đến xem càng ngày càng nhiều, một cuộc quyết đấu giữa học viên năm nhất lại có thể hấp dẫn đến năm sáu nghìn người vây xem, đây chính là chuyện hiếm ít phát sinh trong mấy chục năm nay tại Bạch Lộ Học Viện!

Rất nhiều đệ tử cấp cao vận chuyển nguyên khí gia trì lên đôi mắt, bọn hấn xuyên thấu qua tầng tầng khói bụi đá vụn đang sôi trào loạn động kia, nhìn thấy được tình cảnh chiến đấu trong đó, vẻ rung động trong ánh mắt bọn họ càng thêm nồng đậm.

Hồi hộp!

Điên cuồng!

Nghi hoặc!

Đến cùng ai có thể thắng?

Không có ai nói được.

Thời gian dần qua, đột nhiên. . .

"Hả?" Có vị đệ tử năm thứ tư bỗng khẽ nhíu mày, hẩn nghi ngờ nhìn nhìn thẳng bạn bên cạnh, hỏi: "Mày. . . Có phát giác được gì không?"

Thằng bạn ở bên ngây ra một lúc, sau đó rút cuộc hẩn cũng cảm ứng được gì, ngẩn ngơ, nói: "Đây là. . . Thiên địa nguyên khí lưu động. . . Đang tụ tập. . . Hướng về chiến trường, phương hướng nào. . . Là. . ."

Nói tới đây hẩn đột nhiên ngây người.

Phương hướng thiên địa nguyên khí tụ tập dĩ nhiên là trung tâm chiến trường, là tụ tập đến hai bóng người đang kịch chiến kia.

"Sao có thể?"

Hai người đồng thời ngây dại.

Bọn hẩn thân là học viên năm thứ tư, đã sớm tiến nhập Linh Tuyền cảnh, là cao thủ Tiên Thiên cảnh giới, kinh nghiệm tu luyện vô cùng phong phú, tự nhiên bọn hẩn hiểu rõ thứ mà bọn hẩn cảm ứng được nó có ý nghĩa như nào.

Mà lúc này, luồng không khí bạo động xung quanh đã càng ngày càng rõ ràng rồi.

Kể cả là các học viên Phàm Võ cảnh cũng ần ần nhận ra có điều không đúng.

Lúc này, đá vụn rơi trên mặt đất chậm rãi lơ lửng lên, nó giống như là đã mất đi trọng lực chậm rãi bay đến trung tâm chiến trường. Điều này cũng quá không hợp lẽ thường đi, bởi vì trung tâm chiến trường có cuồng phong lay động như sóng to gió lớn, lúc trước tất cả đá vụn đều bị chấn động từ đó bắn loạn ra. . .

"Thiên địa nguyên khí đang chấn động. . ."

"Đây rõ ràng là dấu hiệu đột phá Nguyên khí cảnh giới!"

"Đột phá trong chiến đấu. . . Tần Vô Song này quả thật là thiên phú có một không hai a, Diệp Thanh Vũ không may rồi!"

"Làm sao người biết là Tần Vô Song đột phá mà không phải Diệp Thanh Vũ?"

"Ha ha, người là heo à? Diệp Thanh Vũ dựa vào lực lượng thân thể, căn bản chưa từng nắm giữ thiên địa nguyên khí, đến ngay cả nguyên khí hỏa chủng cũng chưa gieo xuống thì đột phá như thế nào?"

"Đúng vậy, nắm giữ nguyên khí không có đơn giản như vậy, đây là từ Hậu Thiên phóng đến Tiên Thiên, là một bước rất quan trọng, không có tích lũy thảng ngày thì rất khó đánh vỡ tầng gông cùm xiềng xích này, mà theo ta được biết cảnh giới của Diệp Thanh Vũ khó khăn lắm mới đến Phàm Võ đệ lục cảnh mà thôi!"

Đám người xôn xao nghị luận.

Có đệ tử cấp cao thì phán như đinh đóng cột.

Mà lúc này trong chiến trường, hai bóng người giao thoa công kích nhau càng lúc càng nhanh, tuy là khó có thể phân biệt được ai với ai nhưng từ trên lý luận võ đạo mà nói thì người đang khiến thiên địa nguyên khí bạo động tuyệt đối là người có thực lực đến Linh Tuyền cảnh, người đó chính là Tần Vô Song đấy!

"Nguyên khí tụ tập về chiến trường càng ngày càng rõ ràng!"

"Không, nguyên khí nó cuồng bạo rồi!"

"Lui lại, nhanh lui lại. . ."

Không đến thời gian uống cạn một tách trà, lực lượng nguyên khí thiên địa tụ tập vào trong chiến trường điên cuồng hấn lên, khí lưu bị khuấy động hình thành từng vòi rồng xoáy lên vô số đá vụn cùng mảnh gỗ vụn xoay tròn xung quanh trung tâm chiến trường.

Dị tượng trời đất!

"Trời, Tần Vô Song rút cuộc đột phá cái quái gì thế? Sao thanh thế lại kinh người đến vậy?"

"Ha ha, quá tốt, Tần sư huynh đột phá, tiểu tạp chủng Diệp Thanh Vũ thua chắc con mẹ nó luôn!"

"Cái loại cá chết hàn môn cũng dám khiêu chiến Tần sư huynh, tự tìm đường chết!"

"Ha ha, Diệp Thanh Vũ này cũng coi như có chút bổn sự, nếu như hấn nguyện ý đến van xin sư huynh cho hấn làm nô bộc thì cũng có thể tha hấn một lần!"

"Ha ha, nghe nói hiện tại Tần sư huynh còn thiếu một nô tài dắt ngựa!"

Đám thiếu niên quý tộc nở nụ cười tươi rói.

Đám người Quyền Á Lâm xoắn quít tâm can cuối cùng cũng buông lỏng xuống bụng, Tần sư huynh chưa bao giờ để bọn chúng thất vọng cả, mà lần này rõ ràng bạo phát ra thanh thế mạnh như vậy thì hoàn toàn có thể nghiền ép đập tan sức mạnh Diệp Thanh Vũ biểu hiện ra lúc trước.

Dù sao trong thế giới võ đạo tại Thiên Hoang giới, lực lượng nguyên khí mới thật sự là tu vi võ đạo, chính là lực lượng không có cực hạn, còn lực lượng cơ thể cường thịnh thì như thế nào, cuối cùng cũng là có hạn.

Bên kia.

Các học viên hàn môn tức thì ít nhiều đều có chút lo lắng.

Tuy rằng mấy ngày nay, Diệp Thanh Vũ không biểu hiện ra dấu hiệu thân cận cùng với đệ tử hàn môn, khiến bọn hắn đều có chút bất mãn. Nhưng nếu mà nói từ xuất thân thì bọn hắn vĩnh viễn đều cùng một đẳng cấp, vả lại hôm nay Diệp Thanh Vũ đột nhiên bộc phát đánh xuyên lôi đài rồi khiêu chiến Tần Vô Song thì ở trong mắt tất cả mọi người đều là đại biểu cho đệ tử hàn môn khiêu chiến đám quý tộc!

Từ mặt này thôi, đệ tử hàn môn nhiều ít đều là hy vọng Diệp Thanh Vũ có thể trở thành người cuối cùng đứng trên lôi đài.

Nhưng bây giờ nhìn lại, tình huống giống như có chút không ổn a!

Yến Hành Thiên trước sau đều trầm mặc, bên cạnh hắn có mấy chục đệ tử hàn môn vây quanh. Mà cách đó mấy chục thước, tiểu cô nương Tống Tiểu Quân đang gặt gao nắm chặt nắm tay nhỏ xinh, từ đầu đến giờ nàng chỉ có một động tác này, nàng có chút lo lắng nhưng trong ánh mắt lại càng nhiều chờ mong hơn nữa, nàng lặng lẽ đợi chờ điều gì đó sẽ đến. . .

Thiên địa nguyên khí hình thành gió lốc quay quanh chiến trường càng thêm dữ dội.

Mà các học viên vây xem, những người chưa đạt đến Linh Tuyền cảnh đều thối lui ra ngoài ngàn mét để tránh bị ảnh hưởng, nếu không lui bọn hắn rất dễ sẽ bị gió lốc cuốn bay như chong chóng!

Đúng lúc này. . .

Oanh!

Một cỗ lực lượng nguyên khí thiên địa cực mạnh bỗng nhiên nổ tung nơi chiến trường trung tâm.

Hai bóng người chợt tách ra.

Bụi bặm đá vụn bắn ra như gió bão giạt cấp mùi, gào thét bành trướng bức xạ tứ phía, sau đó đưng lên trên vòng bảo hộ nguyên khí phát ra rung động âm âm giống như động đất mười độ richter vậy.

"Chiến đấu đã xong!"

"Ai thắng?"

Đám người nhao nhao mở to hai mắt nhìn.

Chỉ thấy vòi rồng nguyên khí ở xung quanh sôi trào hóa thành lốc xoáy giống như rồng thần, cao đến trăm mét nối đến tận trời xanh, lốc xoáy uốn lượn xoay tròn, rít gào lên liền cuốn một bóng người vào trong nó!

Bên trong vòi rồng lốc xoáy có năng lượng nguyên khí đáng sợ đang ngưng tụ.

Gần vạn đệ tử xung quanh nhao nhao biến sắc.

"Không xong. . . Mất kiểm soát sao? Năng lượng trong lốc xoáy kia thật đáng sợ, một khi nó nổ tung thì đủ để hủy diệt toàn bộ quảng trường a!"
Một vị giáo tập duy trì trật tự quá sợ hãi.

"Lui lại, tất cả nhanh lui lại!" Một vị giáo tập khác lớn tiếng quát.

Đúng lúc này. . .

Trong hư không có bóng người lóe lên.

Đại giáo quan cấp cao nhất là Khổng Không vẫn một mực xem cuộc chiến liền hóa thành ánh sáng lấp lánh lập tức chui vào trong trung tâm chiến trường, nháy mắt sau đó hắt lại lao ra, mà tay phải còn mang theo một bóng người, hắt lao ra ngoài rồi thả bóng người kia xuống!

"Tần. . . Tần sư huynh?"

Đám người Quyền Á Lâm nhìn xuống dưới đều kinh hô lên.

Hóa ra người bị Khổng Không xách ra lại chính là Tần Vô Song, mà lúc này Tần Vô Song nhìn vô cùng chật vật, sắc mặt hiện rõ kinh sợ, một thân trường bào màu trắng đã rách tung toé, tóc xơ rối mù, đầu còn phong độ như thường ngày nữa. . .

Các học viên chung quanh thấy vậy cũng đều kinh hô lên.

Người bị xách ra là Tần Vô Song, vậy dĩ nhiên người còn bên trong vò rỗng là Diệp Thanh Vũ rồi.

"Tần sư huynh, người không sao chứ?" Các học viên quý tộc nhao nhao xông tới hỏi.

"Tần sư huynh sao có thể bị sao được? Người mù không? Không thấy Tần sư huynh đại triển thần uy, lâm trận đột phá, tên Diệp Thanh Vũ kia bị cuốn vào trong lốc xoáy chắc chắn là mười phần chết chín rồi, ha ha, Tần sư huynh thẳng. . ." Quyền Á Lâm cười to, không thể chờ đợi được mà hô to.

"Đúng đúng đúng đúng, Tần sư huynh thắng!" Những người khác vội vàng phụ họa.

Bất kể như nào, trước tiên phải phán bừa cho xong đã, trận chiến đấu này bắt buộc phải có người thắng kẻ thua.

Nhưng mà. . .

"Ách. . . Phốc!"

Sắc mặt Tần Vô Song đột nhiên trắng bệch, hăn há mồm phun ra ngụm máu, thân hình thì lắc lư lung lay như sắp đổ.

"Tần sư huynh. . ." Quyền Á Lâm ngây người, chột kinh hãi thét lên.

Vẻ mặt Tần Vô Song hiện lên hung ác cùng nham hiểm lạnh lùng nhìn Quyền Á Lâm, cuối cùng hăn cũng không nói câu nào mà nhìn thoáng qua lối xoáy nguyên khí nơi xa, ánh mắt tràn đầy phức tạp, quanh thân nguyên khí hỗn loạn, thu kiếm, xoay người, rời đi.

Đám người tự động tách ra một đường để cho Tần Vô Song đi xa.

Đám người Quyền Á Lâm rối cuộc ý thức được điều gì, cuối cùng không dám nói bừa gì nữa, hồn bay phách lạc theo sát sau Tần Vô Song, hốt hoảng ly khai. . .

Một màn này lập tức khiến cho rất nhiều người đều ý thức được điều gì.

Chẳng lẽ. . .

Tần Vô Song hăn. . . Vậy mà thất bại?

Tần Vô Song thất bại?

Ý nghĩ này gần như là lập tức hiện lên trong óc vô số người.

Mà hầu như tất cả đệ tử năm nhất đều kinh ngạc giống như thế giới sụp đổ vậy, không có thể tiếp nhận, hơn một tháng trước. . . Không, thậm chí có thể nói là từ mấy năm trước Tần Vô Song đã có uy danh từ bên ngoài, sau đó hấn tiến vào Bạch Lộc Học Viện thì Tần Vô Song nghiêm nhiên được cho là đệ nhất cao thủ năm nhất.

Nhưng mà bây giờ. . .

Vậy mà thất bại?

Nháy mắt sau đó, bóng lưng Tần Vô Song biến mất nơi xa, những ánh mắt khiếp sợ mới chuyển hướng nhìn tới lốc xoáy nguyên khí đang bốc lên cuộn cuộn trong chiến trường phế tích, đã không chỉ là khiếp sợ nữa mà là có một loại tâm tình đến cả ngôn ngữ thậm chí cả thần thái đều không thể diễn tả nổi.

Nói như vậy, người đột phá không phải Tần Vô Song mà là Diệp Thanh Vũ?

Diệp Thanh Vũ vậy mà trong chiến đấu đột phá Phàm Võ cảnh?

Hắn bắt đầu nắm giữ thiên địa nguyên khí rồi sao?

Nhưng vì sao chỉ là bước đầu đột phá, lần đầu tiên nắm giữ nguyên khí thiên địa lại tạo ra thanh thế to lớn đến nhường này?

"Chiến đấu đã kết thúc, tất cả giải tán."

Trong hư không, truyền đến thanh âm nhàn nhạt mà uy nghiêm của đại giáo quan Khổng Không, từ nó mang theo thái độ thật chân thật cùng đáng tin.

Trên quảng trường, các học viên xem cuộc chiến nghe vậy cũng chỉ có thể lần lượt rời đi.

Mà vẫn có người quay đầu nhìn lại lối xoáy vòi rồng trong chiến trường phế tích đang phát ra càng ngày càng cuồng bạo, trong nội tâm thì âm thầm suy đoán, rốt cuộc sau khi Diệp Thanh Vũ đột phá thì thực lực hẳn sẽ đạt tới trình độ khủng bố dạng quái vật gì đây?

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 41

Vô Song Chiến Bại

Diệp Thanh Vũ ở Phàm Võ cảnh đã đủ để đối chiến Tần Vô Song kẻ đã sáng lập ra một nhân linh tuyến trong đan điền, vậy sau khi Diệp Thanh Vũ đột phá thì sao?

Chỉ sợ Tần Vô Song xa xa cũng không phải đối thủ của hắn a?

Chẳng qua là lần này Diệp Thanh Vũ đại náo thi đấu khiêu chiến danh sách mười người, lại phá hủy nền móng lôi đài, phá hủy trật tự học viện, sự tình cũng không thể chấm dứt như vậy được? Cho dù Diệp Thanh Vũ là thiên tài thì kỷ luật cùng điều lệ của Bạch Lộc Học Viện cũng không thể dung tha?

Vả lại lần này, Diệp Thanh Vũ đắc tội chính là cả tập đoàn học viên quý tộc Bạch Lộc Học Viện a!

Rất nhiều người đều mơ hồ cảm thấy Bạch Lộc Học Viện muốn bước vào thời kỳ rối loạn rồi!

...

Chiến trường phế tích.

Ba người Khổng Không, Ôn Văn, Vương Diễm lẳng không mà đứng, đều đang cúi đầu nhìn tràng cảnh phía dưới, trong ánh mắt mỗi người đều có chút kỳ dị.

"Tiểu tử này, nháo ra động tĩnh không nhỏ!"

"Một tháng trước còn thành thành thật thật mà thế quái nào đã đổi tính hóa điên hóa dại như vậy..."

"Ha ha, ta cảm thấy như vậy mới rất tốt, tâm tính võ đạo Sát Lục Tu La không thể ủy khuất chính bản thân mình được, nhất định phải vừa ý với mong muốn mới có thể có chỗ đột phá!"

Ba người đều cười nói.

Rõ ràng trong mắt bọn họ kinh hãi nhiều hơn là trách cứ.

"Không hổ là loại huyết mạch này a, tốc độ tu luyện thật sự là quá nhanh." Vương Diễm thở dài một tiếng, nói: " Nhưng mà trải qua một trận chiến này chỉ sợ là toàn bộ Lộc Minh quận thành đều sẽ chú ý tới tiểu tử này!"

"Chuyện này dễ xử lý thôi." Ôn Văn cười cười: "Hôm nay không giống với bốn năm trước, ta ngược lại là muốn nhìn xem có ai trong Lộc Minh quận thành dám động đến Tiểu Diệp Tử."

"Ha ha, lời này ta đồng ý." Khổng Không phá lên cười.

Vương Diễm xem thường mà liếc nhìn hai người, nói: "Hai tên đại nam nhân ngang tàng bạo ngược các người vẫn phải cẩn thận chút thì tốt hơn, chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn không thể lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn được."

Mà trong lúc ba người nói chuyện.

Oanh!

Một luồng lực lượng nguyên khí kinh khủng từ thành Nam bay lên trời cao lao về phía Bạch Lộc Học Viện, những nơi nó đi qua giống như mây

đen đè ép thành trì làm cho mọi người không nhận được đều sinh ra cảm giác hít thở không thông.

Cỗ lực lượng này giống như ánh sáng chói lòa nhanh chóng phóng tới gần Bạch Lộc Học Viện.

Mà gần như là cùng lúc, bên trong Lộc Minh quận thành lại có mấy cỗ lực lượng nguyên khí kinh khủng bỗng nhiên xuất hiện, dường như là đều cảm ứng được đồ vật giống nhau vậy đều tụ tập mà đến, mục tiêu chính là Bạch Lộc Học Viện.

Nói chuẩn hơn thì chính là chiến trường phế tích.

"Ai đang đột phá ở Bạch Lộc Học Viện?" Từ hướng Đông Nam có một thanh âm lẳng lẽ ác liệt truyền đến.

Sắc mặt Vương Diễm hơi hơi biến đổi.

Không Không thì nhếch lên đôi mày kiếm, trong mắt lại xẹt qua một tia sát ý, hừ lạnh nói: "Hừ, qua mấy năm rồi vẫn còn hùng hùng hổ hổ dọa người như thế, thật coi tên ta Huyết Sát là nói chơi à?"

Lời còn chưa dứt.

Thân hình hần trực tiếp nhảy lên, lập tức phóng lên trời đi nghênh đón mấy luồng lực kinh khủng ở phía xa xa.

"Là tiểu tạp chủng Diệp gia đột phá sao? Hừ, thực lực nó như này nhất định là hung thủ đã giết Lưu Lệ con ta, nhanh chóng giao hung thủ ra!" Lại một thanh âm khác vang lên, đang mau chóng lao xuống.

Ôn Văn xoay xoay cổ tay, các đốt ngón tay vang lên răng rắc, cười cười, nói: "Ta cũng đi hoạt động gân cốt một chút."

Lời nói vừa ra người hần cũng biến mất không thấy đâu nữa.

Oanh!

Quả là lực lượng nguyên khí va chạm thật kinh người.

Ôn Văn cũng đã đổi mặt đối thủ.

Lực lượng nguyên khí va chạm khác biệt, vừa chạm liền bật ngược, dư âm như biển mây nổ vang kích động cuồn cuộn, trên bầu trời có tia chớp như ngân xà lúc ẩn lúc hiện, chấn động thật kinh khủng làm cho cả Lộc Minh quận thành đều cảm nhận được rõ ràng, vô số Võ giả cấp thấp lạnh run người.

Cường giả cao giai chiến đấu, uy lực khủng bố giống như trời cao nổi giận.

"Đã nhiều năm như vậy rồi, hai người này. . . Ha ha, vẫn là phần tử bạo lực như cũ." Vương Diễm không thể làm gì khác chỉ đành lắc đầu, mắt nàng lại một lần nữa nhìn vào vòi rồng ở bên dưới, ánh mắt trở nên nhu hòa rất nhiều, khóe miệng hiện ra vẻ mỉm cười, tự nhủ: "Tiểu gia hỏa, lại để cho ta vì người hộ pháp a, nhóc con phải mau mau lớn lên a!"

Vương Diễm mở bàn tay ra liền có bốn lá cờ nhỏ màu vàng hơi hơi đỏ xuất hiện trong tay nàng.

Nàng phất tay ra, bốn lá cờ nhỏ phân biệt rơi vào bốn phía quanh vòi rồng, thủ hộ lấy Diệp Thanh Vũ đang được vòi rồng quay quanh, người ngoài rút cuộc không có cách nào tới gần cùng nhìn trộm hãn đột phá.

...

...

...

Diệp Thanh Vũ khoanh chân ngồi trên mặt đất.

Tại trung tâm lõi xoáy nguyên khí, khí lưu bình tĩnh, giống như một cái phòng sạch sẽ đoạn tuyệt với nhân thể xoay vòng.

Xung quanh hẳn gió rít điên cuồng gào thét như một bức tường màu trắng ngăn cách hết thảy nhân sinh ở bên ngoài.

Thiên địa nguyên khí cuộn cuộn không dứt hướng về trung tâm lõi xoáy mà tụ tập đến, thời gian dần qua liền không khí cũng trở nên sền sệt như chất lỏng tinh khiết vậy, Diệp Thanh Vũ đang được ngâm trong loại nguyên khí thuần túy tinh khiết này.

Đây là hoàn cảnh đột phá mà vô số Võ giả tha thiết ước mơ.

Võ giả Phàm Võ cảnh, sau khi đạt tới đỉnh phong, lập tức phúc phận kéo đến khiến lòng hẳn cũng sáng ra, sẽ cảm ngộ được nguyên khí thiên địa, rồi nghênh đón cơ hội đột phá, tại trong đan điền vô tận gieo xuống nguyên khí hỏa chủng.

Dựa theo lý luận võ đạo mà nói, thế giới đan điền của võ giả Hậu Thiên rộng lớn vô tận, nhưng chỉ là một mảnh hoang mạc khô cạn mà thôi. Chỉ có dẫn dắt thiên địa nguyên khí nhập vào trong cơ thể sau đó ngưng tụ nguyên khí hỏa chủng, rồi tại bên trong hoang mạc sáng lập ra từng ngậm Linh Tuyền nguyên khí, dùng dòng nước trong Linh Tuyền tưới nhuận hoang mạc, để cho nó tỏa sáng sinh cơ mới có thể thoát thai hoá cốt thành tựu lực lượng Tiên Thiên, kéo dài tuổi thọ bản thân cùng tăng cường tất cả cơ năng thân thể.

Mà ở thời điểm đột phá sẽ có dị tượng trời đất sinh ra.

Loại dị tượng này căn cứ theo mỗi người sở tu luyện bí quyết dẫn khí sâu sắc khác biệt nhau dẫn tới khác biệt, có người ở lúc đột phá Phàm Võ cảnh chẳng qua là sẽ dẫn tới nguyên khí thiên địa đáng sợ trong phạm vi mấy chục thước hình thành uy phong mà thôi, cũng có người có thể khiến

cho nguyên khí điên cuồng hóa đại trong phạm vi mấy nghìn thước hình thành lốc xoáy nguyên khí.

Hoàn cảnh ngưng tụ nguyên khí ở mật độ cao đối với tu luyện giả đột phá hiển nhiên là có tác dụng tăng phúc cực kỳ hoàn mỹ.

Giây phút này, Diệp Thanh Vũ ở trong hoàn cảnh thiên địa nguyên khí ngưng tụ đạt đến trình độ nồng đậm đã gần như bão hòa hoàn toàn, đây tuyệt đối là hoàn cảnh đột phá tốt nhất.

Vô số nguyên khí đất trời như là chất lỏng cuộn cuộn không dứt mà dung nhập vào miệng, mũi, mắt, tai, từng lỗ chân lông của hắn, nó liên tục không ngừng mà chui vào trong thân thể hắn.

Cả người hắn như là đang ngâm trong nước.

Thân thể Hậu Thiên đỉnh phong đang trải qua một loại cải tạo vô cùng thần kỳ, từng huyết nhục từng tế bào từng cốt cách trong thân thể đều đang điên cuồng mà hấp thu lực lượng thiên địa nguyên khí.

Nguyên khí vô tận không ngừng mà tràn vào.

Đầu lưỡi Diệp Thanh Vũ nâng lấy hàm trên, mắt xem mũi, mũi nhìn tâm, tâm thủ linh đài, trong đầu hắn một mảnh không minh. Hắn đã tiến nhập trong một loại tu luyện vô ý thức hiếm thấy.

Trong quá trình lúc trước cùng Tần Vô Song đối chiến, Diệp Thanh Vũ đã thoáng hiện ra linh quang, trong đầu hắn hiện lên đoạn khẩu quyết mà tiểu cô nương Tống Tiểu Quân đã quán thâm vào, sau đó một phen mà hắn không thể khống chế được đã dẫn động thiên địa nguyên khí hội tụ đến.

Trong chiến đấu, Tần Vô Song đã tiêu hao lực lượng nguyên khí trong cơ thể không sai biệt lắm với hắn, rồi lại lâm vào trạng thái chiến đấu điên cuồng với hắn, sau đó bị chấn động dẫn đến thổ huyết rút cuộc vô lực

chống cự lại Diệp Thanh Vũ, cuối cùng may mắn được đại giáo quan Khổng Không nhìn ra đầu mối xách ra khỏi vòng chiến.

Diệp Thanh Vũ đã mất đi đối thủ, dần dần trở nên thanh minh, tự nhiên hẳn cũng ý thức được điều gì, trận chiến này vậy mà đã biến thành một cơ hội có thể khiến cho hắn hoàn thành rèn luyện sau cùng tại Phàm Võ cảnh, đi đến một bước kia.

Biết thời cơ đột phá đã đến, Diệp Thanh Vũ lập tức bắt đầu 'Ngưng Nguyên'.

Gọi là ngưng nguyên chính là ngưng tụ nguyên khí hỏa chủng.

Chỉ có ngưng tụ được nguyên khí hỏa chủng mới có thể từng chút từng chút mà sáng lập Nhân Linh Tuyền ở trong hoang mạc đan điền thế giới, gieo xuống một dòng suối để tiến vào Linh Tuyền cảnh.

Đây là khởi đầu quan trọng nhất của võ đạo nguyên khí.

Toàn bộ quá trình cùng lý luận Diệp Thanh Vũ đã sớm nhìn qua trên thư sách tại Đồ Thư Quán công cộng, hắn nhớ đến thuộc lâu rồi nên không cần phải cầu học thỉnh giáo giáo viên trong học viện, hết thầy đều là nước chảy thành sông.

Thời gian trôi qua.

Diệp Thanh Vũ cảm giác được thiên địa nguyên khí tiến vào trong cơ thể mình dần dần sắp đạt tới trạng thái bão hòa rồi.

Một khi bão hòa thì chính là thời cơ để ngưng nguyên.

Mà trong lúc bất tri bất giác, tần suất cùng tiết tấu hô hấp của hắn đúng là lại trở về với bộ công pháp thổ nạp vô danh.

Dưới loại trạng thái này, hiệu quả ngưng nguyên rõ ràng rất tốt.

Bộ công pháp hô hấp vô danh phụ thân truyền cho hẳn dường như là vạn năng vậy, bất luận ở tình huống gì rõ ràng nó cũng đều có thể sử dụng thích hợp.

Diệp Thanh Vũ không chế được thiên địa nguyên khí trong cơ thể đang chậm rãi ngưng tụ nó về vị trí đan điền.

Tuy rằng không có cách nào nhìn tình cảnh trong đó, nhưng Diệp Thanh Vũ như trước vẫn có thể cảm giác được, thiên địa nguyên khí như từng luồng nhiệt đang chuyển động ở tất cả xương cốt tứ chi trong người hẳn, cuối cùng nó chậm chạp mà theo ý thức của Diệp Thanh Vũ chỉ dẫn chạy xuống hội tụ về phía bộ vị đan điền.

Càng ngày càng nhiều thiên địa nguyên khí được ngưng tụ tại vị trí bụng dưới.

Diệp Thanh Vũ dùng pháp môn nhìn thấy trong sách phối hợp với công pháp hô hấp thổ nạp vô danh áp súc thiên địa nguyên khí, càng ngày càng nhiều luồng nhiệt tụ tập lại. . . phần bụng hẳn dần dần như bị đốt cháy nóng lên.

Đây là một cảm giác rất kỳ quái.

Giống như là có một ngọn lửa đang đốt cháy đan điền trong bụng, cảm giác cực nóng này giống như là tất cả đều bị đốt cháy đến diệt vong, nhưng mà thân thể Diệp Thanh Vũ vẫn như cũ hoàn hảo không tổn hại gì cả.

Hẳn không ngừng mà tụ tập nguyên khí đất trời, không ngừng mà áp súc, cuối cùng sẽ hình thành một quả nguyên khí hỏa chủng trong đan điền.

Quá trình này sẽ có chút ít thống khổ.

Như là lửa cháy bùng bùng thiêu đốt vạn vật.

Tu luyện chính là đi ngược ý trời.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Từ trên trán Diệp Thanh Vũ nhỏ xuống từng giọt từng giọt mồ hôi.

"Có gì đó không đúng, trong sách có ghi 'Ngưng nguyên cần phải mất khoảng tầm thời gian một nén hương là có thể hoàn thành. . ." Diệp Thanh Vũ có chút nghi hoặc, chính hắn đã ngưng nguyên trọn vẹn đi qua thời gian ba nén hương nhưng như cũ vẫn chưa thành công, nếu như không phải còn có thể rõ ràng cảm giác được thiên địa nguyên khí đang không ngừng hội tụ về phía đan điền thì hẳn thật sự cho là 'Ngưng nguyên' đã thất bại!

Nhưng vì sao so với tình huống bình thường lại lâu đến vậy?

Diệp Thanh Vũ nghi hoặc, nhưng vào lúc này hẳn thực sự không thể phân tâm đi suy nghĩ quá nhiều.

Không biết từ lúc nào, thân hình hắn ngồi xếp bằng đã lặng yên không một tiếng động mà lơ lửng lên, thân thể như đã mất đi trọng lực, như Phật Thích Ca trôi nổi trên không trung.

Mà ở xung quanh thân thể hắn, thiên địa nguyên khí đã nồng đậm đến mức như là nước suối đang cuộn cuộn chảy!

Vòi rồng nguyên khí vẫn như trước đang lượn vòng uốn lượn gào thét.

Bức tường gió màu trắng xoay tít mù, lấy Diệp Thanh Vũ làm trung tâm ngăn cách hết thủy ngoại giới không để ảnh hưởng đến Diệp Thanh Vũ đột phá.

Thời gian dần qua, Diệp Thanh Vũ đã hoàn toàn đắm chìm trong loại trạng thái này.

Cảm giác đốt cháy nóng rực ở phần bụng vị đan điền càng ngày càng dữ dội, đến cuối cùng luồng nhiệt này gần như lan tràn khắp thân hình Diệp Thanh Vũ, từng bộ phận thân thể của hắn đều giống như là đang bị một ngọn lửa cực nóng thiêu đốt, như tắm trong nham thạch nóng chảy vậy.

Thời gian chậm chạp trôi đi như là ngưng lại.

Cũng không biết qua thời gian bao lâu.

Diệp Thanh Vũ chậm rãi từ trong trạng thái thanh minh nhập định như lão tăng tỉnh táo lại, tư duy một lần nữa trở về trong óc, hắn chậm rãi mở to mắt rồi cẩn thận nhìn xung quanh phát hiện lối xoáy vòi rồng thiên địa nguyên khí đang như là tuyết lạnh nằm dưới mặt trời nóng bỏng, đang từ từ biến tan. . .

Cảm giác nóng rực tại bộ vị đan điền cũng như thủy triều thối lui.

"Ngưng Nguyên thành công? Hay thất bại?"

Hắn cả kinh, nhưng nháy mắt sau đó có sự tình không thể tưởng tượng nổi đột nhiên không hề báo trước liền phát sinh.

Tất cả mọi thứ trong tầm mắt Diệp Thanh Vũ bỗng nhiên biến đổi. . .

Một mảnh thế giới hoang mạc hư vô mờ mịt rộng lớn xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Đây là một thế giới căn cõi đến cực điểm, cát vàng mênh mông bao trùm, cuồng phong gào thét, ngẫu nhiên có vòi rồng xoáy lên tầng tầng cát vàng lộ ra mặt đất màu đen cứng rắn như là sắt thép bên dưới.

Không có một ngọn cỏ!

Không có sinh cơ!

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 42

Ngưng Nguyên Thành Bại?

Chỉ có một khóa ngọc thạch loại thượng đẳng nhất đẹp như pha lê trôi nổi trên cái thế giới này, nó đang chậm rãi hạ xuống. . .

"Đây là. . . Nội thị ???"

Sau khiếp sợ chính là kinh hỉ cực lớn.

Diệp Thanh Vũ đột nhiên hiểu được, hình ảnh mình đang nhìn thấy chính là thế giới hoang mạc trong đan điền của mình.

Tình huống này chính là 'nội thị' trong truyền thuyết.

Mà có thể nội thị được cũng có nghĩa là mình Ngưng Nguyên đã thành công, rốt cuộc đôi chân mình cũng đã bước vào Tiên Thiên cảnh giới, bởi vì chỉ có võ giả đạt đến Tiên Thiên cảnh giới mới có thể dùng ý thức nội thị.

Mà viên pha lê lóng lánh đang lóe ra ánh sáng chói lọi kia đúng là 'Nguyên khí hỏa chủng' mà mình đã ngưng tụ.

Đây là một cái hạt giống hi vọng được áp súc ngưng tụ từ thiên địa nguyên khí tràn đầy.

Trong lúc hẩn nội thị quan sát thì viên nguyên khí hỏa chủng đã chậm rãi rơi vào trong hạt cát, sau đó nó chậm chạp mà chìm xuống, chìm đến tầng dưới chót nhất sa mạc, tiếp theo nó lấy tốc độ mà mắt thường gần như

không thể nhận ra hướng về phía sâu nhất trong mặt đất cứng rắn như sắt trầm mình xuống đáy.

"Giống y như đúc với ghi chép trong sách, nguyên khí hỏa chủng trầm xuống đến chỗ sâu trong hoang mạc đan điền, rồi từ từ nảy mầm, sau đó từng điểm từng điểm khuếch trương tăng trưởng, cuối cùng mới có thể hóa thành một cái Linh Tuyền. . ."

Trong nội tâm Diệp Thanh Vũ nổi lên cảm giác tự hào khó có thể diễn tả.

Bước đầu tiên của võ đạo nguyên khí chính hẳn rút cuộc đã thành công bước ra rồi.

Thế giới đan điền ẩn chứa khả năng vô tận, trong nó tiềm ẩn lực lượng tràn đầy, là trụ cột cùng căn bản của nguyên khí võ đạo. Nhân tộc chưa từng tu luyện thì thế giới đan điền chính là một mảnh hoang mạc không hề có sinh cơ, chỉ có thông qua tu luyện không ngừng dẫn dắt nguyên khí đất trời ở bên ngoài tiến vào đến cái biển mảnh hoang mạc này, để cho nó nảy mầm sinh cơ thì Nhân tộc mới có thể nắm giữ lực lượng thiên địa, siêu thoát thiên địa!

Đây là một hạt nguyên khí hỏa chủng, cũng chính là hạt giống để cải biến mảnh hoang mạc này.

Hạt giống thuộc về Diệp Thanh Vũ.

Tiếp theo, Diệp Thanh Vũ rời khỏi trạng thái này, tầm mắt hẳn khôi phục lại bình thường, hẳn vẫn như cũ đang ở giữa trung tâm chiến trường trên lôi đài phế tích.

Vòi rồng đã biến mất, khí lưu bốn phía vẫn chảy xiết.

Đá vụn cùng bụi mù tràn ngập.

Trong không khí, thiên địa nguyên khí vẫn cực kỳ nồng đậm như trước.

Trường thương Nại Hà cắm ở bên người hắn, nó đâm sâu vào đá đến cả mét.

Diệp Thanh Vũ đứng dậy, lập tức cảm thấy trong thân thể hắn ẩn chứa lực lượng không gì sánh kịp, dường như trong toàn bộ thân thể hắn, từng khối cơ bắp, từng căn cốt cách, từng cái mạch máu, từng cái tế bào đều có năng lượng vô tận đang sôi trào.

Hắn có một loại ảo giác, chỉ cần hắn đâm ra một quyền có thể sứt lở đất đai, có thể oanh sập trời cao!

"Đây chính là lực lượng mà sinh linh Tiên Thiên vốn có sao?"

Diệp Thanh Vũ nhắm mắt lại cẩn thận lĩnh hội.

Trong lòng hắn vô cùng tự tin, nếu như hiện giờ lại để hắn chiến với Tần Vô Song, hắn tuyệt đối có lòng tin trong mười chiêu liền nghiền ép đánh bại tên kia.

Diệp Thanh Vũ có thể cảm nhận được, trong thân thể hắn lúc này nhiều hơn một cỗ năng lượng, đây chính là năng lượng thiên địa nguyên khí đang tưới nhuần thân thể hắn. . . Tiếp theo sẽ là một quá trình vô cùng dài, tu luyện đến trạng thái đỉnh phong nhất để cho thân thể hóa năng lượng tiến vào cảnh giới Đế Tiên trong truyền thuyết, vĩnh viễn bất diệt.

Mà ngoài lực lượng được tăng trưởng, Diệp Thanh Vũ còn có thể rõ ràng cảm giác được thị lực, thính giác, khứu giác, xúc giác... các loại ngũ quan cảm giác của hắn hiện giờ đã nhạy cảm tới cực điểm.

Loại cảm giác này giống như là người luôn bị băng gạc quấn quanh rút cuộc hoàn toàn xé đi tầng màng lung này, toàn bộ thế giới tại trước mặt hắn trở nên rõ ràng rực rỡ trước nay chưa từng có.

Hắn nhin không được bật cười lên, đồng thời trở tay nhổ hai đoạn trường thương ra nằm lại trong tay. Diệp Thanh Vũ nhìn khắp mọi nơi một lần, chứng kiến Diển Võ Trường bị phá hư thành rối tinh rối mù trong nội tâm không khỏi hối hận một hồi. Lần này huyền não có chút lớn a, vạn nhất học viện bắt mình bồi thường vậy thì phiền toái chết.

Hắn tiện tay đâm trường thương ra, trường thương chấn động. . .

HUU... U... U!

Tiếng thương phá không.

Luồng khí lưu nguyên khí xung quanh đang vội vã lượn lờ sôi trào, lập tức bị một thương này cứng rắn xé rách, sau đó liền tiêu tán trở nên yên tĩnh, đá vụn trôi nổi rơi lại trên mặt đất, bụi bặm tan biến đi, trung tâm Diển Võ Trường hỗn loạn cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Diệp Thanh Vũ sai bước rời khỏi đồng phế tích.

"Ồ? Người chung quanh đi đâu hết rồi? Rời đi cả sao?" Diệp Thanh Vũ 'ồ lên' kinh ngạc phát hiện các học viên chung quanh xem cuộc chiến lúc trước rõ ràng đều rời đi cả rồi, trên quảng trường to như vậy không còn một ai.

Trong lòng của hắn lập tức có một chút mất mát nhỏ.

Chính mình đại phát thần uy đánh bại Tần Vô Song, lại lâm trận đột phá, loại chuyện này phong cách cỡ nào, uy vũ cỡ nào a, không có nghĩ tới những gia hỏa kia rõ ràng xem có một nửa đã chuồn mất, không cho hắn mặt mũi gì cả. . .

Vốn Diệp Thanh Vũ còn muốn hưởng thụ từng ánh mắt khiếp sợ sùng bái hẳn cơ, hẳn thậm chí nghĩ ở thời điểm sung sướng như vậy hẳn nên bày

ra tư thế gì bây giờ, cơ mà không có nghĩ tới người rõ ràng đều chuẩn hết cả rồi!

Một trận gió thổi tới khiến toàn thân hẳn cảm thấy chút lạnh lẽo.

Diệp Thanh Vũ khẽ giật mình, hẳn cúi đầu nhìn, lúc này mới ý thức được toàn thân mình vậy mà chỉ còn mặc cái quần đùi, y phục đã bị chấn vỡ nát hết trong chiến đấu lúc trước rồi, lúc này hẳn gần như đang khỏa thân.

"Ây da!!! May mắn xung quanh không có cô nương nào a. . ."

Hẳn xoa xoa mồ hôi lạnh, nhìn chuẩn xác phương hướng ký túc xá, chạy như như bay về đó, phải chuẩn nhanh gọn nhẹ a.

Trước tiên tìm một bộ quần áo để mặc mới là việc khẩn cấp a.

Khoe khoang giả bộ gì gì đó tạm thời để lúc khác a.

. . .

"Tiểu tử ngu ngốc này, sao ta cảm thấy hẳn như đại ca chuột ngu si đi móc túi vậy. . ." Trong hư không, Ôn Văn thấy một màn như vậy, vuốt vuốt cái trán, nói.

"Giống như là chồn đi ăn trộm gà a!" Khổng Không bổ sung một câu.

Hai người bọn họ từ nửa canh giờ trước đã giải quyết xong chiến đấu của mình, đã trở về lại Bạch Lộc Học Viện, tuy thắng bại không biết nhưng thoát nhìn cũng không có ai chịu thiệt cả.

"Rõ ràng dùng suốt hai canh giờ để Ngưng Nguyên, ta rất muốn biết tiểu tử này đến cùng ngưng tụ ra cái viên nguyên khí hỏa chủng dạng gì." Ôn Văn sờ sờ cằm, như có điều suy nghĩ nói.

"Thật là không đơn giản, tiểu tử này Ngưng Nguyên thôi mà trình độ nồng đậm của thiên địa nguyên khí chính là cuộc đời ta hiếm thấy, tiềm lực vô cùng a!" Khổng Không vui mừng mà cười.

Vương Diễm không nói gì.

Trong tay nàng là bốn lá cờ nhỏ màu vàng hơi đỏ vừa mới thu hồi, có ánh sáng lóe lên cờ nhỏ liền chui vào trong cơ thể nàng, toàn bộ quá trình vừa rồi nàng đều hộ pháp cho Diệp Thanh Vũ.

"Tiếp theo có lẽ sẽ có rất nhiều chuyện phiền toái." Vương Diễm lườm hai người một cái, nói: "Hai phần tử bạo lực các người không phải rất thích đánh nhau sao? Tin tưởng rất nhanh sẽ được thỏa mãn."

"Hắc hắc, người nói chính là hợp ý ta, nhiều năm ẩn nhẫn như vậy đến năm tay đều ngứa ngáy rồi này. . ." Ôn Văn dương dương đắc ý.

Khổng Không lại trái ngược, hai tay hẩn chấp sau lưng, ống tay áo bông bành, dáng vẻ lạnh nhạt, nói: "Ta bạo lực ở đâu? Ta đây là thể ngoại cao nhân, phong độ nhẹ nhàng, anh tuấn nho nhã, cũng không phải loại người bạo lực như người, chẳng qua là ngẫu nhiên lỡ tay mà thôi, àiz, thật ra ta rất là hiền lành. . ."

Ôn Văn rất khinh bỉ nhìn hẩn, nói: "Phong độ nhẹ nhàng? Ta nhổ vào! Chỉ lỡ tay mà thôi? Ta nhổ vào! Mỗi một lần lỡ tay của người không phải là đứt tay gãy chân thì chính là chặt đứt cả cánh tay khiến máu huyết toàn thân người ta phun ra như ánh sáng, điều này cũng có thể gọi lỡ tay ư, ngoại hiệu Huyết Sát của người nhạt ở đâu vậy. . ."

Khổng Không: "Người. . . Đi, hai ta tìm một chỗ hảo hảo tâm tình."

Ôn Văn: "Moa không rảnh."

...

...

Trong thời gian ba ngày tiếp theo, bầu không khí năm nhất Bạch Lộ Học Viện có chút chút kỳ quái.

Những ngày thường, đám tập đoàn học viên quý tộc luôn luôn vênh vào tự đắc đã thu liễm đi rất nhiều.

Mà với Yến Hành Thiên cầm đầu đệ tử hàn môn cũng duy trì một loại trầm mặc kỳ quái.

Vốn là năm nhất vô cùng sinh động lại biến thành một vùng nước tù, vì qua Diệp Thanh Vũ một trận chiến này khiến cho tất cả mọi người đều đã mất đi tâm tư cạnh tranh, làm rung động toàn bộ đệ tử năm nhất đến thất hồn lạc phách.

Trong giáo khu, khi các học viên nhìn thấy bóng dáng Diệp Thanh Vũ, ánh mắt họ đều mang theo vô cùng kính sợ, có rất ít người dám đi tới chào hỏi hân.

Diệp Thanh Vũ giống như đã hóa thân thành ôn thần vậy.

Đến cả ba tên bạn cùng phòng với Diệp Thanh Vũ cũng đã liên tục ba buổi tối không dám về ký túc xá ngủ rồi!!! Mà thậm chí, ba ngày qua đều không thấy bóng dáng bọn hân trong ký túc xá.

Mà các loại đồn đại thì lan truyền trong đám đệ tử.

Nghe nói học viện đang cân nhắc xem xử phạt Diệp Thanh Vũ như thế nào.

Đây cũng không phải bởi vì hân đánh bại Tần Vô Song, cũng không chỉ là vì hân phá hủy thi đấu khiêu chiến mười người trong danh sách, hủy hoại

đi ít nhất sáu tòa lôi đài, càng không chỉ bởi vì Diệp Thanh Vũ đã phá hư nghiêm trọng kỷ luật của học viện. . .

Ngoài những lý do này.

Lý do lớn nhất chính là tập đoàn học viên quý tộc cùng với thế lực khổng lồ sau lưng tập đoàn cũng không hy vọng chỉ bằng thế lực một người đủ để nghiền ép toàn bộ cùng tuổi, tồn tại một đệ tử hàn môn đủ để đối kháng cùng tập đoàn học viên quý tộc.

Biểu hiện ra ngoài là gió êm sóng lặng đấy, nhưng cất giấu là mưa to gió lớn sắp đến.

Bất luận như thế nào thì thoát nhìn Diệp Thanh Vũ đều sẽ gặp phiền toái lớn.

Nghe đồn giáo tập trong học viện ở trên sự tình này đã chia thành hai phái.

Một phái kiên quyết yêu cầu khai trừ Diệp Thanh Vũ loại con sâu làm rầu nồi canh ra khỏi Bạch Lộc Học Viện, nếu không sau này mỗi đệ tử đều học theo hăn vậy chẳng phải là thiên hạ đại loạn sao, đại loạn thì còn dạy học như thế nào nữa? Nhất định phải giết gà dọa khỉ!

Mà phái khác lại cho rằng Diệp Thanh Vũ có thiên phú trác tuyệt, là thiên tài hiếm thấy, chỉ cần trừng phạt nhẹ nhàng là được, ngày sau cần bồi dưỡng trọng điểm. Hăn chỉ là tiểu hài tử mà thôi, ai lúc còn trẻ mà không có nghịch ngợm qua, đánh vỡ vài cái tòa lôi đài thôi mà tính là cái quái gì, dù sao Bạch Lộc Học Viện ta có tiền. . .

Trong ba ngày này, hai phái tranh luận không ngớt.

Nghe nói đến cả phủ Thành Chủ cùng tứ đại phủ Binh Chủ Đông Tây Nam Bắc đều can dự vào chuyện này, các đại thế lực trong Lộc Minh quận

thành đều hoặc sáng hoặc tối mà biểu đạt lập trường của mình.

Mà Diệp Thanh Vũ với tư cách là người trong cuộc lại giống như chẳng thèm tỉnh ngộ.

Ba ngày này, hăn như cũ là ăn luyện, luyện ăn, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Cuối cùng, khi ngày thứ tư đến, tất cả đều kết thúc hết rồi.

Vì quyết định xử phạt Diệp Thanh Vũ đã có tại trong thạch kích ở Diển Võ trường rồi, nó lập tức hấp dẫn vô số người vây xem bàn tán.

"Mau nhìn, mau nhìn xem, trên thạch kính ghi gì đó?"

"Phát sinh qua đệ tử năm nhất Diệp Thanh Vũ. . . Khai trừ bài danh tổng bảng. . . Không thừa nhận thành tích khiêu chiến thi đấu. . . Đi vào Tư Quá Viện diện bích ba tháng. . ." Có người lẩm bẩm đứt quãng từng đoạn nội dung ghi trên thạch kính, dù chưa đọc xong nhưng miệng lại há lớn không khép lại được.

Đám người bên cạnh chen chúc xem, cả đám cũng đều khiếp sợ đến ngốc trệ.

NGŨ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 43

Trừng Phạt Như Thế?

Theo như trên thạch kính nói thì Diệp Thanh Vũ bị khai trừ khỏi bài danh tổng bảng năm nhất, dù rằng hãn ở thi đấu khiêu chiến đánh bại đa số người trong danh sách nhưng mà thành tích này không được thừa nhận, cuối cùng chính là hãn bị phạt đi vào Tư Quá Viện Bạch Lộc Học Viện diện bích ba tháng. . .

Lại là trừng phạt như vậy?

Toàn trường khiếp sợ không phải vì trừng phạt quá nặng mà là. . . Quá nhẹ rồi!

Bài danh trên tổng bảng đối với Diệp Thanh Vũ mà nói cũng chẳng có ý nghĩa quái gì, hơn nữa trải qua trận chiến ấy tất cả mọi người đều biết thực lực hãn mạnh đến cỡ nào, dù là không tính nhập bài danh thì cũng chẳng có ai dám vỗ ngực bảo đảm chính mình chắc chắn có thể đánh bại Diệp Thanh Vũ?

Còn cái gì mà không tính thành tích thi đấu khiêu chiến mười người trong danh sách? Đây càng rõ là gãi đúng chỗ ngứa rồi còn gì, từ lúc bắt đầu Diệp Thanh Vũ liền chẳng thèm quan tâm cái gì mà danh với chả sách. Hãn lên đài khiêu chiến chẳng qua là vì hành vi của đám người Quyền Á Lâm khiến hãn cảm thấy khó chịu mà thôi.

Về phần diện bích?

Thoạt nhìn thì càng giống như là đang bảo hộ Diệp Thanh Vũ thì đúng hơn.

Tư Quá Viện là nơi sâm nghiêm chặt chẽ nhất trong Bạch Lộc Học Viện, sâm nghiêm ở đây không chỉ là đối với người bị phạt mà là đối với người ở ngoài cũng thế, một khi Diệp Thanh Vũ tiến vào Tư Quá Viện thì người ở ngoài đừng hòng nghĩ đơn giản có thể tiếp xúc được với hắn.

Ném Diệp Thanh Vũ vào Tư Quá Viện làm như vậy thì những kẻ muốn trả thù truy hỏi thăm vấn Diệp Thanh Vũ ví dụ như phủ Thành Chủ, ví dụ như Lưu gia, ít nhất trong ba tháng này cũng đừng nghĩ sờ đến một cọng lông của Diệp Thanh Vũ.

"Điều này. . . Học viện cuối cùng vậy mà làm ra quyết định xử phạt như vậy?"

"Ngoài đánh trong yêu a!"

"Chẳng lẽ cao tăng nắm quyền trong học viện có ý muốn bảo vệ Diệp Thanh Vũ?"

"Không sai a, Diệp Thanh Vũ chỉ là một đệ tử hàn môn bình thường mà thôi, vì sao lại có thể biến nguy thành an đây?"

"Chẳng lẽ là học viện coi trọng thiên phú của hắn?"

"Có ai? Có thể ở dưới áp lực từ tầng lớp quý tộc trong Lộc Minh quận thành bảo vệ được tiểu tử này nhỉ?"

Các học viên trong Bạch Lộc Học Viện chính là tinh anh hội tụ từ khắp nơi mà đến, ai cũng không phải kẻ ngu, vừa xem hết bố cáo trên thạch kính thì ai cũng suy nghĩ ra được có một tí hương vị gì đó, nhưng vẫn có chút hiểu không thấu.

Tin tức này truyền ra, không chỉ là Bạch Lộc Học Viện rung động mà là chấn động đến cả một ít thế lực trong toàn bộ Lộc Minh quận thành.

Trong phủ Chủ Bộ.

Sâu bên trong tường viện truyền ra thanh âm gào thét giống như dã thú bị thương của Lưu Nguyên Xương, nghe nói ngày đó có một vị phụ tá cấp nguyên lão trong Lưu phủ vì nói sai một câu chọc giận Lưu Nguyên Xương, kết quả là đang sống sờ sờ bị đánh chết rồi. . .

Trong phủ Thành Chủ.

Thiếu niên thiên tài Tần Vô Song vừa mới nhờ tay cung phụng trong gia tộc trực xuất máu động nội thương ra khỏi cơ thể, hẫng đứng trước Yên Vũ lâu, thật lâu không nói lời nào, cuối cùng hẫng chậm trễ mất thời gian một ngày để trở lại Bạch Lộc Học Viện. . .

Mà ở trong một gian túc xá tại khu ký túc xá của học viên năm thứ tư.

Tường Tiểu Hàm đứng trước cửa sổ, thần sắc trên mặt nàng thay đổi chóng cả mặt, lúc xanh lúc đỏ, cuối cùng nàng còn đột nhiên vung chưởng đánh ra, nguyên khí xao động, bàn đá trong phòng ầm ầm nát bấy. . .

"Ta không sai, ta tuyệt đối không chọn sai. . ." Sắc mặt nàng có chút dữ tợn mà gằn nhẹ: "Diệp Thanh Vũ, ta không hối hận chút nào khi đã vứt bỏ ngươi, vĩnh viễn cũng sẽ không, ngươi vĩnh viễn chỉ là một tên phế vật, là phế vật đừng nghĩ phóng lên trời. . ."

Bí tàng thất kho vũ khí hạng nhất Bạch Lộc Học Viện.

Bạch Ngọc Khanh chậm rãi đặt ngọc giản trong tay xuống, sau đó quay đầu lại nhìn Chu Dục ở phía sau, hỏi: "Nói như vậy là có người muốn bảo vệ Diệp Thanh Vũ?"

Chu Dục nhẹ gật đầu.

"Sẽ là ai chứ?" Bạch Ngọc Khanh như có điều suy nghĩ.

"Nghe nói là đại giáo quan Khổng Khổng." Chu Dục từ từ đáp lời: "Nhưng mà đồn đại cũng chẳng thể tin hết được, năng lực của đại giáo quan Khổng Khổng còn chưa tới một bước này, chỉ sợ đến cả trưởng bộ môn Vương Diễm cũng không làm được điểm này."

Bạch Ngọc Khanh suy nghĩ một chút, lắc đầu, nói: "Mặc kệ là ai bảo vệ hãn cũng không quan hệ đến chúng ta, người này quá mức quá ngạo, nếu như hãn không thay đổi tính tình thì Bạch Lộ Học Viện che chở cho hãn nhất thời cũng không che chở cho hãn được cả đời."

Chu Dục suy nghĩ một chút cũng không nói gì thêm.

Nhưng mà trong lòng hãn vẫn mơ hồ cảm thấy Bạch sư tỷ đánh giá thiếu niên kia hình như lại thêm một chút, một chút.

...

...

...

"Đây là Tư Quá Viện sao?"

Diệp Thanh Vũ đeo vỏ thương trên lưng, đang bị hai vị giáo tập giới luật mặc trang phục giám sát màu đen áp giải chậm rãi đi vào Tư Quá Viện trong truyền thuyết.

Hãn tò mò đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

Công trình kiến trúc ở đây đều là màu đen, lộ ra khí tức lạnh lạnh uy phong nghiêm túc, làm cho người ta mơ hồ cảm giác bản thân bị áp chế, tứ

phía xung quanh còn có che giấu trận pháp phù văn nguyên khí bao phủ tầng tầng, bảo vệ Tư Quá Viện.

Mà trong không khí tuôn ra một cỗ khí tức lực lượng nguyên khí mạnh mẽ làm lòng người kinh hãi hít thở không thông. Cho dù là cao thủ Khổ Hải cảnh muốn đánh vào Tư Quá Viện cũng phải cân nhắc kỹ càng.

Diệp Thanh Vũ say mê nhìn.

Hai giáo tập giới luật dờ khóc dờ cười.

Học viên khác nhìn thấy giáo tập giới luật mặc trường bào màu đen đều biến sắc như gặp phải quỷ vậy, kính sợ chỉ dám đứng nhìn từ xa, một khi đi vào Tư Quá Viện thì đa số đều mặt buồn rười rượi, nơm nớp lo sợ như sắp chịu cực hình đến nơi. Còn tiểu tử này thì sao, rõ ràng quay ngược 360 độ, dáng vẻ như này rõ ràng là không có để hai người mình trong lòng a, hẳn không hề sợ mà lại còn có một chút tư thế đảo khách thành chủ. . .

Thật là đau đầu.

Hai giáo tập âm thầm đánh giá Diệp Thanh Vũ, một đường áp giải hẳn qua sáu đạo trận pháp phù văn cùng cơ quan trạm gác đưa hẳn vào trong một cái viện nhỏ đơn độc.

"Đây là chỗ diện bích của người, ở đây đợi đủ ba tháng người mới có thể đi ra ngoài, không cho phép đi ra cửa viện, không cho phép xông loạn, bốn xung quanh nơi nơi đều là trận pháp, ngộ nhập vào trong trận tính mạng khó đảm bảo!"

Một vị giáo tập giới luật nghiêm mặt nói.

Diệp Thanh Vũ liên tục gật đầu như gà con mổ thóc ra vẻ nhu thuận chấp hành.

Vị giáo tập giới luật còn lại xoay đầu ra chỗ khác, cố nén không phá lên cười. Tiểu hồn tử này thật đáng hận, rõ ràng là giả bộ như cả người lẫn vật là một 'tiểu bạch hoa' vô hại, nếu không phải biết tên này vì sao bị giam vào đây thì nói không chừng thật đúng là cùng đồng tình với hắn đấy.

Hai vị giáo tập giới luật sắp xếp mọi việc xong xuôi mới quay người ly khai.

Ầm!

Cửa lớn màu đen bị đóng lại.

Phù văn lấp lánh sáng chói lưu chuyển trên cánh cửa, lập tức phong bế cửa lớn lại, Diệp Thanh Vũ đã bị giam lại trong sân nhỏ.

Cuộc sống diện bích cuối cùng đã bắt đầu.

Diệp Thanh Vũ đánh giá nơi đây.

Tiểu viện chiếm diện tích sáu mẫu, giống như một quảng trường nhỏ, cực kỳ thích hợp để tu luyện. Tường viện màu đen vây xung quanh cao khoảng ba trượng, ngăn cách hết mọi ánh mắt, vách tường cùng mặt đất đều có trận pháp phù văn giam cầm, cho dù là võ giả Tiên Thiên cũng đừng nghĩ nhảy lên tường ngắm nhìn cảnh tượng bên ngoài.

Phía Nam có một gian phòng nhỏ để nghỉ ngơi, còn ở góc tường phía Tây đặt một thùng nhỏ màu đen, Diệp Thanh Vũ nghĩ nghĩ chắc hẳn nó để giải quyết mấy việc 'cấp bách' không nhịn được.

Thật đơn sơ!

Hắn đi vào phòng nhỏ, bày biện mấy đồ vật mang theo xuống, sau đó quay lại sân bắt đầu tu luyện.

Nếu như đã đến nơi này rồi thì tạm thời đoạn tuyệt với nhân thế, mấy thứ nhao nhao hỗn loạn bên ngoài cũng không phải nghĩ nữa, vừa vặn để hấn ổn định lại tinh thần tăng thực lực lên.

Ở thế giới này, chỉ có thực lực mới là nền tảng cho tất cả.

Sưu sưu sưu!

Trường thương Nại Hà như giao long màu đen bay múa trong tay Diệp Thanh Vũ, thương mang gào thét giống như rồng ngâm. Từ khi Diệp Thanh Vũ thành công Ngưng Nguyên, hấn đã sơ bộ nắm giữ lực lượng nguyên khí, lúc này hấn vung vẩy trường thương càng thêm tùy tâm sở dục.

Luyện xong bộ thương quyết trụ cột, Diệp Thanh Vũ chỉ cảm thấy tinh thần sáng khoái.

Nhưng hấn cũng ý thức được một vấn đề.

Hấn dần dần cảm thấy, theo thực lực tiến giai thì thương quyết trụ cột đã không thể tăng lên chiến lực cho hấn rồi, nhất là sau khi tiến vào Tiên Thiên cảnh giới thì chiến kỹ võ đạo nguyên khí mới thật sự là chỗ cường đại của Võ giả. Lúc trước chiến với Tần Vô Song, uy lực vô song của Vạn Kiếm Sát thật là khắc sâu ấn tượng vào lòng hấn.

"Nếu như mình cũng nắm giữ một bộ chiến kỹ nguyên khí, vậy thật tốt!"

Diệp Thanh Vũ có chút chờ mong mơ mộng bé nhỏ.

Tần Vô Song thi triển Vạn Kiếm Sát là sát chiêu chiến kỹ nguyên khí chân chính trên ý nghĩa, đây mới là chỗ tinh túy của võ đạo nguyên khí, chứ không phải như Xà Hình Quyết, Hùng Bão Quyết loại Bát Bộ Thần Quyết công pháp luyện thể cơ sở có khả năng bằng được.

Bí quyết võ đạo như vậy mới thuộc về bí kỹ chính thức trên thế giới võ đạo.

Vật như vậy tuyệt đối không có trong Đồ Thư Quán công cộng.

Tần Vô Song sở dĩ có thể có được là bởi vì hắn là Thiếu chủ phủ Thành Chủ, trực tiếp lấy kiểm quyết từ trong phủ chứ không phải là Bạch Lộc Học Viện ban cho.

Đệ tử bình thường nếu muốn đạt được một quyển cho dù là bí quyết võ đạo nguyên khí cấp thấp nhất cũng đều phải dùng lượng lớn Học Điểm để đổi, rất nhiều đệ tử đau khổ tích góp từng tí một cũng phải mất một hai năm ở Bạch Lộc Học Viện mới có thể tích lũy đủ điểm để đổi một quyển bí kỹ vừa lòng đẹp ý, hoặc là sau khi thăng nhập lên năm thứ hai thì có thể học từ giáo tập truyền thụ cho một môn bí quyết chiến kỹ công chúng, chẳng qua là uy lực loại bí kỹ này không tiện nói đến rồi =. =.

Diệp Thanh Vũ xuất thân hàn môn tất nhiên là không có tài nguyên gia thế.

Con đường duy nhất chính là nghĩ biện pháp mau chóng tích góp đầy đủ điểm tích lũy để đổi bí kỹ.

Hắn yên lặng tính toán, chính mình thông qua trận chiến cùng Tần Vô Song đã hoàn toàn thể hiện ra thực lực rồi, vậy thì giờ không cần phải che giấu nữa. Đồ vật kiếm được trong thí luyện thực chiến lần trước sau khi diện bích chấm dứt hắn sẽ mang đi đổi Học Điểm, rồi sẽ tích góp từng tí từng tí một. Mà không làm thì còn có năm sáu lần thí luyện nữa chắc hẳn hắn đã có thể tích lũy đủ Học Điểm đi đổi một quyển bí kỹ phù văn nguyên khí cấp thấp rồi.

Có lẽ hiện tại đây là con đường duy nhất có thể thực hiện rồi.

Lần diện bích tại Tư Quá viện này, mục tiêu lớn nhất của Diệp Thanh Vũ chính là củng cố tu vi nguyên khí của chính mình, tranh thủ trong ba tháng sáng lập ra một cái Linh Tuyền, chính thức bước vào Linh Tuyền cảnh.

Sau khi dùng thương thuật làm nóng người, hãn ngồi xếp bằng giữa sân hô hấp thổ nạp, bắt đầu nội thị, tu luyện thiên địa nguyên khí.

Hãn vừa động tâm niệm, thiên địa nguyên khí trong viện giống như vòng xoáy khí lưu nhấc lên tầng tầng gợn sóng chậm chạp mà có xu hướng tụ tập đến thân thể Diệp Thanh Vũ.

Diệp Thanh Vũ dùng lưỡi nâng hàm trên, mắt xem mũi, mũi nhìn tâm, tâm thủ linh đài, bắt đầu nội thị.

Trong tầm mắt hãn biến đổi.

Hãn lại thấy được thế giới hoang mạc mênh mông bát ngát không chút sinh cơ trong đan điền. . .

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 44

Sáng Lập Linh Tuyền

Dưới sự cảm ứng cẩn thận, cuối cùng Thanh Vũ đã tìm được nguyên khí hỏa chủng chôn vùi dưới cát vàng.

Viên pha lê lập lòe tỏa ra hào quang trong suốt như ngọc thạch chìm sâu tằm một trượng trong lòng đất cứng rắn nằm bên dưới tầng tầng cát vàng, nó đang tạo ra vòng xoáy nguyên khí không ngừng mà cải biến đất rắn ở xung quanh. Nó dường như là một mũi khoan đang không ngừng đâm thẳng xuống đến vị trí thích hợp, cuối cùng sẽ hóa thành tuyền nhãn tràn ra nguyên khí tuyền thủy.

Diệp Thanh Vũ hết sức chăm chú, hẳn cảm nhận được nguyên khí đất trời đang cuộn cuộn từ bên ngoài tiến vào. Hẳn dùng công pháp vô danh hô hấp thổ nạp dẫn khí nhập vào cơ thể rồi lại chỉ dẫn cho nguyên khí ngưng tụ về phía nguyên khí hỏa chủng.

Đây chính là quá trình tu luyện võ đạo nguyên khí.

"Dẫn thiên địa nguyên khí tinh thuần giữa đất trời tiến vào trong cơ thể, tưới nhuận nguyên khí hỏa chủng hóa, thành lực lượng để chính mình dùng."

Tu luyện là một quá trình chậm chạp lại đầy khó khăn.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Dưới tình trạng nội thị, Diệp Thanh Vũ có thể rõ ràng 'Nhìn' được, lúc này nguyên khí tinh thuần tiến vào thế giới đan điền, trên không trung hoang mạc đan điền vô tận nổi lên vòi rồng, khí lưu đang gấp gáp mà tụ tập về chỗ ở của nguyên khí hỏa chủng. Vốn là thế giới đan điền yên tĩnh giống như chết liền ngay lập tức có gió lớn gào thét, cát bụi bay đầy trời.

Mà cùng lúc đó, nguyên khí hỏa chủng bộc phát ra hào quang sáng chói đồng thời nó điên cuồng mà hấp thu thiên địa nguyên khí.

"Dĩ nhiên là vòi rồng nguyên khí! Mà hình như không giống lắm với hình ảnh lần đầu tiên dẫn khí nhập thể như là gió nhẹ hiu hiu miêu tả trong sách vậy, có chút táo bạo. . ." Diệp Thanh Vũ cảm thấy kinh ngạc.

Hắn ở trong Đồ Thư Quán công cộng đã nghiên cứu tỉ mỉ tất cả lý luận cùng với quá trình tu luyện của người đi trước từng trải qua lần đầu dẫn khí nhập vào cơ thể.

Nói chung, sau khi tu luyện giả thành công Ngưng Nguyên, lần đầu tiên dẫn khí nhập thể thì ở trong thế giới đan điền sẽ xuất hiện dị tượng, nhưng chỉ là gió nhẹ hiu hiu mà thôi. Còn có thể khiến cho khí lưu như cuồng phong bão táp đã là mức độ rất hiếm thấy, tu luyện giả tất nhiên là thiên tài hiếm có. . .

Mà Diệp Thanh Vũ bây giờ nhìn đến thế giới đan điền của mình lại là khí lưu như vòi rồng, cuộn cuộn khắp trời đất.

Ha ha ha, chẳng lẽ 'Ca' là một thiên tài võ đạo trong hàng vạn người?

Trước kia, hắn chẳng qua là cảm thấy sức lực của mình hơi lớn, tu luyện võ quyết luyện thể thuận buồm xuôi gió chút, nhưng hắn không nghĩ tới tu luyện võ đạo nguyên khí vậy mà cũng yêu nghiệt như thế?

Tâm tình Diệp Thanh lập tức trở nên sung sướng.

Nguyên khí đất trời tràn đầy không ngừng mà tụ tập về phía miếng nguyên khí hỏa chủng kia, nguyên khí càng lúc càng nồng nặc, đến cuối cùng nồng độ nguyên khí tụ lại thành một viên tròn cao đến mấy chục mét bao vây lấy hạt giống nguyên khí, dần dần có dấu hiệu hoá lỏng. . .

Nguyên khí hỏa chủng hóa lỏng!

Đây là một bước trọng yếu nhất để sáng lập Linh Tuyền, nếu hóa lỏng thành công thì hỏa chủng sẽ diễn biến thành tuyền nhãn, sẽ tràn ra nguyên khí linh tuyền tưới nhuần thế giới đan điền.

Nước là ngọn nguồn của vạn vật.

Đây là một trong những lý luận cơ bản của võ đạo nguyên khí đan điền.

Từ nguồn ra suối, từ suối thành sông, từ sông hóa hồ, từ hồ biến hải, cuối cùng toàn bộ thế giới đan điền sẽ từ hoang mạc biến thành đại dương nguyên khí minh mông. Nếu có thể bao phủ tất cả gọi là Khố Hải, mà võ giả đạt tới cảnh giới này đã là vượt ra khỏi Linh Tuyền cảnh, tiến nhập Khố Hải cảnh.

Đây là một quá trình dài đằng đặc và kiên định.

Diệp Thanh Vũ mới vừa vặn bước lên bước đầu tiên của võ đạo nguyên khí mà thôi.

Thời gian trôi nhanh qua.

Không ngừng có nguyên khí đất trời dào dạt tiến vào trong cơ thể Diệp Thanh Vũ rồi hóa thành vôi rỗng nguyên khí tưới nhuần nguyên khí hỏa chủng. . .

. . .

"Hả? Cỗ lực lượng này. . ."

Tư Quá Viện.

Trong viện bên cạnh.

Lam Thiên - một đầu tóc dài màu xanh da trời từ trong tu luyện mở mắt ra.

Ánh mắt hần thoảng qua chút nghi hoặc lại mang theo ít kinh ngạc, lẩm bẩm: "Nhìn thủ pháp này thì chắc là có người lần đầu dẫn khí nhập thể, nhưng mà tạo ra động tĩnh có chút lớn đi, lốc xoáy nguyên khí phóng lên trời cao mấy chục thước, tràn ngập bầu trời không tiêu tan. . . Rốt cuộc là 'thần thánh' phương nào a?"

Hần nhìn về phía bên cạnh.

Ánh mắt hần đi qua tường viện cao cao màu đen có thể thấy được một đạo lốc xoáy màu bạc giống như một con rồng điên đang vượn vẹo trên không trung.

"Ha ha, thoát nhìn. . . Hình như là đã đến một tên hàng xóm có ý tứ đấy, sẽ là ai chứ? Cổ khí tức lực lượng nguyên khí này rất lạ lắm, chưa từng gặp qua a. . ." Khuôn mặt Lam Thiên lộ ra nét tươi cười đầy tà mị.

Hần liền động thân thể một chút.

Nháy mắt sau đó Lam Thiên đã đi tới chân tường, rồi hần đột nhiên nhảy lên vọt đến ba trượng vừa vượn có thể nhìn thấy người ngồi trong viện bên cạnh. Nhưng mà rất nhanh, trận pháp phù văn giam cầm trong sân liền bắt đầu thi triển tác dụng, từng đạo phù văn màu đen hóa thành xiềng xích không hề báo trước mà từ vách tường, mặt đất cùng trong hư không lan tràn ra, sau đó xiềng xích 'Ba Ba' mà đánh lên người Lam Thiên, cực kỳ thần kỳ. . .

"Ôi. . . Lại tới!"

Lam Thiên hét thảm, thân hình bị đánh tóa ra ánh sáng màu lam, ngã xuống.

"Đại gia nhà nó, mấy lão quái vật thiết kế trận pháp phù văn giam cầm có chút lợi hại a. . . Đợi thương thế lão tử tốt lên rồi nhất định sẽ hủy đi cái Tư Quá Viện bừa bãi lộn xộn này!" Lam Thiên hậm hực mà trở về chỗ cũ, nơi đầu vai hấn phun ra một đám hoa máu trở nên đỏ thẫm, vết thương cũ của hấn còn chưa phục hồi hoàn toàn lại văng tung tóe rồi.

Nhưng mà hấn chẳng quan tâm.

Dường như đổ máu là người khác.

"Không thể tưởng được là tiểu tử này cũng bị giam vào đây." Lam Thiên có chút hưng phấn: "Ha ha, tiểu tử này còn có chút 'Hỗ' a, đến cả con trai Lưu Nguyên Xương cũng dám giết, không biết lần này lại nháo ra việc khiến người người oán trách, trời đất nổi giận gì đây. . ."

. . .

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua.

Trong nháy mắt, Diệp Thanh Vũ sống ở Tư Quá Viện đã hơn một tháng.

Một tháng này, cơ bản là hấn tu luyện ngày qua ngày, đến giờ cơm mỗi ngày đều có giáo tập giới luật đến đưa cơm, thật là cơm đậu phụ đơn giản, ăn vào vô vị, chỉ miễn cưỡng ăn cho đỡ đói, mà rõ ràng mang cho có tí cơm đối với bao tử to lớn của Diệp Thanh Vũ mà nói quả thật chính là dặt kẻ răng.

Mặt trời lên mặt trăng lặn, thời gian thấm thoát thoi đưa. . .

Tu vi nguyên khí của Diệp Thanh Vũ cũng đang nhanh chóng tăng trưởng.

Trong hoang mạc đan điền, nguyên khí hỏa chủng giấu sâu dưới mặt đất cứng rắn đã hóa lỏng đến chín thành chín, chỉ còn kém một bước cuối cùng là đã triệt để đem khóa hạt giống này chuyển hóa thành tuyền nhãn rồi.

Từ ngưng nguyên đến tuyền nhãn đối với đệ tử thiên tài bình thường thì ít nhất cũng phải hao tổn thời gian nửa năm, mà Diệp Thanh Vũ lại dùng một tháng, tốc độ như vậy quả thật là tuyệt đối kinh thế hãi tục.

Một ngày này.

Trời trong xanh, nắng ấm áp, gió dịu nhẹ, mây hững hờ trôi. . .

Diệp Thanh Vũ khoanh chân ngồi trong viện.

Một đạo lốc xoáy nguyên khí có đường kính hơn mười mét vờn quanh hẳn, nồng độ cùng uy thế của nguyên khí so với cái ngày ngưng nguyên càng khủng bố hơn, thân hình hẳn bay lơ lửng trong không trung cách mặt đất nửa mét, thiên địa nguyên khí lấy tốc độ bằng mắt thường có thể nhìn thấy không ngừng 'xì xì xì' mà tràn vào trong thân thể Thanh Vũ.

"Hoá lỏng, còn kém một bước cuối cùng. . ."

Diệp Thanh Vũ cắn chặt răng.

Thiên địa nguyên khí điên cuồng dung nhập lại khiến cho thân thể của hẳn thống khổ vô tận như người đang sống sờ sờ bị xé rách từng miếng thịt vậy. Lúc này tại một chỗ trong thế giới hoang mạc đan điền có cát cháy mênh mông bị xé rách ra tứ phía, một đạo cột sáng nguyên khí từ đó phóng lên trời chiếu rọi không gian vô tận, trung tâm cột sáng nguyên khí dường như truyền đến thanh âm nước chảy ồ ồ.

Đây là bước mấu chốt nhất của nguyên khí hoá lỏng.

Diệp Thanh Vũ không dám lãnh đạm chút nào.

Hắn mặc cho thiên địa nguyên khí điên cuồng mà rót vào thân thể, vẫn không hề nhúc nhích, ý thức thủ vững tâm linh không để cho đau đớn mà ngất đi, Thanh Vũ dẫn động bí quyết pháp môn chỉ dẫn nguyên khí tiến vào trong cơ thể hướng về phía cột sáng nguyên khí trong thế giới đan điền mà tụ tập.

Thời gian chậm rãi giống như là ngưng lại.

Cũng không biết qua bao lâu, cột sáng nguyên khí sáng màu theo thời gian trôi qua dần mờ nhạt đi.

Trong tiểu viện, lốc xoáy nguyên khí vận vẹo gào thét điên cuồng cũng tiêu tán.

Lúc này, Diệp Thanh Vũ nội thị liền phát hiện chỗ cát vàng bắn ra tứ tán lúc trước đã bị che lấp rồi, dường như chưa từng phát sinh cái gì cả, đến cả nguyên khí hỏa chủng giấu sâu trong lòng đất cứng rắn cũng hoàn toàn không cảm ứng được.

"Đây là. . . Chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ hoá lỏng đã thất bại?"

Diệp Thanh Vũ cả kinh.

Nhưng mà nháy mắt sau đó, một vũng thanh tuyền vô thanh vô tức từ dưới cát vàng chậm chạp mà thâm thấu hiện ra, nó lưu động cuồn cuộn làm dịu đi cát vàng xung quanh. . .

"Nguyên khí thanh tuyền!"

Diệp Thanh Vũ khẽ giật mình, sau đó nhin không được hết lớn.

Chính là nguyên khí thanh tuyền!

Hoá lỏng thành công!

Hắn không chỉ có hoàn toàn gieo xuống tuyến nhãn (con suối) vào trong đất cứng rắn, hơn nữa tuyến thủy (nước suối) đã bắt đầu tràn ra ngoài, kết quả này so với hãn dự đoán thì quả thật là tốt hơn rất nhiều, có thể gọi là bước đúng chỗ rồi, có rất ít người sau khi hóa lỏng liền có thể dùng tuyến thủy tràn ra mặt đất hoang mạc.

Tuyến thủy tràn ra ngoài đây mới thực là tiêu chí của Linh Tuyền cảnh.

Bắt đầu từ thời khắc này, Diệp Thanh Vũ chẳng khác gì đã hoàn toàn bước chân vào Linh Tuyền cảnh.

Mặc dù hãn giờ chỉ là một Linh Tuyền cảnh sơ giai, nhưng chỉ cần tiếp tục tu luyện, tuyến thủy tiếp tục tràn ra ngoài thì đạt tới trình độ trung giai cao giai cũng không thành vấn đề.

Diệp Thanh Vũ vừa rời khỏi trạng thái nội thị, hãn liền hưng phấn mà nhảy dựng lên trong sân.

Cuối cùng đã chờ đến ngày hôm nay.

Nếu như lúc trước thân thể tu luyện đạt tới trạng thái đỉnh phong có nghĩa là chính hãn đang đi lên con đường tu luyện thì hôm nay hãn chính thức bước vào Linh Tuyền cảnh mới đại biểu cho con đường tu luyện võ đạo nguyên khí của bản thân hãn rút cuộc đã tiến dần từng bước, rút cuộc đã đẩy cánh cửa này ra, cuối cùng đã trở thành một "Người luyện võ" chân chính.

Thời gian dần qua, tâm tình kích động cũng bình phục lại, Diệp Thanh Vũ quay đầu nhìn thoáng qua vô thương bên cạnh, hãn vẫy tay một cái liền có một cỗ nguyên khí tuôn ra mạnh mẽ bao lấy Nại Hà thương.

Tâm niệm hãn vừa động, trường thương tự động bay đến tay.

Đây là Thanh Vũ đang ném thử dùng nguyên khí khống chế đồ vật.

Trận chiến ngày ấy, Tần Vô Song dùng nguyên khí điều khiển Đại Chu Kiếm xuất thần nhập hóa, như cánh tay tùy ý sai khiến, uy lực vô cùng lớn. Hôm nay Diệp Thanh Vũ cũng tiến vào Linh Tuyền Cảnh, theo lý luận là có thể dùng nguyên khí điều khiển vũ khí.

Diệp Thanh Vũ một bên thử, một bên cân nhắc huyền bí khi dùng nguyên khí khổng vật.

Hắn rất nhanh phát hiện làm như vậy rất tiêu hao nguyên khí.

Sau khi võ giả tiến vào Linh Tuyền cảnh, mỗi một lần thi triển thúc giục nguyên khí đều là tiêu hao thiên địa nguyên khí chứa đựng trong tuyền nhãn, tiêu hao một phần tức là mất đi một phần, nếu như tiêu hao hết sạch liền cần thời gian lần nữa để tích trữ cùng khôi phục. Dựa theo ghi chép trong sách, liền dùng một lần đã hao tổn hết nguyên khí trong đan điền đối với căn nguyên bản thân võ giả tổn hại không nhỏ.

Một ít bí kỹ chiến kỹ nguyên khí uy lực vô cùng lớn, hiệu quả sát thương rất khủng bố, nhưng lại cực kỳ hao tổn nguyên khí, sau một lần thi triển rất có thể tiêu hao hết sạch nguyên khí toàn thân võ giả, cho nên không nên thi triển tùy tiện, ví dụ như Tần Vô Song sau khi liên tục thi triển hai lần Vạn Kiếm Sát liền không cách nào thi triển lần thứ ba.

Sau một lát luyện tập, Diệp Thanh Vũ liền đem lực chú ý đặt ở phương diện ngưng trệ hư không.

Sau khi bước vào Linh Tuyền cảnh giới, theo lý luận đã có thể ngưng trệ hư không. Trận chiến ngày, Tần Vô Song đã từng sừng sững giữa đất trời, liên tục tránh thoát Diệp Thanh Vũ đuổi giết, rồi lại từ trên cao nhìn xuống phát động sát chiêu khiến cho Diệp Thanh Vũ ăn phiền toái lớn.

Diệp Thanh Vũ liên tục thử mấy lần, sau đó rút cuộc hắn cũng lão đảo mà nhắc hai chân khỏi mặt đất, bay lơ lửng lên phía trên.

"Ha ha, có ý tứ, đây không là đại biểu cho về sau đã có thể bay hay sao?"

Diệp Thanh Vũ hò hét hưng phấn như con nít.

Cơ mà cảm giác này thật sự là quá tuyệt đi.

Hắn thúc giục nguyên khí trong cơ thể tiếp tục muốn bay lên cao, mặc dù thân thể lung la lung lay nhưng không có rơi xuống.

Nửa mét. . .

Một mét. . .

Hai mét. . .

Bốn mét. . .

Thân hình Diệp Thanh Vũ lơ lửng cách mặt đất càng ngày càng cao, càng ngày càng cao.

Bên trong thế giới đan điền, nước Linh Tuyền 'ồ ồ' lưu động giống như sôi trào lên, thanh tuyền nguyên khí thanh tịnh lại hóa thành sương mù màu trắng nồng đậm tràn đến trong tất cả xương cốt tứ chi, mang cho thân thể hẳn lực lượng vô tận.

Những sương mù màu trắng này gọi là Nội Nguyên.

Nội nguyên cũng chính là nguồn gốc chân chính của lực lượng võ giả nguyên khí.

Thân thể Diệp Thanh Vũ rút cuộc bay tới tám mét trên không.

Nhìn thấy gần đến đầu tường, hắn liền bộc phát ý tưởng.

Nếu như lại bay cao lên, hẳn là nhảy ra khỏi viện giam giữ?

Hắn kích động không thôi.

Đúng lúc này.

"Ta khuyên người không nên làm như vậy. . ." Một thanh âm bỗng nhiên từ viện bên cạnh truyền tới.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 45

Sách Cổ Phụng Dưỡng Lại

Diệp Thanh Vũ khẽ giật mình, hắn vừa định hỏi vì cái gì nhưng lúc này hắn cũng đã bay cao đến ba trượng rồi. Đột nhiên có tiếng xé gió 'sưu sưu sưu' vang lên, từ vách tường màu đen cùng không trung trên đỉnh đầu hắn bắn ra từng đạo xiềng xích màu đen giống như tia chớp quất lên người hắn...

"A, đông đông đông..."

Diệp Thanh Vũ hít vào khí lạnh, hắn chỉ cảm thấy tâm linh đau nhức, xương cốt toàn thân giống như đứt gãy, nguyên khí cũng không thể ngưng tụ được liền ngã gục như củ hành tây té xuống đất, hung hăng mà ngã xuống mặt đất cứng rắn, cả buổi vẫn chưa trở lại bình thường.

Nếu không phải hắn sớm đã luyện thể tới đỉnh phong, cơ bắp cùng cốt cách cứng cõi không thì liền ngã thành bánh thị rồi.

"Ha ha ha ha ha..." Trong sân bên cạnh truyền đến tiếng cười to như sấm, trong tiếng cười khó có thể che giấu hả hê vui sướng vì người khác gặp họa.

Diệp Thanh Vũ xoa xoa eo ngồi dậy, hắn vừa sợ vừa tức, nhưng cũng không khỏi có chút sợ hãi cùng thán phục, phải biết là vách tường viện đều có trận pháp phù văn cách âm vậy mà tiếng cười của người này vẫn còn có thể truyền tới rõ ràng như vậy có thể thấy được người vừa bật cười có thực lực cực kỳ kinh người.

Trên đỉnh đầu hắc, từng đạo xiềng xích màu đen vẫn còn vung vẩy nhưng cũng dần dần tán đi.

Diệp Thanh Vũ nhìn kỹ lại, hóa ra ở đầu từng cái xiềng xích là từng chùm tia sáng được tạo ra từ phù văn màu đen dày đặc dính liền với nhau. Chắc vừa rồi mình đã bay vượt qua giới hạn của giam cầm viện nên trận pháp cảnh cáo đã bị khởi động, thế nên mới bị quất đau như vậy, đành ngậm bồ hòn làm ngọt a.

"Mẹ kiếp, đợi thực lực lão tử đủ rồi nhất định sẽ phá đi trận pháp này... Tê tê... ê... eeee, đau chết mất."

Diệp Thanh Vũ hậm hực mắng.

Thanh âm bên cạnh lại vang lên lần nữa: "Tiểu tử tốt, giống tính ta, có chí khí, ta thích ngươi."

Diệp Thanh Vũ thở thật dài, xoa dịu đau đớn trên người, sau đó lòng hiếu kỳ của hắn lại nổi lên, lớn tiếng hỏi: "Vị nào ở bên cạnh vậy? Cười trên đau khổ của người khác có chút hả hê a?"

Nhưng mà lần này lại không thấy ai trả lời.

Diệp Thanh Vũ dừng một chút, lại rống lên hỏi.

Nhưng như trước vẫn không ai đáp lời.

"Ta đi, không nói gì ư?" Diệp Thanh Vũ oán thầm, đúng là ăn mất mặt mà, hắn dừng một chút cũng không truy hỏi tiếp nữa mà là khoanh chân ngồi dậy vận khí hấp thu nguyên khí trời đất khôi phục nội nguyên đã tiêu hao lúc nãy khi hắn vừa ném thử khống chế vật rồi lại tập phi hành.

Cơ mà chỉ ném thử như vừa rồi đã tiêu hao hơn một phần tư nội nguyên trong Linh Tuyền, hao phí quả là không nhỏ.

Mất nửa canh giờ nội nguyên cuối cùng cũng khôi phục lại được trạng thái như trước.

Diệp Thanh Vũ thỏa mãn gật đầu, đúng lúc này, lại xảy sự tình ngoài dự liệu.

Khi nội nguyên khôi phục lại trạng thái cường thịnh, Diệp Thanh Vũ đột nhiên cảm thấy trong óc có từng đợt từng đợt luồng nhiệt tuôn trào mạnh mẽ. Hắn còn chưa kịp phản ứng gì thì bên trong Ý Thức Hải đột nhiên có hào quang màu ám kim phóng ra, vốn là bản Thanh Đồng Sách 'Thần Ma Phong Hào Phổ' thần bí trong thức hải đột nhiên chấn động 'ông ông', nó dường như sống lại.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Diệp Thanh Vũ bị dọa nhảy dựng.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm giác được bên trong thế giới hoang mạc đan điền, lực lượng nội nguyên bên trong Linh Tuyền nguyên khí đột nhiên mất kiểm soát như hóa điên hóa cuồng mà tuôn trào mãnh liệt vào tất cả xương cốt tứ chi khắp thân thể, cuối cùng nó hóa thành luồng nhiệt tràn vào thức hải liền bị Thanh Đồng sách cổ Thần Ma Phong Hào Phổ cưỡng ép hấp thu.

Loại tốc độ này nhanh tới cực điểm.

Diệp Thanh Vũ căn bản không thể khống chế.

Trong nháy mắt, đã có một nửa lực lượng trong Linh Tuyền nguyên khí bị Thanh Đồng sách cổ Thần Ma Phong Hào Phổ cưỡng ép hấp thu.

Mà quá trình này vẫn còn không ngừng trầm trọng lên.

Diệp Thanh Vũ dưới sự kinh hãi liền vội vàng thúc giục nội nguyên, hắn muốn dừng quá trình này lại.

Đối với võ giả Linh Tuyền cảnh mà nói, nguyên khí trong Linh Tuyền là lực lượng cơ sở, nếu mà bị hút khô thì không chỉ là cần phải lần nữa Ngưng Nguyên mở lại Linh Tuyền đâu, mà là đã tổn thương đến căn nguyên của võ giả.

Nhưng lực lượng Thanh Đồng sách cổ cường đại kỳ dị vô cùng, nó mặc cho Diệp Thanh Vũ giãy giụa, thậm chí Diệp Thanh Vũ còn dùng công pháp thổ nạp hô hấp vô danh để đối kháng cũng như trước hiệu quả không lớn.

Trong thế giới đan điền, Linh Tuyền nguyên khí dường như là hóa thành suối phun, đang điên cuồng mà phụt ra nội nguyên trút về phía Thanh Đồng sách cổ nằm bên trong thức hải đại não.

Thân thể Diệp Thanh Vũ cũng giống như là mất đi khống chế, khó có thể nhúc nhích.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Quá trình như vậy giằng co mất nửa canh giờ.

Sau nửa canh giờ, vẻ mặt Diệp Thanh Vũ đã thành một mảnh trắng xám, hô hấp cũng vô cùng dồn dập.

Mà trong thế thối hoang mạc đan điền, nhân Linh Tuyền nguyên khí hẳn sáng lập ra đầu tiên đã khô cạn hoàn toàn, lần nữa hóa thành hoang mạc, chỉ còn lại một cái động sâu đã khô héo rạn nứt, đó đã từng là địa phương Tuyền Nhãn hiện thân...

Một loại cảm giác suy yếu cùng vô lực trước đó chưa từng có bao phủ toàn thân Diệp Thanh Vũ.

Giống như lão nhân gia hao hết thọ nguyên đi đến phần cuối sinh mệnh, ngọn lửa sinh mệnh giống như cây đèn cây sắp tắt trong gió, lúc nào cũng

có thể bị dập tắt.

"Xong rồi xong rồi, xong đời con mẹ nó rồi... Thanh Đồng sách cổ này cũng quá quý quái đi, rõ ràng hấp nội nguyên người, nội nguyên lúc trước vất vả khổ cực tu luyện coi như triết để thành quà hồi môn cho con gái đi lấy chồng rồi..."

Mồ hôi lạnh như hạt đậu từ đầu Diệp Thanh Vũ rớt xuống 'tí tách'.

Hắn điên cuồng mà vận chuyển não bộ, suy nghĩ mọi khả năng, y như trước không hề buông bỏ cố gắng.

Vừa lúc đó, bên trong thức hải đại não, vốn là Thanh Đồng Sách 'Thần Ma Phong Hào Phổ' đang khẽ chấn động liên ngừng chấn động, từ nó phát ra hào quang màu ám kim nồng đậm, sáng chói vô cùng.

Nguyên một đám phù văn ký hiệu cổ kỳ dị lưu chuyển ở trên bề mặt bóng loáng của nó, như ẩn như hiện, hiện ra màu đỏ nhạt, dường như là dòng máu hồng đang lưu động vậy.

Cảnh tượng này vô cùng quý dị.

Nháy mắt sau đó, hình như lại có dị biến gì đó xảy ra, hào quang màu ám kim như cá voi hút nước vậy, toàn bộ đều bị hút chui vào bên trong Thanh Đồng sách cổ, vốn là sách cổ đóng chặt căn bản không thể mở ra lại giống như bị gió xuân thổi qua, vậy mà lại 'rầm rầm' tự động mở ra...

Dù thị lực Diệp Thanh Vũ không tầm thường nhưng chẳng qua chỉ là mơ hồ thấy được hình ảnh trên sách cổ chứ không có nhìn rõ ra rút cuộc trên nó là cái gì.

Sau đó Thanh Đồng sách cổ lại hoàn toàn khép lại.

Tiếp theo lại 'ông ông' khẽ chấn động lên.

Mà sau đó, hào quang màu ám kim biến mất ở trong Thanh Đồng sách cổ lại tuôn ra lần nữa.

Không đợi Diệp Thanh Vũ kịp phản ứng, hào quang màu ám kim liền trào ra, nó hóa thành một đạo cầu vồng nguyên khí xẹt qua thức hải vô tận, như xuyên qua hư vô lần nữa tràn vào trong tất cả xương cốt tứ chí của Diệp Thanh Vũ. Năng lượng ẩn chứa trong đó càng thêm tinh thuần cùng ấm áp, nó chảy khắp nơi trong cơ thể hãn cuối cùng hóa thành nội nguyên chảy dài, vậy mà lại trở về Tuyền Nhân đã khô cạn...

Biến hóa này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Diệp Thanh Vũ.

Mà thuận theo nó mang đến là lực lượng vô cùng vô tận.

Diệp Thanh Vũ có thể rõ ràng cảm giác được, thân thể chính mình vốn là trở nên gầy yếu héo rũ nhưng lập tức lại bùng bùng sinh cơ lần nữa. Hãn đứng lên, cảm giác suy yếu vô lực biến mất tiêu, thay vào đó chính là cảm giác càng thêm mạnh mẽ so với trạng thái cường thịnh lúc trước.

Hãn liền nội thị, tuyền nhân Linh Tuyền khô hạn lại một lần nữa trở nên sinh cơ uyển chuyển.

Đường kính tuyền nhân này so với trước thì rộng không chỉ gấp mười lần, nó to tròn vẹn tằm mười lăm mười sáu mét, thanh tuyền nguyên khí trong đó 'ồ ồ' sôi trào như là nước sôi vậy, tràn ngập sức sống, hơn nữa nhìn không có một tí tị tạp chất nào, tinh khiết hơn trước vô số lần.

Từ trong tuyền nhân phun ra linh tuyền nguyên khí phóng lên trời cao hơn trăm mét, kích động gào thét giống như rồng thăng thiên.

"Nội nguyên so với trước càng thêm tinh khiết, tốc độ chảy nhanh hơn, tiềm lực càng mạnh hơn nữa, tốc độ tưới nhuần hoang mạc đan điền cũng càng nhanh, vậy có nghĩa là tốc độ tu luyện càng nhanh hơn, tốc độ sáng lập nhân Linh Tuyền tiếp theo sẽ nhanh hơn rất nhiều!"

Diệp Thanh Vũ vừa mừng vừa sợ.

Hắn không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện như vậy.

Sau khi nội nguyên bị Thanh Đồng sách cổ hấp thu toàn bộ, Thanh Vũ tưởng rằng lần này hắn chết chắc rồi, trong nội tâm đã đưa Thanh Đồng sách cổ vào trong danh sách những vật tà ma. Nhưng không ngờ sách cổ sau khi nuốt hết nội nguyên lại tinh luyện nội nguyên thành tinh thuần, một lần nữa phụng dưỡng lại cho hắn.

Quá trình này như là bồi dưỡng ngược lại vậy.

Lần nữa nhận được nội nguyên lại càng thêm tinh thuần, càng thêm cô đọng, càng cường đại hơn, so sánh với trước quả thật chính là quá trình thoát thai hoá cốt.

"Thanh Đồng sách cổ này tuyệt đối là một kiện bảo vật!"

Lúc này Diệp Thanh Vũ không chút do dự liền kết luận.

Nếu căn cứ theo tốc độ tu luyện bình thường, Diệp Thanh Vũ đoán chừng hắn ít nhất phải mất một tháng mới có thể chiết xuất tinh lọc nội nguyên bên trong Linh Tuyền nguyên khí, mới để cho đường kính Linh Tuyền nguyên khí đạt tới trình độ hiện tại, mới để cho sức sống cùng tốc độ cháy của Linh Tuyền nguyên khí như lúc này!

Nhưng trải qua Thanh Đồng sách cổ 'Thần Ma Phong Hào Phố' hấp thu phản hồi chỉ có nửa canh giờ đã hoàn thành.

Diệp Thanh Vũ hiểu được, chính mình đã đạt được bảo bối.

Một bảo bối có giá trị vô tận.

Chỉ tính là dùng nó phụ trợ cho tu luyện thôi cũng đã thuộc hạng nhất rồi, bảo bối như vậy cũng đủ để xếp vào danh sách bảo khí phù văn đỉnh

cấp rồi.

Tâm tình hẳn liền tốt vô cùng.

"Ha ha ha ha... Vận khí đã đến, ngăn cũng ngăn không được."

Thanh Đồng sách cổ chỉ là hẳn tình cờ đạt được lại có thể nghịch thiên như thế.

Dưới sự hưng phấn, Diệp Thanh Vũ nội thị ý thức hải.

Chỉ thấy trong mảnh tinh không thức hải, Thanh Đồng sách cổ khôi phục bình tĩnh như trước, không có chấn động 'ông ông' như trước nữa, cũng không có tỏa ra hào quang chút nào, dường như nó lại sa vào trạng thái ngủ say vô tận lần nữa.

Diệp Thanh Vũ nếm thử dùng ý thức liên hệ với nó nhưng cũng không có chút phản ứng nào.

Quá thần bí!

Xem ra Thanh Đồng sách cổ 'Thần Ma Phong Hào Phố' vẫn cất giấu vô tận bí mật như trước.

Diệp Thanh Vũ suy đoán, trong quá trình Thanh Đồng sách cổ hấp thu nội nguyên của mình, nó có lẽ cũng đã nhận được mức độ bổ sung năng lượng nào đó, cho nên đã xảy ra một ít biến hóa. Nhưng rất có thể là tu vi cảnh giới nội nguyên của mình còn xa xa không đủ, không cách nào thỏa mãn nó.

Nói cách khác, muốn Thanh Đồng sách cổ sống lại phải cần rất nhiều nội nguyên?

Đương nhiên, đây cũng chỉ là Diệp Thanh Vũ suy đoán.

Bất kể như nào, sự tồn tại của bản Thanh Đồng sách cổ này tuyệt đối không thể để cho người khác biết được.

Tâm tư Diệp Thanh Vũ nhanh nhẹn, đoán ra một tí manh mối, nội tâm hẳn liền ra quyết định.

Thời gian dần qua, tâm tình Diệp Thanh Vũ cũng bình tĩnh trở lại, hẳn lại nghĩ tới điều gì, liền động tâm niệm trực tiếp lấy Thanh Đồng sách cổ từ trong thức hải ra. Hào quang lóe lên, Thanh Đồng sách to cỡ bàn tay xuất hiện trên tay phải hẳn.

Cảm giác vẫn nặng trĩch như trước.

Diệp Thanh Vũ thử lật sách.

Tờ thứ nhất lật ra.

Diệp Thanh Vũ đã từng thử mở tờ này ra, hẳn nhìn thấy là một đồng văn tự cổ đại có cùng loại với mục lục kiểm tra.

Như cũ vẫn là văn tự thời đại Thần Ma, thâm ảo phức tạp, vô cùng rườm rà, đối lại là người bình thường liếc nhìn thôi cũng cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Nhưng Diệp Thanh Vũ không như thế.

Trải qua những ngày này nghiên cứu tỉ mỉ, Diệp Thanh Vũ đã lấy được mấy cuốn sách thông hiểu ý nghĩa văn tự cổ đại bỏ hoang từ trong Đồ Thư Quán, hiện giờ nhìn đến những văn tự thời đại Thần Ma kỳ dị này là vấn đề không lớn lắm, tuy rằng tối nghĩa chút nhưng vẫn có thể biết ý chính của nó.

Diệp Thanh Vũ nhớ rõ ràng, lần đầu tiên hẳn đạt được bản Thanh Đồng sách cổ này cũng có thể mở ra trang tên sách, nhìn thấy những thứ cùng

loại với mục lục kiểm tra các kiểu. v. v. v., nhưng trang sau liền không mở ra được cho dù hấn dùng biện pháp gì cũng không được.

Nhưng mà lần này có chút biến hóa nha.

Văn tự Thần Ma ở hàng đầu tiên không còn là màu xám nữa mà là biến thành màu ám kim nhàn nhạt.

"Ý nghĩa gì vậy..."

Nội tâm Diệp Thanh Vũ khẽ động, ngón tay hấn chỉ vào văn tự yên tĩnh màu ám kim kia liền cảm thấy tay hấn truyền đến cảm giác giống như chạm đến làn da ấm áp mềm mại của người tình vậy, mà bỗng dưng Thanh Đồng sách cổ trước nay mở mãi không ra lại tự động mở ra, 'rầm rầm' đã mở ra trang giấy mà hấn chỉ tay.

Trên trang giấy to như lòng bàn tay hình như hiện lên hình ảnh một hình chiếu hư cấu. . .

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 46

Bốn Thức Kim Giáp Thần Vương

Đây là hình ảnh chân dung một nhân vật.

Một bức tranh chân dung một vị trung niên mặc thần giáp màu vàng, đầu đội kim quan Đế Hoàng.

Lần đầu tiên nhìn thấy, lập tức Diệp Thanh Vũ cảm thấy hình tượng này dường như đang sống vậy, một loại uy áp khó có thể hình dung cùng khí tức hào hoa phú quý như là cả dãy thiên sơn sụp đổ nghiền ép xuống khiến cho Diệp Thanh Vũ như có cảm giác như con sâu cái kiến run run rẩy rẩy khi đối mặt với cự long.

Chiến giáp lóe ra ánh vàng thần thánh, sáu Vương vây quanh kim quan, trường thương kỳ dị như đầu rồng, cùng với ánh mắt trống rỗng lại đầy uy nghiêm. . .

Đây là một bức họa Thần Vương!

Trong óc Diệp Thanh Vũ không hiểu sao lại nổi lên tin tức như vậy.

Tuy hẳn không biết tên người trung niên, cũng chưa bao giờ thấy mặt, cũng không biết lai lịch một thân Kim khôi Kim giáp kia. Nhưng Diệp Thanh Vũ lại cảm thấy, người trung niên này không phải phàm nhân, không phải cường giả võ đạo bình thường. . . Hẳn là Thần!

Thần chân chính!

Diệp Thanh Vũ có cảm giác, dù là tồn tại có thực lực trên cả Khổ Hải cảnh đều xa xa không phải đối thủ của trung niên nhân này.

Từ khi sinh ra đến giờ, Diệp Thanh Vũ chưa bao giờ gặp cảm giác uy áp từ trên người khác được như vậy.

Dù đây chỉ là bức họa.

Chỉ là một bức họa mà thôi.

"Cả trang giấy chỉ có một bức tranh, không biết là có ý gì?"

Diệp Thanh Vũ cẩn thận quan sát, cảm thấy trong trang ảnh chứa quá nhiều tin tức lại dường như không gì cả. Thanh Đồng sách cổ thật sự là quá thần bí, đồ vật đến từ chính thời đại Thần Ma, đáng tiếc không phải bí kỹ võ đạo. . .

Ngay lúc hẩn nghĩ vậy thì trên tấm hình phát sinh dị biến.

Vốn là Thần Vương Kim Giáp lẳng lẳng sừng sừng đột nhiên động.

Hai đạo ánh mắt vàng kim giống như hai thanh kiếm thần trực tiếp từ trên mặt trang sách đồng đâm rách bay ra, Diệp Thanh Vũ theo bản năng lui về sau, nháy mắt sau đó, Thần Vương Kim Giáp trực tiếp từ trong Thanh Đồng sách nhảy ra ngoài, dường như thật sự đang sống vậy. . .

"Á ò. . ."

Diệp Thanh Vũ ném luôn Thanh Đồng sách đi.

Hẩn hôm nay thật sự có chút bị quyển sách thần bí xảy ra biến hoá kỳ lạ dọa sợ.

Ai biết sau khi sách cổ bị ném ra cũng không rơi xuống, mà là trôi nổi trên không trung.

Thần Vương mặc giáp vàng đi đến trước mặt Diệp Thanh Vũ, lại trực tiếp xuyên qua thân thể hắn, như ảo như mộng vậy.

Diệp Thanh Vũ lúc này mới phản ứng, xuyên qua hắn chỉ là hư ảnh thôi, cũng không phải tồn tại chân thật, chỉ là giống thật vô cùng, khí thế Thần Vương giống như vật còn sống mới khiến hắn khó phân biệt thật giả.

Hắn hơi yên tâm chút chút thì liền nhìn thấy Thần Vương nổi giận gầm thành tiếng, ở trên không trung liên tục thi triển bốn thức chiêu pháp chiến kỹ, tốc độ cực nhanh, làm Diệp Thanh Vũ hoa cả mắt.

Sau khi chiêu thức đánh ra liền có tiếng 'ầm ầm' như sơn băng địa liệt, trong lúc mơ hồ còn hiện ra tình cảnh khủng bố như núi lửa bộc phát, dường như tận thế hàng lâm. . .

Đó là bốn thức chiêu thức khai thiên liệt địa vô cùng kinh khủng.

Nhưng mà thật đáng tiếc, không đợi Diệp Thanh Vũ nhìn kỹ, Thần Vương thi triển xong liền lần nữa nhảy lên về đến trên Thanh Đồng sách, rồi hóa thành hình ảnh hình chiếu khảm nạm lên trên trang sách, không hề nhúc nhích, giống như lại ngủ say lần nữa.

Diệp Thanh Vũ ngẩn ngơ, hắn vẫy tay một cái, Thanh Đồng sách cổ Thần Ma Phong Hào Phổ lơ lửng trôi vào tay hắn.

Tâm niệm vừa động, hào quang lóe lên, Diệp Thanh Vũ trực tiếp thu sách vào ý thức hải.

"Bốn thức chiến kỹ kia uy lực vô cùng, tiếc là ta chưa nhìn đầy đủ, thật là. . ." Diệp Thanh Vũ tiếc nuối vô hạn, mà trong lúc hắn suy nghĩ, ý thức trong óc đột nhiên có ánh sáng màu vàng lóe lên, không hiểu sao trong đầu lại có thêm chút ít tin tức kỳ dị.

Diệp Thanh Vũ cảm nhận chút chút, sau đó miệng há to.

"Là bốn thức chiến kỹ kia. . . Là bản đầy đủ phương thức tu luyện bốn thức chiến kỹ kia. . . Trời!"

Diệp Thanh Vũ điên cuồng.

Hắn tuyệt đối không nghĩ đến, chính lúc hắn lo được lo mất thì bốn thức chiến kỹ mà Thần Vương mặc giáp vàng thể hiện ra còn có cả tâm pháp cùng bí quyết của nó vậy mà như kỳ tích xuất hiện đầy đủ trong óc hắn.

Cảm giác này kỳ diệu quá mức.

Thật giống như truyền thừa huyết mạch bẩm sinh, giống như từ trăm ngàn vạn năm trước Diệp Thanh Vũ đã từng hoàn toàn nhớ kỹ nó, chỉ là đã quên đi, hiện tại lại đột nhiên nhớ ra.

Rất nhanh, Diệp Thanh Vũ liền đắm chìm trong bốn thức chiến kỹ này.

...

...

Một ngày lại trôi qua.

Đảo mắt đã qua một tháng.

Diệp Thanh Vũ đã bị nhốt trong Tư Quá Viện trọn vẹn hai tháng.

Hắn đoạn tuyệt với người đời, không hề biết chuyện gì đang xảy ra ở thế giới bên ngoài, cũng chưa từng có người đến thăm hắn.

Xung quanh viện thậm chí có rất ít thanh âm vang lên, chim bay trên trời cũng chẳng có mống nào, thanh âm của người bên cạnh cũng không xuất hiện nữa, trừ Diệp Thanh Vũ ngẫu nhiên tự kỉ nói chuyện một mình thì đúng là hoàn cảnh tĩnh lặng đến đáng sợ.

Trong hoàn cảnh cô độc yên tĩnh đến cực độ này, thực lực Diệp Thanh Vũ đang phát sinh biến hóa về chất.

Dưới ánh mặt trời hùng hực, Diệp Thanh Vũ ở trần nửa người, đang dùng một phương thức quý dị cầm ngược trường thương Nại Hà tại sau lưng, ánh sáng màu vàng nhàn nhạt chiếu xạ lên mồ hôi trên da thịt trần trụi của hắn như là trân châu sáng chói đang tỏa hào quang. Tư thế hắn đứng yên rất kỳ lạ, toàn thân như biến thành pho tượng.

Có một loại khí tức đã vượt qua cảnh giới bản thân hắn lượn lờ xung quanh thân thể.

HUU... U... U!

Hào quang lóe lên.

Không hề thấy Diệp Thanh Vũ hành động như thế nào mà một đoạn thương đã phóng ra.

Căn bản chính là nhìn không thấy thương ảnh.

Trường thương hoàn toàn biến mất trong hư không.

Mà dường như là đồng thời, trường thương đột nhiên hiện ra tại một góc độ huyền ảo không có khả năng xảy ra.

Căn bản không có theo quỹ tích phóng.

Cũng không phải xuất hiện theo đường thẳng.

Mà là !!!

Từ trên trời giáng xuống!

Đúng vậy, trường thương Nại Hà chính là giáng xuống từ trên trời.

Giống như là trong tầng mây tối tăm có Thần Linh đem một lá cờ cực lớn thăm phán sinh linh từ trên cao đâm xuống.

Trường thương như chiến kỳ, mang theo lực lượng quang minh cùng chính nghĩa như lưu quang mà đóng xuống mặt đất cách chỗ hẵn đứng hai mươi mét, mặt đất đá có phù văn màu đen mạnh mẽ gia trì, cứng rắn có thể so với thép tinh luyện cả trăm lần lại bị một thương này đâm sâu trọn vẹn một mét.

Càng thêm kỳ lạ hơn chính là có một cỗ lực lượng kỳ dị đang lượn lơ xung quanh trường thương.

Uy lực đáng sợ!

Có thể tưởng tượng được, nếu như một thương từ trên trời giáng xuống này rơi lên thân người nào thì tuyệt đối sẽ xuyên qua thân thể người đó.

Diệp Thanh Vũ có thể khẳng định nếu như Tần Vô Song gặp phải cũng tuyệt đối khó có thể chạy trốn khỏi thương này.

Thiên Địa Chiến Kỳ!

Tên gọi một thức này gọi là Thiên Địa Chiến Kỳ.

Là thức thứ ba bên trong bốn thức Kim Giáp Thần Vương, cũng là một thức tinh túy nhất.

Sắc mặt Diệp Thanh Vũ không đổi, tay phải hẵn nắm đoạn thương khác đột nhiên đâm ra cực nhanh rung động tâm thần, thương mang màu bạc phá không bắn ra, thương mang vô địch phá toái hư không, mọi thứ xung quanh hai mươi mét đều bị phá nát. . .

Áo ảnh thương mang tán đi, trong không khí tạo thành một khu vực chân không hình tròn có đường kính dài hai mươi mét, dường như hư

không bị đâm rách vậy!

Mãnh Long Thứ!

Thứ thứ nhất Mãnh Long Thứ trong bốn thức Kim Giáp Thần Vương!

Uy lực có thể so với một kích toàn lực của võ giả Linh Tuyền cảnh nhị nhân.

Ngay khi Mãnh Long Thứ thi triển xong, thân hình Diệp Thanh Vũ dường như bị lực lượng thần bí dẫn dắt, như quý như mị lập tức bay đến vị trí chiến kỳ hạ, khí thế như có thể kéo sụp núi trực tiếp phá vỡ tầng tầng sóng khí trong hư không!

Đây là uy lực liên chiêu giữa thức thứ nhất cùng thức thứ hai trong bốn thức Kim Giáp Thần Vương.

Lần lượt thi triển hai chiêu sẽ phát huy ra uy lực vô cùng, có thể sinh ra va chạm khủng bố.

Hai chiêu thi triển xong xuôi, Diệp Thanh Vũ ngừng lại.

"Uy lực hai chiêu này tuy cường đại vô cùng nhưng cũng tiêu hao nội nguyên vô cùng, với nội nguyên hôm nay của ta tối đa chỉ đủ thi triển liên tục hai chiêu này hai lần, nội nguyên trong đan điền cũng sẽ bị tiêu hao hết chín thành. . ."

Diệp Thanh Vũ rất cẩn thận suy tính.

Trong lòng hẳn rất rõ ràng, chính mình lĩnh ngộ hai thức này phát huy uy lực còn chưa tới cực hạn. Dựa theo tin tức bí tịch kể lại, tu luyện Thiên Địa Chiến Kỳ đến cực hạn có thể phóng ra ngoài ngàn dặm, mà Mãnh Long Thứ cũng có thể đâm xa ngàn dặm. . .

Trừ điều này, trong bốn thức Kim Giáp Thần Vương còn có thức thứ hai cùng thức thứ tư Diệp Thanh Vũ còn chưa lĩnh ngộ được.

Thức thứ hai là chiêu thức để phòng thủ, tên là Thiên Địa Thủ Hộ, có thể đem nội nguyên tràn ngập quanh thân, hình thành khu vực đặc thù, triệt tiêu lực công kích của địch nhân đồng thời trì hoãn tốc độ của địch nhân.

Mà thức thứ tư là thức có uy lực mạnh nhất cũng kinh khủng nhất, cả người sẽ bay vút lên trời cao rồi đáp xuống, trực tiếp dùng thân thể bắn phá va chạm, tu luyện nó tới cực hạn có thể bắn phá ra một tòa núi lửa, dẫn động lửa đất, khiến cho ở trong phương viên trăm dặm đều hóa thành một mảnh đất tử vong, biến đổi địa hình!

Càng tu luyện lĩnh ngộ, Diệp Thanh Vũ lại càng kinh hãi.

Uy lực bốn thức này cực mạnh, không gì sánh kịp, trên ý nghĩa vượt xa khỏi bí kỹ chiến kỹ bình thường của Bạch Lộc Học Viện, không biết là người phương nào sáng chế, tuyệt đối có thể gọi thần kỹ!

Bởi vậy càng có thể thấy Thanh Đồng sách cổ Thần Ma Phong Hào Phổ trân quý đến mức nào.

Diệp Thanh Vũ hiểu rõ, bất luận như thế nào cũng phải cất giấu nó thật kỹ, nếu không thất phu vô tội, mang ngọc có tội. Nếu là bị người khác biết chỉ sợ sẽ tranh đoạt thành một mảnh gió tanh mưa máu.

Bốn thức Kim Giáp Thần Vương này chẳng qua là nằm trong một tờ trong vô số trang của Thần Ma Phong Hào Phổ mà thôi, liền mạnh mẽ như thế rồi, vậy trong mấy trang khác chỉ sợ còn tồn tại bí mật cùng chiêu thức khác mạnh mẽ hơn nữa. . .

Nghĩ vậy, Diệp Thanh Vũ càng hưng phấn.

Thần Ma Phong Hào Phổ chính là chỗ dựa lớn nhất để hấn quật khởi.

Trời nắng chang chang.

Lộc Minh Quận thành trong mấy ngày này là thời gian nóng nhất trong năm, đi qua một hai tháng nữa thì nhiệt độ sẽ chuyển biến đột ngột, toàn bộ Tuyết Quốc sẽ rơi vào thời kì trời đông giá rét, tuyết rơi mênh mông bao phủ đất đai bao la mờ mịt, sống trong mùa đông dài dằng dặc đầy buồn chán.

Diệp Thanh Vũ lau mồ hôi tuôn ra như mưa, hẩn ở trong viện giam cầm tu luyện cả ngày lẫn đêm.

Lại trôi qua hơn nửa tháng.

Thời gian diện bích ba tháng sắp chấm dứt, còn không đến mười ngày nữa.

Đến tận hôm nay, Diệp Thanh Vũ cuối cùng cũng lĩnh ngộ thức thứ hai Kim Giáp Thần Vương.

Mà thức thức tư uy lực lớn nhất, hẩn như trước chưa lĩnh hội được.

Một ngày này, Diệp Thanh Vũ đang tu luyện trong sân.

Đột nhiên có tiếng đập cửa vang lên.

"Hẩn là giáo tập giới luật đưa cơm đến. . ." Diệp Thanh Vũ nhìn thời gian một chút, nhanh đã đến giờ cơm rồi, nhưng mà hình như hôm nay đến hơi sớm một tí.

Hẩn không để ý đến vẫn nhắm mắt suy ngẫm như trước, hấp thu nguyên khí đất trời chuyển hóa thành nội nguyên.

Tiếng mở cửa vang lên.

Tiếng bước chân truyền đến.

Qua hồi lâu, tiếng đóng cửa trong dự liệu không vang lên.

Vang lên lại là thanh âm trong trẻo êm ái dễ nghe giống như chim sơn ca hát vang: "Thanh Vũ ca ca" kèm theo mùi thơm nhàn nhạt từ thân thể thiếu nữ truyền đến.

Diệp Thanh Vũ khẽ giật mình.

NGỰ THIÊN THẦN ĐẾ

Loạn Thế Cuồng Đạo

Chương 47

Một Ít Tin Tức

"Tiểu nha đầu?" Diệp Thanh Vũ tròn tròn mắt.

Chỉ thấy Tiểu La Ly Tống Tiểu Quân mặc một thân áo đen giới luật rộng thùng thình, nàng cười tươi như hoa, đang cười hì hì đứng tại cửa ra vào, chính là vẻ mặt kinh hỉ mà nhìn mình. Diệp Thanh Vũ không khỏi ngẩn người, hỏi: "Sao ngươi lại tới đây?"

Tiểu La Ly vui vẻ mà cười, thần thái trong mắt phơi phới, giống như là cảnh xuân tươi đẹp vậy.

"Thanh Vũ ca ca, có nhớ ta hay không a?" Một tay nàng túm lấy áo bào dài ngoẵng đang đung đưa, tay khác mang theo một cái hộp cơm màu hồng cao đến nửa người nàng, hoạt bát mà đi tới trước mặt Diệp Thanh Vũ rồi đặt hộp cơm xuống.

Nàng mở hộp cơm ra, mùi thơm ngạt ngào tỏa ra xông thẳng vào mũi.

Trong hộp cơm bày đến mấy chục cái bát đĩa, đều đựng mỹ thực màu mè đủ kiểu, dễ nhận ra đây đều là thức ăn được nàng chế biến tỉ mỉ.

Diệp Thanh Vũ không khỏi thèm ăn ra mặt.

"Ăn cơm trước, ăn xong rồi hãy nói chuyện."

Ánh mắt Tiểu La Ly xinh đẹp trong vắt mang theo đắc ý cùng vui vẻ không che dấu chút nào, nói: "Ta biết rõ, Thanh Vũ ca ca ngươi mỗi ngày

bị giam ở đây chắc chắn rất là buồn chán, cho nên ta đi vào mang cho người một chút ăn ngon a!"

Diệp Thanh Vũ cười hắc hắc, cũng không cần khách khí, hắn đem đồ ăn bày trên mặt đất rồi ngồi xếp bằng xuống nhanh chóng cắn ăn.

Hơn 2 tháng thời gian, mặc dù hắn toàn tâm tu luyện, tăng trưởng thực lực khiến hắn tràn đầy cảm giác thành tựu nhưng dù sao hắn vẫn là tính cách thiếu niên, lâu dài đích thực cảm thấy có chút nhàm chán.

Thức ăn của Tư Quá Viện cũng cực kỳ kém cỏi, mà lại cho tới bây giờ cũng không có thay đổi qua, khiến cho người không hề kén ăn như Diệp Thanh Vũ cũng rất nhanh cảm thấy ăn không nổi nữa.

Trước mắt là vô số mỹ thực, Diệp Thanh Vũ ăn như hổ đói, quét sạch thức ăn.

Tiểu La Ly vui vẻ mà nhìn Diệp Thanh Vũ, vừa cười vừa rót rượu cho Diệp Thanh Vũ.

"Người nha đầu kia, vào bằng cách nào?" Diệp Thanh Vũ nhìn nàng một cái, nói: "Giới luật Tư Quá Viện nghiêm khắc, chỉ có giáo tập giới luật mới có thể đi vào, cho dù là giáo tập như Ôn Văn cũng vào không được. . ."

Hắn thật sự có một chút hiếu kỳ.

Tiểu La Ly cười nói: "Nào có nghiêm khắc như Thanh Vũ ca ca người nói a, ta chỉ dùng học phần đổi lấy chứng nhận đồng ý cho đi vào Tư Quá Viện mà thôi."

"Dùng học phần đổi lấy?" Diệp Thanh Vũ đã hiểu, trong lòng có chút cảm động nhỏ, nhưng như cũ vẫn dữ tợn trừng mắt với Tiểu La Ly, nói: "Người người... đồ quý nhỏ phá sản này, rõ ràng dùng học phần quý giá như vậy để đổi lấy loại quyền hạn gà nà?"

Tiểu La Ly cười hì hì không thèm để ý chút nào, nói: "Đồ đáng ghét a, người ta mới không phải là cái gì mà quý nhỏ phá sản đây này, khó nghe muốn chết. . . Hì hì, cũng sắp hết ba tháng rồi, ta rất nhớ Thanh Vũ ca ca người a, không phải chỉ là sáu cái học phần thôi sao, không hề gì, thực lực ta bây giờ rất mạnh, hì hì, kiếm học phần rất dễ dàng!"

"Cái gì? Sáu cái học phần?" Diệp Thanh Vũ nghe xong, trực tiếp giơ tay gõ đầu Tiểu La Ly một cái, "Người thật đúng không phải là phá sản bình thường a!"

Sáu cái học phần đủ để đổi lấy một vị giáo tập cao thủ thực lực đạt tới tứ nhân Linh Tuyền cảnh giảng bài một canh giờ a, vậy mà rõ ràng bị tiểu nha đầu dùng để đổi lấy chứng nhận đồng ý cho đi vào Tư Quá Viện. . .

Diệp Thanh Vũ không còn lời nào để nói luôn.

"Ai da, đau đầu nha." Tiểu La Ly che đầu, nói: "Thanh Vũ ca ca người nói a, Võ giả cần tâm tư thanh tịnh mới có thể vững vàng tinh tiến, không có tà niệm quấy nhiễu mới không tẩu hỏa nhập ma, điều này rất là trọng yếu a!"

"Ta ở trong học viện không có bằng hữu nào, ta quá ngu ngốc nên tất cả mọi người không thích chơi cùng ta, biểu tỷ lại quản ta rất nghiêm. Những ngày này người ở Tư Quá Viện ta rất buồn chán a, luôn nghĩ ngợi lung tung, luyện công cũng chậm, thật sự rất nhớ người nha, cho nên mới đến Tư Quá Viện nhìn người, như vậy mới có thể để tâm tư thanh tịnh á!"

Diệp Thanh Vũ bị lời nói ngụy biện của nàng làm cho dở khóc dở cười.

Tại Bạch Lộ Học Viện, ngoại trừ Tống Tiểu Quân ra thì Diệp Thanh Vũ cũng không có bằng hữu gì, những ngày này hẳn cũng rất nhiều lần nhớ tới Tiểu La Ly a. Nói thật, Tiểu La Ly có thể đến gặp hẳn khiến trong lòng hẳn cũng cảm động hết sức.

Chỉ là cái giá này, không khỏi có chút lớn quá đi.

Vừa nghĩ đến sáu cái học phần, Diệp Thanh Vũ liền có chút đau lòng.

Nhưng mà việc đã đến nước này. . .

Diệp Thanh Vũ chỉ có thể. . . Ra sức mà ăn uống thả ga thôi.

"Đúng rồi, mấy tháng này, trong học viện có chuyện thú vị gì xảy ra không?" Diệp Thanh Vũ vừa ăn như hổ đói vừa mở miệng hỏi.

"Có a, nửa tháng trước, học viện tổ chức ra ngoài thí luyện thực chiến lần hai, Tần Vô Song phóng lớn danh tiếng, nghe nói hẳn được kỳ ngộ, đã nhận được một kiện bí bảo hiếm thấy, không phải chuyện đùa, thực lực tăng lên nhanh chóng."

"Tại trong thi đấu khiêu chiến danh sách mười người lần thứ hai, hẳn danh tiếng có một không hai, đã tiến vào nhị nhân linh tuyền chi cảnh, mọi người đều nói, thực lực của hẳn đã có thể nhảy lớp rồi, có thể trực tiếp thăng cấp đến năm thứ hai không có bất cứ vấn đề gì. . ." Tiểu La Ly lú rú mà nói.

Tần Vô Song có kỳ ngộ?

Như thế có chút ý tứ.

"Vậy hẳn nhảy lớp sao?" Diệp Thanh Vũ hỏi.

Hẳn có chút quan tâm đến vấn đề này.

Nếu như Tần Vô Song nhảy lớp thành công sẽ là cái ví dụ đáng để tham khảo, hẳn cũng muốn thử nhảy lớp, muốn trong thời gian ngắn nhất đều hoàn thành toàn bộ việc học.

"Không có." Tiểu La Ly lắc đầu, lại nghịch ngợm mà ngăm ngúa Diệp Thanh Vũ, nói: "Vốn Vương Diễm trường bộ môn đã đồng ý để hẳn nhảy lớp rồi, nhưng chính Tần Vô Song lại cự tuyệt."

"Cự tuyệt? Đầu hẳn chỉ để cho con lừa nó đá sao?" Diệp Thanh Vũ ngần ngừ, tí nữa thì mắc nghẹn, khó khăn mà nuốt cơm xuống bụng.

Ánh mắt Tiểu La Ly hiện lên vẻ trêu chọc càng thêm rõ ràng rồi, cười hì hì nói: "Đúng rồi, Tần Vô Song chính miệng nói, hẳn phải đợi người ra Tư Quá Viện, tự tay đánh bại người sau đó mới đi nhảy lớp."

Hóa ra là như vậy.

Diệp Thanh Vũ cười ha ha.

"Còn chuyện hay nào khác không?" Tay Diệp Thanh Vũ đang bưng lấy một cái đĩa, hẳn thè lưỡi ra, thè lưỡi ra liếm a.

"Ân, ta suy nghĩ a. . ." Tiểu La Ly nâng cằm lên nghĩ nghĩ, nói: "Oh, đúng rồi, Yến Hành Thiên mất tích."

"Cái gì? Mất tích? Có ý tứ gì?" Diệp Thanh Vũ bị dọa nhảy dựng.

"Tại trong lần thí luyện thực chiến vào mười ngày trước, Yến Hành Thiên mất tích, tung tích không rõ, sống chết không biết." Tiểu La Ly nói xong, liền nhìn nhìn khắp nơi, thần thần bí bí mà kề sát Diệp Thanh Vũ, nhỏ giọng nói: "Rất nhiều người đều nói là Tần Vô Song âm thầm ra tay với Yến Hành Thiên, ở trong thí luyện ám hại hẳn. . ."

"Có chuyện như vậy sao?" Diệp Thanh Vũ nghĩ nghĩ liền nói: "Nhưng mà, Yến Hành Thiên lại chưa từng đắc tội qua Tần Vô Song."

"Vậy cũng khó nói, Yến Hành Thiên là linh tụ trong hàng đệ tử hàn môn năm nhất, nghe nói thực lực rất mạnh đó, mà từ trước đến nay lại đối

ngịch với tập đoàn đệ tử quý tộc. Mà có người nói, sau khi Tần Vô Song đạt được kỳ ngộ đã từng âm thầm ước chiến với Yến Hành Thiên, hai người không phân thắng bại. . ."

Tiểu La Ly nói với giọng điệu bát quái.

Diệp Thanh Vũ ngừng lại, im lặng không nói.

Cái gọi là không có lửa làm sao có khói, không hang không đến gió.

Mọi điều Tiểu La Ly nói cũng không hẳn là không có căn cứ.

Yến Hành Thiên một mực đều rất ít nói, khiến cho người có cảm giác cao thâm khó dò, nếu như hẳn thật sự uy hiếp được Tần Vô Song thì đám đệ tử quý tộc ra tay với hắn cũng không phải là không có khả năng.

Mặt ngoài Bạch Lộc Học Viện nhìn như yên bình nhưng lại bị đứng giữa đấu tranh giữa quý tộc cùng hàn môn, bị khuấy đến gió tanh mưa máu.

Tùng ấy năm tới nay một mực cũng chưa từng thay đổi.

Yến Hành Thiên mất tích, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít rồi.

Nghĩ tới đây, trong lòng Diệp Thanh Vũ cũng có chút căm phẫn.

Nhân tộc tại Thiên Hoang giới vốn cũng chưa tính là thế lực mạnh mẽ gì, phải đối mặt vô số dị tộc, vận mệnh chủng tộc bấp bênh vô cùng, vốn phải nên đoàn kết lẫn nhau nhưng lại hết lần này tới lần khác nội đấu với nhau.

Chó má quý tộc cùng hàn môn, đấu tranh không dứt, khiến vô số tinh anh trong nhân tộc chết đi trong nội đấu.

Đều là một đám thế hệ lòng dạ hẹp hòi!

"A, đúng rồi, còn có một việc, giáo tập Ôn Văn dạy người Luyện Thể Bát Bộ thần quyết, ở một tháng trước đã rời khỏi Bạch Lộc Học Viện rồi." Tiểu La Ly Tống Tiểu Quân lại nói.

"Cái gì? Lão Ôn đi rồi?" Điều này mới chân chính làm Diệp Thanh Vũ chấn động.

Ôn Văn vậy mà đi rồi?

"Đi đâu?" Diệp Thanh Vũ vội la lên.

Tiểu La Ly nhìn thấy vẻ mặt Diệp Thanh Vũ nghiêm túc thì trong lòng có chút kinh ngạc, chuyện này chỉ là nàng thuận miệng nói ra mà thôi, không nghĩ tới Thanh Vũ ca ca vậy mà phản ứng mạnh như vậy. Theo nàng biết, người giáo tập cường tráng dũng mãnh gọi là Ôn Văn kia cũng không cần phải xem như là nhân vật trọng yếu đây này?

Tại Bạch Lộc Học Viện, người biết rõ quan hệ giữa Diệp Thanh Vũ cùng Ôn Văn dù không ít nhưng mà trong hàng đệ tử lại gần như không ai cả.

"Nghe nói là bị chiêu binh, tiến về U Yến quan đóng ở biên cương rồi!" Tiểu La Ly nói.

U Yến quan?

Diệp Thanh Vũ sửng sốt.

Hắn biết rõ U Yến quan.

Đó là một tòa cứ điểm quân sự cách Lộc Minh quận thành ngoài ngàn dặm, là khu vực đầu mối trọng yếu giao giới giữa Tuyết Quốc cùng Yêu Đình Bắc Hoang, nơi đó trước giờ vẫn tràn ngập chiến hỏa, nhất là mười năm gần đây, lúc này Tuyết Quốc cùng Bắc Hoang Yêu Đình xung đột

không ngừng, quan hệ ngày càng căng thẳng, U Yển quan như hòn đá chạm trở lên, một mực mà đóng tại U Yển sơn mạch, lấy chiến lược hòa hoãn xung đột của Tuyết Quốc mà sanh sanh kéo dài hơn một nghìn dặm về phía trước.

Lộc Minh quận thành là thành thị xa xôi.

U Yển quan là chốt chặn hiểm yếu vùng biên cương.

Một khi U Yển quan thất thủ, đại quân Yêu Đình có thể trong nháy mắt xâm nhập nội địa Tuyết Quốc, đến lúc đó, đứng mũi chịu sào chính là Lộc Minh quận thành cùng mấy chục cái thành thị Nhân tộc vùng biên giới.

Hàng năm, Tuyết Quốc đều chiêu cường giả cao thủ đi binh, đi chi viện đóng quân U Yển quan, chiến đấu với đại quân Yêu Đình. Những chuyện này, Diệp Thanh Vũ cũng biết, nhưng hẳn tuyệt đối thật không ngờ Ôn Văn thân là giáo tập học viện Bạch Lộc vậy mà cũng bị chiêu binh đi đến U Yển quan.

Ấn ấn bên trong chuyện này, Diệp Thanh Vũ thủy chung cảm thấy sau lưng điều này khẳng định có chuyện gì đó.

U Yển quan ngập trong chiến hỏa, lão Ôn a lão Ôn, người nhất định phải sống trở về a.

"Con mẹ nó, gia hỏa Ôn Văn này cũng thiệt là, trước khi đi cũng không chào hỏi hẳn một câu."

Diệp Thanh Vũ oán trách trong lòng, đột nhiên lại nghĩ đến, chính mình khi trước vẫn còn nhờ gia hỏa này giúp mình đi xem xét mấy miếng trân châu lấy được từ trong bụng con trai hoàng kim, gia hỏa này đi vội vàng như vậy sẽ không phải là nuốt làm của riêng ư.

Chuyến đi này, không biết lúc nào mới có thể gặp lại...

Nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Thanh Vũ có chút tiếc nuối...